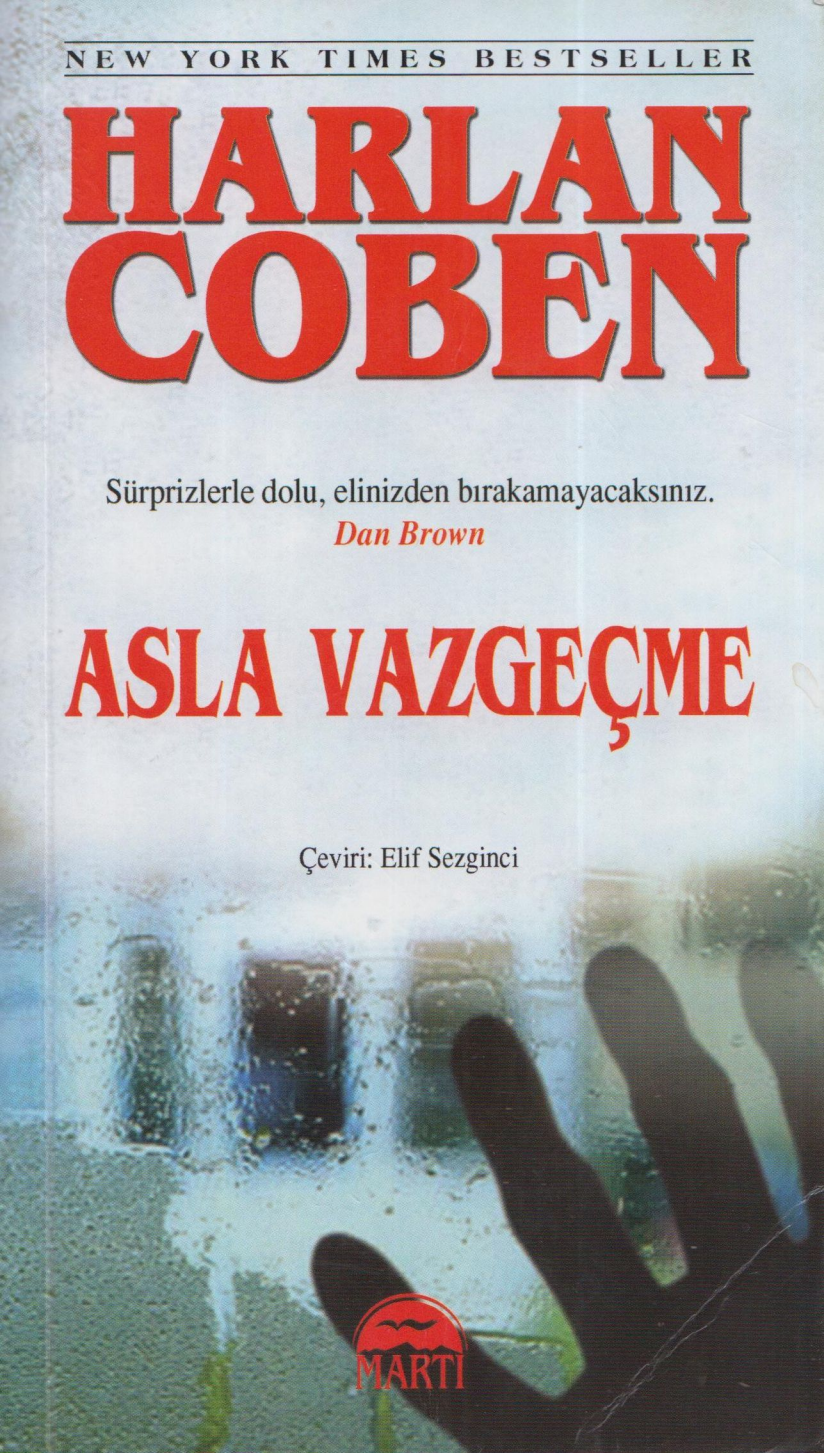
NEW YORK TIMES BESTSELLER

HARLAN COBEN

Sürprizlerle dolu, elinizden bırakamayacaksınız.
Dan Brown

ASLA VAZGEÇME

Çeviri: Elif Sezginci

MARTI

HARLAN COBEN

ASLA VAZGEÇME

Çeviri: Elif Sezginci

ASLA VAZGEÇME
HARLAN COBEN

Mayıs 2013
YAYINEVİ SERTİFİKA NO:12330
ISBN: 978-605-5420-48-2
Copyright © HARLAN COBEN

Bu kitabın türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiç bir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı Cilt
İlhan Ergül Matbaası
Davutpaşa Çifte Havuzlar Yolu
No:8/A. Zeytinburnu/İst
Sertifika No:29030
Tel: (212) 674 37 23

MARTI YAYINCILIK
Martı Yayın Dağıtım San Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No:8
ZEYTİNBURNU/İSTANBUL
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Orijinal Adı : Hold Tight
Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : Elif Sezginci
Editör : Cumhur Mısırlıoğlu
Dizgi : Elif Aydın Yavuz
Kapak : Mete Girişgen

HARLAN COBEN

ASLA VAZGEÇME

Çeviri: Elif Sezginci

1. Bölüm

Yanındaki adam "Dinleyin kızlar: Yaradılış ve evrim teorileri birbiriyle tamamen uyumludur." diye bağırdığı sırada, Marianne acınacak haldeki hayatındaki her iyi şeyi mahvetme konusundaki muhteşem yeteneğine hayret ederek üçüncü Cuervo'sunu deviriyordu.

Tükürüğünden bir damla Marianne'ın boynuna sıçramıştı. Suratını asıp adama bir bakış fırlattı. Gür ve fırça gibi bıyıkları vardı. Yetmişlerin porno filmlerinden fırlamış gibiydi. Marianne'ın sağında oturuyordu. Adamın kafa bularak etkilemeye çalıştığı saman gibi saçlarını aşırı sarıya boyamış kadın da solundaydı. Dolayısıyla Marianne bu hafif ve basit öğle yemeği sandviçinin arasına sıkıştırıldığı için kendini şanssız hissediyordu.

Onları görmezlikten gelmeye çabaladı. Bardağının içinde sanki bir elmas varmış da değerini ölçmeye çalışıyormuş gibi dikkatle inceledi. Bıyıklı adamla, saman saçlı kadının bir an önce çekip gitmesini umut etti. Ama umutları suya düştü.

"Sen çılgınsın," dedi Bayan Saman Saçlı.

"Aç kulağını beni dinle."

"Tamam dinliyorum. Ama cidden çılgınsın sen."

"Yerleri değişelim mi? Bu şekilde yan yana oturursunuz," dedi Marianne.

Bay Bıyık elini Marianne'ın kolunun üzerine koyarak, "Yerinizden kalkmayın küçük hanım, bunu sizin de dinlemenizi istiyorum," dedi.

Marianne itiraz edecek oldu ama susmak daha çok işine gelmişti. İçkisine geri döndü.

"Tamam," dedi Bay Bıyık, "Adem'le Havva'yı biliyorsunuz değil mi?"

"Elbette," dedi Saman Saçlı.

"Hikâyeye inanıyor musunuz?"

"Adem'in ilk erkek, Havva'nın ilk kadın olduğuna mı yani?"

"Aynen öyle."

"Yok ya. Sen inanıyor musun peki?"

"Evet, tabii inanıyorum."

Adam haylazlık yapan bir çocuğu sakinleştirmeye çalışır gibi bıyığını okşadı. "İncil bize neler olup bittiğini anlatır. Önce Adem yaradılmış sonra da kaburga kemiğinden Havva yaratılmış."

Marianne içkisinden bir yudum daha aldı. İçmesinin bir sürü nedeni vardı. Genelde eğlenmek için içerdi. Daha önceden yeni ilişkiler kurmak için bunun gibi bir sürü yerde bulunmuştu. Ama bu gece bir erkekle çıkma fikri ona uzak geliyordu. Biraz kafayı bulup, uyuşmak için içiyordu. İşe yaramazsa hapı yutmuştu.

Hayatı karma karışıktı.

Her zamanki gibi.

Tüm hayatı, bir budala gibi sarhoş olmakla noktalanan dur durak bilmeyen bir can sıkıntısıyla, dürüst ve saygın olan her şeyden kaçarak, bir sonraki elde edilmesi imkânsız telafi yollarını arayarak geçmişti. İyi bir şeyi yok etmişti. Artık geri dönmek için gücü yoktu ve işte bunu da yüzüne gözüne bulaştırmıştı.

Geçmişte ona en yakın insanların kalbini kırmıştı. Duygusal olarak incittiği insanların hepsi en çok sevdikleriydi. Ama

şimdi, son zamanlardaki ahmaklığı ve bencilliği sayesinde Katliamcı Marianne'ın kurban listesine kendisine tamamen yabancı insanları da ekleyebiliyordu.

Aslında bir şekilde yabancıları incitmek daha da kötüydü sanki. Hep sevdiklerimizi incitiriz değil mi? Ama masumları incitmek kötü bir karmaydı.

Marianne bir hayatı mahvetmişti. Belki de birden fazla hayatı.

Peki neden?

Çocuğunu korumak için. Ona göre nedeni buydu.

Geri zekâlı aptal şey.

"Tamam," dedi Bay Bıyık. "Adem, Havva'nın vücuda gelmesini sağladı işte her neyse, ne diyorlarsa buna."

"Cinsiyet ayrımcılığı zırvaları," diye tepki verdi Saman Saçlı.

"Ama bu Tanrı'nın söyledikleri."

"Bilim tarafından reddedilmiş zırvalar."

"Orada dur güzel bayan. Dinle bir." Sağ elini kaldırdı. "Bak bu Adem" –sonra da sol elini kaldırdı– "Bu da Havva. Bir de Cennet Bahçemiz var tamam mı?"

"Tamam."

"Adem'le Havva'nın iki oğlu oluyor. Kabil ve Habil. Sonra Habil Kabil'i öldürüyor."

"Hayır, Kabil Habil'i öldürüyor," diye düzeltti Saman Saçlı.

"Emin misin?" kaşlarını çatarak düşünmeye başladı. Sonra umursamaz bir şekilde elini sallayarak, "Her neyse işte birinden biri ölüyor," dedi.

"Habil ölüyor. Kabil onu öldürüyor."

"Emin misin hakikaten?"

Saman Saçlı başını salladı.

"Tamam. Böylece elimizde bir tek Kabil kaldı. Burada soru şu, peki bundan sonra nasıl üredilerler? Yani demek istediğim ortalıkta bir tek Havva vardı ve o da yaşlanmaya başlamıştı. Peki, o zaman insanoğlu nasıl çoğaldı?"

Bay Bıyık söylediklerinin arkasından alkış ister gibi durdu. Marianne gözlerini yuvarladı.

"Buradaki ikilemin farkında mısın?"

"Belki Havva'nın başka bir çocuğu daha olmuştur. Bir kız."

"Yani o zaman kendi öz kardeşiyle mi yattı?" diye sordu Bay Bıyık.

"Tabii ki. O zamanlar herkes herkesle yatıyordu değil mi? Yani demek istediğim Adem'le Havva ilkti. Bir ensest olayı var zaten ortada."

"Hayır," dedi Bay Bıyık.

"Hayır mı?"

"İncil ensesti yasaklar. Cevap bilimde. Demek istediğim buydu. Bilim ve din aslında birbirleriyle yan yana olabilirler. Aslında bu tamamen Darwin'in evrim teorisiyle ilgili bir şey."

Saman Saçlı gerçekten de çok ilgilenmiş görünüyordu. "Nasıl yani?"

"Düşün bir. Tüm bu Darwincilere göre biz nereden geliyoruz?"

"Primatlardan."

"Doğru. Maymun, goril işte her neyse. Sonuçta Kabil cennetten kovulmuştu ve şu harikulade gezegende tek başına ortalıkta dolaşıyordu. Sen beni dinliyor musun?"

Bay Bıyık söylediklerinin dinlenip dinlemediğinden emin olmak için Marianne'ın koluna dokundu. Marianne yavaşça adama doğru döndü. Şu pornocu bıyıklarını kesse bir şeye

benzer diye düşündü.

Marianne kafasını salladı. "Dinliyorum."

"Çok iyi." Adam gülümsedi ve bir kaşını kaldırdı. "Ve Kabil bir erkek, tamam mı?"

Saman Saçlı oradan hemen atladı. "Doğru."

"Normal bir erkeğin dürtülerine sahip, tamam mı?"

"Tamam."

"Nerede kaldık? Etrafta aylak aylak dolaşıyor. Aletinde bir şeyler olduğunun da farkında. Yani dürtüleri demiştik. Ve bir gün, bir ormanda dolaşırken –burada yine gülümsedi ve yine bıyığını okşadı– "Kabil çekici bir maymuna rastlıyor. Ya da bir goril. Ya da bir orangutan."

Marianne adama doğru döndü. "Dalga geçiyorsunuz değil mi?"

"Hayır. Bir düşün. Kabil maymun ailesini gözüne kestiriyor. Maymun cinsi insanoğluna en yakın cins değil mi? Dişi maymunlardan birine atlıyor ve gerisini anlarsınız işte." Hani belki gerisini anlamamışlardır diye ellerini birbirine çarptı. "Ve primat böylece hamile kalıyor."

Saman Saçlı "Bu çok iğrenç bir şey," dedi.

Marianne yeniden içkisine dönmek istese de adam bırakmayıp yine koluna dokundu.

"Ne kadar mantıklı olduğunu görmüyor musun? Primatın yarı insan yarı maymun bir bebeği oluyor. Maymuna benziyor evet, ama zamanla yavaşça insan özellikleri su yüzüne çıkıyor. Gördün mü? İşte! Yaradılışla evrim birbirlerine tamamen uyumlu iki teori."

Altın bir madalya bekler gibi güldü.

"Bir şeyi aydınlatalım. Yani Tanrı ensesti yasaklamış ama hayvanlarla cinsel ilişkiye hayır demiyor." dedi Marianne.

Bay Bıyık bilmiş bilmiş, bak şu konuşana der gibi Marianne'ın sırtına vurdu.

"Deminden beri burada bilimle uğraşan ve dinle bilimin asla uyuşamayacağını savunan şık pantolonlu adamların hayal gücünden ne kadar da yoksun olduklarını göstermeye çalışıyorum. Sorun burada. Bilim adamları sadece mikroskoplarının ardındakilere bakarlar. Din adamları da sadece sayfadaki sözcüklere. Hiçbiri ağaçlara bakmaktan ormanı göremez."

"Şu orman," dedi Marianne "İçinde şu maymunların yaşadığı orman olmasın sakın?"

Ve hava değişti. Ya da belki de Marianne öyle sanmıştı. Bay Bıyık konuşmayı kesti. Uzun uzun Marianne'a baktı. Marianne bundan hoşlanmamıştı. Bakışlarında değişik bir şeyler vardı. Kötü bir şeyler. Adamın gözleri simsiyahtı. Mat bir cam gibi cansız donuk gözler. Sanki biri tesadüfen onları rastgele alıkoymuş gibi. Adam göz kırpıp daha da yaklaştı.

Marianne'ı inceliyordu.

"Vay canına tatlım. Yoksa ağlıyor musun sen?"

Marianne saman saçlı kadına döndü. O da gözünü dikip Marianne'a bakıyordu.

"Yani gözlerin kızarmış," diye devam etti adam. "İşine burnunu sokmak gibi bir niyetim yok ama merak ettim, iyi misin sen?"

"Gayet iyiyim," dedi Marianne. Sanki kelimeler ağzımda yuvarlanıyor diye düşündü. "Sadece rahat rahat içmek istiyorum," dedi.

"Anladım tabii." Ellerini kaldırdı. "Seni rahatsız etmek istememiştim."

Marianne gözlerini içkisinden ayırmadı. Bir hareket bekledi, ama bıyıklı adam hala yerinden kalkmamıştı.

Marianne içkisinden koca bir yudum daha aldı. Barmen uzun zamandır aynı işi yapan bir adamın pratikliğiyle bardağı yıkadı. Eski kovboy filmlerindeki gibi bir an bardağa hohlayacakmış gibi geldi Marianne'a. Etraf loştu. Barın arka tarafında hani makyajınızı kontrol edemeyeceğiniz klasik bar aynalarından vardı. Müdavimleri dikizlemeye imkân veren, koyu füme olduğu için kusurları örten aynalardan.

Marianne aynadan bıyıklı adama baktı.

Adam Marianne'a kızgın bir bakış attı. Marianne o ışıktan yoksun, hareketsiz, mat gözlere kilitlendi.

O kızgın bakış yavaşça bir gülümsemeye dönüştü ve Marianne boynunda bir ürperme hissetti. Adamın arkasına dönerek çekip gitmesini seyretti. Rahatlama hissiyle içini çekti.

Kafasını salladı. Kabil bir maymunla yatarak neslini çoğaltıyor. Elbette ahbap, elbette.

Eli içkisine gitti. Bardak sarsıldı. Şu aptalca teori iyi kafa dağıtmıştı doğrusu. Ama zihni o kötü yerden uzun süreliğine uzaklaşamamıştı.

Yaptığı şeyi düşündü. O zamanlar kendisine gerçekten de iyi bir fikir olarak mı gelmişti? Kendisine ve başkalarına nelere mal olduğunu, sonsuza kadar değişen hayatları düşünmüş müydü?

Sanmıyordu.

Büyük hasar vardı. Adaletsizlik vardı. Kontrolsüz öfke vardı. İçten içe yanan, ilkel bir intikam duygusu vardı. Şu İncil'de yazan "göze göz dişe diş" meselesi, onun yaptığına ne ad verirlerdi acaba?

Büyük ağır bir misilleme.

Gözlerini kapatıp ovuşturdu. Midesi guruldamaya başlamıştı. Stresten herhalde diye düşündü. Gözlerini açtı. Bar şim-

di daha karanlık görünüyordu. Başı dönmeye başlamıştı.

Bunun için daha çok erkendi.

Kaç bardak içmişti acaba?

Bunun gibi içkinin dozunu kaçırdığınız akşamlarda yatağa uzanırsınız ve yatak fıldır fıldır dönmeye başlar. Tutunma ihtiyacı duyarsınız, zira merkezkaç kuvvetin sizi en yakın pencereye doğru fırlatacağını hissedersiniz ya, aynı o şekilde önündeki demir çubuğu kavradı. Midesi iyice sıkışmaya başlamıştı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Aniden karın boşluğuna bir sancı saplanmıştı. Ağzını açtı ama çığlık atamadı. Bu sebepsiz acı çığlık atmasını engellemişti. Yerinde kıvrıldı.

"Sen iyi misin?"

Saman saçlının sesi. O kadar uzaktan geliyordu ki. Acı dayanılmazdı. Doğum yaptığından beri hissettiği en şiddetli acıydı. Birini dünyaya getirmek. Tanrı'nın küçük bir testi. *Bilin bakalım ne–Kendinizden daha çok sevmekle ve kendinizden daha fazla özen göstermekle yükümlü olduğunuz şu minik şey. İçinizden dışarı çıkarken idrakı zor bir biçimde size fiziksel acı veriyor.*

Bir ilişkiye başlamanın güzel bir yolu değil mi?

Bay Bıyık'ın bu konuyla ilgili neler söyleyeceğini tahmin edebiliyor musunuz?

Jiletler gibi. İşte sanki aynı jiletler saplanıyordu midesine. Sanki dışarı çıkmak için tırmalıyorlardı içini. Tüm akla yakın düşünceler kaçıp gitmişti, acı Marianne'ı tüketmişti. Sadece şimdi değil, bütün hayatı boyunca ne yaptığını, nasıl bir yıkıma yol açtığını unutmuştu. Ergenlik döneminde ebeveynleri onun pervasızlıkları yüzünden tükenmiş ve yaşlanmışlardı. İlk kocası Marianne'ın sürekli onu aldatmasından, ikinci kocası ona karşı kötü davranmasından harap olmuşlardı. Ve

bir de ikinci kocasından bir çocukları vardı. Ona dostça davranan çok az sayıda kişi de ancak birkaç haftadan fazla dayanabiliyordu. Ve bir de onlar Marianne'ı kullanmadan önce Marianne'ın onları kullandığı erkekler vardı.

Erkekler. Belki bu da bir geri ödemeyle ilgiliydi. Seni incitmeden önce sen onları incit.

Kusacağından emindi.

"Tuvalet," diyebildi sadece.

"Tamam, anladım."

Yine Saman Saçlının sesi.

Marianne tabureden düştüğünü hissetti. Bir çift güçlü el koltukaltlarından kavrayıp onu ayağa kaldırdı. Biri –Saman Saçlı– arkasından ona eşlik etti. Yalpalaya yalpalaya tuvalete yöneldi. Boğazı korkunç şekilde kurumuştu. Midesindeki sancı doğrulmasını engelliyordu.

Güçlü eller ona uzandı. Marianne gözlerini yerden ayırmadı. Karanlık. Sadece sürüyerek giden zar zor kaldırabildiği ayaklarını hissedebiliyordu. İlerisini görmeye çalıştı. Tuvalet çok uzak değildi. Oraya kadar dayanabilecek miydi acaba? Neyse ki yetişebildi.

Ama biraz daha yolu vardı.

Saman Saçlı hala koltukaltlarından tutuyordu. Marianne'ı tuvalet kapısına yöneltti. Marianne ne kadar kendini toparlamaya çalışsa da beyni buna başaracak güce sahip değildi. Beyni emri gerçekleştirmeyi reddetti. Bağırmaya, kurtarıcısına kapıyı geçmeyi başardıklarını söylemeye çalıştı, ama ağzını açmayı da beceremedi.

"Bu taraftan," diye fısıldadı kadın. "Daha iyi olacak."

Daha mı iyi olacak?

Bedeninin bir acil çıkış kapısının metal çubuğuna doğru

itildiğini hissetti. Kapı açıldı. Barın arka tarafına çıktılar. Marianne aslında daha iyi olduğunu düşünüyordu. Issız bir sokakta temiz havada daha iyi olacaktı. Temiz hava ona iyi gelecekti. Temiz hava daha iyi hissetmesini sağlayacaktı.

Kapı arkasındaki duvara çarpıp ses çıkararak sonuna kadar açıldı. Marianne sendeledi. Hakikaten de temiz hava iyi gelmişti. Çok da iyi değil ama. Midesindeki sancı geçmemişti çünkü. Ama yüzüne çarpan soğuk hava iyi gelmişti.

İşte o sırada kamyoneti gördü.

Kamyonet beyazdı ve renkli camları vardı. Arka kapıları onu yutmaya hazırlanan bir ağız gibi sonuna kadar açılmıştı. Ve orada, tam bu kapıların yanında ayakta duran ve daha sonra Marianne'ı kavrayıp kamyonetin içine sokan adam da Fırça Bıyıklının ta kendisiydi.

Marianne kalkmaya çalıştı ama işe yaramadı. Bıyıklı onu bir patates çuvalıymış gibi kamyonetin içine doğru fırlattı. Marianne tok bir gümbürtü sesi çıkartarak kamyonetin arkasına yığıldı. Adam yavaşça içeri girdi, kapıları kapattı ve yanında dikildi. Marianne yerde bir cenin gibi kıvrılmıştı. Hala midesi sancıyordu ama artık korku egemen olmaya başlamıştı.

Adam takma bıyığını çıkarttı ve ona gülümsedi. Kamyonet yola koyuldu. Arabayı süren Saman Saçlı olmalıydı.

"Selam Marianne," dedi adam.

Marianne ne kımıldayabiliyor, ne de nefes alabiliyordu. Adam yanına oturdu, yumruğunu kaldırdı ve şiddetle midesine bir darbe indirdi.

Önceki acı dayanılmazdı ama şimdiki ondan da beterdi.

"Şu bant nerede?" diye söylendi adam.

Ve daha sonra ona gerçek anlamda ızdırap vermeye başladı.

2. bölüm

Bunu yapmak istediğinizden emin misiniz?"
Bazen bir uçurumdan kaçmak istediğiniz zamanlar olur. Looney Tunes çizgi filminde Wile E.Coyote tam hızla koşarken karşısına bir uçurum çıkar ama o koşmaya devam eder. Sonra birden durur ve aşağıya bakar, dikine düşeceğini ve yapılacak hiçbir şey olmadığını bilir. Bunun gibi bir şey.

Ama bazen, belki de çoğu zaman her şey bu kadar açık değildir. Hava karanlıktır ve siz uçurumun kenarındasınızdır ama hangi yöne gittiğinizi bilmeden yavaş yavaş yürürsünüz. Adımlarınızı tereddütlü ve amaçsız bir şekilde atarsınız. Uçurumun kıyısına ne kadar yakın olduğunuzu, yumuşak toprağın nasıl çökebileceğini, ayağınızın kayabileceğini ve birden karanlığa düşebileceğinizi anlayamazsınız.

Ve işte Mike şu dağınık saçlı, kassız vücutlu, uzun kirli tırnaklı, kolları dövme dolu züppe genç bilgisayarcı, fazla kaygı verici sesiyle onlara bakıp o lanet olası soruyu sorduğunda kendisinin ve Tia'nın bir uçurumun kenarında olduklarını biliyordu.

"Bunu yapmak istediğinizden emin misiniz...?

Hiç kimse bu odaya ait değildi. Elbetteki Mike ve Tia Baye Glen Rock'un banliyölerinden birinde farklı düzeyden insanların yaşadığı kapalı bir sitedeki kendi evlerindeydiler ama bu yatak odası kesinlikle yasak, düşman bir bölge olmuştu. Mike odada hala şaşırtıcı bir şekilde geçmişle ilgili bir sürü kalıntıya rastlamıştı. Hokey kupaları yerli yerinde duruyordu

ama bir zamanlar bütün odayı kaplarken, şimdi sanki sadece rafın arka tarafını doldurur gibiydiler. Jaromir Jagr ve Chris Drury'nin posterleri hala duvardaydı ama belki güneşten, belki de ilgi gösterilmediğinden sararmışlardı.

Mike geçmişi düşündü. Oğlu Adam'ın Goosebumps'ı ve Mike Lupica'nın elde edilmesi çok zor başarılara imza atan çocuk sporcularla ilgili kitabını okumasını hatırladı. Bir Talmud alimi gibi spor sayfalarını okurdu hep. Özellikle de hokeyle ilgili olanları. En sevdiği oyunculardan imzalı fotoğraflarını alır, sonra da onları yapışkan etiketlerle duvarlara asardı. Madison Square Garden'a gittiklerinde Adam, imzalı fotoğraf alabilmek için 8. caddenin 32. sokağında bulunan oyuncuların çıktığı kapıda beklemeleri için hep ısrar ederdi.

Bu odada değil belki ama oğlunun hayatında artık hepsi geride kalmıştı.

Adam zamanla bunlardan vazgeçmişti. Bu normaldi. Artık bir çocuk değil, hemen hemen olgunluğa doğru hızla koşan ama gerçekten hızla koşan bir ergendi. Ama yatak odası buna uyum sağlamak için pek isteksiz görünüyordu. Oğlu için geçmişle bir bağlantı olup olmadığını, geçmişle teselli bulup bulmadığını merak etti.

Belki de Adam'ın bir parçası hala Mike'ın oğlu için bir kahraman olduğu, sevgili yaşlı babası gibi bir fizikçi olmak istediği o günleri özlüyordu.

Ama Mike şu anda sadece inanmak istediği şeye inanıyordu.

Mike'ın adını hatırlamadığı züppe bilgisayar kurdunun, adı Brett'ti galiba, sorusunu tekrarladı: "Emin misiniz?"

Tia kollarını birbirine kavuşturmuştu. Sert bir yüz ifadesi vardı. Mike'a daha yaşlı görünmüştü. Ama daha az güzel de-

ğil. Hafiften öfkeli çıkan sesinde en ufak bir tereddüt dahi yoktu.

"Evet, eminiz."

Mike hiçbir şey söylemedi. Oğullarının odası epeyce loştu. Sadece eski, kaz boynu şeklindeki masa lambası açıktı. On bir yaşındaki kızları Jill okuldaydı. On altı yaşında olanı Adam, okulla birlikte bir gecelik bir geziye katılmıştı. Elbetteki artık bu tip gezileri "çok sıkıcı" bulduğundan gitmek istememişti. Ama okul geziyi mecbur tutmuştu ve en miskin arkadaşından daha da miskinleri bile orada olacağından şimdi hepsi birden uyumdaki aksaklıktan sürekli şikâyet edebilirlerdi.

"Nasıl çalıştığını anladınız değil mi?"

Tia ve Mike tam bir uyum içinde başlarını salladı.

"Bu yazılım oğlunuzun tüm tuş vuruşlarını kaydedecek," dedi Brett. "Günün sonunda tüm bilgiler bir yerde kaydedilip size e-mail olarak gönderilecek. Size her şeyi gösterecek. Ziyaret ettiği tüm web sitelerini, gönderilen ve alınan tüm e-mailleri, her anlık mesajı. Eğer Adam Powerpoint'te ya da Word'de bir dosya hazırlarsa bunu da göreceksiniz. Her şeyi, her şeyi göreceksiniz. Eğer isterseniz onu canlı olarak da seyredebilirsiniz. Şuradaki seçenek tuşuna basmanız yeterli."

Üzerinde *"canlı takip!"* yazan kırmızı bir tuşu gösterdi. Mike'ın gözleri odada dolaştı. Hokey kupaları onunla dalga geçer gibiydiler. Mike Adam'ın onları neden bir yere kaldırmadığına şaşırmıştı. Mike Darthmouth'da kolej hokeyi oynamıştı. New York Rangers'a transfer olmuş, bir sene Hartfort adındaki takımları için oynamıştı. Hokeye olan aşkını Adam'a da bulaştırmıştı. Adam üç yaşındayken hokey oynamaya başladı. Kaleci olmuştu. Paslı kale hala garajla cadde arasındaki yolda, dışarıda duruyordu. Hava şartları nedeniyle filesi yırtılmıştı. Mike kale atışlarında oğlunu saatlerce çalıştırırdı.

Adam geleceği parlak müthiş bir oyuncuydu. Ve sonra altı ay önce birden, hiçbir neden yokken hokeyi bıraktı.

Hokey sopasını, dizliklerini ve kaskını yere koydu ve bıraktığını söyledi.

Her şey bununla mı başlamıştı?

Çöküşünün, geri çekilmesinin bir göstergesi miydi bu? Mike oğlunun kararına saygı göstermeye, çocuklarının spordaki başarılarını hayattaki başarılarıyla bir tutan ısrarcı ebeveynler gibi olmamaya çalışmıştı ama bir yandan da hokeyi bırakması Mike'ı içten yaralamıştı.

Ama Tia'yı çok daha fazla.

"Onu kaybediyoruz," demişti.

Mike bundan o kadar emin değildi. Adam bir arkadaşının trajik bir şekilde intihar etmesinden sonra oldukça sarsılmıştı ve tabii ki bir yandan da ergenlik dönemine has bazı sorunlar yaşıyordu. Dakikası dakikasına uymuyordu ve çok durgundu. Bütün zamanını odasında bu berbat bilgisayarın başında fantastik oyunlar oynayarak, birileriyle mesajlaşarak ya da kim bilir daha neler yaparak geçiriyordu. Ama bütün gençlerin de yaptığı bu değil miydi zaten? Onlarla çok az konuşuyor ve çok nadir tepki gösterdiği o zamanlarda da sadece homurdanıyordu. Ama bu da çok anormal bir şey değildi sanki.

Bu denetleme sistemi annesinin fikriydi. Tia Manhattan'daki Burton and Crimstein firması için çalışan bir suç avukatıydı. Üzerinde çalıştığı davalardan biri de kara para aklayıcısı Pale Haley'yle ilgili açılan davaydı. Haley FBI tarafından internetteki yazışmaları takip edilerek yakalanmıştı.

Bilgisayarcı çocuk Brett Tia'nın hukuk bürosunun teknik servisinde çalışıyordu. Mike o anda gözünü dikmiş, Adam'ın bilgisayarının klavyesinin üzerinde dolaşan Brett'in kirli tır-

naklarına bakıyordu. Şu iğrenç tırnaklı adam oğullarının odasında Adam'ın en değerli varlığını karıştırıyordu.

"Birkaç dakikalık daha işim var," dedi Brett.

Mike daha önceden E-SpyRight'ın web sayfasına bakmış ve açar açmaz koyu ve büyük harflerle yazılmış şu yazıya rastlamıştı:

ÇOCUKLARINIZ CİNSEL TACİZCİLER TARAFINDAN RAHATSIZ EDİLİYOR MU?
ÇALIŞANLARINIZ SİZDEN PARA ÇALIYOR OLABİLİRLER Mİ?

Ve sonra Tia'nın buna karar vermesinde çok etkili olan o cümle;

BİLMEYE HAKKINIZ VAR!

Web sayfasında ayrıca kullanıcı yorumlarına da yer verilmişti:

"Ürününüz kızımı ebeveynlerin en büyük kâbusundan kurtardı-cinsel sapıklardan! Teşekkürler E-SpyRight!"
Bob Denver, CO

"En güvendiğim memur ofisin parasını çalıyormuş. Eğer yazılımınız olmasaydı bunu asla anlayamazdım!"
Kevin- Boston, MA

Mike karşı çıkmıştı.

"O bizim oğlumuz," demişti Tia.

"Bunu biliyorum. Bilmediğimi mi sanıyordun yoksa?"

"Bu seni kaygılandırmıyor mu?"

"Elbette kaygılandırıyor, ama."

"Ama ne? Biz onun anne babasıyız," ve sonra bir yandan firmanın reklamlarını yeniden okurken "Bilme hakkımız var,"

dedi Tia.

"Onun özel hayatını istila etme hakkımız var öyle mi yani?"

"Onu korumak için, evet. O bizim oğlumuz."

Mike kafasını salladı.

"Sadece hakkımız yok," dedi Tia kocasına doğru yaklaşarak. "Aynı zamanda ona karşı sorumluluklarımız var."

"Annenle babanın senin her yaptığından haberleri var mıydı?"

"Hayır."

"Peki düşüncelerinden, arkadaşlarınla konuştuğun şeylerden?"

"Hayır."

"İşte ben bunu kastediyorum."

"Spencer Hill'in anne babasını düşün," diyerek karşı koydu Tia.

Bu ani çıkış karşısında sessiz kaldı Mike. Birbirlerine baktılar.

"Eğer Spencer'ın yeniden dünyaya gelme şansı olsaydı–"

"Bunu yapma Tia,"

"Yo hayır, beni dinle. Her şeye yeniden başlayabilselerdi ve Spencer geri dönseydi, sence onu çok sıkı bir şekilde denetlemezler miydi?"

Adam'ın sınıf arkadaşlarından biri olan Spencer Hill adındaki çocuk dört ay önce intihar etmişti. Bu hem Adam hem de diğer arkadaşları için bir yıkım olmuştu. Tia, Mike'a bundan bahsediyordu.

"Sence Adam'ın böyle davranmasıyla bir ilgisi yok mu?"

"Spencer"ın intiharının mı?"

"Elbette."

"Bir yere kadar evet, ama unutma ki zaten Adam'da bazı değişiklikler vardı. Sadece bu olay değişimi biraz daha hızlandırdı. Belki ona biraz zaman tanırsak..."

"Hayır," dedi Tia kesin ve sert bir ses tonuyla. "Bu üzücü olay Adam'ın davranışlarını anlaşılır kılabilir, ama tehlikeli olmadığını göstermez. Bunların dışında herhangi bir olay, her şeyi tersine çevirecektir."

Mike, Tia'nın söyledikleri üzerinde düşünmüştü. "Ona söylemeliyiz."

"Neyi?"

"Adam'a bilgisayarını izleyeceğimizi söylemeliyiz."

Tia suratını astı. "Ne amaçla?"

"İzlendiğini bilsin diye."

"Tekerleğe taş koyalım da hızlanamayalım yani."

"Aynen."

"O zaman evde yapamadıklarını bir arkadaşında ya da bir internet kafede yapar."

"O zaman ne olur ki? Ona söylemelisin. Adam kendine özel tüm düşüncelerini bu bilgisayara aktarıyor."

Tia Mike'a doğru bir adım daha atarak elini göğsüne koydu. O anda dahi, bu kadar yıl geçtikten sonra dokunuşu Mike'ı hala etkileyebiliyordu. "Başı belada Mike. Bunu göremiyor musun? Oğlunun başı belada Belki alkol ya da uyuşturucu alıyor. Bunu bilemeyiz. Başını kuma gömmeyi bırak artık."

"Ben başımı istediğim yere gömerim."

Tia artık yalvarır gibi konuşmaya başlamıştı. "Sen işin kolayına kaçıyorsun. Ne yani? Zamanla geçeceğini mi düşünüyorsun?"

"Demek istediğim bu değil. Bir düşün. Bu yeni teknolojinin bir parçası. Tüm sırlarını, heyecanlarını, düşüncelerini

bu bilgisayara aktarıyor. Sen kendi anne babanın bütün bunları bilmesini ister miydin?"

"Artık başka bir dünyada yaşıyoruz," dedi Tia.

"Bundan emin misin?"

"Bunda ne kötülük var? Biz onun anne babasıyız. Onun için en iyi olanı istiyoruz."

Mike yine başını salladı. "Birinin bütün düşüncelerini bilmek istemezsin," dedi. "Bazı şeyler çok özel kalmalıdır."

Tia kocasının ellerini tuttu. "Sırlardan mı bahsediyorsun?"

"Evet."

"Bir insanın sır saklamaya hakkı var mı?"

"Elbette var."

Tia ona o kadar garip bir şekilde baktı ki, bu pek hoşuna gitmemişti.

"Senin sırların var mı peki?" diye sordu Tia.

"Demek istediğim bu değildi."

"Benden sakladığın sırların var mı?" diye sordu Tia yeniden.

"Hayır, ama düşündüğüm her şeyi de bilmeni istemezdim."

"Ben de senin benim düşündüğüm her şeyi bilmeni istemezdim."

Burada ikisi de konuşmayı kestiler. Tia geri adım attı.

"Ama onu korumayla özel hayatına karışmama arasında bir seçim yapmam istenseydi onu korumayı seçerdim."

Mike'ın bir ağız dalaşına dönmesine izin vermediği bu tartışma bir ay kadar sürdü. Mike oğlunu yeniden kazanmak için tatlı tatlı elinden geleni yapmaya başladı. Alışveriş merkezlerine, eğlence yerlerine hatta konserlere gitmeyi teklif etti. Adam her seferinde reddetti. Sürekli evden uzak, dışarılar-

daydı. Akşam yemeğine de gelmiyordu artık. Okuldaki notları düşmüştü. Bir seferinde terapiste gittiler. Terapist depresyonda olabileceğini söylemişti. Belki ilaç verebilirdi ama öncelikle Adam'la konuşması gerekiyordu. Adam bunu tartışmasız bir şekilde reddetti.

Yeniden terapiste gitmek için ısrar ettiklerinde Adam iki gün boyunca eve uğramadı. Cep telefonunu da açmıyordu. Mike'la Tia çılgına dönmüşlerdi. Sonunda bir arkadaşının evinde saklandığını öğrendiler.

Tia "Onu kaybediyoruz," diyerek yeniden tartışmayı başlattı.

Ve Mike hiçbir şey söylemedi.

"Sonuçta biz onların bekçileriyiz Mike. Bir süre onları kollayıp gözetir, sonra da hayatlarını yaşamaları için bırakırız. O zamana kadar hayatta kalmasını ve sağlıklı olmasını isteriz. Ondan sonrası kendisini ilgilendirir."

Mike sonunda kabul etti. "Tamam, o zaman."

"Emin misin?" diye sordu Tia.

"Hayır."

"Ben de öyle. Ama sürekli Spencer Hill'i düşünmekten kendimi alamıyorum."

Mike yine başını salladı.

"Mike?"

Mike karısına baktı. Dartmouth'ta onu ilk kez gördüğü o soğuk sonbahar günündeki gibi çarpık bir gülüş attı Tia. O gülüş o gün kalbine işlemiş ve orada kalmıştı.

"Seni seviyorum," dedi Tia.

"Ben de seni seviyorum."

Ve böylece oğullarını birer casus gibi izlemeye karar verdiler.

3. Bölüm

Başlarda gerçek anlamda hiçbir zararlı e-mail ya da mesaj görmemişlerdi. Fakat üç hafta sonra bir Pazartesi günü büyük bir değişiklik oldu.

Tia'nın masasındaki dâhili telefon çaldı.

Küstah bir ses, "Odama gel," dedi.

Hester Srimstein'dı bu. Hukuk firmasının büyük patronu. Hester tüm dâhili konuşmaları asistanına bırakmadan kendisi yapardı. Kadının sesi hep biraz öfkeli çıkardı. Sanki daha önceden onu görmeniz gerektiğini biliyormuşsunuz da ona kendinizi aratarak zaman kaybettiriyormuşsunuz gibi.

Tia altı ay önce yeniden Burton and Crimstein Hukuk firmasında avukat olarak çalışmaya başlamıştı. Burton seneler önce ölmüş, firmanın en ünlü ve en çok korkulan avukatı Hester Crimstein sapasağlam ve enerjik bir şekilde yönetimi devralmıştı. Suçla ilgili her türlü alanda bir uzman olarak bütün dünyaca tanınan biriydi. Real TV'de *Crimstein Suç Üstünde* adında bir programı bile vardı.

Hester Crimstein her zamanki gibi telefondan bağırdı. "Tia?"

"Hemen geliyorum."

E-SpyRight raporunu üst çekmeceye tıktı ve bir tarafta camlı odaların ve güneş alan üst düzey yöneticilerinin odalarının, diğer tarafta havasız küçük bölmelerin bulunduğu koridorda yürümeye başladı. Burton and Crimstein tek bir kişi tarafından yönetilen bir topluluktu. Üst düzey yöneticiler vardı

elbette ama Hester Crimstein hiçbirinin önemli kararlara imza atmasına asla izin vermezdi.

Tia köşedeki geniş ve havadar odaya geldiğinde Hester'ın asistanı ona belli belirsiz bir bakış attı. Hester'ın kapısı çoğu zaman olduğu gibi yine açıktı. Tia durup kapının yanındaki duvara vurdu.

Hester odada tur atıyordu. Ufak tefek bir kadın olmasına rağmen öyle gözükmüyordu. Neredeyse tehlikeli denebilecek şekilde sıkı ve güçlü bir görüntüsü vardı. Bütün gücünü ve sıcaklığını karşısındakine yayıyordu.

"Yazılı ifade almak için Cuma günü Boston'a gitmeni istiyorum," dedi önden hiçbir şey söylemeden.

Tia odanın içine doğru yürüdü. Kötü bir sarıya boyanmış saçları her zaman kıvır kıvırdı. Hep bir rahatsızlık hissettiğini düşünürdünüz ki, bu tamamıyla doğruydu. Bazı insanlar tüm dikkatinizi kendisine vermenizi isterler. Hester Crimstein ise sanki yakanıza yapışıp gözlerinin içine bakmanız için sizi zorlayacakmış gibi davranırdı.

"Tabii ki, hiç problem değil," dedi Tia. "Hangi dava?"

"Beck."

Tia bu davayı biliyordu.

"İşte dosya. Şu berbat görünümlü, kabus gibi dövmeleri olan bilgisayar uzmanı da seninle gelsin."

"Brett," dedi Tia.

"Evet, o. Herifin özel bilgisayarını incelettirmek istiyorum."

Hester Tia'ya dosyayı verdi ve oradan oraya yürüyerek yapması gerekenleri özetledi.

Tia dosyaya öylesine bir göz attı. "Bardaki tanıktan söz ediyoruz değil mi?"

"Kesinlikle." Cuma günü ifade verecek. Eve git ve çalışmaya başla."

"Tamamdır, problem değil."

Hester durdu. "Tia?"

O sırada Tia sayfaları karıştırıyordu. Davaya, Beck'e, şu ifade verme işine ve Boston'a gitme şansına konsantre olmaya başlamalıydı. Ama kahretsin, şu E-SpyRight raporu işlerini yavaşlatıyordu. Patronuna baktı.

"Aklında bir şey mi var?" diye sordu Hester.

"Sadece konsantre olmaya çalışıyorum."

Hester kaşlarını çattı. "İyi. Çünkü bu herif koca bir hayvan pisliği çuvalı kadar çok şey saklıyor. Beni anlıyor musun?"

"Pislik çuvalı," diye tekrar etti Tia.

"Doğru. Gördüğünü söylediği şeyi kesinlikle görmediğinden eminim. Anladın mı beni?"

"Ve bunu ispat etmemi mi istiyorsunuz?"

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Aslında tam tersi."

Tia kaşlarını çattı. "Sizi takip edemiyorum. Benden koca bir hayvan pisliği çuvalı sakladığını ispat etmemi istemiyor musunuz?"

"Aynen öyle."

Tia hafifçe omuzunu silkti. "Detay istiyorsunuz sadece."

"Evet, memnun olurum. Orada oturup tatlı tatlı sürüyle soru sormanı istiyorum. Vücudunu saran, hatta düşük belli bir şey giy. Karşısına geçip, her söylediğini müthiş ilginçmiş gibi dikkatle ve gülümseyerek dinleyerek sanki ilk buluşmanızmış gibi davran. Ses tonunda hiçbir şekilde şüphe olmamalı. Söy-

lediği her şeyin kanun gibi doğru olduğunu farz et."

Tia anlamış gibi başını salladı. "İstediği gibi konuşmasına izin vermemi istiyorsunuz."

"Evet."

"Her şeyi, tüm hayat hikâyesini kaydetmemi istiyorsunuz."

"Yine evet."

"Böylece mahkeme sırasında canına okuyacaksınız."

Hester bir kaşını kaldırdı. "O çok ünlü Crimstein sorgusuyla."

"Tamam," dedi Tia, "Anladım."

"Kahvaltı için taşaklarını servis etmeyi düşünüyorum. Sen de benim için gidip marketten malzemeleri alacaksın. Bunu yapabilecek misin?"

Şu Adam'm bilgisayar raporu, onu ne yapacaktı? Öncelikle Mike'ı aramalıydı. Sakince otur, her şeyi yeniden gözden geçir ve bir sonraki adıma karar ver...

"Tia?"

"Evet yapabilirim."

Hester yürümeyi bıraktı. Tia'ya doğru bir adım attı. Ondan en az onbeş santim kadar kısaydı ama yine Tia'ya hiç de kısaymış gibi gözükmüyordu. "Neden bu görev için seni seçtiğimi biliyor musun?"

"Çünkü ben Columbia hukuk fakültesinden mezunum, çok başarılı bir avukatım ve altı aydır ilk kez bana böyle önemli bir görev veriyorsunuz."

"Hayır."

"Neden o zaman?"

"Çünkü sen yaşını başını almışsın."

Tia ona baktı.

"Yani anladığın anlamda değil. Demek istiyorum ki kırkların ortasındasın değil mi? Ben senden en az on yaş büyüğüm ve geri kalan avukatlar da henüz bebek sayılır. Bir kahraman gibi görünmeyi isteyecekler. Kendilerini kanıtlayabileceklerini zannedecekler."

"Ya ben?"

Hester omuzunu silkti. "Eğer sen de onlar gibiysen, kovulursun."

Buna söylenecek hiçbir şey olmadığı için Tia susmayı tercih etti. Başını önüne eğip rapora baktı ama kafası hâlâ oğluyla ve kahrolası bilgisayarından aktarılan raporlarla meşguldü.

Hester biraz bekledi. Tia'ya tanıkların dilini çözen bakışlarıyla dik dik bakıyordu. Tia hissetmemiş gibi görünerek o bakışları yakalamıştı. "Neden bu firmayı seçtin?" diye sordu Hester.

"Gerçeği öğrenmek ister misiniz?"

"Tercih ederim."

"Sizin için." dedi Tia.

"Şımarmam mı gerekiyor?"

Tia omuzunu silkti. "Gerçeği istediniz. Gerçek şu ki çalışmalarınıza öteden beri hayran olmuşumdur."

Hester gülümsedi. "Evet, evet evet. En büyük benim."

Tia bekledi.

"Peki başka?"

"Bütün nedeni bu sayılır." dedi Tia.

Hester balını salladı. "Hayır, daha fazlası var."

"Anlayamadım."

Hester masasına oturdu. Aynısını yapması için Tia'ya işaret etti. "Detaylandırmamı mı istiyorsun?"

"Tamam, olur."

"Bu firmayı seçtin, çünkü bir kadın hakları savunucusu tarafından yönetiliyor. Doğum sonrasında uzun bir süre işten uzak kalmanı anlayışla karşılayabileceğimi önceden tahmin etmiştin."

Tia hiçbir yorum yapmadı.

"Yaklaştım mı?"

"Bir yere kadar."

"Ama bil ki kadın haklarını savunmak hemcinslere yardım etmek anlamına gelmez. Eşit şartlarda olmaktır. Kadınlara haklarını vermek demektir. Garanti vermek değil."

Tia bekledi.

"Sen anneliği seçtin. Bu yüzden cezalandırılacak değilsin. Ama bu seni özel de kılmaz. Bütün bu yıllar senin içim büyük bir iş kaybı oldu. İşten uzak kaldın. Herkese eşit şartlar. Yani bir erkek de çocuklarına bakmak için izin alsa aynı şekilde muamele görür. Anlıyor musun?"

Tia bu konuda çekimser olduğu belirten bir hareket yaptı.

"Çalışmama hayran olduğunu söyledin," diye devam etti Hester.

"Evet."

"Ben bir aile kurmamayı tercih ettim. Bu düşünceme de hayran mısın?"

"Bunun bir hayran olup olmama konusu olduğunu düşünmüyorum."

"Kesinlikle. Senin seçimin için de bu geçerli. Kariyerimi tercih ettim ve işten uzak kalmadım. Dolayısıyla hukuk kariyerimde en önde giden benim. Ama günün sonunda gittiğim yerde yakışıklı bir doktor ve çocuklar yok. Ne dediğimi anla-

dın mı?"

"Anladım."

"Harika." Hester'ın burun delikleri saldırıya hazır bir boğa gibi açılmıştı. "Dolayısıyla bu odaya gelip oturduğunda, odama gelip oturduğunda bütün düşüncelerini bana yoğunlaştırmanı, beni nasıl memnun edeceğini ve bana nasıl hizmet edeceğini düşünmeni istiyorum. Akşama ne yemek yapacağını ya da çocuğunun futbol antrenmanından geç gelip gelmeyeceğini değil. Beni takip edebiliyor musun?"

Tia karşı çıkacak oldu ama Hester'ın ses tonu buna izin vermiyordu. "Takip ediyorum."

"İyi."

Hester çalan telefonunu açtı. "Ne?" Sessizlik. "Moron şey. Ona ağzını kapalı tutmasını söylemiştim. Hester sandalyesini döndürdü. Bu Tia'ya verilmiş bir mesajdı. Kalktı ve kapıya doğru yöneldi. Gerçekten de kafasının akşam yemeği ya da oğlunun antrenmandan kaçta geleceği gibi sudan konularla meşgul olmasını dilerdi.

Koridora çıktığında cep telefonu açtı. Dosyayı kolunun altına sıkıştırdı. Hester'ın paylamasına rağmen aklı hala E-SpyRight'tan gelecek rapordaydı.

Raporlar genelde çok uzundu. Adam internette çok fazla sörf yapıyor, bir sürü web sayfasına bakıyor, MySpace ya da Facebook'taki arkadaşlarıyla çok fazla yazışıyordu. Bazen sayfalarca çıktı almak zorunda kalıyordu. Şimdiye kadar göz gezdirdiklerinin çoğu, aslına bakılırsa özel hayata tecavüz etmek sayılmazdı, fakat gerçekte bu kadar çok şeyi öğrenmek için büyük bir merakı da yok değildi. .

Bir an önce masasına gitmek için hızlandı. Masasının üzerinde olmazsa olmaz aile fotoğraflarından vardı. Dördü,

Mike, Jill, Tia ve Adam. Adam'ın birlikte bir şeyler yapmak için teşrif ettiği nadir zamanlardan birinde çekilmiş bir fotoğraf. Hepsi zoraki gülüyor gibiydi, ama bu fotoğrafa bakmak Tia'yı rahatlatıyordu. Çekmeceye koyduğu E-SpyRight raporunu çıkarttı ve kendisini o çok şaşırtan e-maili bulup tekrar okudu. Şaşkınlığı geçmemişti. Ne yapabileceğini düşündü ama buna tek başına karar veremezdi.

Telefonu alıp Mike'ın numarasını yazdı. Sonra da mesajını yazıp gönder tuşuna bastı.

Mike mesaj geldiğinde hala patenlerini takıyordu.

"Şu kelepçeler?" diye sordu Mo.

Mo daha önceden patenlerini çıkartmıştı. Soyunma odası, tüm hokeycilerin soyunma odaları gibi iğrenç kokuyordu. Çünkü bütün ter hokey kıyafetlerinin içindeki pedlerin altına toplanıp siniyordu. Tropik pervane sürekli dönmesine rağmen işe yaradığı söylenemezdi. Oyuncular farkında değildi ama bir yabancı odalara girdiğinde kokudan duramıyordu.

Mike ekranda karısının telefonundan bir mesaj geldiğini gördü.

"Evvet."

"Hey, afallamış gibisin."

"Evet," dedi Mike. "Bana mesaj göndermiş. Sersemledim."

Mo suratını astı. Mike ve Mo, Darthmouth'tan beri çok iyi arkadaştılar. Oranın hokey takımında birlikte oynamışlardı. Mike sol kanat baş skoreri, Mo sert savunma oyuncusuydu. Mezun olalı yirmi beş sene olmuştu. Mike organ nakli operatörüydü artık. Mo ise CIA'de karanlık işler yapıyordu. Ama

hala takımdaki konumları aynıydı.

Diğer oyuncular formalarını özenli ve ağır bir şekilde çıkartıyorlardı. Artık hepsi yaşlanıyordu ve bu oyun da bir genç oyunuydu.

"Senin şu anda hokey oynadığını biliyor değil mi?"

"Biliyor."

"O zaman bir daha hatırlat ona."

"Sadece bir mesaj Mo."

"Bütün hafta hastanede canın çıkıyor," dedi Mo. Ne zaman şaka yaptığını ne zaman ciddi takıldığını asla anlayamazdınız. "Bu bizim için kutsal hokey zamanı. Şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı."

Mike'ın Tia'yı ilk kez gördüğü o soğuk kış gününde Mo'da oradaydı. Aslında Tia'yı ilk Mo fark etmişti. Yale'e karşı oynuyorlardı. Mike ve Mo, ikisi de o zamanlar birer çaylaktı. Tia seyirciler arasında onları seyrediyordu. Oyun arasında ısınırlarken Mo Mike'ı dürtüp Tia'yı göstererek, "Şuradaki fıstığa bak" demişti.

İşte her şey böyle başlamıştı.

Mo'nun teorisine göre bütün kadınlar ya Mike'ı ya da kendisini seçerdi. Kötü adamlara meyilli kadınlar Mo'dan hoşlanır, Mike ise cici bici kızları çekerdi. Üçüncü periyotta, Dartmouth bayağı bir önde olduğu sırada Mo topu kazanmış ve Yale'e sıkı bir vuruş yapmıştı: Karşı takım oyuncusunu zımbaladığında tepkisini ölçmek için dönüp Tia'ya bakmıştı. Hakem oyunu durdurmuş, Mo ceza kulübesine doğru giderken Mike'a eğilip "senin olsun," demişti.

Bu bir kehanetti sanki. Oyundan sonraki partilerden birinde rastlaştılar. Tia büyük sınıflardan biriyle gelmişti ama ilgisiz gibiydi. Geçmişleriyle ilgili konuştular. Mike tam o sıra-

da bir doktor olmak istediğini söylemişti Tia'ya. Tia'da buna ne zaman karar verdiğini sormuştu.

"Sanki doğduğumdan beri bunu istiyorsum," demişti Mike.

Tia'yı bu cevap tatmin etmemişti. Israr etmiş didiklemişti. Mike ileride bunun Tia'nın doğasında olduğunu anlayacaktı. Çocukluğunda çok sık hastalandığını ve doktorları birer kahraman gibi gördüğünü açıkladı ona. Mike bunları söylediğine kendisi de şaşırmıştı. Tia onu herkesten çok farklı bir şekilde dinlemişti. Başlangıçta ilişkileri yavaş ilerlemişti. Kantinde yemeklerini birlikte yiyorlar, geceleri birlikte çalışıyorlardı. Mike kütüphaneye gitmeden önce ona şarap ve mumlar götürüyordu.

"İzin verirsen mesajını okumam lazım," dedi Mike.

"Ne bela kadın ama."

"Bunu git ona söyle Mo. İçinde tutma."

"Eğer şu anda bir kilisede olsaydın yine de sana mesaj gönderir miydi acaba?"

"Tia mı? Büyük ihtimal gönderirdi."

"İyi. Oku o zaman. Sonra da ona buradan striptiz kulübüne gideceğimizi söyle."

"Tamam, söylediğini yapacağım."

Mike mesajı açıp okudu:

Konuşmamız lazım. Rapor da bir şey buldum.
Çıkışta eve gel.

Mo arkadaşının yüzündeki ifadeyi yakalamıştı. "Ne oldu?"

"Hiç bir şey."

"İyi. O zaman buradan dosdoğru striptiz kulübüne gitmememiz için bir neden yok."

"Biz hiç striptiz kulübüne gitmedik ki."

"Yoksa sen de oraya centilmenler kulübü diyen şu hanım evlatlarından mısın?"

"Neresi olursa olsun gelemem."

"Seni zorla eve mi çağırıyor?"

"Bir sorun var."

Mo "özel" filan takmazdı.

"Adam'la ilgili," dedi Mike.

"Ne oldu vaftiz oğluma?"

"O senin vaftiz oğlun değil."

Mo, Adam'ın vaftiz babası değildi, çünkü buna Tia izin vermemişti. Ama Mo'ya göre o Adam'ın vaftiz babasıydı. Vaftiz töreninde Mo gelip Adam'ın gerçek vaftiz babası Tia'nın erkek kardeşinin önüne gelip ayakta dikilmişti. Mo adama öfkeyle bakmış ama Tia'nın erkek kardeşi tek kelime etmemişti.

"Problem nedir?"

"Henüz bilmiyorum."

"Tia'nın tepkileri aşırıdır. Bunu biliyorsun."

Mike bu konuda yorum yapmadı. "Adam hokey takımından ayrıldı."

Mo, Mike'a öyle bir baktı ki sanki Mike şeytana tapınanların ayinlerine katılıyor ya da hayvanlarla ilişki kuruyor demişti. "Neeee?"

Mike patenleri çıkarttı.

"Bunu bana nasıl söylemezsin Mike?"

Mike paten altı koruyucularını aldı, omuz pedlerini çıkarttı. Yanlarından geçenler doktora hoşçakal dedikten sonra her zaman olduğu gibi–buzun dışında olsa bile–Mo'dan uzak

durdular.

"Buraya benim arabayla geldik.," dedi Mo.

"Yani?"

"Yani seninki hastanede kaldı. Seni hastaneye götürerek zaman kaybedemem. Eve ben bırakırım seni."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Sen başımın belası mısın? Vaftiz oğlumu görmek istiyorum. Bir de yine ne yanlışlar yapıyorsunuz anlamaya çalışacağım."

4.Bölüm

Mo sokağa döndüğünde Mike komşuları Susan Loriman'i gördü. Güya bahçe işleri yapıyor gibi görünüyordu ama Mike ne yaptığını biliyordu. Ev ile cadde arasındaki yola döndüler. Mo dizlerinin üzerine çökmüş komşu kadına baktı.

"Vay canına, güzel bir popo."

"Kocası da büyük ihtimal öyle düşünüyordur."

"Evvet. Ama kocası belli ki aşağılık herifin teki."

"Neden böyle söyledin ki?"

Mo çenesiyle işaret etti. "Arabalara baksana."

Komşu evin önünde süper bir kırmızı Corvette'le siyah bir BMW 550i duruyordu. Susan'ın kullandığı araba ise gri bir Dodge Karavan'dı.

"Ne olmuş onlara?"

"Hepsi onun mu?"

"Evet."

"Bir arkadaşım vardı," dedi Mo. "Şimdiye kadar görebileceğin en çekici parça. İspanyol ya da başka bir Latin ırkından. Hani sabahları on birinci kanalda seksi kızların telefonlarını veriyorlar ya, orada görmüşsündür Pocahantas takma adıyla çıkan bir profesyonel güreşçi"

"Programı hatırlıyorum."

"İşte neyse. Bu Pocahantas bana yaptığı bir şeyden bahsetmişti. Ne zaman böyle bir arabada hava atan bir adam görse ona ne diyormuş biliyor musun?"

Mike başını salladı.

"Penisiniz hakkında duyduklarım için özür dilerim."

Mike zoraki güldü.

"Penisiniz hakkında duyduklarım için özür. Harika değil mi?"

"Evet," dedi Mike. "Oldukça sıkı bir espri."

"Şu bölgeden itibaren kendine gelmek oldukça zor olmalı."

"Gerçekten de öyle."

"O zaman şu senin komşu, kadının kocası değil mi? bu süper arabalardan onda iki tane var. Sence bu ne anlama geliyor?"

Susan Loriman, Mike'la Mo'ya baktı. Mike onu her zaman süper seksi bulurdu. Gençlerin MILF diye adlandırdıkları civarın en ateşli hatunu. Mike'a göre kaba bir tabir. Elbette Mike'ın kadınla işi olmazdı ama nefes aldığınız sürece güzellikler gözünüze çarpmaya devam ederdi. Susan'ın maviye çalan koyu uzun siyah saçları vardı ve yaz mevsiminde saçlarını arkasında atkuyruğu yapıp kısacık şortlar giyer, son moda güneş gözlükleri takar ve şeytanca gülümseyen dudaklarını kıpkırmızı rujla boyardı.

Çocuklar küçükken onu Maple Park'taki çocuk parkında görürdü. Hiç özel bir sebebi yoktu ama onu izlemek hoşuna giderdi. Sırf Susan Loriman'ı maçlarda görebilmek için oğlunu takıma yazdıran bir baba tanıyordu.

Bugün gözlük takmamıştı. Gülümsedi ama gergindi.

"Korkunç üzüntülü gözüküyor," dedi Mo.

"Evet. Biraz bekle tamam mı?"

Mo bir espri yapacaktı ama kadının yüzünde bir şey sezmişti. "Tamam dedi. Tabii beklerim."

Mike kadına yaklaştı. Susan zoraki gülümsemeye devam ediyordu ama yüzündeki derin çizgiler onu ele veriyordu.

"Selam," dedi Mike.

"Selam Mike."

Mike kadının neden dışarıda bahçeyle uğraşıyormuş gibi yaptığını biliyordu. Onu bekletmek istemiyordu.

"Lucas'ın doku türlemesi sonuçları yarına kadar çıkmayacak," dedi Mike.

Kadın yutkundu ve hemen tamam anlamında başını salladı.

Mike içeri gidip ona dokunmak istemişti. Eğer hastanede olsalardı bunu yapardı. Her doktor bunu yapardı. Ama burası yeri değildi. Bunun yerine beylik sözler sarf etti. "Doktor Goldfarb'la ben elimizden geleni yapacağız."

"Biliyorum Mike."

On yaşındaki oğlu Lucas'ta Fokal segmental glomerulosklerоz –kısaca FSGS– hastalığı vardı ve acil olarak böbrek nakli gerekiyordu. Mike ülkenin başlıca organ nakli cerrahlarından biriydi ama bu vakayı meslekdaşı Ilene Goldfarb'a devretmişti. Ilene, New York Presbyterian hastanesinin organ nakli bölümünün başkanıydı ve tanıdığı en iyi cerrahtı.

O ve Ilene her gün Susan gibileriyle ilgileniyor, o klasik ikna edici boş konuşmaları yapıyorlardı. Ama ölümler onu hırpalıyordu. Ölümler peşini bırakmıyordu. Gecenin bir vaktinde yatağında uyurken dürtüyorlardı onu. Parmaklarıyla onu gösteriyorlardı. Üzerine işiyorlardı. Ölüm kabullenilebilen, makul karşılanabilen bir şey değildi. Ölüm Mike'ın düşmanıydı. Hiç bitmeyen bir zulümdü onun için. Ve eğer bu çocuk o kahrolası ölüme kurban giderse büyük lanet okuyacaktı.

Lucas Loriman elbette ki onun için çok özeldi. Zaten bu

yüzden Ilene'in de ilgilenmesini istemişti. Mike Lucas'ı bilirdi. Çok tatlı, inek dedikleri cinsten çok çalışkan bir çocuktu. Burnundan kayan gözlükleri ve ancak tüfekle tehdit ederseniz yatışabilecek diken gibi saçları vardı. Her türüne bayılıyor ama bir parçacık bile spor yapmıyordu. Mike Adam'la bahçede atış çalışması yaparken etrafta dolaşır ve onları seyrederdi. Mike ona katılması için sopa uzattığında kabul etmemişti. Spor yapmanın kaderinde olmadığını çok erken fark etmiş bir çocuk olarak sadece spiker taklidi yapmakla yetinirdi. "Evet, Doktor Baye topu kaptı ve sol tarafına attı ve Adam Baye'den nefis bir kurtarış!"

Sürekli gözlüğünü yukarı iten bu tatlı çocuk Mike'ın gözünün önünden gitmiyordu. "Ölmesine izin verirsem lanetleneceğim," diye düşündü kendi kendine.

"Uyuyabiliyor musunuz?" diye sordu Mike.

Susan Loriman omuzunu silkti.

"Size ilaç yazayım mı?"

"Dante o ilaçlara inanmıyor."

Dante Loriman kocasıydı. Demin Mo'ya itiraf edememişti ama tespiti çok isabetiydi. Adam pisliğin tekiydi. Evin dışında çok kibardı ama sinsilik gözlerinden okunurdu. Karanlık işlerle uğraştığıyla ilgili dedikodular yapılıyordu ama galiba daha çok görünüşüne bakarak böyle bir şey uydurmuşlardı. Saçlarını briyantinleyip arkaya doğru tarardı. Dapdar tişörtler giyer, aşırı parfüm sıkar ve fazla göze çarpan takılar takardı. Etrafında hep kısa saçlı temiz adamlar gördüğü için, Tia adamı ilginç ve komik bulurdu. Ama Mike'a göre adamda yanlış bir şeyler vardı. Hep en iyi olmak isteyen maço bir havası vardı ama asla en iyi olamayacağını biliyordu.

"Onunla konuşmamı ister misin?" diye sordu Mike.

Kadın başını salladı.

"İlaçları Maple Caddesindeki Drug Aid'den alıyordunuz değil mi?"

"Evet."

"Bir reçete yazıp oraya bırakırım. İsterseniz gidip alırsınız."

"Sağol Mike."

"Sabah yine uğrarım."

Mike arabaya geri döndü. Mo kollarını göğsüne kavuşturmuş bekliyordu. Güneş gözlükleriyle havalı adamı oynuyordu."

"Hastan mı?"

Mike duymamazlığa geldi. Hastaları hakkında konuşmazdı. Mo bunu bilirdi.

Mike önünde durup bir müddet evine baktı. Neden, diye düşündü, neden içindekiler kırılgan olduğunda evleri de kırılganmış gibi görünür? Sağa sola baktığınızda sokakta sıra sıra bu tip evlerden vardı. Kim bilir nereleri terk etmek zorunda bırakılmış çiftlerle dolu evler. Çimlerin üzerinde ayakta durup binaya baktı ve düşündü: "Evet. Burası hayatımı geçireceğim, çocuklarımı büyüteceğim, tüm umutlarımızı ve hayallerimizi koruyacağım yer. İşte tam burası. Bu küçük bina."

Kapıyı açtı. "Selam,"

"Baba! Mo amca!"

Köşeden yüzüne yapıştırılmış bir gülücükle koşarak gelen on bir yaşındaki prensesi Jill'di bu. Mike onun kalbinin sıcaklığını hissetmişti. Jill'in içtenliği ani ve evrenseldi. Bir kız çocuğu babasına bu şekilde gülümsediğinde o sırada babası ne durumda olursa olsun kendini birden bir kral gibi hissederdi.

"Merhaba tatlım."

Jill yumuşak bir geçişle önce Mike'a sonra da Mo'ya sarıldı. Tıpkı dinleyicileri etkilemeye çalışan bir politikacının rahatlığıyla hareket ediyordu. Arkasında ezile büzüle duran arkadaşı Yasmin vardı.

"Merhaba Yasmin," dedi Mike.

Yasmin'in öne gelmiş saçları neredeyse yüzünün tamamını kaplayacak gibiydi. Zar zor duyulabilecek bir sesle, "Merhaba Doktor Baye," dedi.

"Çocuklar sizin bu akşam bale dersiniz yok muydu?" diye sordu Mike.

Jill on bir yaşındaki bir kızın yapamayacağı bir şekilde Mike'a bakarak tehditkâr bir bakış attı.

"Baba," diye fısıldadı.

Ve o anda hatırladı Mike. Yasmin baleyi bırakmıştı. Yasmin hemen hemen her türlü aktiviteyi bırakmıştı. Birkaç ay önce okulda bir olay olmuştu. Aslında normalde iyi bir adam olan öğretmenleri Bay Lewiston belli ki biraz fazla ileri giderek kızın yüzündeki tüylerle ilgili yakışıksız bir yorum yapmıştı. Mike olayın ayrıntısını çok iyi hatırlayamıyordu ama hemen ardından Lewiston özür dilemiş ama ergenlik dönemi öncesinde kıza büyük zarar vermişti. Sınıftaki çocuklar bundan sonra Yasmin'i kromozomlardaki gibi "XY" ya da sadece Yasmin'in "Y"sinden esinlenerek sadece "Y" diye çağırmaya, kötü davranmaya başlamışlardı.

Hepimiz biliriz, çocuklar çok acımasız olabilirler.

Arkadaşına son derece bağlı olan Jill onu grupta tutabilmek için elinden geleni yapmıştı. Mike ve Tia bu yüzden onunla gurur duyuyorlardı. Yasmin baleyi bırakmıştı ama Jill baleye bayılıyordu ve derslere hala devam ediyordu.

Görünüşe bakılırsa Jill yaptığı her türlü aktiviteden zevk alan, enerjik ve hevesiyle etrafındaki herkesi harekete geçiren bir çocuktu. Yetiştirme şekli mi önemli, yoksa yaradılış mı? Al işte, Adam ve Jill. Aynı anne baba tarafından yetiştirilmiş ama tamamen farklı karakterlerde iki çocuk.

Her zaman yaradılış daha önemlidir.

Jill Yasmin'in yanına giderek elini tuttu. "Haydi gel," dedi. Yasmin onu takip etti.

"Sonra görüşürüz baba, hoşçakal Mo amca."

"Hoşçakal tatlım," dedi Mo.

"Nereye böyle?" diye sordu Mike kızlara.

"Annem dışarı çıkın dedi. Bisiklete bineceğiz."

"Kasklarınızı takmayı unutmayın."

Jill gözlerini döndürdü, ama uysal bir şekilde.

Bir dakika kadar sonra mutfaktan çıkan Tia, Mo'yu göstererek "Onun burada ne işi var?" diye sordu.

"Oğlanı gözetlediğinizi duydum. Güzel."

Tia, Mike'a çimcikler gibi bir bakış attı. Mike sadece omuzunu silkti. Mo'yla Tia arasında bitmeyen atışmalardan biri daha. Görünürde aralarında sadece bir çekişme olduğu düşünülebilirdi ama ellerinde olsa birbirlerini ilk fırsatta boğazlarlardı.

"Aslında iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum," dedi Mo.

Bu onları şaşırtmıştı. İkisi de Mo'ya baktı.

"Ne oldu? Ne bakıyorsunuz? Tanıyamadınız mı?"

"Onun üzerine çok fazla düştüğümüzü söylerdin hep değil mi?" diye sordu Mike.

"Hayır Mike. Tia oğlanın üzerine çok fazla düşüyor derim hep."

Tia, Mike'a bir kez daha öfkeyle baktı. Mike birden kızı-

nın da aynı bakışla kendisini susturduğunu hatırladı. Jill, Tia gibi bir ustanın iyi bir öğrencisiydi anlaşılan.

"Ama bu durumda," diye devam etti Mo, "itiraf etmesi zor ama bu sefer haklı. Siz onun anne babasısınız. Her şeyi bilmek zorundasınız."

"Özel hayatına karışmamız sence yanlış değil mi?"

"Yanlış mı...?" deyip kaşlarını çattı Mo. "Budala çocuğun teki o. Bak, bütün anne babalar bir şekilde çocuklarını takip etmiyor mu zaten? Bu sizin işiniz. Sadece karnesini kontrol edip, durumunu öğrenmek için öğretmenleriyle konuşuyorsunuz. Ne yiyeceğine, nerede yaşayacağına karar veriyorsunuz. Bu da ikinci aşama."

Tia bir yandan başıyla onaylıyordu.

"Göreviniz onları yetiştirmek, şımartmak değil. Bütün anne babalar çocuklarına ne kadar özgürlük tanıyacaklarına karar verir. Siz kontrolü ele almışsınız. Burası bir cumhuriyet değil, bir aile. Başkasının işine karışarak denetlemeye çalışamazsınız. Ama müdahale etme gücüne sahipsiniz. Bilgi güçtür. Hükumetler onu sömürebilir, çünkü çocuk için en iyinin ne olduğunu sizin kadar iyi bilmezler. Ve ayrıca ikiniz de zeki insanlarsınız. O zaman bunun ne zararı olabilir ki?"

Mike Mo'ya bakakaldı.

"Mo?" dedi Tia.

"Ne var?"

"Sanırım şu an tarihe geçecek."

"Aman sakın geçmesin." Mo mutfaktaki taburelerden birine dayandı. "Söyleyin bakalım ne buldunuz?"

"Yanlış anlama Mo ama," dei Tia, "sanırım gitsen iyi olur."

"O benim vaftiz oğlum. Ben de en az sizin kadar iyiliğini istiyorum."

"O senin vaftiz oğlun değil ve ayrıca demin söylediklerin göz önüne alınırsa kimse bir anne baba kadar çocuklarının iyiliğini düşünmez. Ve sen ne kadar onun iyiliğini düşünürsen düşün o kategoriye uyamazsın."

Mo, Tia'ya baktı.

"Ne?"

"Haklı olmandan nefret ediyorum."

"Neler hissettiğimi nasıl düşünebilirsin ki?" dedi Tia. "Sen bizimle mutabık olduğunu söyleyene kadar onu gözetlemenin en iyi yol olduğunu düşünüyordum."

Mike onları seyrediyordu. Tia sürekli alt dudağını dişleyip duruyordu. Sadece paniğe kapıldığı zamanlarda bunu yapardı. Paniğini yenmek için böyle espriler yapıyordu.

"Mo lütfen," dedi Mike.

"Evet, evet tamam. Leb demeden leblebiyi anlarım ben. Gidiyorum. Ama son bir şey."

"Ne?"

"Cep telefonuna bakabilir miyim?"

Mike suratını astı. "Neden? Seninki bozuk mu?"

"Sadece bakacağım tamam mı?"

Mike omuzunu silkip telefonu Mo'ya uzattı.

"Sen hangi servisi kullanıyorsun?" diye sordu Mo.

Mike servisin adını söyledi.

"Hepinizi aynı servisi mi kullanıyorsunuz? Adam dâhil."

"Evet."

Mo biraz daha cep telefonuna göz gezdirdi. Mike, Tia'ya baktı. Tia omuzunu silkti. Mo telefonu Mike'a geri uzattı.

"Bu neydi böyle?"

"Daha sonra söylerim," dedi Mo. "Şimdi oğlunuzla ilgilenin biraz."

5.Bölüm

Söyle bakalım şimdi Adam'ın bilgisayarında ne buldun?" diye sordu Mike. Mutfaktaki masada oturuyorlardı. Tia kahveyi önceden hazırlamıştı. Kendisi için kafeinsiz, Mike için sert bir espresso. Mike'ın kahve makineleri üreten bir firmada çalışan hastalarından biri ona çok başarılı bir ameliyat sonrasında bu makineyi hediye etmişti. Çok basit bir mekanizması vardı. Makine filtresizdi. Sadece kahveyi içine atıyordunuz o kadar.

"İki şey," dedi Tia.

"Tamam."

"Birincisi yarın akşam Huff'larda bir partiye davetli,"

"Sonra?"

"Huff'lar hafta sonu burada yokmuş. E-mail e göre akşamı uçarak geçireceklermiş."

"Nasıl? Kafayı mı çekeceklermiş? Uyuşturucu mu alacaklarmış?"

"Mailde fazla detay yoktu. Sabaha kadar uyumayacaklarmış ve yazdığına göre sonuna kadar bu fırsattan yararlanacaklarmış."

Baba Daniel Huff kasaba polis şefiydi. Herkesin DJ diye çağırdığı oğlu belki de sınıfın en azılı oğlanıydı.

"Ne düşünüyorsun?"

"Sadece kafamda değerlendirmeye çalışıyorum."

Tia yutkundu. "Biz ne yapıyoruz Mike?"

Mike sadece susmakla yetindi.

"Şu bilgisayar raporlarına bakmak istemiyorsun biliyorum ama..." Gözlerini yumdu.

"Ama ne?"

"Adam canlı porno sitelerine giriyor," dedi. "Bunu biliyor muydun?"

Yine sustu Mike.

"Mike?"

"Peki, bu konuda ne yapmamı istiyorsun?"

"Yanlış olduğunu düşünmüyor musun?"

"Ben onaltı yaşındayken gizli gizli Playboy'lara bakardım."

"Bu aynı şey değil."

"Aynı şey değil mi? O zamanlar internet yoktu. Sadece dergilere bakmakla yetiniyorduk. Eğer o yaşlarda elimde olsaydı kesinlikle ben de çıplak kadınların olduğu her türlü siteye girerdim herhalde. Artık toplum böyle. Azarlayarak ya da saldırarak bir şey değiştiremezsin. Eğer on altı yaşında bir çocuk çıplak kadınlarla ilgilenmiyorsa bunda bir acayiplik var demektir."

"Yani onaylıyorsun."

"Hayır, elbette hayır. Sadece bunun için ne yaparız bilmiyorum."

"Onunla konuş," dedi Tia.

"Konuşmuştum. Kuşları böcekleri anlattım. Seksin sevgiyle birleştiğinde harika bir şey olduğunu söyledim. Kadınlara saygı göstermesini onlara bir eşya gibi bakmamasını öğretmeye çalıştım."

"Şu son söylediğin," dedi Tia. "Anlaşılan son söylediğini pek anlayamamış."

"Hiçbir ergen erkek bunu anlayamaz. Aslında koca adam-

ların bile bunu anlayabildiği söylenemez ama."

Tia kahvesinden bir yudum aldı. Mike'ın söyledikleriyle ilgili hiçbir yorum yapmadı.

Tia'nın göz kenarlarındaki kırışıklıkları görebiliyordu. Tia sürekli aynada kırışıklıklarını incelerdi. Bütün kadınların görüntüleriyle ilgili endişeleri vardı ama Tia her zaman görüntüsüyle gurur duyan bir kadın olmuştu. Ama son zamanlarda kendisine yeteri kadar özen göstermediğini ve kendisini iyi hissetmediğini fark etmişti Mike. Saçlarındaki beyazları kapatmak için boyamaya başlamıştı. Aslında yaşı için normal olan cildindeki kırışıklıkları, sarkmaları görüp kafasına takıyordu.

"Olgun erkekler için durum farklı," dedi Tia.

Mike ona rahatlatıcı bir şeyler söylemeye çalıştı ama vazgeçti.

"Pandora'nın kutusunu açmış bulunuyoruz," dedi Tia.

Hala Adam'la ilgili konuştuğunu umuyordu Mike. "Gerçekten de öyle."

"Bilmek istiyorum ve bilmekten nefret ediyorum."

Mike yerinden kalkıp Tia'nın ellerini tuttu.

"Partiyle ilgili ne yapacağız?"

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Gitmesine izin veremeyiz."

"Evden çıkartmayacağız yani."

"Sanırım öyle."

"Clark'la biraz oyalanmak için Olivia Burchell'e gideceklerini söyledi. Gitmesine izin vermezsek şüphelendiğimizi anlayacak."

Mike omuzunu silkti. "Çok kötü. Biz anne babayız. Her zaman mantıklı şeyler yapmak zorunda değiliz."

"Tamam. O zaman yarın akşam evde kalmasını isteyeceğiz."

"Aynen öyle."

Tia dudağını sarkıttı. "Bütün hafta boyunca çok usluydu. Bütün ödevlerini yaptı. Aslında normalde Cuma akşamları çıkmasına izin veriyoruz ama."

Olay çıkacaktı. Bunu ikisi de biliyordu. Mike buna hazırdı ama mantıklı bir sebep bulmaları gerekiyordu. Olivia Burchell'a gitmelerini engellerlerse bu Adam'ı şüphelendirebilirdi.

"Sokağa bile çıkmasına mani olsak?" diye sordu Mike.

"Ya kaçarsa? Huff'larda buluruz artık."

Tia haklıydı.

"Bugün Hester beni çağırdı. Bir tanıkla konuşmam için Boston'a gitmemi istiyor."

Mike bunun Tia için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Yeniden işe başladığından beri hep sıradan işlerle uğraşmıştı. "Bu harika," dedi Mike.

"Evet, ama bu da evde olmayacağım anlamına geliyor."

"Sorun değil. Ben başa çıkabilirim."

"Jill, Yasmin'de kalacak. Yani etrafta olmayacak."

"Tamamdır."

"Peki, Adam'ın partiye gitmesini nasıl engelleyeceğiz söylesene."

"Bırak biraz düşüneyim. Belki bir şey aklıma gelir."

"Tamam."

Mike Tia'nın yüzünde bir şey gördü. Sonra hatırladı. "Seni endişelendiren iki şey olduğunu söylemiştin."

Tia başını salladı ve yine aynı ifade. Hani poker oynuyor olsalar bu yüz ifadesinden elindeki kâğıtlar hakkında bilgi sa-

hibi olabilirdi Mike. İşte bu kadar sene evli kaldıktan sonra böyle olurdu. İfadesinden ne söylemek istediğini anlardınız ya da karşınızdaki artık saklama ihtiyacı duymazdı. Ne olursa olsun iyi bir habere işaret değildi Tia'nın yüz ifadesi.

"İki gün önceki bir mesajlaşma," dedi Tia.

Çantasına uzanıp raporu aldı. Çocukların birbirleri arasındaki mesajlaşma raporu berbat bir senaryo metni gibi dökülmüştü. Çoğu gençlik yıllarında saatlerce telefonu meşgul etmelerine rağmen, anne babalar nedense bu gelişmeden memnun değildi. Mike bunda hiçbir problem olduğunu düşünmüyordu. Bizim telefonlarımız, onların yazışma programları vardı. İkisi de aynı kapıya çıkıyordu. Bu Mike'a genç kuşağın internette oynadıkları oyunlardan şikâyet edip sonra makinelerde oyun oynamak için Atlantic City'ye giden ilk otobüse atlayan yaşlıları hatırlatmıştı. Ne ikiyüzlülük ama.

"Bir bak bakalım."

Mike okuma gözlüklerini taktı. Bundan birkaç ay önce onları kullanmaya başlamıştı ve verdiği sıkıntıdan anında rahatsız olmuştu. Adam'ın *nick*'i hala *HockeyAdam1117*'ydi. Bu nick'i yıllar önce almıştı. 11 en sevdiği hokey oyuncusu Mark Messier'nin sırt numarasaydı. 17 ise Darthmouth'da oynadığı günlerdeki numarasıydı. Adam'ın nick'ini değiştirmemesi tuhaftı. Belki hayra yorulacak bir şeydi, ya da belki de büyük olasılıkla değiştirmemesinin özel bir nedeni yoktu.

CeeJay8115: İyimisin?

HockeyAdam1117: Hala bir şey söylememiz gerektiğini düşünüyorum.

CeeJay8115: Uzun zaman oldu. Bir şey söylemezsen güvende olursun.

Burada tam bir dakikalığına yazışma duruyor.

CeeJay8115: Orada mısın?
HockeyAdam1117: Evet.
CeeJay8115: Her şey yolunda mı?
HockeyAdam1117: Yolunda
CeeJay8115: İyi. O zaman cuma görüşürüz.

Yazışma burada sona eriyordu.

"Bir şey söylemezsen güvende olursun," diye tekrar etti Mike.

"Evet."

"Sence bu ne anlama geliyor?" diye sordu Mike.

"Hiçbir fikrim yok."

"Okulla ilgili bir şey olabilir. Belki birini kopya çekerken görmüşlerdir ya da öyle bir şey."

"Olabilir."

"Ya da hiçbir şey yoktur. Ya da belki bilgisayarda oynadıkları oyunlarla ilgilidir."

"Olabilir," dedi Tia. Ses tonundan bunu pek inandırıcı bulmadığı anlaşılıyordu.

"CeeJay8115 kim?" diye sordu Mike.

Tia başını salladı. "Adam'ın yazışmalarında daha önce görmediğim bir nick."

"Cuma görüşürüz yazmış. Demek o da Huff'lardaki partiye gidecek. Bundan bir şey çıkartabilir miyiz?"

"Nasıl çıkartacağız ki?"

"O zaman soracak mıyız bu kim diye?"

Tia başını salladı. "Bu çok sıradan bir cevap oldu biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum," diye onayladı Mike. "Böylece onu gözetlediğimizi öğrenir."

İkisi de hiçbir şey konuşmadan oturmaya devam ettiler. Mike mesajlaşmayı yeniden okudu.

"Mike?"

"Evet?"

"Adam'ın güvende olması için söylememesi gereken şey ne olabilir acaba?"

Çoktan takma bıyığını cebine atmış Nash kamyonetin yolcu koltuğunda oturuyor, adı Pietra olan saman rengi kabarık peruklu kadın kamyoneti sürüyordu.

Nash'in sağ elinde Marianne'ın Blackberry Pearl marka taşınabilir cihazı vardı. Bununla e-mail gönderebiliyor, fotoğraf çekebiliyor, video seyredebiliyor, dosya hazırlayabiliyor, hatta telefon dahi edebiliyorsunuz.

Nash tuşa dokundu. Ekran aydınlandı. Marianne'ın kız kardeşinin fotoğrafı ekranda göründü. Nash bir süre onu inceledi. Zavallı diye düşündü. Maillerine girmek için bir tuşa bastı ve aradığı e-mail adreslerini bulduktan sonra "Selam! Birkaç haftalığına Los Angeles'a gidiyorum. Döndüğümde size ulaşacağım – Marianne." yazıp iki kişiyi de bilgi kısmına ekleyerek mesajı gönderdi. Marianne'ı tanıyanlar onu aramak için fazla zahmet etmeyeceklerdi. Çünkü Nash'in tahminine göre bu Marianne'ın her zaman yaptığı bir şeydi. Ortadan kaybolup sonra ansızın geri dönmek.

Ama bu sefer, sonsuza kadar ortadan yok olmuştu.

Nash onu şu Kabil'le maymun saçmalığıyla oyalarken Pietra içkisine ilaç atmıştı. Kamyonete tıktıktan sonra Nash

Marianne'ı bir güzel pataklamıştı. Oldukça sert ve uzun süre. Önce acıya tepki göstersin diye. Çünkü onu konuşturmak istiyordu. Her şeyi söylediğine emin olduktan sonra ölesiye dövmüştü onu. Sabırlı biriydi Nash. Bir yüzde tam on dört sabit kemik bulunurdu. Mümkün olduğu kadar fazlasını kırıp çökertmek istemişti.

Nash Marianne'ın yüzünde neredeyse bir cerrah özeniyle çalışmıştı. Bazı vuruşları düşmanı etkisiz hale getirmek, bazılarını korkunç acılar çektirmek, bazılarını tahribat yaratmak için tasarlamıştı. Hepsinde son derece uzmandı.

Maksimum kuvvet uygularken eklemlerini ve ellerini hangi pozisyonda tutacağını, kendisine zarar vermeden nasıl en uygun şekilde yumruk atacağını, avuç içi vuruşunu nasıl en etkin şekilde yapacağını bilirdi.

Marianne ölmeden az öncesinde gırtlağına biriken kanın etkisiyle sesi boğuk çıkmaya başlamıştı ve Nash bu gibi durumlarda her zaman yaptığı şeyi yaptı. Durdu ve hala bilincinin yerinde olup olmadığını kontrol etti. Bakışlarını yakaladığında kızın gözlerinin içine baktı ve gözlerindeki o korkuyu gördü:

"Marianne?"

Kızın ona ilgi göstermesini istemişti. İstediği oldu. Ve sonra Marianne'ın hayattayken en son duyduğu cümleyi fısıldadı:

"Cassandra'ya onu özlediğimi söyle."

Ve sonra ölmesine izin verdi.

Kamyonet çalıntıydı. Sahte plaka takılmıştı. Nash arkaya geçti. Marianne'ın ellerini bir bandanayla bağlayıp parmaklarını sıkıştırdı. Bir ustura ile Marianne'ın kıyafetlerini parçaladı. Tamamen çıplak kaldığında alışveriş torbasından yeni giy-

siler çıkarttı. Biraz mücadele verdikten sonra Marianne'ı giydirmeyi başardı. Pembe üst oldukça dar gelmişti ama zaten onun da istediği buydu. Deri etek acayip kısaydı. Bunları Pietra seçmişti.

Yola çıktıkları yer New Jersey Teaneck'teki bir bardı. Şu anda fahişeleri ve cinayetleriyle ünlü Newark'un kenar mahallelerindeydiler. Herkes onu dövülüp bir kenara atılmış bir fahişe sanacaktı. Newark'taki cinayetlerin sayısı New York Şehrinden üç kat daha fazlaydı. Bu yüzden de Nash Marianne'ı esaslı bir şekilde dövüp hemen hemen bütün dişlerini kırmıştı. Hepsini değil ama. Eğer bütün dişlerini kırsaydı kızın kimliğini saklamak istediğini açık açık ilan etmiş olurdu çünkü.

O yüzden bazı dişlerine hiç dokunmadı. Ama diş eşleştirmesi zordu ve uzun zaman alacaktı.

Nash yeniden bıyığını taktı. Pietra da peruğunu. Aslında gereksiz bir önlemdi. Etrafta kimsecikler yoktu. Cesedi çıkartıp büyük çöp bidonunun içine attılar. Nash Marianne'a baktı.

Cassandra'yı düşündü. Birden kalbi sıkıştı ama bu aynı zamanda ona güç veriyordu.

"Nash?" dedi Pietra.

Nash, Pietra'ya kısa bir gülücük attı ve yeniden kamyonete döndü. Pietra şöför koltuğuna oturdu ve oradan uzaklaştılar.

Mike Adam'ın odasının kapısında durdu, gücünü topladı ve içeri girdi.

Siyahlar giymiş Adam birden dönüp babasına baktı. "Kapı vurmak diye bir şey var," dedi.

"Burası benim evim."

"Burası da benim odam."

"Gerçekten mi? Parasını sen mi verdin?"

Mike anında söylediği şeyden pişman oldu. Anne babaların klasik mazeretlerinden biri. Çocuklar saygısızca karşı gelirler ve sonra söz dinlerlerdi. O da gençliğinde aynı şeyleri yapmamış mıydı? Neden anne babalar bunu yapıyorlardı ki? Neden o zamanlar biz aynı şeyi çocuklarımıza yapmayacağız diye kendi kendilerine söz verdikleri halde bunu yapmak zorundaydılar ki?

Adam bir tuşa basarak ekranını çoktan karartmıştı bile. Babasının nerelerde sörf yaptığını bilmesini istemiyordu. Bir de gerçeği bilseydi kim bilir...

"Sana iyi haberlerim var," dedi Mike.

Adam ona doğru döndü. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve sinirli ve haşin görünmeye çalıştı ama beceremiyordu. Çocuk çoktan babasının boyunu aşmıştı ve Mike ne kadar saldırgan olabildiğini biliyordu. Hedefine ulaşmak için korkusuzca öne atılabilirdi. Hokey oynarken savunma oyuncusunun onu korumasını beklemezdi. Onu durdurmak isteyeni de anında geçerdi.

"Ne var?" dedi Adam.

"Mo, Rangers'la Flyers'ın maçına bilet almış."

Adam'ın ifadesi değişmedi. "Ne zamana?"

"Yarın akşama. Annen iş için Boston'a gidiyor. Mo saat altıda gelip bizi alacak."

"Benim yerime Jill'i götür."

"Yarın akşam Yasmin'de kalacak."

"Onun bunun evinde kalmasına izin mi veriyorsun?"

"Onun bunun evi değil. Tanıdığımız insanların."

Adam omuzunu silkti, "Neyse işte,"

"Neyse işte" gençlerin meşhur cevaplarından biri.

"Okuldan sonra doğrudan eve dön. Seni almaya geleceğim."

"Gidemem."

Mike odaya göz attı. Şu dövmeli, kirli tırnaklı Brett'le girdikleri gündekinden değişik görünmüştü gözüne. Yine aynı şeyleri düşündü. Brett'in kirli tırnakları bu klavyenin üzerinde dolaşmıştı. Yanlıştı bu. Casusluk yapmaları yanlıştı. Ama bir yandan da eğer bunu yapmasalardı Adam o partiye gidip kim bilir nasıl içecek, belki de uyuşturucu alacaktı. Dolayısıyla casusluk iyi bir şeydi. Mike da gençliğinde bu tip iki üç partiye katılmış ama hiçbir şey olmamıştı. Bu kadar kötü bir şey miydi bu partiye gidecek olması?

"Ne demek gelemem?"

"Olivia'lara gidiyorum."

"Annen söyledi. Olivia'lara her zaman gidersin. Rangers-Flyers maçından bahsediyorum."

"Gitmek istemiyorum."

"Mo biletleri aldı bile."

"Başka birine versin benim yerime."

"Hayır olmaz."

"Hayır mı?"

"Hayır. Ben babanım. Bu maça gideceğiz."

"Ama-"

"Aması filan yok."

Mike bir şey söylemesine fırsat bırakmadan dönüp odadan çıktı.

Vay! dedi kendi kendine gerçekten demin "aması filan yok" mu dedim oğluma.

6. Bölüm

Eve ölü toprağı serpilmişti sanki.

Betsy Hill'e göre aynen böyleydi. Ölü bir ev. Sadece sessiz, hareketsiz ve sakin değil, boş, ebedi uykusunda, çoktan son nefesini vermiş. Kalbi artık atmıyordu, kan dolaşımı kesilmişti, iç organları çürümeye başlamıştı.

Ölü toprağı serpilmiş. İşe yarayacak hale getirilemeyecek kadar bozulmuş. Nasıl diyorlarsa işte.

Ölen oğlu Spencer gibi tıpkı.

Betsy bu ölü evden bir an önce taşınıp gitmek istiyordu. Nereye olursa olsun. Bu çürümeye başlamış bedende yaşamak istemiyordu artık. Kocası Ron'a göre daha çok erkendi. Büyük ihtimalle haklıydı Ron. Ama Betsy artık buradan nefret ediyordu. Spencer değil de sanki kendisi bu evin hayaleti gibi hissediyordu kendisini.

İkizler aşağıda DVD seyrediyorlardı. Durup pencereden dışarı baktı. Bütün komşuların ışıkları açıktı. Evleri hala yaşıyordu. Onların da sıkıntıları vardı. Uyuşturucu kullanan genç kızlar, işten geç döneceğini bahane eden kocalarını bekleyen kadınlar, otistik bir evlat. Her evin kendine özgü bir trajedisi vardı. Her evin, her ailenin sırları vardı.

Ama ne olursa olsun evleri yine de hayattaydı, yaşıyordu. Hala nefes alıyordu.

Oysa Hill'lerin evi ölüydü.

Etrafa bakarken hepsinin, bütün komşularının Spencer'ın cenazesine geldiğini düşündü. Desteklerini esirgememiş,

gözlerindeki suçlayıcı bakışları saklamaya çalışarak aileyi rahatlatmışlardı. Ama Betsy o bakışları görmüştü. Her zaman. Hiçbiri dile getirmek istememişti ama içlerinden onu ve Ron'u suçlamayı şiddetle arzuluyorlardı. Böyle bir şey asla kendi başlarına gelmezmiş gibi.

Şimdi komşuları, arkadaşları, hepsi gitmişti. Eğer aileden değilseniz sizin için hayat gerçek anlamda değişikliğe uğramazdı. Arkadaşlar için, en yakınları dahi olsa sadece acıklı bir film seyretmek gibi bir şeydi bu. Gerçekten de içten bir şekilde üzülür ve etkilenirlerdi ama bir noktada artık bu üzüntüye dayanamayacaklarını hissederler ve filmi seyretmekten vazgeçip evlerine giderlerdi.

Sadece geride kalan aile acılara dayanmak zorunda bırakılırdı.

Betsy mutfağa döndü. İkizler için sosis, makarna ve peynir hazırladı. İkizler daha yeni yediyi doldurmuştu. Ron barbeküde sosis yapmayı severdi. Havanın yağmurlu ya da güneşli olması, kış ya da yaz olması onun için fark etmezdi ama ikizler sosisler birazcık yansa hemen mızmızlanmaya başlarlardı. Betsy sosisleri mikrodalga fırına koydu. İkizler böyle daha çok seviyorlardı.

"Yemeğe," diye çağırdı onları.

İkizler her zamanki gibi duymazlıktan gelmişlerdi. Spencer da böyle yapardı. Çocuklar küçüklüklerinden beri hep Betsy'yi duymazlıktan gelerek büyümüşlerdi. Sorun neydi acaba? Zayıf karakterli bir anne miydi? Fazla yumuşak huylu muydu? Sebep bu muydu? Eğer Spencer'a karşı daha sert davranmış olsaydı, belki de...

Bir sürü "eğer"...

Bu konudaki uzman doktorlar ergenlik çağındaki bir ço-

cuğun intihar etmesinin anne babasının suçu olmadığını söylemişlerdi. İntihar, kanser gibi ağır bir hastalıktı. Ama buna rağmen yine de anneye biraz şüpheyle yaklaşmışlardı. Neden muntazaman bir terapiste gitmesini sağlamamıştı? Neden bir anne olarak Spencer'daki değişiklikleri görmezlikten gelmiş, gelip geçici, tipik buluğ çağı sendromları olarak algılamıştı?

Bluğ çağındakilerin hepsi böyle, büyüdüğünde hepsi geçer diye düşünmüştü.

Küçük odaya gitti. Işıklar söndürülmüştü. Televizyon ekranından gelen ışık ikizlerin yüzlerini aydınlatıyordu. İkizler birbirlerine benzemiyordu. Tüp bebek yöntemiyle hamile kalmıştı. O zamanlar Spencer dokuz yaşındaydı ve tek çocuktu. Bunun da etkisi olmuş muydu acaba? Betsy bir kardeşi olursa ona iyi geleceğini düşünmüştü. Ama her çocuk ne olursa olsun anne babasının kendilerine sürekli ve eşit ilgi göstermesini beklemez miydi? Televizyonun ışığı yüzlerinde yanıp söndü. Çocuklar televizyon seyrederken kendilerinden geçiyorlardı. Çeneleri aşağı sarkık, gözleri sonuna kadar açık. Neredeyse korku verici yüzler.

"Yemek saati." dedi Betsy.

İkisi de yerlerinden kımıldamadı.

Ve Betsy birden patladı. "HEMEN ŞİMDİ DİYORUM!"

Betsy'nin bağırması çocukları korkutmuştu. Kalkıp televizyonu kapattılar.

"Size yemeğe diye bağırdım. Kaç kez söylemem lazım?"

İkizler sessizce mutfağa doğru yürüdü. Betsy gözlerini kapatıp derin bir nefes almaya çalıştı. Her zamanki gibi önce sakin, sabrı taştığında bir bombadan farksız. Bu ani ruh hali değişimleri belki de ırsiydi. Belki de Spencer'ın kaderi ana rahmine düştüğünde belirlenmişti.

Masaya oturdular. Betsy yanlarına gidip zoraki gülümsedi. Evet. Şimdi her şey yoluna girmişti. Onlara yemeklerini koyup sohbet etmeye zorladı kendini. İkizlerden bir tanesi konuşuyor diğeri sürekli susuyordu. Spencer öldüğünden beri bu böyleydi. Bir tanesi hiç aldırmayarak bununla başa çıkabilmişti. Diğeri ise sürekli somurtuyordu.

Ron yine evde yoktu. Bazı geceler eve geliyor, arabayı garaja park ediyor ve içinde oturup ağlıyordu. Betsy bazen hayattaki tek oğlu gibi garajın kapısını kapatıp motoru çalıştırarak intihar etmesinden korkuyordu. Ve böylece bütün acılarını sona erdirecekti. Oğlu kendi hayatına son vermişti ve hiç bitmeyecek bu acıyı durdurmanın yolunun bu olduğu apaçık ortadaydı.

Ron, Spencer'la ilgili tek kelime etmiyordu. Spencer'ın ölümünden iki gün sonra Ron, Spencer'ın mutfaktaki sandalyesini alıp bodruma atmıştı. Üçünün de üstlerinde adları yazılı kilitli dolapları vardı. Ron Betsy'ye göre kimse görmeden Spencer'a ait dolabı abuk subuk şeylerle doldurmuştu.

Betsy bu acıyla başka türlü başa çıkmaya çalışıyordu. Başka şeylerle oyalanmak istediği zamanlarda çektiği büyük acı her şeyi zorlaştırıyordu. Kendinizi bata çıka karda koşarken gördüğünüz rüyalar gibi. Sanki ağdalı bir şerbetle doldurulmuş bir havuzun içinde yüzüyormuşsunuz gibi. Bir de şimdiki gibi boğazına kadar acıya batmış olmaktan hoşlandığı zamanlar oluyordu. Bir mazoşist gibi kendisini yıpratmaktan ve yine ve yeniden acı çekmekten zevk alıyordu.

Akşam bulaşığını yıkadı ve ikizlere pijamalarını giydirdi. Ron hala eve dönmemişti. Hiç önemi yoktu. Ron ve o hiç tartışmıyorlardı. Spencer'ın ölümünden beri bir kez bile tartışmamışlardı. Bir kez bile yatmamışlardı. Aynı evde yaşayan,

eskisi gibi sohbet eden, hala birbirlerini eskisi gibi seven, iki kişiydiler sadece. Sanki aralarında doğacak bir sıcaklığa ikisi de tahammül edemeyeceklermiş gibi birbirlerinden ayrıydılar.

Bilgisayar açıktı. Internet Explorer'ın giriş sayfası açıktı. Betsy oturup web adresini yazdı. Arkadaşlarının ve komşularının oğlunun ölümü hakkında ne düşündüklerini merak ediyordu. İntihar tamamıyla değişik bir şeydi. Aslında bir şekilde daha az hüzünlü daha uzak mesafeli bir ölüm şekliydi. Spencer'ı düşündüğünde açık bir şekilde mutsuz olduğu her halinden belliydi ve bir şekilde kırgın bir çocuk olmuştu. Sıkıntılarını bir kenara itip umursamayan biri olmak her zaman çok daha iyiydi tabii. Ve bunun en kötü tarafı da, yani en azından Betsy için, bu korkunç gerekçenin akla uygun bir anlam ifade ettiğiydi. Afrika'nın ıssız bir köşesinde açlıktan ölen bir çocuğun trajedisi, mahallenin aşağısında kanserden ölen tatlı küçük kızın trajedisiyle eşti.

Bunların hepsi göreceliydi sanki ve çok korkunçtu.

www.myspace.com/spencerhillmemorial adresine girdi. Bu sayfayı ölümünden birkaç gün sonra Spencer'ın sınıf arkadaşları oluşturmuştu. Resim ve yorumlarla doluydu. Sayfanın başında titreyen bir mum resmi vardı.

Arkadan Spencer'ın en sevdiği şarkılardan biri, Jesse Malin'in, Bruce Springsteen'in de katkıda bulunduğu Broken Radio parçası çalıyordu. "Melekler düşündüğünden daha çok seviyorlar seni."

Betsy bir süre şarkıyı dinledi.

Spencer'ın ölümünü takip eden günlerde Betsy'nin sürekli yaptığı şeydi bu. Bu internet sitesini gözden geçirmek. Hiç tanımadığı çocukların yorumlarını okuyordu. Oğlunun geçmiş yıllardaki fotoğraflarına bakıyordu. Ama bir süre sonra

sayfa amacından sapmaya başlamıştı. Spencer'ı doğru dürüst tanımayan şirin liseli kızlar da, onunla fazla zaman geçirmemiş olmalarına rağmen onu özlediklerine dair mesajlar bırakıyorlardı. Mezar taşına yazılmış yazılarla alakası olmayan bu yorumları sanki bir okul yıllığına ölü bir çocuğa hitaben yazmışlardı.

"Bay Myers'in jimnastik derslerini hep hatırlayacağım..."

Yedinci sınıftayken. Üç yıl önce.

"Şu Bay V'nin bilmem kimi oyuna sokmak istediği maç"

Beşinci sınıftayken.

"Green Day'ın konserinde ne üşümüştük ama."

Sekizinci sınıftayken.

Daha dün gibi. Ne kadar samimi ve içten. Yas süresi daha çok bir şov gibi geçerdi. Olayı pek de kederle karşılamayanların ilanları şöyleydi: "üniversite ve iyi bir işe giden yolun basamaklarını hızla tırmanıyordu ama önüne bir tümsek çıktı maalesef" ya da "tam bir trajedi" yorumu yapılmıştı. Elbette olay tam bir trajediydi ama en kötü yorumlar şunlardı herhalde: "Adam öz geçmişine yatırım yapmak istemiş,", "Bu intihar olayı da okuldaki özel kulüplere girmesiyle aynı hesap" ve "Hazine avcısı işte. Öğrenci kulübünün başkanlığına oynuyor; ne olacak!"

Gerçek arkadaşlarından çok azı buraya yazmıştı. Clark, Adam ve Olivia. Ama belki de böyle olması normaldi. Gerçekten acı çekenler bunu etrafa yaymıyorlardı. Gerçekten acı çeken insan bunu sadece kendine saklıyordu.

Üç haftadan beri siteye bakmamıştı. Fazla bir hareket yoktu. Özellikle de gençler böyleydi işte. Başka şeylere dalıp giderlerdi. Slayt şovu seyretti. Bir yığın fotoğraf.

Betsy bunlara bakarken akan gözyaşlarını hissetti.

Spencer'ın Hillside ilkokulunda okurken çekilmiş bir sürü eski fotoğrafı vardı. Öğretmenleri Bay Robert'la birinci sınıf günleri. Ve Bayan Rohrback'le üçüncü sınıf. Dördüncü sınıf. Bayan Hunt'la. Okulun spor salonunda yapılan basketbol maçındaki takım fotoğrafı. Spencer zafer sarhoşluğu içinde. Maçtan bir gece önce bileğini incitmişti. Önemli bir şey yoktu aslında ve fotoğrafta Betsy'nin bandajladığı eli havadaydı.

Aslında Spencer çok başarılı bir sporcu sayılmazdı ama o gün maçın bitmesine altı saniye kala takımı öne geçiren basketi o atmıştı. Yedinci sınıftaydı. Oğlunun bu kadar mutlu olduğu bir günü hatırlamıyordu.

Polis Spencer'ın cesedini lisenin çatısında bulmuştu.

Fotoğraflar bilgisayarın ekranından sırayla geçiyordu. Betsy'nin gözlerin yaşlarla doluydu. Bulanık görmeye başlamıştı.

Okulun çatısı. Güzeller güzeli oğlunun çöplerin ve boş şişelerin arasında parçalanmış vaziyetteki cesedi.

Yazdığı elveda mesajı herkes tarafından alınmıştı bile. İntihar etmeden hemen önce yazdığı mesaj. Satış için gittiği Philadelphia'da onu ilk Ron almıştı. Sonra Betsy. O sırada alışveriş merkezinin içindeki Chuck-e-Cheese pizzacısındaydı ve mesaj sesini duymamıştı. Mike'ın delicesine arka arkaya attığı altı mesaj sonrasında ve ancak bir saat sonra telefonuna bakmak aklına gelmiş ve böylece oğlundan gelen o veda mesajını görmüştü.

"Üzgünüm. Hepinizi seviyorum,
ama bu benim için çok ağırdı.
Hoşça kalın."

Polisin cesedini çatıda bulması iki gününü almıştı.

Çok ağır olan neydi Spencer?

Betsy bunu asla bilemeyecekti.

Aynı mesajı bir iki kişiye daha atmıştı. En yakın arkadaşlarına. Zaten onu son gördüğünde de Clark, Adam ve Olivia'yla bir yere gideceğini söylemişti. Ama onlardan hiçbiri o gün Spencer'ı görmemişti. Spencer ortalıktan yok olmuştu. Tek başına çıkmıştı. Yanına evden çaldığı ilaçları almıştı. Bir şeyler ona çok ağır geldiği için çoğunu yutmuş ve böylece hayatına son vermek istemişti.

O çatıda tek başına son nefesini vermişti.

Arada bir Spencer'la takılan Spencer'ın yaşlarında DJ adında bir oğlu olan kasaba polisi Daniel Huff kapıyı çalmıştı. Betsy kapıyı açtığı ve tam anlamıyla çökmüş bir yüz ifadesiyle karşılaştığı o günü hatırlıyordu.

Betsy gözlerini kırpıştırdı. Ekranda kayan fotoğraflara yeniden odaklanmaya çalıştı. Oğlunun hayattayken çekilen fotoğrafları.

Ve birden, her şeyi değiştiren o fotoğraf göründü ve sonra yok oldu.

Betsy'nin kalbi duracak gibi olmuştu.

Fotoğraf nasıl hızla ortaya çıktıysa aynı hızla kaybolmuştu. Daha sonra başka fotoğraflar gelip geçti. Ellerini göğsüne koydu ve zihnini netleştirmeye çalıştı. Nasıl aynı fotoğrafı yeniden görebilirdi?

Yeniden gözlerini kırpıştırdı. Düşünmeye gayret etti.

Tamam. Öncelikle bu slayt gösterinin bir parçasıydı. Aynısı yeniden ekrana gelecekti. Sadece bekleyecekti. Ama ne kadar sonra yeniden ekrana gelirdi ki? Peki, gelse ne olacaktı. İncelemeye fırsat bırakmadan bir iki saniye sonra yeniden kayıp gidecekti. Daha yakından bakmak zorundaydı.

Ekranı dondurabilir miydi?

Bir yolu olmalıydı.

Ekranda kayan diğer fotoğraflara baktı ama istediği bunlar değildi. O fotoğrafın yeniden görmek istiyordu.

Bileğini burktuğunda çekilmiş o fotoğraf.

Okullar arasında yapılan yedinci sınıftaki o maç gün geldi yine aklına. Birkaç dakika önce aynı şeyi düşünmüyor muydu? Spencer'ın bandaj taktığı günü. Tabii ki evet. Gerçekten de çağrışım yapmıştı.

Çünkü Spencer'ın intiharından bir gün önce buna benzer bir şey olmuştu.

Düşüp bileğini incitmişti. Betsy yine eskisi gibi bileğini bandajlamak istemiş ama bandaj yerine Spencer annesinden bileklik almasını istemişti. Betsy bilekliği almıştı ve öldüğü gün Spencer onu takmıştı.

İlk ve son kez.

Slayt gösterinin üzerine tıkladı. Slide.com diye bir web sayfası açıldı ve şifre sordu. Kahretsin. Büyük ihtimal çocuklardan biri kurmuştu siteyi. Biraz düşündü. Böyle basit bir site için çok zor bir şifre konulmadığını düşünüyordu. Sonuçta arkadaşlarınızdan herhangi birinin girip fotoğraflara bakmasında bir sakınca yoktu.

Yani şifre kolay bir şey olmalıydı.

Spencer yazdı.

Tamam'a tıkladı.

İşe yaramıştı.

Fotoğraflar sıra sıra gözünün önündeydi artık. Başlığa bakılırsa 127 adet fotoğraf vardı sitede. Hızlı hızlı gözden geçirmeye başladı ve sonunda aradığını buldu. Elleri o kadar fazla titriyordu ki, mouse'u fotoğrafın üzerine getirip açması

zorlaşmıştı. Sonunda zar zor fotoğrafın üzerine geldi ve tıkladı. Fotoğraf tüm ekranı kapladı.

Durdu ve bakakaldı.

Spencer gülümsüyordu ama bu belki de şimdiye kadar gördüğü en acı gülümsemeydi. Terliyordu. Yüzünde uyuşturucunun etkisi altında olanlara has bir parlaklık vardı. Sarhoştu ve hezimete uğramış bir ifade vardı yüzünde. O son gece giydiği siyah tişört vardı üstünde. Gözleri kırmızıydı. Belki alkolden, belki de uyuşturucudan ama büyük ihtimalle fotoğraf makinesinin flaşından. Spencer'ın çok güzel mavi gözleri vardı. Flaş bu yüzden onu bir şeytan gibi kırmızı gözlü gösterirdi. Fotoğraf açık havada ve gece çekilmişti.

O gece.

Elinde bir içki şişesi vardı ve aynı elde bir bileklik vardı.

Betsy'nin tüyleri diken diken oldu. Tek bir açıklaması vardı bunun.

Fotoğraf Spencer'ın öldüğü gece çekilmişti.

Ve fotoğrafın diğer taraflarına baktı. Etrafında birileri vardı ve bir şey daha fark etti.

Spencer o gece yalnız değildi.

7. Bölüm

Son on yıldır her çalışma gününde yaptığı gibi Mike o gün de sabah saat beşte kalktı. Bir saat kadar egzersiz yaptıktan sonra George Washington Köprüsü'nden geçerek New York'a doğru sürdü ve saat yedi civarında New York Presbyterian organ nakli merkezine geldi.

Beyaz önlüğünü giyerek hastaları ziyarete çıktı. Bu bazen onun için rutin bir şey olurdu ama Mike her seferinde kendisine yatakta yatan hasta için bunun ne kadar önemli bir şey olduğunu, onlara ne kadar çok şey ifade ettiğini hatırlatmaktan hoşlanırdı. Bir hastanedesiniz. Bu yalnızlık sizi savunmasızlığa ve korkuya iter. Hastasınızdır. Belki de ölüme yakınsınızdır ve sizinle ölüm arasında duran kişi sizin doktorunuzdur.

Bu şekilde insan kendini nasıl bazen bir Tanrı gibi hissetmez ki?

Daha da fazlası, Mike bazen böyle hissetmenin aslında bu sadece bir yardımseverlik olsa da çok sağlıklı olduğunu düşünürdü. Hasta için çok şey ifade edersiniz ve bunun bilinciyle hareket etmek zorundasınızdır.

Bu ziyaretlerde bazı doktorlar aceleci davranırdı. Bazen Mike'da onlar gibi yapmak isterdi ama hasta başına birkaç dakika daha fazla kalmanın kimseye bir zararı olmazdı. Onları dinler ve hastanın ona nasıl yaklaştığına bağlı olarak eğer isterlerse ellerini tutar, istemezlerse biraz araya mesafe koyardı.

Saat dokuz civarlarında masasına oturdu. İlk hasta gelmişti bile. Yardımcısı Lucille onlarla ilgileniyor olmalıydı.

Böylece on dakika kadar hastaların günlük seyir tablolarını ve gece test sonuçlarını inceleyebilirdi. Komşusunu hatırlayıp bilgisayarına Loriman'ın sonuçları gelmiş mi diye hızla bir göz attı.

Garip, henüz bir şey gönderilmemişti.

Mike'ın gözüne pembe bir şey takıldı. Biri telefonuna bir post-it yapıştırmıştı.

Bana uğra.

—Ilene

Ilene Goldfarb meslektaşıydı ve New York Presbyterian hastanesinin organ nakli bölüm başkanıydı. Organ nakli ameliyatları yaparken tanışmışlardı ve şimdi ikisi de aynı kasabada oturuyorlardı. Mike'a göre çok yakın olmasalar da aynı işte oldukları ve gayet iyi uyuştukları için arkadaş da olmuşlardı. Evleriyle aralarında iki mil kadar vardı. Çocukları aynı okula gidiyordu ama bunların dışında birkaç ortak özellikleri vardı. Fazla sosyalleşmeyi sevmiyorlar ve birbirlerinin işine son derece güveniyor, saygı duyuyorlardı.

Doktor arkadaşınızın size ne kadar güvendiğini nasıl test edebilirsiniz? Ona şunu sorun: Eğer çocuğun hasta olsaydı, onu kime gösterirdin?

Mike'ın cevabı Ilene Goldfarb'dı. Bu, onun alanında ne kadar başarılı olduğunun en güzel işaretiydi.

Yumuşak tabanlı ses çıkartmayan ayakkabısıyla duvardan duvara endüstri grisi döşemeyle kaplı koridorda yürümeye başladı. Krem rengi duvarlarda gözü okşayan, orta seviyede otel zincirlerindekilerde olduğu kadar basit bir üslupla yapılmış resimler vardı. O ve Ilene tüm hastaneye "bu hastayla

ve sadece hastayla ilgili" diye fısıldamak isterlerdi. Odalarında sadece ve sadece diplomaları ve insanı rahatlattığını düşündükleri güzel alıntı cümleler vardı. Çocuklardan birinin yaptığı kalemlik ya da bir aile fotoğrafı gibi hiçbir kişisel eşya göremezdiniz.

Çocuğunuz belki de ölmek üzeredir ve siz buraya gelirsiniz. Hiç tanımadığınız birinin ya da sağlıklı bir çocuğun gülümsediği bir fotoğraf görmek istemezsiniz. Sadece istemezsiniz o kadar.

"Selam Dr. Mike."

Mike döndü. Ilene'in oğlu Hal Goldfarb'dı seslenen. Lise son sınıfındaydı ve Adam'dan iki yaş büyüktü. Daha şimdiden Princeton'da tıp okumaya karar vermişti. Okuldan haftanın üç günü sabahları buraya gelip stajyer olarak çalışmak için izin almıştı.

"Selam Hal, okul nasıl gidiyor?"

Mike'a gülümseyerek "Kıyıdan köşeden idare ediyoruz işte," diye cevap verdi.

"Kıyıdan köşeden idare etmenin sözlük anlamı: koleje kabul edildikten sonraki bir yıl."

"Aynen öyle."

Hal'ın üzerinde haki renk bir pantolon, mavi bir gömlek vardı. Mike, Hal'ın kıyafetini elinde olmadan Adam'ın gotik siyah giyim tarzıyla karşılaştırıp biraz da gıptayla baktı. Sanki kafasından geçenleri okuyormuşçasına Hal, "Adam nasıl?" diye sordu.

"İyidir."

"Uzun zamandır onu görmedim."

"Belki bir arasan iyi olur," dedi Mike.

"Evet, aramam lazım. Belki bir yerlere gideriz."

Sessizlik oldu.

"Annen odasında mı?" diye sordu Mike.

"Evet. Girebilirsin."

Ilene masasında oturuyordu.

Pençe gibi parmakları haricinde ince, narin, minyon bir kadındı.

Kumral saçlarını arkasına sıkı sıkı toplamıştı ve ona hem okumaya düşkün hem de aynı zamanda modayı sıkı takip eden bir hava veren boynuz gibi kıvrılmış çerçeveli gözlüklerini takmıştı.

"Selam," dedi Mike.

"Selam."

Mike pembe post-it'i gösterdi." Ne oldu?"

Ilene uzun bir nefes vererek "Büyük bir problemimiz var," dedi.

Mike koltuğa oturdu. "Neyle ilgili?"

"Komşun."

"Loriman mı?"

Ilene başıyla onayladı.

"Doku testi kötü mü çıktı?"

"Kötü değil, tuhaf. Ama eninde sonunda olacağı buydu. Bu ilk kez başımıza geldiği için şaşkınım."

"Bana bir ipucu vermek ister misin?"

Ilene Goldfarb gözlüklerini çıkartıp sapını ağzına götürdü.

"Ailesini ne kadar tanıyorsun?"

"Yanda oturuyorlar."

"Samimi misiniz?"

"Hayır. Neden ki? Ne ilgisi var?"

"Etik bir ikileme düşebiliriz."

"Nasıl?"

"Belki ikilem yanlış bir sözcük." Ilene sanki Mike'la değil de kendi kendine konuşur gibi, "Daha çok belirsiz bir etik çizgi diyelim."

"Ilene?"

"Hımmm."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Lucas Lorimar'ın annesi bir saat içinde burada olacak." dedi Ilene.

"Onu dün gördüm."

"Nerede?"

"Bahçesinde. Oyalanmak için sürekli bahçeyle uğraşıyor."

"Tahmin edebiliyorum."

"Neden bunu söyledin?"

"Kocasını tanıyor musun?"

"Dante'yi mi? evet."

"Nasıl biri?"

Mike omuzunu silkti. "Neler oluyor Ilene?"

"Dante'yle ilgili."

"Ne olmuş ona?"

"Çocuğun gerçek babası o değil."

Mike bir süre öylece kalakaldı.

"Dalga geçiyorsun benimle."

"Evet, dalga geçiyorum. Bilirsin benim adım Dr. Dalgacı. İyi kafa buluyorum değil mi?"

Mike bu bilgiyi hazmetmeye çalıştı. Emin olup olmadığını ya da daha fazla teste gerek olup olmadığını sormadı. Zaten Ilene bunların hepsini düşünmüştü muhtemelen. Aynı zamanda haklıydı da. En şaşırtıcı olanı da böyle bir şeyin ilk kez

başlarına gelmiş olmasıydı. İki kat aşağıda genetik laboratuarı vardı. Orada çalışanlardan biri bir seferinde adamların yüzde onunun hiç bilmeden aslında kendilerine ait olmayan çocuklar yetiştirdiklerini söylemişti.

"Bu müthiş habere hiç tepki vermeyecek misin?" dedi Ilene.

"Aman Tanrım mı mesela?"

Ilene başını salladı. "Ortağım olmanı istedim, zira sözcüklerle oynama şekline bayılıyorum."

"Dante Loriman pek makbul biri değil Ilene."

"Ben de öyle hissetmiştim."

"Kötü bir şey," dedi Mike.

"Oğlunun durumu da öyle."

Öylece oturup odanın havasını ağırlaştırdılar.

Dâhili telefon çaldı. "Dr. Goldfarb?"

"Evet."

"Susan Loriman geldi."

"Oğlu da onunla mı?"

"Hayır," dedi hemşire. "Ama yanında kocası var."

"Burada ne yapıyorsun?"

Bölge savcılığı müfettişi Loren Muse duymamazlıktan gelip cesede doğru yöneldi.

"Aman Tanrım," dedi üniformalılardan biri fısıldarcasına, "Baksanıza kadının yüzünü ne hale getirmiş."

Dördü sessizce ayağa kalktı. İkisi ilk olay yerine gelen polislerdi. Üçüncüsü koca göbeği, hayatından bıkmış usanmış tavırlarıyla kendini bildi bileli üniformalılardan olan, olayı teknik açıdan inceleyecek cinayet dedektifi Frank Tremont'-

du. İçlerindeki tek kadın Essex kasabası başmüfettişi Loren Muse diğerlerinden yaklaşık elli santim daha kısa boyuyla grubun en kısasıydı.

"FC," dedi Tremont. "Beysboldaki bir terimden bahsetmiyorum burada."

Muse merakla ona baktı.

"Fahişe Cinayeti'nin kısaltılmışı yani."

Adamın kıkır kıkır gülmesi karşısında kaşlarını çattı. Bir zamanlar bir insana ait olan bu et yığınına dönmüş yüze bir sinek konup vızıldadı. Ne burundan ne de göz kapaklarından eser kalmamıştı. Hatta ağzın çoğu gitmişti.

Polislerden biri "Sanki biri yüzünü kıyma makinesine sokmuş," dedi.

Diğer iki polis saçma sapan şeyler söyleyip gevezelik ederken Loren Muse eğilip cesede baktı. Bazı insanlar streslerini atmak için saçma sapan konuşurlar. Muse o tip insanlardan değildi. Onları duymamazlıktan geldi. Tremont da öyle. Tremont onun üstüydü ve diğer ikisine karşı duyduğu kızgınlığı, kaldırımdan gelen rutubet kadar ağır hissedebiliyordu.

"Selam Muse."

Tremont'du. Bira ve donutla şişmiş göbeği ve kahverengi takım elbisesiyle ona bakıyordu. Bir baş belasıydı. Muse Essex kasabası başmüfettişliğine terfi ettiği günden beri medya tarafından eleştiriliyordu. Bu eleştirilerin çoğu da Tremont'un kız kardeşiyle evli gazeteci Tom Gaughan'dan geliyordu.

"Ne var Frank?"

"Sana burada ne işin var dedim."

"Sana açıklamak zorunda mıyım?"

"Önce ben geldim,"

"Ne olmuş?"

"Beni takip etmene gerek yok."

Frank Tremont aslında beceriksiz herifin tekiydi ama kişisel bağlantıları sayesinde ve senelerce kuruma "hizmet verdiği" için kimse ona dokunamıyordu. Muse onu duymamış gibi yaptı. Eğildi ve bir zamanlar bir insan yüzü olan çiğ et yığınına bakmayı sürdürdü.

"Kimliği belli mi?" diye sordu.

"Hayır. Ne bir cüzdan, ne bir çanta."

"Büyük ihtimal birileri çalmıştır," diye müdahale etti üniformalılardan biri.

"Bir haydut çetesinin işi," dedi Tremont. "Şuna bak."

Cesedin elinde sıkıca kavradığı yeşil bandanayı gösterdi.

"Şu yeni çetelerden olabilir. Kendilerine El Kaide diyen siyah çocuklar." dedi üniformalılardan biri. "Yeşil giysilerle dolaşıyorlar."

Muse ayağa kalkıp cesedin etrafında dönmeye başladı. Polis kamyoneti gelmişti. Biri olay yerini polis şeridiyle çevirdi. On, on beş tane belki de daha fazla fahişe şeridin dışında cesedi daha iyi görebilmek için boyunlarını uzatarak ayakta duruyordu.

"Polisler çalışan kızlarla konuşmuş mu? En azından bir sokak adı alsalardı," dedi Muse.

"Hadi ya?" diye içini çekti Frank Termont alay eder gibi. "Bu daha önce aklıma gelmedi mi sanıyorsun?"

Loren Muse bir şey söylemedi.

"Hey Muse,"

"Ne var Frank?"

"Burada olman hoşuma gitmiyor."

"Benim de senin kahverengi kemer takıp siyah ayakkabı giymen hoşuma gitmedi. Ama ikimiz da bununla yaşamak zo-

rundayız."

"Bu doğru değil."

Muse ne demek istediğini biliyordu. Gerçek şuydu ki, Muse bu getirildiği saygın pozisyonda çalışmaya bayılıyordu. Henüz otuzlu yaşlardaydı ve bu pozisyona getirilen ilk bayandı. Bununla gurur duyuyordu. Ama esas işini unutmuştu. Cinayetleri unutmuştu. Bu yüzden de uzak kalmamak için özellikle de Frank Tremont gibi budala herifler işin içindeyse elinden geldiği kadar işe bulaşmaya çalışıyordu.

Adli tıp müfettişi Tara O'Neill gelip üniformalıları cesedin yanından uzaklaştırdı.

"Bu ne boktan iş," diye fısıldadı.

"Sevdim bu tepkinizi doktor," dedi Tremont. "Sisteme bir an önce girebilmem için hemen şimdi parmak izlerine ihtiyacım var."

Doktor başıyla onayladı.

"Şu aşağılık heriflerle ilgili biraz bilgi almak için fahişelerle konuşacağım," dedi Tremont. "Tabii sizin için de uygunsa patron."

Muse cevap vermeye tenezzül etmedi.

"Sadece bir fahişe Muse. Fazla önemi yok. Senin için o kadar öncelikli bir iş değil."

"Neden öncelikli olmasın?"

"Ne?"

"Önce fazla önemli değil dedin. Bunu anladım. Sonra benim için öncelikli olmadığını söyledin. Neden?"

Tremont yılışık yılışık sırıttı. "Ah tabii canım. Bir fahişe birinci önceliktedir. Ona temizlenip sokağa atılmış bir başkan karısı muamelesi yapmamız lazım."

"İşte bu yüzden Frank, bu tavrın yüzünden buradayım."

"Evet, bu doğru. Tabii bunun için. Sana insanların fahişeler hakkında neler düşündüklerini söyleyeyim."

"Söyleme istemem. Söyledikleri hoşuna gidiyor mu peki?"

"Hayır. Ama dinle ve öğren. Eğer mahallenin büyük çöp bidonunda ölü bulunmak istemiyorsan beşinci bölgede işler çevirmeyeceksin."

"Bu sözü mezar taşına koydurmalısın," dedi Muse.

"Beni yanlış anlama. Bunu yapan psikopatı yakalayacağım. Ama önem ve öncelik konularında oyun oynama." Tremont Muse'a koca göbeği neredeyse onunkine değecek şekilde yaklaştı. Muse geri çekilmedi. "Bu benim davam. Masana geri dön ve işi büyüklerine bırak."

"Bırakmazsam ne olur?"

Tremont gülümsedi. "Bu tip bir belaya bulaşmak istemezsin küçük hanım. İnan bana."

Tremont burnundan soluyordu. Muse arkasına döndü. Adli tıp müfettişi aralarındaki konuşmayı hiç duymamış gibi yapmış, çantasını açmakla meşguldü.

Muse, Tremont'u kendi haline bırakıp cesede geri döndü. Kendini klinik araştırmacı yerine koymaya çalıştı. Bulunan olgular: Kurban beyaz ırktan. Cildine ve genel görüntüsüne bakılırsa kırk yaşlarında ama bir yandan da sokakların ağır koşullarının yaşlandırdığını unutmamalı. Görünürde dövmesi yok.

Yüzü yok.

Muse böyle bir tahribatı hayatında ikinci kez görüyordu. Yirmi üç yaşındayken New Jersey Turnpike'da eyalet polislerinin arasında altı hafta geçirmişti. Bir kamyon barikatı geçip bir Toyota Celica'yı paramparça etmişti. Arabanın sürücücü

kolej tatilinde evine dönen on dokuz yaşında bir genç kızdı.

Tahribat akıl alacak gibi değildi.

Metal parçayı çıkardıklarında o on dokuz yaşındaki kızın yüzü tanınamayacak haldeydi. Aynı bunun gibi.

"Ölüm nedeni ne?" diye sordu Muse.

"Henüz emin olamadım. Ama onu öldüren oldukça hasta ruhlu herifin tekiymiş. Kemikleri kırmakla kalmayıp un ufak etmiş."

"Ne zaman olmuş bu?"

"Tahminimce on, oniki saat kadar önce. Burada öldürülmemiş. Kan miktarı çok az."

Muse bunu daha önceden biliyordu. Fahişenin kıyafetlerini incelemişti. Kısa pembe bir tişört, dar deri etek, ince uzun topuklu ayakkabılar.

Başını salladı.

"Ne var?"

"Bunların hepsi sahte," dedi Muse.

"Neden?"

Telefonu titreşti. Arayana baktı. Patronu İlçe Savcısı Paul Copeland'di arayan. Frank Tremont'a baktı. Elini sallayıp sırıttı.

Telefona cevap verdi. "Merhaba Cope."

"Ne yapıyordun?"

"Bir cinayet mahallindeyim."

"Bir meslektaşının sinirlerini bozmakla meşgulsün yani."

"Bir astım diyelim."

"Sıkıntı yaratan bir ast."

"Ama gözetimim altında değil mi?"

"Frank Tremont fazla gürültü çıkartıyor. Medyayı üze-

rimize çek. Dedektif arkadaşlarını gıcık et. Durumu daha da kötüleştirmek zorunda mıyız?"

"Sanırım evet Cope."

"Sana bunu söyleten ne?"

"Çünkü bu olay için tamamıyla yanlış biri."

8. Bölüm

Ilene Goldfarb'ın odasına ilk giren Dante Loriman oldu. Mike'ın elini sert denebilecek bir şekilde sıktı. Arkasından Susan içeri girdi. Ilene Goldfarb ayağa kalktı ve masasının arkasında bekledi. Gözlüklerini alnına kaldırmıştı. Öne doğru eğilip ikisinin de elini sıktı. Daha sonra yerine oturup önündeki dosyayı açtı.

Dante de oturdu. Hiç karısına bakmıyordu. Susan yanındaki sandalyeyi aldı. Mike gözlerden uzak, odanın bir başka köşesine gitti. Kollarını göğsünde kavuşturup duvara dayandı. Dante özenle gömleğinin kollarını sıvamaya başladı. Önce sağ, sonra sol. Dirseklerini baldırlarına dayadı ve Ilene Goldfarb'ın öldürücü darbesini beklermiş gibi bir pozisyon aldı.

"Evet? Sonuç?" diye sordu Dante.

Mike Susan Loriman'ı seyrediyordu. Başını dikti. Hala nefes kesiciydi. Çok fazla nefes kesici. Mike'ın baktığını hissetmiş gibi güzel yüzünü ona doğru döndürdü. Mike tarafsız sahada olmayı tercih etti. Bu Ilene'in gösterisiydi. O ise sadece bir seyirci olacaktı.

Ilene dosyadakileri okumaya devam etti. Okuması bittiğinde ellerini kavuşturup masasının üzerine koydu ve anneyle babanın arasında bir yerlere baktı.

"Gerekli doku testlerini yaptık," diye başladı.

Dante sözünü kesti. "Ben vermek istiyorum."

"Pardon?"

"Lucas'a bir böbreğimi vermek istiyorum."

"Sizinki uymaz Bay Loriman."

Mike, Susan Loriman'a bakmaya devam etti. Şimdi doğal davranıyormuş gibi yapma sırası ondaydı.

"Ama nasıl olur? Babanın böbreğinin..." dedi Dante.

"Bu değişebilir," dedi Ilene. "Sanırım Bayan Loriman'a ilk ziyaretinde açıklamıştım. Bir sürü faktör var. Altı antigenin uyumunu görmek için lökozit antijenleri doku grubu analizi yaptık. Buna göre siz uygun bir aday olamazsınız Bay Loriman."

"Ya ben?" diye sordu Susan.

"Mükemmel olmasa da siz daha uygun bir adaysınız. Normal koşullarda kardeş en iyi şans. Her çocuk yarı antigenlerinin yarısını annesinden, yarısını babasından alır ve alınan antigenlerin dört olası kombinasyonu vardır. Basitçe anlatmak gerekirse, bir kardeşin özdeş uyumluluğu yüzde yirmi beş oranında değişir. Yani yarı uyumluluk yüzdesi yüzde ellidir. Hiç uymama ihtimali de yüzde yirmi beştir."

"Peki, Tom hangisine giriyor?"

Tom Lucas'ın büyük erkek kardeşiydi.

"Maalesef haberler kötü. Karınız şimdiye kadarki en uygun donör. Çocuğunuzu aynı zamanda böbrek bankasına da kaydedebiliriz ama buradan böbrek bulunması uzak bir ihtimal. Bayan Loriman uygun sayılır ama ideal değil."

"Neden?"

"Karınızın böbreğinin uyum puanı iki. Altıya ne kadar yaklaşırsak oğlunuzun bünyesinin yeni böbreği reddetme ihtimali o kadar azalır. Gördüğünüz gibi antigen uyumu ne kadar iyi olursa bütün hayatı boyunca o kadar az ilaç alır ve o kadar az diyalize girer."

Dante ellerini saçlarında gezdirdi. "Peki şimdi ne yapacağız?"

"Az biraz zamanımız var. Söylediğim gibi ismini listeye kaydettirebiliriz. O arada diyalize devam ederiz. Eğer bir gelişme olmazsa Bayan Loriman'ın böbreğini kullanacağız."

"Ama daha uyumlu böbrek bulma ihtimali de var," dedi Dante.

"Evet."

"Lucas'a böbreğini verebilecek akrabalarımız da var," dedi Dante. "Belki onlarınkine de bakabilirsiniz."

Ilene başıyla onayladı. "Bir liste yapın. Adlar, adresler ve yakınlık dereceleri."

Sessizlik.

"Durumu nasıl doktor?" Dante kafasını çevirip arkasına baktı. "Mike? Bize karşı açık olun. Durumu çok mu kötü?"

Mike, Ilene'e baktı. Ilene başıyla konuşmasına izin verdiğini gösteren bir işaret yaptı.

"Kötü," dedi Mike.

Bunu söylerken Susan Loriman'a bakmıştı. Susan uzaklara bakıyordu.

Bir on, on beş dakika daha seçenekler üzerine tartıştıktan sonra Loriman'lar odayı terk etti. Mike ve Ilene yalnız kaldıklarında Mike az önce Dante'nin oturduğu iskemleyi aldı ve avuçlarını havaya kaldırdı. Ilene dosyaları toplayarak meşgulmüş gibi davranıyordu.

"Ne olacak şimdi?" diye sordu Mike.

"Onlara söylemem mi gerekiyordu sence?"

Mike cevap vermedi.

"İşim oğullarını tedavi etmek. Hastam olan o. Babası değil."

"Yani babasının bunu öğrenmeye hakkı yok mu?"

"Ben böyle demedim."

"Testler yaptın. Hastandan gizlediğin bir şey öğrendin."

"Hastam değil," diye itiraz etti Ilene. "Benim hastam oğlu Lucas Loriman."

"Yani öğrendiğimiz şeyi gömecek miyiz?"

"Sana şunu sormak istiyorum. Bayan Loriman, Bay Loriman'ı aldatmış. Bunu Bay Loriman'a söylemek zorunda mıyım?"

"Hayır."

"Peki kadının uyuşturucu aldığını ya da hırsızlık yaptığını öğrenseydim?"

"Abartıyorsun Ilene."

"Abartıyor muyum?"

"Bunun uyuşturucu ya da hırsızlıkla hiç ilgisi yok."

"Biliyorum ama her iki durumda da o konu hastamın sağlıyla bağlantılı bir konu değil."

Mike, Ilene'in söyledikleri üzerinde düşündü. "Dante Loriman'ın testinde bir sorun çıktığını düşün. Diyelim habis bir tümöre rastladın. Bunu ona söyler miydin?"

"Elbette."

"Neden? O senin hastan değildi hani? Hani orası seni ilgilendirmezdi?"

"Yapma Mike. Bu farklı bir şey. İşim Lucas Loriman'ın iyileşmesine yardımcı olmak. Ruh sağlığı da bunun bir parçası. Organ nakli ameliyatlarından önce psikiyatrik tedavilerini yapmıyor muyuz? Neden? Çünkü bu gibi durumlarda akıl sağlıklarından endişe duyuyoruz. Aile içindeki bu sarsıcı değişiklik hastamın aleyhine."

İkisi de bir an için durdu.

"O kadar kolay değil," dedi Mike.

"Biliyorum."

"Bu sır üzerimizde bir yük."

"Bu yüzden seninle paylaştım." Ilene kollarını açıp gülümsedi. "Neden sadece ben gecelerimi uykusuz geçireyim ki?"

"Harika bir ortaksın."

"Mike?"

"Evet?"

"Eğer o sen olsaydın, eğer bir test sonucunda Adam'ın senin oğlun olmadığını görseydim, bunu bilmek ister miydin?"

"Adam mı? Benim oğlum değil ha? Kulaklarının büyüklüğünü görmedin mi?"

Gülümsedi. "Bir yere varmak istiyorum. Bilmek ister miydin?"

"Evet."

"Yani birden, pat diye."

"Kontrol benim elimde olmalı. Bunu biliyorsun. Olan biten her şeyi bilmek isterim."

Mike durdu.

"Ne oldu?" diye sordu Ilene.

Mike arkasına dayanıp bacak bacak üstüne attı. "Yani bu sırrı tutacağız öyle mi?"

"Evet. Planım bu."

Mike bekledi.

Ilene Goldfarb içini çekti. "Devam et. İçinde kalmasın."

"Başlıca değişmek ilkemiz 'Öncelikle zarar vermeyeceksin' değil miydi?"

Ilene gözlerini kapattı. "Evet evet."

"Lucas Loriman'a böbreğini verebilecek uygun bir donör yok henüz ve hala arıyoruz," dedi Mike.

"Biliyorum." Ilene gözlerini kapatıp "Ve görünen o ki tek uygun kişi gerçek babası." dedi.

"Doğru. Tam bir uyum için tek şansımız o."

"Öncelikle ona testler yapmamız lazım ama."

"İstesek bile bunu göz ardı edemeyiz."

İkisi de bu konuda mutabıktı.

"Peki, şimdi ne yapacağız?" diye sordu Ilene.

"Fazla seçeneğimizin olduğunu sanmıyorum."

Betsy Hill okulun otoparkında Adam'ı bekliyordu.

Arka tarafında öğrenci annelerinin bulunduğu yere baktı. Çocuklarını keman, karate dersine ya da ortodontistteki randevularına götürmek üzere okulun dağılmasını beklerken kimi arabaları rölantiye almış, kimi ayakta diğer annelerle birlikte çene çalıyordu. Elbette ki etrafta istisna sayılabilecek birkaç baba da vardı.

Betsy de bir zamanlar onlardan biriydi.

Bu annelerin çoğu gibi oğlunu önce anaokulunun, sonra Hillside İlkokulunun, daha sonra Mount Pleasant ortaokulunun önünde beklemişti. En sonunda da şu anda ayakta durduğu yerin yirmi metre kadar ötesinde. Güzel Spencer'ını beklediği günleri düşündü. Zil çaldığında, yuvalarının üzerine biri bastığında birden deliklerinden fırlayıp oraya buraya dağılan karıncalar misali okul kapısından çıkan çocuklara bakardı arabanın ön camından dikkatle. Çocukların arasından onu gördüğünde gülümser ve çoğu zaman, özellikle de okulun ilk günlerinde Spencer bu gülümsemesine hemen karşılık verirdi.

İlk doğan çocukla birlikte Tanrı tarafından bahşedilen saflığa bürünmüş o genç anneyi özlüyordu. İkizlerle birlikte Spencer'ın ölümünden önce dahi eski günlerdeki gibi olmamıştı. Orada, bir zamanlar aynen onun gibi özen ve biraz da korkuyla çocuklarını bekleyen annelere baktı ve bir an onlar-

dan nefret etmeyi arzuladı.

Paydos zili çaldı, kapılar açıldı. Öğrenciler dev dalgalar halinde kendilerini dışarı attı.

Ve Betsy neredeyse Spencer'ı arayacaktı gözleriyle.

Beyninizin her şeyin ne kadar korkunç olduğunu unuttuğu sadece bir saniye için hepsinin aslında bir kabus olduğunu sandığınız o çok kısa anlardan biri. Spencer az sonra bütün ergenler gibi hafif öne eğik, bezgin duruşuyla, bir omuzuna attığı sırt çantasıyla kapıdan çıkacak ve Betsy saçlarının çok uzadığını, kesilmesi gerektiğini ve çok solgun göründüğünü geçirecekti aklından.

Yas dönemlerinden bahsederdi insanlar. Reddetme, öfke, pazarlık, depresyon, kabullenme. Ama bütün bu safhalar geçirilirken içinde hep bir trajedi vardı. Bir parçanız hep öfkeliydi. Ve "kabullenme" fikri tümüyle ağza alınmayacak kadar kötüydü adeta. Bazı ruh doktorları "kabullenme" yerine "kararlılık" sözcüğünü kullanıyorlardı. "Kararlılık" anlamsal olarak daha olumluydu ama yine de tüylerini diken diken ediyordu.

Burada ne işi vardı?

Oğlu ölmüştü. Arkadaşlarından biriyle yüzleşmek bu gerçeği değiştirmeyecekti ki.

Ama bazı sebeplerden ötürü bunu yapmaya zorunlu hissediyordu kendini.

Belki Spencer bütün gece yalnız değildi. Bu neyi değiştirirdi? Buraya gelmekle ne bulacağını sanıyordu ki?

Kararlılık mı?

Ve birden Adam'ı gördü.

Adam sırt çantasını yüklenmiş tek başına yürüyordu. Betsy, Adam'dan gözlerini ayırmayarak yoluna çıkmak için sağa doğru yöneldi. Çocukların çoğu gibi Adam da sadece

önüne bakarak yürüyordu. Durup tam önüne çıkabilmek için bulunduğu konumu ayarladı.

Sonunda yaklaştığında "Merhaba Adam," dedi.

Çocuk durup Betsy'ye baktı. Hoş göründüğünü düşündü Betsy. O yaştaki tüm erkek çocukları gibi. Ama Adam da değişmişti. Hepsi ergenlik döneminden nasibini almıştı. O eski Adam gitmiş, yerine kaslı vücudlu, iri yarı bir genç gelmişti. Çocuksu yüz ifadesini hatırladı. Artık yüzünde başkaldıran bir ifade görmüştü.

"Oh," dedi Adam. "Merhaba Bayan Hill."

Yönünü sola doğru değiştirerek yürümeye devam etti.

"Seninle biraz konuşabilir miyim?" diye bağırdı Betsy arkasından.

Adam yavaşça durdu. "Oh, tabii, elbette."

Adam ona doğru koştu. Her zaman iyi bir sporcu olmuştu. Spencer değil ama. Bunun başına gelen şeyle bir ilgisi olabilir miydi acaba? İyi bir sporcuysanız bu tip kasabalarda hayat sizin için daha kolay olurdu.

Betsy'nin iki metre kadar önünde durdu. Gözlerine bakamıyordu. Ama o yaştaki öğrencilerin çok azı karşısındakinin gözlerinin içine rahatlıkla bakabilirdi. Betsy birkaç saniye hiçbir şey söyleyemedi. Sadece çocuğa baktı.

"Benimle konuşmak istemiştiniz," dedi Adam.

"Evet."

Yine sessizlik. Daha fazla sabit bakış. Adam durduğu yerde kıpırdandı.

"Gerçekten çok üzgünüm," dedi Adam.

"Neyle ilgili?"

Cevap çocuğu şaşırtmıştı.

"Spencer'la ilgili."

"Neden?"

Cevap vermedi. Gözleri Betsy dışında her tarafa bakıyordu.

"Adam, yüzüme bak."

Betsy hala bir erişkin, Adam ise hala bir çocuktu. Sonuçta Adam itaat etti.

"O gece ne oldu?"

Adam yutkunup "Ne mi oldu?" dedi.

"Spencer'la birlikteydin."

Adam başını salladı. Yüzü bembeyaz kesildi.

"Ne oldu Adam?"

"Ben orada değildim."

Myspace'ten yazdırdığı fotoğraf Betsy'nin elindeydi ama Adam gözlerini dikmiş yere bakıyordu.

"Adam."

Adam kafasını kaldırıp Betsy'ye baktı.

Betsy fotoğrafı kaldırıp çocuğun yüzüne doğru tuttu.

"Bu sensin değil mi?"

"Bilmiyorum, belki."

"Bu fotoğraf öldüğü gece çekilmişti."

Adam kafasını salladı.

"Adam?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum Bayan Hill. O gece Spencer'ı görmedim."

"Yeniden bak-"

"Gitmem lazım."

"Adam, lütfen-"

"Üzgünüm Bayan Hill."

Bunu söyledikten sonra uzaklaştı. Tuğla binaya doğru koşmaya başladı ve arka tarafına geçip gözden kayboldu.

9. Bölüm

Bölge savcılığı müfettişi Loren Muse saatine baktı. Toplantı zamanı gelmişti.

"Şekerlemelerimi aldın mı?" diye sordu.

Asistanı Chamique Johnson adında genç bir kadındı. Oldukça gürültü kopartmış bir tecavüz davası sırasında tanışmışlardı. Ofiste çalışmaya başladığı günden itibaren vazgeçilmez bir eleman olmuştu.

"Buradalar," dedi Chamique.

"Oldukça büyükmüş."

"Biliyorum."

Muse zarfı karıştırdı. "Hepsi burada mı?"

Chamique kaşlarını çattı. "Oh hayır, bunu sormadın sayıyorum."

Muse özür dileyip Essex İlçesi Savcısı Paul Copeland'in ofisinin bulunduğu binaya doğru yöneldi. Daha belirgin bir biçimde patronu Paul Copeland'in ofisine.

Adlarla arası pek iyi olmadığından adını hatırlayamadığı yeni işe giren resepsiyonisti gülerek selamladı. "Hepsi sizi bekliyorlar," dedi resepsiyonist.

"Kim beni bekliyor?"

"Savcı Copeland."

"Hepsi dedin."

"Pardon? Anlayamadım."

"Hepsinin beni beklediğini söyledin. Hepsi demek, bir kişiden, hatta iki kişiden fazla demek."

Resepsiyonistin kafası karışmıştı sanki. "Ah tamam. İçeride dört beş kişi var."

"Savcı Copeland'in yanında mı?"

"Evet."

"Kimler var?"

Kız omuzunu silkti. "Sanırım diğer müfettişler."

Muse bunun ne işe yaradığından emin olamadı. Frank Tremont'la politik olarak hassas olan durumu konuşmak için özel bir toplantı istemişti. Neden başka müfettişlerin de odada olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Daha odaya girmeden bir kahkaha sesi duydu. Patronu Paul Copeland de dahil olmak üzere içeride altı kişi vardı. Hepsi de erkekti. Frank Tremont da oradaydı. Yani Muse'un emrinde olan müfettişlerden üç tanesi oradaydı. Son adamı bir yerden tanıyordu sanki. Elinde bir not defteri ve kalem tutuyordu. Masanın üzerinde, tam önünde ses kayıt cihazı duruyordu.

Herkes tarafından Paul Copeland diye çağırılan Cope masasına oturmuş Tremont'un az önce kulağına fısıldadığı şeye kahkahalarla gülüyordu.

Muse yanaklarının kızardığını hissetti.

"Hey Muse,"diye seslendi Paul Copeland.

"Cope," dedi Muse diğerlerini başıyla selamlayarak.

"İçeri gir ve kapıyı kapat."

Muse içeri girdiğinde tüm gözlerin ona doğru çevrildiğini hissetti. Daha da fazla kızardı. Kendini rahatsız hissetmişti. Cope'a kızgın bir bakış attı. Onun keyfi yerindeydi. Yakışıklı bir budala gibi sadece gülümsedi. Gözleriyle öncelikle kendisiyle konuşmak istediğini bildirmek için işaret yaptı. Ama Cope'un yine umurunda olmamıştı.

"Haydi, artık başlayalım," dedi Cope.

Lore Muse, "Tamam,"dedi.

"Bekle, buradakileri tanıyor musun?"

Cope bölge savcısı olarak atandığı ilk zamanlarda ofis içinde dalgalanmalara neden olmuş ve Muse'u bölge savcısı başmüfettişliğine getirerek herkesi afallatmıştı. Bu görev genelde huysuz kıdemlilere ve her zaman erkek çalışanlara politik tayin yoluyla verilirdi. Loren Muse, Cope onu seçtiğinde departmandaki en genç dedektiflerden biriydi. Medya kendisine deneyimli yaşlı erkeklerin seçildiği bu göreve hangi kriterlere bakarak genç bir kadını atadığını sorduğunda sadece tek bir kelimeyle cevap vermişti: "Erdem" İşte şimdi bu odada o kıdemli olarak tanınanlardan dört tanesiyleydi.

"Bu beyleri tanımıyorum," dedi Muse elinde not defteri ve kalemle duran adama doğru başını sallayarak.

"Oh, üzgünüm." Cope bir spor gösterisinin ev sahibi gibi elini onlara doğru uzattı. Kameralara poz verir gibi gülümsedi. "Bu Tom Gaughan, *Star Ledger* muhabiri."

Muse hiçbir şey söylemedi. Tremont'un muhabir bozuntusu eniştesi. Her şey daha da iyiye gidiyordu Tremont için anlaşılan.

Cope, Muse'a şimdi başlamalarının bir sakıncası olup olmadığını sordu.

"Sen bilirsin Cope," dedi Muse.

"İyi. Frank'in bir şikâyeti var. Haydi Frank, sen başla. Sahne senin."

Paul Copeland kırk yaşını doldurmuştu. Şimdi yedi yaşında olan kızı Cara'nın doğumundan hemen sonra eşi kanserden ölmüştü. Paul kızını şimdiye kadar tek başına yetiştirmişti. Artık masasında eskiden olduğu gibi Cara'nın resimle-

rini tutmuyordu. Muse ilk işe başladığında Cope'un kızının bazı fotoğraflarını masasında görmüştü. Sonra bir gün, bir çocuk tacizi davasıyla ilgilendikleri zamanlarda, Cope hepsini masadan kaldırmıştı. Muse hiçbir zaman bunun sebebini sormadı ama bu davayla ilgili olabileceğini tahmin edebiliyordu.

Nişanlısının resmi de yoktu masada. Ama üzerine koruyucu torba geçirilmiş bir giysi askısında bir smokin görebiliyordu Muse. Düğün bir sonraki hafta Cumartesi günüydü. Muse orada olacaktı. Aslında gelinin nedimelerinden biri olacaktı.

Cope masasına oturdu. Yeteri kadar sandalye olmadığı için Muse ayakta kalmıştı. Taaruza açık hissediyordu kendini ve öfke doluydu. Emrindekilerden biri ona karşı çıkmaya hazırlanıyordu ve savunucusu sandığı Cope buna izin verecekti. Her dönemeçte cinsiyet ayrımcılığı yapmamak için savaş veriyordu ama eğer bir erkek olsaydı Tremont'un saçmalıklarıyla başa çıkabilir, medya ve politik çevrelerden gelen eleştirilere rağmen canına okuyabilecek güce sahip olabilirdi.

Hırsla ayakta durmaya devam etti.

Frank Tremont oturuyor olmasına rağmen rahatlamak için kemerini çekiştirdi. "Burada Bayan Muse'a saygısızlık etmek için bulunmuyorum-"

"Bölge Savcısı Başmüfettişi Muse," diye düzeltti Loren.

"Anlamadım?"

"Ben Bayan Muse değilim. Bir unvanım var. Bölge Savcısı Başmüfettişiyim. Sizin patronunuz."

Tremont gülümsedi. Önce diğer müfettişlere, sonra muhabir eniştesine döndü. Yüzünde "*Ben ne dedim ki?*" der gibi alaycı bir ifade vardı.

"Ne kadar da alınganssın Bölge Savcısı Başmüfettişi Mu-

se," dedi son sürat alaycılıkla.

Muse, Cope'a bir bakış attı. Cope sessiz kalmayı tercih etti. Yüzünde hiçbir teselli ifadesi yoktu. Sadece, "Sözünü kestiğimiz için özür dileriz Frank. Sen devam et," dedi.

Muse yumruklarını sıktığını hissetti.

"Tamam. Neyse. Kanuni uygulamalarda yirmi sekiz senelik bir deneyimim var. Beşinci Bölgedeki bu fahişe cinayetini ben aldım. Muse davetsiz misafir gibi alanıma girdi. Bu hoşuma gitmiyor. Bu protokol değil. Ama tamam, eğer Muse bu konuda yardımcı olabileceğini düşünüyorsa benim için problem yok. Ama emirler yağdırmaya başlıyor. Polislerin yanında otoritemi hiçe sayarak görevimi devralma çabasına giriyor."

Kollarını açtı. "Bu doğru bir şey değil."

Cope başıyla onayladı. "Bu olayı takip eden sensin değil mi?"

"Evet."

"Bana olayı anlat."

"Pardon?"

"Bana olaydan bahset biraz."

"Henüz fazla bir şey bilmiyoruz. Bir fahişe ölü bulundu. Biri suratını iyi dağıtmış. Adli tıp uzmanı öldürmek amacıyla dövüldüğünü düşünüyor. Başka birkaç fahişeyle de konuştuk. Hiç biri tanımıyor."

"Adını mı bilmiyorlar, hiç mi tanımıyorlar?"

"Fazla konuşmadılar. Ama nasıl olduğunu bilirsiniz. Herkes bir şey görmediğini söyler. Biraz zorlayacağız."

"Başka?"

"Yeşil bir bandana bulduk. Tam olarak kime ait olabileceği belirlenmedi ama yeni bir çetenin rengi bu. Bilinen bazı

üyelerini içeri alıp konuşturmaya çalışacağız. Bir de sistemden o bölgede çalışanların adını araştırıyoruz."

"Ve?"

"Başka bir şey yok. Yani birçok fahişe öldürülüyor. Sen de bunu biliyorsun patron. Bu sene bu yedincisi."

"Parmak izleri?"

"Araştırıyoruz. Bir ipucu yok henüz. Ulusal Suç Bilgi Merkezi'ne başvuracağız ama biraz zaman alacak."

Cope başını salladı. "Tamam, peki Muse'la ilgili şikayetin...?"

"Bak, kimsenin ayağına basma gibi bir niyetim yok. Ama şunu bilmen lazım: Hiçbir şekilde bu işi almamalı. Kadın olduğu için onu işe aldın. Bunu anlayabiliyorum. Bugünün gerçeği bu. Biri bir işe yıllarını verir, eşek gibi çalışır, siyah olması ya da önünde aletinin olmaması önemli değildir. Bunu anlıyorum. Ama bu da bir tür fark gözetme. Yani demek istediğim, benim erkek olmam ve onun da kız olması açıkgözlülük yapılacağı anlamına gelmez. Eğer ben onun patronu olsaydım ve yaptığı her şeyi sorgulasaydım, ırzına geçilmiş ya da tacize uğramış gibi hissederdi eminim.

Cope yine başını salladı. "Mantıklı." Loren'a döndü. "Muse?"

"Ne?"

"Söyleyeceğin bir şey var mı?"

Muse Tremont'a bakarak "Birincisi bu odada önünde aleti olmayan tek kişi olduğumdan pek emin değilim." dedi.

"Başka?" diye sordu Cope.

"Kendimi sorguya çekiliyormuş gibi hissediyorum."

"Hiç de değil," dedi Cope. "Sen onun şefisin ama bu senin onlara bakıcılık yapacağın anlamına gelmez. Ben senin

üstünüm, sana bakıcılık yapıyor muyum?"

Muse burnundan soluyordu.

"Müfettiş Tremont uzun zamandır burada. Dostları var ve saygı görüyor. Bu yüzden ona bu olanağı sağlıyorum. Bunu medyaya taşımayı planlıyor. Resmi bir şikayette bulunacak. Bu toplantıyı kendisinden ben istedim. Makul ol. Bay Gaughan'ı davet etmesini istedim ki nasıl dürüst ve dostça bir ortamda çalıştığımızı kendi gözleriyle görsün."

Herkes Muse'a baktı.

"Şimdi yeniden soruyorum," dedi Cope Muse'a gözlerinin içine bakarak.

"Müfettiş Tremont'un az önce söyledikleriyle ilgili yorumun var mı?"

Cope artık gülümsüyordu. Fazla değil, sadece ağzının köşeleri hafif kıvrılmıştı. Ve Muse aniden ne yapmak istediğini anladı.

"Var," dedi.

"O zaman söz sende."

Cope arkasına dayandı ve ellerini başının arkasında kavuşturdu.

"Öncelikle kurbanın bir fahişe olmadığını düşünüyorum."

Cope kaşlarını öyle bir kaldırdı ki, sanki bu şimdiye kadar duyduğu en şaşırtıcı cümleydi. "Öyle mi?"

"Evet."

"Ama üstündeki kıyafetleri gördüm," dedi Cope. "Az önce Frank'in söylediklerini dinledim. Ve ayrıca cesedin bulunduğu yer. Herkes fahişelerin nerelerde dolandığını biliyor."

"Katil de bunlara dâhil," dedi Muse.

Frank Tremont kahkahalara boğuldu. "Muse, sürekli saçmalayıp duruyorsun. Kanıt bulman lazım tatlım. Bu işler

sırf sezgiyle yürümez."

"Kanıt mı istiyorsun Frank?"

"Elbette. Dinleyelim bakalım. Elinde hiçbir şey yok."

"Ten rengine ne dersin?"

"Yani?"

"O bir beyaz."

"Ah, bu çok değerli bir bilgi," dedi Tremont iki elini birden yukarı kaldırarak. "Buna bayıldım." Gaughan'a baktı. "Bunu not et Tom, gerçekten çok değerli bir bilgi. Belki ama belki bir fahişenin katlinin birinci öncelikte bir olay olmadığını ve dar kafalı bir mağara adamı olduğumu bir yere kadar kabul edebilirim. Ama eğer beyaz ırktan olduğu için büyük ihtimal fahişe olmadığını söylerse, bence bu tam bir polis işi olur."

Parmağını Muse'a doğru salladı. "Muse, sokaklarda daha fazla zaman geçirsen senin için daha iyi olur."

"Yedi fahişenin daha öldürülmüş olduğunu söylemiştin."

"Evet, ne olmuş?"

"Hepsinin Afrika kökenli olduğunu biliyor muydun?"

"Kanuna aykırı mı? Ne bileyim belki diğer yedisi uzun boyluydu ama bu kısa boylu. Bu fahişe olmadığını mı gösterir?"

Muse Cope'un duvarındaki not tahtasına doğru yürüdü. Zarfının içinden bir fotoğraf çekip raptiyeledi. "Bu suç mahallinde çekildi."

Hepsi fotoğrafa baktı.

"Polis bandının arka tarafındaki insanlar," dedi Tremont.

"Çok iyi Frank. Ama bir daha ki sefere parmağını kaldır ve ben izin vermeden konuşma."

Tremont kollarını kavuşturdu. "Neden bu fotoğrafa bakıyoruz?"

"Ne görüyorsun?" diye sordu Muse.

"Fahişeler, "dedi Fremont.

"Kesinlikle. Kaç tane?"

"Bilmiyorum. Saymamı ister misin?"

"Tahmin et sadece."

"Belki yirmidir."

"Yirmi üç. İyi tahmin Frank."

"Nereye gelmek istiyorsun?"

"Kaç tanesi beyaz, say bakalım."

Cevap için bir daha fotoğrafa bakmak gerekmiyordu. Cevap sıfırdı.

"Yani şimdi sen bana beyaz fahişe olmadığını mı söylemek istiyorsun?"

"Elbette var. Ama o bölgede çok az. Üç ay geriye gittim ve o bölgede tek bir beyaz fahişenin bile herhangi bir suçtan tutuklandığına rastlamadım. Ve senin de söylediğin gibi parmak izleri kayıtlarda bulunamamış. Parmak izi alınmayan kaç fahişe sayabilirsiniz bana?"

"Dolu," dedi Tremont. "Eyaletin dışından geliyorlar, biraz burada takıldıktan sonra ya ölüyorlar ya da Atlantic City'ye taşınıyorlar." Tremont ellerini açtı. "Vay canına Muse, harikasın. Şimdi bile bu araştırmadan çekilebilirim."

Kıkır kıkır gülüyordu. Muse gülmedi.

Muse birkaç fotoğraf daha çıkartıp onları da raptiyeledi. "Kurbanın kollarına bakın bir."

"Evet?"

"Bir tane dahi iğne izi yok. Ön muayene sırasında uyuşturucu almadığı tespit edildi. Yine soruyorum Frank, beşinci bölgede kaç tane uyuşturucu müptelası olmayan beyaz fahişe var sence?"

Frank biraz geri çekilir gibi oldu.

"İyi beslenmiş," diye devam etti Muse. "Bu aslında pek bir şey ifade etmiyor. Bir sürü fahişe iyi beslenir. Bu dayaktan önce vücudunda oluşmuş hiçbir darbe izi ya da kırık yok ki, bu, bu bölgede çalışanlarda pek rastlanmayan bir şey. Dişleri hakkında pek bir şey söyleyemiyoruz, zira hepsini kırmışlar. Sağlam kalan birkaç tanesinin de özenle icabına bakmışlar. Ama şuna bir bakın."

Muse bunu söyledikten sonra devasa bir fotoğrafı not tahtasına raptiyeledi.

"Ayakkabılar mı?" dedi Tremont.

"Sana yıldızlı on veriyorum Frank."

Cope'un bakışıyla alaycılığın dozunu biraz azaltması gerektiğini anladı.

"Fahişe ayakkabıları," diye devam etti Tremont. "Uzun ince topuklara deli olurum. Giydiğin şu çirkin pabuçlara bak Muse. Allah aşkına hiç topuklu ayakkabı giydin mi hayatında?"

"Hayır, giymedim Frank. Ya sen?"

Odadakiler kıkırdadı. Cope kafasını salladı.

"Nereye varmak istiyorsun?" diye sordu Tremont. "Tam fahişe ayakkabıları işte."

Bir kalem yardımıyla fotoğraf üzerinde işaret etti. "Tabanlarına bakın."

"Ne görmem lazım?"

"Hiçbir şey. Demek istediğim de bu. Azıcık dahi yıpranma yok."

"O zaman yeni almıştır."

"Gereğinden fazla yeniler. Büyültülmüş fotoğrafı var." Başka bir fotoğraf raptiyeledi. "En ufak bir yıpranma dahi

yok. Ayakkabılarla bir adım dahi atılmamış."

Oda sessizliğe gömüldü.

"Yani?"

"Dönüşün muhteşem oldu Frank."

"Lanet olsun sana Muse bu ne demek yani-"

"Bu arada sperm izine de rastlanmadı."

"Yani? Belki yeni ava çıkmıştı."

"Belki. Bir de bronzluğuna dikkat etmenizi istiyorum."

"Neye?"

"Bronzluğuna."

Frank kuşkulu gibi görünmeye çalışıyordu ama aldığı desteği kaybediyordu. "Bunlara sokak kadını denmesinin bir nedeni var Muse. Bildiğin gibi sokak denen şey dışarıda bulunur. Bu kızların çoğu zamanlarını sokaklarda geçiriyor."

"Son zamanlarda havaların fazla güneşli olmadığı gerçeğini bir kenara bırakıyorum. Tam şurada bronzluk bitiyor." Muse kızın omuzlarını gösterdi. "Ayrıca göbek kısmına yakın bir bronzluk yok. O bölge bembeyaz. Kısacası, bu kadın bikini üstü gibi kısa tişörtler değil, gömlek giyiyor. Ve bir de elinde sıkı sıkı tuttuğu şu bandana var."

"Saldırı sırasında çekmiş olmalı."

"Hayır çekmemiş. Besbelli ki bizi kandırmak istemişler. Ceset taşınmış Frank. Sanki mücadele ederken saldıranın kafasından çekip alınmış havası verilmek istenmiş. Böyle bir şey gözlerinden kaçar mıydı sence? Bu sana mantıklı geliyor mu?"

"Belki çete bir mesaj vermek istiyordur."

"Belki. Bir de dayak şekli var."

"Nasıl yani?"

"Fazla özen gösterilmiş. Kimse kimseyi bu derece özenle dövmez."

"Bir teorin var mı?"

"Hem de gün gibi ortada bir teori. Biri kimliğini bulmamızı istememiş. Ve bir şey daha. Cesedin nereye atıldığına bakın"

"Öldürülen fahişelerin çoğunun atıldığı yere."

"Kesinlikle. Orada öldürülmediğini biliyoruz. Öldürüldükten sonra oraya atıldı. Neden? Eğer gerçekten bir fahişeyse neden gözümüze soka soka öldürülen fahişelerin çoğunun atıldığı yere atılsın ki? Size neden olduğunu söyleyeyim. Daha en başından fahişe olduğu kestirip atılsın diye. Tembel koca kıçlı bir müfettiş davayı alsın da en kolay yoldan gitsin diye-"

"Sen kime koca kıçlı diyorsun?"

Frank Tremont ayağa kalktı. Cope sakin bir şekilde yerine oturmasını söyledi.

"Lütfen ona-?"

"Şişt," dedi Cope. "Sesi duyuyor musunuz?"

Herkes durdu.

"Ne?"

Cope elini kulağına götürdü. "Dinle Frank, duyuyor musun?" Adeta fısıldıyordu. "Bu senin herkesçe bilinen beceriksizliğinin sesi. Sadece beceriksizliğinin değil, düşündüklerinin tersi olduğunda üstlerinle kendini tehlikeye atacak derecede çekişecek kadar aptal olmanın sesi."

"Bunları dinleyemeyeceğim."

"Şişt, dinle. Sadece dinle."

Muse gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Siz de dinliyor musunuz Bay Gaughan?" diye sordu Cope.

Gaughan hafifçe öksürdü. "Duymam gereken kadarını duydum."

"Güzel, çünkü ben de öyle. Ve bu toplantıyı kayda almayı siz istediğinize göre ben de buna kendimi zorunlu hissettim." Cope masasındaki bir kitabın altından küçük bir ses kaydedici çıkarttı. "Aklınızda bulunsun, patronunuz kayıt cihazınızın bozulması ya da herhangi bir aksilik ihtimaline karşı burada konuşulan her şeyin tamamını duymak istedi. Kimsenin hikayeyi çarpıtıp eniştenizin lehine çevirmenizi istemezdi değil mi?"

Cope odadakilere gülümsedi, ama karşılığını alamadı.

"Baylar, başka söyleyecek bir şeyiniz var mı? Yok. Tamam, o zaman, herkes işinin başına geri dönsün. Frank, günün geri kalanında izinlisin. Seçeneklerini gözden geçirmeni istiyorum. Belki sana sunacağımız süper emeklilik paketiyle ne yapacağını düşünmek istersin."

10. Bölüm

Mike eve döndüğünde Loriman'ların evine baktı. Hiç hareket yoktu. Atması gereken bir sonraki adımı biliyordu.

Öncelikle zarar vermeyeceksin. Bu birinci ilke.

İkincisi?

Bu biraz ustalık gerektiren bir şeydi.

Her zaman bir yerlerde unuttuğu için Tia'nın anahtarlar ve cüzdan için özel olarak aldığı tepsiye anahtarlarını attı. Aslında işe yaramıştı bu. Boston'a vardığında kocasını aramıştı. Şahitle görüşmeye başladığını, sabah işinin biteceğini söylemişti. Biraz işi uzayabilirdi ama işi biter bitmez ilk uçağa atlayıp dönecekti. Acele etmemesini söyledi Mike.

"Selam baba,"

Jill köşeden döndü. Kızının gülümsediğini görmek Mike'a Lorimanları ve bütün sıkıntılarını unutturmuş, içini saf ve sakin bir huzurla doldurmuştu.

"Selam tatlım. Adam odasında mı?"

"Hayır," dedi Jill.

Bu kadar huzur Mike'a fazlaydı demek.

"Nerede?"

"Bilmiyorum. Evde sanıyordum."

İkisi birlikte Adam'a seslendiler. Cevap gelmedi.

"Kardeşin sana göz kulak olmalıydı," dedi Mike.

"On dakika önce buradaydı."

"Peki, şimdi nerede?"

Jill suratını astı. "Bu akşam hokey maçına gideceğinizi

sanıyordum."

"Gideceğiz."

Jill kımıldanmaya başladı.

"Tatlım, ters giden bir şey mi var?"

"Bir şey yok."

"Kardeşini en son ne zaman gördün?"

"Tam bilmiyorum. Birkaç dakika önce." Tırnağını yemeye başladı. "Sizinle gitmeyecek miydi?"

"Eminim geri dönecektir," dedi Mike.

Jill o kadar emin değil gibiydi. Mike da öyle.

"Beni Yasmin'lere bırakacaksın ama değil mi?"

"Elbette."

"Çantamı alacağım."

"Tamam."

Jill merdivenlere yöneldi. Mike saatine baktı. O ve Adam bir plan yapmışlardı. Yarım saat içinde çıkıp Jill'i arkadaşına bırakmaları ve Rangers maçı için Manhattan'a devam etmeleri gerekiyordu.

Adam'ın şu anda evde olması, kardeşine göz kulak olması lazımdı.

Mike derin bir nefes aldı. Tamam, panik yapmak için erken. Bir on dakika daha Adam'ı bekleyecekti. Gelen e-maillere bakarken bir yandan da Loriman'ları düşünüyordu. Bocalamanın anlamı yoktu. O ve Ilene bir karar vermişlerdi ve bunu uygulama zamanıydı şimdi.

Bilgisayardan telefon defterine girip Loriman'ların irtibat bilgilerini buldu. Susan Loriman'ın cep telefonu listedeydi. Ne o ne de Tia kadını hiç aramamışlardı ama komşu ilişkileri işte. Acil bir duruma karşı tedbir olarak birbirlerinin telefonlarını alırlardı.

Bu iyi bir şeydi.

Telefonu tuşladı. Susan ikinci çalışta cevap verdi.

"Alo?"

Sıcak, yumuşak bir sesi vardı. Fısıldar gibiydi adeta. Mike hafifçe öksürdü.

"Ben Mike Baye," dedi.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, yani yeni bir şey yok. Şu anda yalnız mısınız?"

Sessizlik.

"O DVD'yi geri vermiştik." dedi Susan.

Mike sanki Dante'nin sesine benzer başka bir ses duydu. "Kim o?"

"DVD'ciden arıyorlar," dedi kadın.

Tamam diye düşündü Mike. Demek yalnız değildi. "Benim numaram sizde var mı?"

"Peki, teşekkürler," deyip hemen kapattı Susan telefonu.

Mike iki eliyle birden yüzünü ovuşturdu. Harika. Gerçekten harika.

"Jill!"

Kız merdivenlerin üstünden "Ne var?" diye bağırdı.

"Adam eve geldiğinde bir şey söyledi mi?"

"Sadece 'selam bücür' dedi."

Bunu söylerken gülümsemişti.

Mike, Adam'ı duyar gibiydi. Adam kardeşini çok severdi. Jill de onu. Aralarında her kardeşin arasında olduğu gibi ufak tefek çatışmalar olurdu elbette, ama sıklıkla değil. Belki de bu tamamen farklı olmalarından kaynaklanıyordu. Adam ne kadar soğuk ve huysuz olursa olsun bunu kardeşine asla yansıtmazdı.

"Nereye gittiği hakkında fikrin var mı?"

Jill hayır anlamında başını salladı. "O iyi mi?"

"İyi. Endişelenme. Seni birazdan Yasmin'e bırakacağım tamam mı?"

Mike ikişer ikişer merdivenleri çıktı. Dizinde hokey oynadığı günlerdeki bir yaralanmadan kalan ufak bir sancı vardı. David Gold adında bir ortopedi uzmanı olan arkadaşı tarafından birkaç ay önce ameliyat edilmişti. David'e yaralanma sonrasında hokeyi bırakmak istemediğini, şimdi çektiği ağrıların sebebinin bu olup olmadığını sormuştu. David ona bir ağrı kesici yazmış ve şöyle demişti: "Buralarda eski satranççılara fazla rastlanmıyor. Görürsen bana haber ver."

Adam'ın odasının kapısını açtı. Oda boştu. Nereye gitmiş olabilirdi? Hiçbir yer gelmiyordu aklına.

"Yoo, olamaz..." dedi yüksek sesle.

Saatine baktı. Adam'ın şimdiye kadar çoktan evde olması lazımdı. Kardeşini nasıl yalnız bırakabilmişti? Bunu biliyor olmalıydı. Mike cep telefonunu çıkartıp hızlı arama tuşuna bastı. Telefon çaldı ama telesekretere düştü.

"Neredesin? Az sonra Rangers maçına gideceğiz. Bir de kız kardeşini evde yalnız bırakmıştın. Derhal beni ara."

SON tuşuna bastı.

On dakika daha geçti. Adam'dan ses seda çıkmadı. Mike yeniden aradı. Dişlerini sıkarak yeni bir mesaj bıraktı.

"Baba?" dedi Jill.

"Efendim tatlım."

"Adam nerede?"

"Az sonra eve geleceğine eminim. Şimdi gidip seni Yasmin'lere bırakacağım sonra da ağabeyin için eve döneceğim, tamam mı?"

Mike Adam'ı arayıp geri döneceğini söyleyen bir mesaj

bıraktı. Aynı şey geçenlerde yine başına gelmişti. Cep telefonuna arka arkaya sayısız mesaj bırakmışlardı. Adam kaçmış ve iki gün ortaya çıkmamıştı. Mike, Tia ile birlikte onu aramaktan helak olmuştu ve sonunda önemli bir şey çıkmamıştı.

Aynı oyunu bir daha oynamasa iyi eder diye düşündü Mike. Ve sonra, aynı anda *Tanrım, umarım aynı oyunu oynuyordur yine* diye fikrini değiştirdi.

Mike ufak bir kâğıt parçası çıkarttı ve üzerine bir not yazıp mutfak masasının üstüne bıraktı.

Adam,

Jill'i bırakmak için dışarı çıkıyorum.

Geldiğimde hazır ol.

Jill'in sırt çantasının arkasında New York Rangers'ın amblemi vardı. Hokey'le hiçbir alakası yoktu. Erkek kardeşinin eski çantasını kullanıyordu. Jill abisinin artık kullanmadığı eşyaların üzerine titrerdi. Adam'ın hokey günlerinden kalma Jill'e çok ama çok fazla büyük gelen yeşil rüzgârlığını almıştı. Rüzgârlığın sağ göğsünde el yazısıyla Adam'ın adı yazılmıştı.

"Baba?"

"Ne var tatlım?"

"Adam'ı merak ediyorum."

Jill bunu büyük taklidi yapan küçük bir kız gibi değil, yaşına göre oldukça akıllı bir çocuk edasıyla söylemişti.

"Neden böyle söyledin?"

Omuzunu silkti.

"Sana bir şey söyledi mi?"

"Hayır."

Mike Yasmin'lerin sokağına gelene kadar Jill'in ağzından laf alabilmek için uğraşmasına rağmen Jill bir şey söylemedi.

Eski günlerde, Mike'ın çocukluğunda çocuklar arkadaşlarının sokağına bırakılır ve gidilirdi, belki en fazla kapı açılana kadar arabada beklenirdi. Şimdi artık evladınızı kapıya kadar bırakmanız gerekiyordu. Normalde bu Mike'ı bir şekilde rahatsız ediyordu ama eğer gece arkadaşında kalacaksa, özellikle de bu kadar küçük bir yaşta kontrolü elinde tutmak hoşuna gidiyordu. Kapıyı Yasmin'in babası Guy Novak açtı.

"Merhaba Mike,"

"Merhaba Guy."

Guy'in üzerinde hala işte giydiği takım elbise vardı ama kravatını bollaştırmıştı. En son moda alacalı kemik çerçeveli gözlüklerden takmıştı ve saçları şartlara uygun olarak karmakarışıktı. Guy da kasabanın Wall Street'te çalışanlarından biriydi ve Mike bu insanların tam olarak ne yaptıklarını asla anlayamıyordu. Serbest yatırım fonları, tröst hesapları, kredi hizmetleri, halka arz hisseleri, kıymetli kâğıt alım satımı vesaire vesaire. Bu finans işleri Mike'a göre tam bir keşmekeşti. Guy uzun zaman önce boşanmıştı ve on bir yaşındaki kızından aldığı haberlere göre sık sık sevgili değiştiriyordu.

"Kız arkadaşlarının hepsi Yasmin'e cici görünmeye çalışıyorlar. Çok komik değil mi baba?" demişti bir seferinde Jill.

Jill içeri girdi. "Hoşça kal baba."

"Hoşçakal canım."

Mike bir an bekleyip kızının gözden kaybolmasını seyretti ve Guy Novak'a döndü. Evet, bu bir cinsiyet ayrımcılığıydı ama çocuğunu boşanmış bir babadan çok boşanmış bir anneye teslim etmeyi tercih ederdi. Yetişkin bir adamla aynı evde kızını yatıya bırakmak. Bir şey olmazdı gerçi, zira Tia olmadığı zamanlarda kızların başında durduğu çok olmuştu.

Ama yine de...

Sessizliği bozan Mike oldu.

"Eee?," dedi Mike. "Gece için ne planladınız?"

"Belki sinemaya götürürüm onları," dedi Guy. "Baumgarts'da dondurma filan yeriz. Kız arkadaşım da bizimle gelecek. Umarım senin için sakıncası yoktur. "

"Problem değil," dedi Mike, bunun daha iyi olabileceğini düşünerek.

Guy arkasına baktı. Kızların gözden kaybolduğundan emin olduktan sonra Mike'a dönerek, "Biraz zamanın var mı?" diye sordu.

"Elbette. Nedir?"

Guy eşiğe çıkıp kapıyı kapattı. Sokağa baktı ve ellerini cebine daldırdı. Mike adamın profilini seyretti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Mike.

"Jill harika bir çocuk," dedi Guy.

Mike bunun üzerine ne gibi bir tepki vereceğini bilemediğinden sessiz kalmayı tercih etti.

"Ne yapacağımı bilemiyorum. Yani bir baba olarak yapabileceğinin en iyisini yapıyorsun değil mi? Onları en iyi şekilde yetiştiriyor, besliyor ve eğitiyorsun. Biz Yasmin çok küçükken ayrıldık ve o bununla çok küçükken başa çıkmak zorunda kaldı. Ama uyum sağlamayı başardı. Mutlu, dışa dönük ve popüler bir çocuktu. Ve birden böyle bir şey oldu."

"Bay Lewiston'la olanı mı kastediyorsun?"

Guy evet anlamında başını salladı. Çenesi titriyordu.

"Yasmin'deki değişimin farkındasın değil mi?"

Mike dürüst olmayı tercih etti. "Daha da içine kapandı sanki."

"Lewiston'ın ona ne söylediğini biliyor musun?"

"Tam olarak değil."

Gözlerini kapattı, derin bir nefes alıp yeniden açtı. "Sanırım Yasmin sınıfta fazla hareketliymiş, dersi dinlemiyormuş, böyle bir şeyler işte. Bilmiyorum. Lewiston bana onu iki konuda uyardığını söyledi. Yasmin'in yüzünde tüyler var. Öyle sakal gibi değil ama tüylenme fazla. Bir baba bunu fark edemez, annesi zaten ortalıklarda yok. Yani hiç aklıma epilasyon filan gelmedi. Neyse, Lewiston kromozomları anlatırken Yasmin'de arka taraflarda gevezelik yapıyormuş. Sonunda Lewiston'ın sabrı taşmış ve "Bazı kadınlar mesela aşırı tüylenme gibi erkeklere özgü izler taşır – Yasmin, beni dinliyor musun," gibi bir şey demiş."

Mike, "Korkunç," dedi.

"Affedilmeyecek bir şey, değil mi? Bu olayın hemen sonrasında özür dilemedi, zira tam olarak ne söylediğinin pek farkında olmadığını söyledi. Ama sınıfta çocukların hepsi dalga geçmeye başlamışlar. Yasmin'in morali çok ama çok bozuk. Çocuklar onu Sakallı Bayan ya da erkek kromozomu XY diye çağırmaya başladılar. Hocaları ertesi gün özür dilemiş, çocuklara bu şamatayı durdurmaları için yalvarmış, ama bilirsin, ağızdan bir kere çıkmış. Yapacak bir şey yok. Anlayabiliyor musun?"

"Anlıyorum."

"Çocuklar böyle işte."

"Evet."

"Jill, Yasmin'le yakınlık kuran tek çocuk. On bir yaşındaki bir çocuğun böyle davranması müthiş bir şey. Bu yüzden muhtemelen onunla da dalga geçtiklerini sanıyorum."

"Jill bununla başa çıkabilir," dedi Mike.

"İyi bir çocuk o."

"Yasmin de öyle."

"Onunla gurur duyabilirsin. Sana söylemek istediğim buydu."

"Teşekkürler," dedi Mike. "Zamanla hepsi geçecek Guy."

Guy, Mike'a baktı.

"Ben üçüncü sınıfta okurken Eric Hellinger diye bir çocuk vardı. Yüzünde her zaman kocaman bir gülümsemeyle gezerdi. Ahmak biri gibi görünürdü ama bu sadece dikkatsizliğinden, sarsaklığından ileri geliyordu. Sadece sürekli gülümserdi. Bir gün sınıfın ortasında kustu. Çok tiksindiriciydi. Sınıf o kadar kötü kokmaya başlamıştı ki, hepimiz dışarı çıkmak zorunda kaldık. Neyse, bu olaydan sonra herkes çocukla dalga geçmeye başladı. Ona Kokarca lakabı taktılar. Bu böyle sürüp gitti. Eric'in hayatı değişmişti. Yüzündeki o gülümseme uçup gitmiş ve gerçeği söylemek gerekirse, onu daha sonraları lise yıllarında gördüğüm kadarıyla hiçbir zaman da geri gelmeyecek gibiydi."

Mike hiçbir şey söylemedi ama kendisi de buna benzer bir hikâye duymuştu. Hemen hemen bütün insanların çocukluk anılarında birer Eric Hallinger ya da Yasmin Novak vardı.

"Daha iyiye gitmiyor Mike. O yüzden evi satmaya karar verdim. Taşınmak istemiyorum, ama aklıma da başka çare gelmiyor."

"Eğer benim ya da Tia'nın yapabileceği bir şey olursa..." diye başladı Mike.

"Teşekkür ederim Mike. Ayrıca Jill'in yatıya kalmasına izin verdiğin için de teşekkür ederim. Bu Yasmin için o kadar çok şey ifade ediyor ki. Ve benim için de. Teşekkür ederim."

"Hiç önemli değil."

"Jill bu akşam Adam'ı hokey maçına götüreceğini söyle-

di."

"Planımız buydu."

"O zaman seni daha fazla tutmayayım. Beni dinlediğin için teşekkür ederim."

"Rica ederim. Cep telefonum var mı sende?"

Guy evet anlamında başını salladı. Mike adamın omuzuna vurdu ve arabaya yöneldi.

İşte hayat böyle bir şeydi. Bir öğretmen sadece on saniye soğukkanlılığını kaybetmiş ama küçük bir kızın hayatını değiştirmişti. Düşüncesi bile kötüydü. Bu arada Mike, Adam için endişelenmeye başlamıştı.

Oğlunun da mı buna benzer bir şey başına gelmişti yoksa? Sadece bir olay, önemsiz bile olsa Adam'ı başka bir yola itmiş olabilir miydi?

Mike hani şu zamanda yolculuk filmlerini hatırladı. Geçmişe dönüp bir şeyi değiştirirler, sonra her şey değişirdi. Bir tür dip dalgası. Eğer olayın olduğu gün Guy okula gidip dersten önce Yasmin'i alsaydı her şey olması gerektiği gibi mi olurdu acaba? Yasmin daha mı mutlu bir çocuk olurdu? Ya da taşınırlarsa ve böylece Yasmin insanların bazen ne kadar da acımasız ve hain olabileceğini anlarsa onun için daha mı iyi olurdu?

Kim bilebilirdi ki?

Mike eve geldiğinde ev yine boştu. Adam'dan tek bir iz bile yoktu. Mesaj dâhil.

Hala Yasmin'i düşünerek mutfağa yöneldi. Bıraktığı not hala masada duruyordu. Buzdolabının kapağı mıknatısla ilişti-rilmiş bir sürü fotoğrafla doluydu. Adam'la birlikte geçen sene gittikleri Altı Bayrak Büyük Macera yarışlarında çektirdikleri fotoğrafa baktı. Bu tür büyük yarış organizasyonları Mike'ı

rahatsız ederdi ama Adam onu ikna etmeyi başarabilmişti. Mike buna bayılmıştı.

Yarışlar bittiğinde baba oğul, Batman kılığında bir adamla komik bir fotoğraf çektirmişlerdi. İkisinin de saçları yarış sonrasında karma karışık, Batman'e sarılmışlar, yüzlerinde koca komik bir sırıtış.

Bu geçtiğimiz yazdı.

Kızağa oturduklarında yarışın başlamasını beklerlerken kalpleri heyecandan hızla atıyordu. Kendisine yamuk yamuk gülen Adam'a dönmüş ve "Sıkı tut" demişti ve sonra Adam'ın daha henüz dört yaşında olduğu on yıldan fazla öncesine döndü. Aynı parktaydılar ve bir gösteriye gireceklerdi. Etraf o kadar kalabalıktı ki, Mike, Adam'ın elinden tutmuş, "sıkı tut," diye de özellikle tembihlemişti. Ve sonra, o koca avucunda hissettiği o küçücük el birden kayıp gitmiş ve Mike sanki bir dalga gelmiş de bebeğini kıyıdan alıp götürmüş gibi korkunç bir paniğe kapılmıştı. Bu ayrılık sadece birkaç ya da en fazla on saniye sürmüştü. Ama Mike nabzının nasıl yükseldiğini, o kısacık zamanda duyduğu o müthiş korkuyu unutamamıştı.

Mike tam bir dakika gözlerini boşluğa dikti. Sonra telefonu alıp yeniden Adam'ın cebini tuşladı.

"Lütfen evden ara beni evlat. Seni merak ediyorum. Ne olursa olsun her zaman yanındayım. Seni seviyorum. Beni ara olur mu?" diye mesaj bıraktı.

Telefonu kapatıp beklemeye başladı.

Adam babasından gelen son mesajı dinlediğinde neredeyse çığlık atacaktı.

Onu aramayı düşündü. Telefonunu tuşlayıp babasına Mo

amcayla birlikte Rangers maçına gitmek için onu bir yerden almalarını ve belki daha sonra her şeyi söyleyecekti. Telefonunu eline aldı. Babasının telefonu tek tuşa kayıtlıydı. Parmaklarını tuşların üzerinde gezindi. Tek yapacağı tek bir tuşa basmaktı.

Arkasından bir ses, "Adam?" dedi.

Çocuk parmağıyla işaret ederek "Gidiyoruz," dedi.

11. Bölüm

Betsy Hill kocası Ron'un Audi'sini garaja sokmasını izledi. Hala çok yakışıklı bir adamdı. Hafif beyazlaşmış simsiyah saçları, aynı ölen oğlu gibi pırıl pırıl parlayan mavi gözleri vardı. Yüzü durgundu. İş arkadaşlarının tersine sağlığına dikkat eder, gerektiği kadar egzersiz yapar, yediklerine dikkat ederdi.

MySpace'ten bastığı resim önündeki masada duruyordu. Son bir saattir orada oturmuş ne yapacağını düşünüyordu. İkizleri kız kardeşine bırakmıştı. Bu yüzden onların henüz eve dönmelerini istemiyordu.

Garajın kapısının açıldığını duydu. "Betsy?"

"Mutfaktayım tatlım."

Ron yüzünde bir gülümsemeyle odaya girdi. Betsy uzun zamandır kocasının ona gülümsediğini görmemişti. Mutfağa doğru geldiğini gördüğünde fotoğrafı derhal bir derginin altına sakladı. Birkaç dakikalığına da olsa kocasının yüzündeki gülümsemenin sürmesini istiyordu.

"Selam," dedi Ron.

"Selam, işler nasıldı?"

"Gayet iyi," dedi Ron hala gülümseyerek. "Bir sürprizim var."

"Ne?"

Ron yanına geldi, masanın çevresini dolandı ve yanağından öperken masanın üzerine bir broşür fırlattı. Betsy broşürü eline aldı.

"Bir haftalık gemi gezisi," dedi Ron. "Uğradığı yerlere bak Betsy. Sayfaya işaret koydum."

Betsy sayfayı çevirip baktı. Gemi Miami'den kalkıp Bahama'lara, St.Thomas'ya ve birkaç adaya uğruyordu.

"Aynı güzergâh," dedi Ron. Balayımızdakinin aynısı. Elbette ki gemi farklı. O eski gemi artık işlemiyormuş. Bu yepyeni bir şey. Üst kamaralardan yer ayırttım. Balkonlu bir kamara. Bobby'yle Kari'ye de bakacak birini buldum."

"İkizleri bir hafta bırakamayız."

"Elbette ki bırakabiliriz."

"Daha çok küçükler Ron."

Ron'un yüzündeki gülümseme gittikçe sönüyordu. "Keyifleri yerinde olacak, merak etme."

Her şeyi unutmak istiyor diye düşündü Betsy. Bunda kötü bir şey yoktu tabii. Hayat devam ediyordu sonuçta. Onun sıkıntılarla başa çıkma yolu buydu. Unutmak istiyordu. Ve biliyordu ki Betsy'nin de unutmasını istiyordu. Ron ikizler için bunu yapmak zorundaydı ama bir yandan da bütün güzel anılar, kütüphanenin dışındaki o ilk öpücük, deniz kıyısında sabahladıkları o akşam, o müthiş balayı gezisi, ilk evlerindeki o korkunç duvar kâğıdını bir hışımla yırtıp atmaları, Farmer's marketinde gözlerinden yaş gelinceye kadar kahkahalarla gülmeleri –hepsi çok geride kalmıştı.

Ron, Betsy'ye baktığında ölen oğlunu görüyordu.

"Betsy?"

Betsy başını salladı. "Belki de sen haklısın."

Ron yanına oturup ellerini tuttu. "Bugün Sy'la konuştum. Atlanta Ofisine bir müdür arıyorlarmış. Bizim için iyi bir fırsat olabilir."

Kaçmak istiyor diye düşündü Betsy yine. Şimdilik karı-

sının yanında olmasını istiyordu ama Betsy, Ron'a hep acı verecekti. "Seni seviyorum Ron."

"Ben de seni seviyorum tatlım."

Betsy, Ron'un mutlu olmasını istiyordu. Ron istiyordu ki gitmesine izin versin, çünkü bunu zorlanmadan yapamazdı. Kaçmaya ihtiyacı vardı Ron'un. Bu trajediyle yüzleşemiyordu. Betsy'ye ayak uyduramıyordu. Hayatı boyunca Betsy ona Spencer'ın ölü bulunduğu o okul çatısını hatırlatacaktı. Ama Betsy kocasını seviyordu, ona ihtiyacı vardı. Bencilce ya da değil, Betsy onu kaybetmekten müthiş korkuyordu.

"Atlanta'yla ilgili ne düşünüyorsun," diye sordu Ron.

"Bilemiyorum."

"Çok hoşuna gidecek."

Betsy'nin hayatı New Jersey'de geçmişti.

"Tamam. Hepsi birden üst üste geldi," dedi Ron. "Birer birer gidelim. Önce şu gemi yolculuğunu halledelim tamam mı?"

"Tamam."

Ron o anda bulunduğu yer dışında herhangi bir yerde olmak istiyordu. Geçmişe dönmek istiyordu. Çabalıyor ama işe yaramıyordu. Geçmişe dönmek imkânsızdı. Asla geçmişe dönülemezdi. Özellikle de ikiz çocuklarınız varken.

"Üstümü değiştireceğim," dedi Ron.

Yeniden karısının yanaklarından öptü. Dudakları buz gibiydi. Betsy onu kaybedecekti. Üç dört ay ya da iki yıl sonra şimdiye kadar sevdiği tek erkek olan kocası terk edip gidecekti onu. Ron onu öperken dahi aralarında mesafeler olduğunu hissedebiliyordu.

"Ron?"

Merdiven tırabzanına elini koymuştu ki durdu. Geri dö-

nüp baktığında avlandığını, temiz bir başlangıç yapmak için yakaladığı şansı kaçırdığını anlamış gibiydi sanki.

Tia Boston'daki Four Seasons Oteli'nin konferans salonunda oturuyordu. Ofisin bilgisayar gurusu Brett önündeki dizüstü bilgisayarıyla oynuyordu. Arayan numaraya baktı. Mike'tı bu.

"Arabada mısınız? Maça mı gidiyorsunuz?"

"Hayır,"dedi Mike.

"Ne oldu?"

"Adam evde yok."

"Hiç mi gelmedi?"

"Eve gelmiş, biraz odasında takıldıktan sonra dışarı çıkmış."

"Jill'i evde yalnız mı bırakmış?"

"Evet."

"Bu onun yapacağı bir şey değildi."

"Biliyorum."

"Yani demek istediğim, tamam, sorumsuz olabilir ama kız kardeşini haber vermeden hiç böyle yalnız bırakmazdı."

"Biliyorum."

Tia bir an bekledi. "Cebini aradın mı?"

"Elbette aradım. Ben aptal mıyım?"

"Hey, öfkeni benden çıkartma." dedi Tia.

"O zaman sende bana kuş beyinliymişim gibi saçma sapan sorular sorma. Elbette ki onu aradım. Hem de kaç kere. Hatta beni araması için agresif mesajlar bıraktım."

Tia onu sanki dinlemiyormuş gibi görünmeye çalışan Brett'e baktı. Oradan yavaş yavaş uzaklaştı.

"Üzgünüm Mike. Aslında demek istediğim-"

"Ben de üzgünüm. İkimiz de öfkeliyiz."

"Peki, ne yapmamız lazım şimdi?"

"Ne yapabiliriz ki. Oturup gelmesini bekleyeceğim."

"Peki ya gelmezse?"

Bir sessizlik oldu.

"Partiye gitmesini istemiyorum," dedi Mike.

"Seninle aynı fikirdeyim."

"Peki, gidip onu engellemeye çalışırsam?"

"O zaman da tuhaf bir durum olur."

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Mike.

"Bence gidip ne olursa olsun onu engellemelisin. Bunu kurnazca yapmalısın."

"Nasıl olacak bu?"

"Bilmiyorum. Parti herhalde ancak bir iki saat sonra başlar. Bu arada düşünürüz."

"Evet, tamam. Belki şansım varsa buna gerek olmadan ortaya çıkar."

"Clark'ın ya da Olivia'nın evini aramayı denedin mi?"

"Tia."

"Tamam anladım, aramışsın. Geleyim mi?"

"Gelip de ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum."

"Burada senin yapabileceğin bir şey yok. Her şey kontrolüm altında. Aslında seni aramam bile gereksizdi."

"Kesinlikle gereksiz değil. Araman iyi oldu. Bu tip olaylardan beni korumaya çalışma. Benim de her şeyden haberim olsun."

"Tamam, merak etme."

"Haber alırsan beni ara."

"Tamam."

Tia telefonu kapattı.

Brett bilgisayarının arkasından Tia'ya baktı. "Problem mi var?"

"Bizi mi dinliyordun?"

Brett omuz silkti. "Neden E-SpyRight raporunu kontrol etmiyorsun?"

"Mike'a söylerim sonra bakar."

"Buradan bakabilirsin istersen."

"Sadece kendi bilgisayarımızdan bakabileceğimizi sanıyordum."

"Yok. İnternet bağlantısı olan her yerden bakabilirsin."

Tia ürperdi. "Hiç güvenli değil bence."

"Ama yine de kullanıcı adını ve parolanı girmen lazım. E-SpyRight sayfasına gidip giriş yapacaksın sadece. Belki sizinkine e-mail filan gelmiştir."

Tia bunu düşündü.

Brett bilgisayarındaki tuşlara bastı. Tia'ya doğru çevirdi. E-SpyRight sayfasını açmıştı. "Aşağıdan içecek bir şeyler alacağım." dedi Brett. "Bir şey ister misin?"

Tia hayır anlamında başını salladı.

"Keyfine bak," dedi Brett.

Kapıya yöneldi. Tia iskemleye oturup tuşlara basmaya başladı. Raporu açtı ve o günün kayıtlarını istedi. Şu esrarengiz CeeJay8115'le kısa bir yazışma dışında fazla bir şey yoktu.

CeeJay8115: Ne oldu?

HockeyAdam1117: Okul çıkışında annesi yanıma geldi.

CeeJay8115: Ne dedi?

HockeyAdam1117: Bir şeyler biliyor.

CeeJay8115: Ona ne dedin?

HockeyAdam1117: Hiçbir şey. Kaçıp gittim.

CeeJay8115: Akşama konuşuruz.

Tia yazışmayı bir kez daha okudu. Sonra telefonu alıp Mike'ı tuşladı. "Mike?"

"Ne var?"

"Onu bul. Ne pahasına olursa olsun, onu bul."

Ron uzun uzun fotoğrafı inceliyordu güya ama Betsy boş boş baktığını söyleyebilirdi. Aniden kıpırdandı ve kaskatı kesildi. Fotoğrafı masaya koydu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Sonra yeniden toparlandı.

"Bu neyi değiştiriyor?" diye sordu.

Bir kekemenin zor bir kelimeyi söylemekte zorlanması gibi hızlı hızlı gözlerini kırpıştırmaya başladı. Görüntüsü Betsy'yi korkutmuştu. Ron yıllardır bu göz kırpma hareketini yapmıyordu. Kayınvalidesi Ron'un ikinci sınıftayken çok dövüldüğünü ve bunu ondan sakladığını anlatmıştı. Bu olaydan sonra Ron'a tik gelmişti. Yaşlandıkça tiki yok olmaya başlamış, Spencer'ın öldüğünün haberini aldığında dahi tekrarlamamıştı.

Keşke fotoğrafı hiç göstermeseydi. Ron eve gelmiş, yardım eli uzatmaya çalışmış ama Betsy onu reddetmişti.

"O gece yalnız değilmiş," dedi Betsy.

"Yani?"

"Ne dediğimi duymadın mı?"

"Belki önce arkadaşlarıyla çıkmıştır. Ne var bunda?"

"Neden hiç biri bir şey söylemedi o zaman?"

"Kim bilir? Belki korkmuşlardır. Belki Spencer onlara sıkıca tembihlemiştir ya da belki de tarihte yanılıyorsundur. Belki şöyle bir uğradı ve gitti. Belki bu fotoğraf günün çok daha erken saatlerinde çekildi."

"Hayır, okula gidip Adam'la konuştum."

"Ne yaptın?"

"Okul dağılana kadar bekledim. Ona fotoğrafı gösterdim."

Ron sadece başını salladı.

"Benden kaçtı. Orada kesinlikle bir şeyler oldu Ron."

"Mesela ne gibi şeyler?"

"Bilmiyorum. Hatırladın mı, polis Spencer'ı bulduğunda gözünde morluk olduğunu söylemişti."

"Ama bunun açıklamasını yaptılar. Büyük ihtimalle yüzüstü düştüğü için."

"Belki de birisi vurdu ona."

Ron yumuşak bir sesle, "Ona kimse vurmadı Betsy," dedi.

Betsy hiçbir şey söylemedi. Ron'un göz seğirmesi daha da kötüye gidiyordu. Yanaklarından yaşlar süzülmeye başladı. Betsy ona sarılmak istediğinde karısını itti.

"Spencer alkolle birlikte hap almış. Bunu anlayabiliyor musun Betsy?"

Betsy hiçbir şey söylemedi.

"Kimsenin zoruyla çalmadı dolaptan votkayı. Kimsenin zoruyla almadı çekmecemden o hapları. Bunları biliyoruz değil mi? O reçeteli ilaçları ortada bıraktım evet bu benim hatam. Tekrar kullanmak için saklamış olduklarım vardı, aslında tedavim bittiğinde hepsini atmış olmalıydım."

"Ron bu..."

"Ne? Bunu görmediğimi mi sanıyorsun?"

"Neyi?" diye sordu Betsy. Ama ne demek istediğini biliyordu. "Seni suçlamıyorum, yemin ederim."

"Hayır, suçluyorsun."

Betsy hayır anlamında başını salladı. Ama Ron bunu görmemişti bile. Çoktan yukarı çıkıp kapısını kapatmıştı.

12. Bölüm

Nash vurmaya hazırdı.

Palisades Park alışveriş merkezinin park yerinde bekliyordu. Tam Amerika'ya özgü devasa bir alışveriş merkeziydi burası. Evet, Minneapolis'teki America alışveriş merkezi daha büyüktü ama Palisades Park, seksenlerin trendine uygun butiklerden eser olmayan mega mağazalarla doluydu ve America'dan daha yeniydi. İçinde toptan fiyatla satış yapan devasa mağazaları, pahalı zincir kitabevleri, IMAX sinemaları, on beş salonlu AMC sinemaları, BestBuy mağazası, kocaman bir dönme dolap vardı. Koridorlar oldukça geniş, her şey ama her şey çok büyük ve genişti.

Reba, Cordova Target'a gitmişti. Aberdeen plakalı yeşil Acura MDX'ini girişten oldukça uzağa park etmişti. Bu iyi olmuştu ama yine de çok riskliydi. Minibüsü Acura'nın yanına, şoför tarafına park ettiler. Nash yaptıkları planı düşündü. Pietra, Reba Cordova'yı takip etmek için içerideydi. Nash'de bir şeyler almak için Target'a uğradı kısa bir süre.

Şimdi artık Pietra'dan gelecek mesajı bekliyordu.

Bıyık takmayı düşünmüştü ama hayır, burası için uygun değildi. Nash'in güvenilir ve dürüst bir hava yaratması lazımdı. Bu bıyıkla olmazdı. Bıyık, özellikle de Marianne'da kullandığı fırça gibi bıyık hemen dikkat çekerdi. Birinin eşkâli sorulduğunda çok az insan bıyık kısmını unuturdu. Yani genelde bıyık işe yarardı.

Ama bu olayda değil.

Nash arabada kalıp hazırlanmaya başladı. Dikiz aynasında saçlarını düzeltip elektrikli tıraş makinesiyle tıraş oldu.

Cassandra tertemiz tıraşlı halini severdi. Nash'in sakalı gürdü. Saat beş oldu mu, hemen uzamaya başlardı.

"Ne olur benim için tıraş ol yakışıklım," derdi Cassandra Nash'i iliklerine kadar titreten o yan bakışlarıyla. "Tıraş ol ki, yüzünü öpücüklere boğayım."

Şimdi onu, sesini düşünüyordu. İçi hala acıyordu. Uzun zaman önce hep acı çekeceğini kabullenmişti zaten. Her zaman acıyla yaşardınız. O delik hiç kapanmazdı.

Nash şoför koltuğunda otururken park yerine girip çıkan insanları seyretti. Cassandra'sı ölmüştü ama bu insanların hepsi sağlıklı ve hayattaydılar. Güzelliği şimdiye kadar çoktan silinmişti gözünün önünden. Halya etmesi zordu.

Cep telefonuna mesaj geldi. Pietra'dandı:

Şimdi çıkıyor.

İşaret ve başparmağıyla gözlerini oğuşturduktan sonra arabadan dışarı çıktı. Minibüsün arka kapısını açtı. On kuruşluk en ucuz marka Cosco Scenara bebek koltuğunu arka koltuğa koydu.

Nash arkasına göz attı.

Reba Cordova içinde bir sürü alışveriş torbası dolu kırmızı bir tekerlekli arabayı iteliyordu. Banliyö koyunlarının çoğu gibi hem yorgun hem de mutlu gözüküyordu. Bu mutlulukları gerçek mi yoksa kendilerini mi kandırıyor diye düşündü. İstedikleri her şeye sahiptiler. Güzel bir ev, iki araba, maddi rahatlık, çocuklar. Bir kadının tüm ihtiyacı bunlar mıydı? Onlara bu hayatı sağlamak için bütün gün çalışan erkekler de

aynı kadınlar gibi mi hissediyordu acaba?

Reba Cordova'nın arkasında belli bir mesafeden onu takip eden Pietra'yı görebiliyordu. Nash etrafa baktı. Uzun saçlı, gür sakallı, batik tişörtlü aşırı kilolu bir adam kıçının altına düşmüş blucinini çekeleye çekeleye girişe doğru yürüyordu. İğrençti. Nash onu az önce külüstür Chevy Caprice'iyle iki adımlık yere yürüyerek gitmeyeyim düşüncesiyle dakikalarca girişe çok yakın bir park yeri bulmak için dolandığını görmüştü. Obezler ülkesi Amerika.

Nash minibüsün yan kapısını Acura'nın şoför tarafına yaklaştırmıştı. Şoför tarafındaki ayna kadının geldiğini görebilmesi için ayarlanmıştı. Eğildi ve arka koltukta bir şeylerle meşgul oluyormuş gibi yaptı. Reba uzaktan kumandaya bastı ve arabasının bagajı açıldı. Nash kadın yaklaşana kadar bekledi. Nash özellikle Reba'nın duyması için yüksek sesle, sinirli sayılmayacak, komik bir ses tonuyla "Lanet olsun!" diye bağırdı. Doğruldu ve bir şey onu usandırmış gibi kafasını kaşıdı. Reba'ya baktı ve mümkün olduğu kadar güven veren bir tavır takınarak

"Arabanın koltuğu," dedi.

Reba Cordova minyon tipli taşbebek gibi bir kadındı. Nash' e doğru bakıp içten bir şekilde selam verdi.

"Şu kurulum talimatlarını kim yazıyor tanrı aşkına?" diye devam etti Nash. "NASA'daki mühendisler mi acaba?"

Reba gülümsedi. Adamın derdine ortak olmak ister gibi, "Hakikaten de öyle,"dedi.

"Kesinlikle. Geçen gün Roger'ın karyolasını monte ediyordum. Roger oğlum. İki yaşında. Sizde de var mı? Yani çocuk karyolası."

"Elbette."

"Hemen katlayıp bir kenara koyabileceğimi sanıyordum ama eşim Cassandra umutsuz vaka olduğumu söyledi."

"Aynen kocam gibi."

Reba güldü, Nash de güldü. Nash çok güzel bir gülüşü olduğunu düşündü. Acaba kocası da mı böyle düşünüyordu? Komik ve şu minyon hatlı kadını güldürmekten hoşlanan biri miydi? Ve acaba hala kadının gülüşüne hayran mıydı?

"Sizi rahatsız etmeyi kesinlikle istemiyorum," diye devam etti Nash dostça tavrını sürdürerek. "Ama Roger'ı jimnastiğe götürmem lazım ve Cassandra'yla ben emniyet konusunda müthiş titizlik gösteriyoruz."

"Oh, ben de öyle."

"Koltuğu olmadan Roger'ı bu arabaya bindiremeyeceğim ve esas koltuğunu da diğer arabada unuttuğum için buraya uğrayıp yeni bir tane aldım. Anlarsınız ya."

"Evet, anladım."

Nash kurulum kitapçığını aldı ve kafasını salladı. "Lütfen siz de bir bakar mısınız?"

Reba tereddüt etmişti. Bunu hemen anlamıştı Nash. İlkel bir tepki. Daha çok bir refleks. Bir kere her şeyden önce o bir yabancıydı. Hem genlerimiz hem de toplum tarafından yabancılardan korkmaya programlanırız. Ama aynı zamanda gelişimini tamamlayan insanlar toplumda daha kibar ve yardımsever davranma inceliğini de gösterirler. Halka açık bir park alanında göze hoş görünen bir adam, her şeyden önce bir aile babası ve çocuğu için portatif araba koltuğu satın almış. Hayır demek biraz kabalık olmaz mı?

Kafadan geçen bu hesaplar sadece birkaç saniye sürer ve sonunda incelik ve kibarlık hayatta kalma mücadelesini yener.

Bu çoğu zaman böyle olmuştur. Yine öyle oldu.

"Elbette," dedi Reba.

Elindeki torbaları arabanın arkasına koydu ve yardım etmek için geri döndü.

Nash minibüsün içine girmişti. "Sanırım şu kayış buradan..."

Reba daha da yakınına geldi. Nash ona yer açmak için ayağa kalkıp şöyle bir çevresine baktı. Jerry Garcia sakallı, batik tişörtlü o şişko adam hala girişe doğru yürüyordu paytak paytak. Ama gözü donutlardan başka bir şey görmediği için etrafında olup biteni fark edecek durumda değildi. Ve bazen düz bir alanda saklanmak daha kolay olabiliyordu. Panik yok. Acele yok. Sabırsızlık yok.

Reba Cordova ona güvenerek ölüm fermanını hazırlamış oldu.

Nash çıplak ensesini seyretti. Birkaç saniye sürmüştü. Uzandı ve bir eliyle kulak memesinden çekerek, bir eliyle de ağzını kapattı. Bu hareketle kadının beynine kan hücum etmişti. Biraz çırpındı. Sadece birkaç saniye. Nash daha sert bir yumruk attı. Kadın hareketsiz kaldı. İçeri itti, arkasından o da içeri atladı ve kapıyı kapattı. Arkadan gelen Pietra Reba'nın arabasının kapısını kapattı. Nash anahtarları Reba'nın elinden aldı. Kapıyı kilitlemek için uzaktan kumandayı kullandı. Pietra minibüsün sürücü koltuğuna oturdu.

Motoru çalıştırdı.

"Bekle," dedi Nash.

Pietra ona doğru döndü. "Acele etmemiz gerekmiyor mu?"

"Sus."

Nash bir saniye düşündü.

"Ne var?"

"Ben kullanacağım," dedi. "Onun arabasını almanı istiyorum."

"Ne? Neden?"

"Çünkü onu burada bırakırsak onu burada yakaladığımızı anlarlar. Ama eğer arabayı başka bir yere götürürsek kafalarını karıştırabiliriz."

Ona anahtarları uzattı. Reba'nın ellerini plastik kelepçelerle bağladı. Ağzına bir bez tıkadı. Kadın mücadele etmeye başladı.

Nash onun narin güzel yüzünü avuçlarının içine alarak neredeyse öpecekmiş gibi yüzüne yaklaştırdı.

"Eğer kaçarsan" dedi bebek gibi ışıldayan gözlerinin içine bakarak, "Janie'yi kaçırırım. Ve bu hiç de iyi olmaz. Anlıyor musun?"

Reba çocuğunun ismini duyduğunda kaskatı kesildi.

Nash ön koltuğa geçti. Pietra'ya " Tek yapacağın şey beni takip etmek. Hiçbir şey olmamış gibi, normal bir şekilde sür."

Ve böylece yola koyuldular.

Mike iPod'uyla rahatlamaya çalıştı. Hokey dışında onu rahatlatabilen pek bir hobisi yoktu. Ailesini, işini ve hokeyi seviyordu. Hokey diğerlerinden çok uzun süre öncesinden beri hayatının bir parçasıydı. Kabul etmesi çok zordu ama yıllar çok çabuk geçiyordu. Hastanedeki çoğu zamanını devamlı olarak ameliyathanede ayakta durarak geçiriyordu. Geçmişte hokey formda kalmasını sağlamıştı. Büyük ihtimal kalp için de yararlıydı ama bedeni artık sinyal vermeye başlamıştı. Ek-

lem yerleri ağrıyordu. Sık aralıklarla ve uzun süreyle adale yırtılmaları ve ufak tefek burkulmaların acısını çekiyordu. Hayat hızlı lunapark trenlerine benziyordu ve Mike artık en tepede olduğunu hissedebiliyordu. Golfçu arkadaşları buna on sekiz delikli golf sahasının ikinci dokuz delikli kısmı diyorlardı. Sebebi belliydi. Otuz beş kırk yaşlarına geldiğinizde artık eskisi gibi formda olmadığınızı bilirsiniz. Ama tam bu noktada yadsıma yardıma koşar. Şimdi kırk altı yaşın verdiği olgunlukla ne yaparsa yapsın bundan sonra düşüşün çok hızlı olacağının farkındaydı.

Keyifli bir düşünce.

Dakikalar yavaşça geçiyordu. Artık Adam'ı aramak içinden gelmiyordu. Mesajları alıp almadığını da merak etmiyordu. Ipod'unda dinlediği şarkıda Mat Kearney "Buradan nereye gideceğiz?" diye soruyordu. Uygun bir soru. Gözlerini kapatıp kendini tamamen müziğe vermek istedi ama yapamadı. Bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Bu da işe yaramadı. Arabaya atlayıp etrafa biraz bakınmayı düşündü ama bu çok aptalca olurdu. Hokey sopasına baktı. Belki dışarı çıkıp birkaç atış denemesi yapmak rahatlatırdı.

Cep telefonu çaldı. Arayana bakmadan hemen açtı.

"Alo?"

"Haber yok mu?"

Arayan Mo'ydu.

"Hayır."

"Oraya geliyorum."

"Sen maça git."

"Olmaz."

"Mo–"

"Biletleri başka bir arkadaşa vereceğim."

"Senin başka arkadaşın yok ki."

"Aslında doğru," dedi Mo.

"Bak, yarım saat daha bekleyelim. Biletleri Will Call'a ver."

Mo cevap vermedi.

"Mo?"

"Onu ne kadar fazla bulmak istiyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Cep telefonuna bakmak istediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Telefonunda GPS var."

"Seni takip edemiyorum."

"GPS, yani, Küresel Yer Belirleme Sistemi."

"Ne olduğunu biliyorum Mo. Cep telefonumla ilgili ne demeye çalışıyorsun?"

"Yeni telefonların çoğunda bu çiplerden var."

"Şu baz istasyonlarıyla televizyonlarda yapılan üçgenleme gibi bir şey mi?"

"Hayır, o televizyonlarda geçerli ve eski bir teknoloji. SIDSA kişi belirleme sistemi birkaç yıl önceye dayanıyor. Çoğunlukla Alzheimer hastalarında kullanılıyordu. Yaklaşık bir oyun kâğıdı büyüklüğündeki alet hastanın cebine konduğunda nereye giderse gitsin rahatlıkla bulunabiliyor. Sonra aynı şey çocuklara verilen cep telefonlarıyla da yapılmaya başlandı. Şimdiyse tüm şebekelerde kullanılıyor. "

"Adam'ın telefonunda GPS varmı?"

"Seninkindeki gibi, evet. Sana web adresini verebilirim. İnternete girip ödemeyi kredi kartıyla yapıyorsun. Tıkladığında sana sokak ismi ve tüm başka detaylarla birlikte nerede olduğunu gösteriyor."

Mike hiçbir şey söylemedi.

"Ne dediğimi duydun mu?"

"Evet."

"Eee?"

"Tamam, yapacağım."

Mike telefonu kapattı. İnternete bağlandı ve bağlı bulunduğu şebekenin web sitesine girdi. Telefon numarasını ve şifresini yazdı. GPS seçeneğine tıkladığında karşısına bir sürü seçenek geldi. GPS servisinden yararlanmak için aylık 49.99, altı aylık 129,99 ya da senelik 199,99 dolar ödemek zorundaydınız. Mike böyle bir işe giriştiği için kendini aptal hissediyordu. En iyi seçeneğin ne olabileceğini hesaplayıp tarttı ve aylık aboneliğe karar verdi. Fiyatı uygun olmasına rağmen yıllık aboneliğe şu an ihtiyaç duymuyordu.

Gerekli yerleri doldurması bir iki dakikasını aldı ve sonra karşısına başka bir seçenek listesi çıktı. Mike haritaya tıkladı. ABD haritası çıktı. Oturdukları New Jersey bölgesinin üzeri bir noktayla gösterilmişti. Harika bir şeydi bu. ZOOM'a tıkladı ve harita yavaşça ve çarpıcı bir biçimde hareket etmeye başladı. Önce bölgeye, sonra eyalete, sonra da kasaba ve oturdukları mahalleye doğru.

GPS kırmızı bir noktayla Mike'ın şu anda iskemlede oturduğu yerden çok fazla uzaklıkta olmayan bir sokağı gösterdi. Üzerinde "En yakın adres" yazan bir kutucuk vardı. Mike ona tıkladı ama buna gerek duymuyordu aslında, zira adresi zaten biliyordu.

Adam Huff'ların evindeydi.

13. Bölüm

Akşam saat dokuz. Hava kararmıştı. Mike evin karşısındaki kaldırımın kenarına park etti. İçeride ışıklar vardı. Önünde iki araba duruyordu. Bu oyunu nasıl oynayacağını düşündü. Arabada kalıp bir kez daha Adam'ı aradı. Cevap yoktu. Huff'ların telefonu da büyük ihtimal Bay Huff polis olduğu için rehberde kayıtlı değildi. Oğullarının telefon numarasını da almamıştı.

Gerçekten de başka seçenek yoktu.

Neden orada bulunduğunu insanlara nasıl açıklayabileceğini düşünmeye çalıştı. Aklına hiçbir makul sebep gelmiyordu.

Peki, ne yapacaktı?

Arabadan çıkıp eve gitmeyi düşündü. Oğlan henüz reşit değildi. Alkol alması sakıncalıydı ama Mike da çocukken aynı şeyleri yapmamışmıydı sanki. Ormanda gizli gizli içilen biralar, Greenhall'ların evindeki içkili partiler. Ne o, ne de arkadaşları öyle uyuşmaya meraklı tipler değillerdi. Ama sıkı dostunun annesiyle babası şehir dışına çıkar çıkmaz Weed'lerde takılırlardı.

Mike doğru yolu bulmuştu. Eğer onun da annesi babası şimdi kendisinin yaptığı gibi işlerine burnunu soksaydı daha mı oturaklı bir adam olurdu acaba?

Mike evin kapısına doğru baktı. Belki de sadece beklemeliydi. Belki içeride içip eğlenmesine izin verip burada bekleyebilir sonra çıkışta her şeyin yolunda olup olmadığından

emin olabilirdi. Bu şekilde hem rahatsızlık vermez hem de oğlunun güvenini kaybetmezdi.

Hangi güvenden bahsediyordu?

Adam kız kardeşini evde yalnız bırakmıştı. Telefonlarına cevap vermemişti. Ve Mike açısından daha da kötüsü hala deliler gibi onun peşinden koşturuyordu. O ve Tia bilgisayarını kontrol ediyorlar, olabilecek en saldırgan yolla casusluk yapıyorlardı.

Aklına Ben Folds'un şarkısı geldi. "Eğer güvenemezsen, sana da güvenemezler."

Huff'ların kapısı açıldığında hala ne yapacağını düşünüyordu. Mike görünmemek için oturduğu koltuktan aşağı kaydı. Bu gerçekten delilikti. Çocuklar değil, Ridgewood Polis gücü şefi Daniel Huff'tı evden çıkan.

Evin, güya o akşam evde olmayacak babası.

Mike ne yapacağından emin olamadı. Ama artık fazla da önemi yoktu. Daniel Huff kararlı adımlarla yürümeye başladı. Sanki arabanın içinde olduğunu biliyormuş gibi Mike'ın arabasına doğru yürüyordu. Hiç şüphe yoktu ki Daniel Huff'ın kafasında belirlediği bir istikamet vardı.

Mike'ın arabası.

Mike doğruldu. Göz göze geldiler. Daniel Huff ne selam verdi ne de gülümsedi. Ne öfkeli çatık ne de endişeli gözüküyordu. Mike onun ne iş yaptığını bildiği halde yine de ifadesiz yüzlü tipik bir polis gibi davranması nedense Mike'ı şaşırtmıştı. Sanki hız limitini aşmış ya da arabasında kilolarca uyuşturucu yakalamıştı.

Huff iyice yaklaştığında Michael camı indirdi ve gülümsedi.

"Selam Dan," dedi.

"Mike."

"Hız mı yapıyordum polis bey?"

Huff bu berbat espri üzerine zoraki gülümsedi. Tam arabanın yanına geldi. "Ehliyet ve ruhsat lütfen."

Hiç de özelliği olmayan bir şakaydı ama ikisi de kıkırdadı. Huff ellerini kalçalarına koydu. Mike bir şeyler söylemeye çalıştı. Huff'ın bir açıklama beklediğini biliyordu. Ama Mike ne söyleyeceğinden emin değildi.

İlk kıkırdamalar sona erdikten ve sıkıntı dolu bir iki dakika geçirdikten sonra "Buraya park ettiğini gördüm Mike," dedi Daniel Huff.

"Hı hı."

"Her şey yolunda mı?"

"Elbette."

Mike gergin görünmemeye çalıştı. Tamam, polissin de, her şeyi bilen birkaç üst düzey polis yetkilisi dışında kim sokakta dostlarına bu şekilde yaklaşır ki? Hem sonra sokağında tanıdık birinin evini gözetliyormuş gibi park halinde beklemesi sana çok tuhaf gelmiştir.

"İçeri gelmek ister misin?"

"Adam'ı arıyordum."

"Bu yüzden mi buraya park ettin?"

"Evet."

"Peki, o zaman neden gelip kapıyı çalmadın?"

Gören de Columbo filan sanırdı.

"Önce bir telefonla aramak istedim."

"Seni cep telefonuyla görmedim."

"Ne kadar zamandır beni gözetliyorsun Dan?"

"Birkaç dakikadır."

"Arabada hoparlörlü telefon var. Biliyorsun elinde cep

telefonuyla konuşmak yasak ya. Yoksa değil mi?"

"Hayır. Park etmiş durumdaysan telefonunu eline alıp konuşabilirsin. "

Mike bu karşılıklı atışmadan yorulmaya başlamıştı. "Adam'la DJ içerideler mi?"

"Hayır."

"Emin misin?"

Huff kaşlarını çattı. Mike sustu.

"Çocukların akşam burada toplanacaklarını düşünmüştüm," dedi Mike.

"Bunu sana düşündüren nedir?"

"Sen ve Marge bir yerlere gidecektiniz ya, ben de çocuklar burada kalırlar diye tahmin ettim."

Huff yine kaşlarını çattı.

"Bir yerlere mi gidecekmişiz?"

"Hafta sonu için galiba. İşte öyle bir şey."

"Ve sen de başlarında biri olmadan küçücük çocukların bizde kalmasına izin vereceğimi düşündün yani."

Kıvıramayacaktı galiba.

"Neden Adam'ı aramıyorsun sadece?"

"Aradım. Sanırım telefonu çalışmıyor. Devamlı şarj etmeyi unutur zaten."

"Sen de onu aramak için dışarı çıktın."

"Aynen öyle."

"Ve burada oturup bir kapıyı bile çalmadın."

"Hey Dan. Tamam, anladık polissin de bırak biraz nefes alayım tamam mı? Sadece oğlumu arıyorum."

"Burada değil."

"Peki DJ? Belki Adam'ın nerede olduğunu o biliyordur."

"O da evde değil."

Beraber Huff'ın oğlunu aramayı teklif etmesini bekledi Mike ama Dan bunu yapmadı. Mike fazla üzerine gitmek istemiyordu, zira zaten fazlasıyla büyümüştü olay. Eğer bir içki partisi olduysa burada, çoktan bitmişti anlaşılan. Daha fazla bir şeyler öğrenmeden bu adamla muhatap olmaya niyeti yoktu. Huff hiçbir zaman tercih ettiği insanlar kategorisinde yer almamıştı, şimdi de bir şey değişmemişti.

Şu GPS göstergesi neyin nesiydi peki?

"Seninle konuştuğuma memnun oldum Dan."

"Ben de öyle Mike."

"Eğer Adam'dan haber alacak olursan..."

"Seni aratacağımdan emin olabilirsin. İyi geceler ve yavaş sür."

"Kediciğin bıyıkları" dedi Nash.

Pietra yeniden sürücü koltuğuna oturmuştu. Yaklaşık yarım saattir Nash'i takip ediyordu. Doğu Hanover'deki Ramada'ya yakın bir park yerine koymuşlardı arabasını. Bulunduğunda Reba'nın orada kaçırıldığını düşüneceklerdi. Polis evli bir kadının evine çok yakın bir otelin park yerinde ne işi olduğunu merak edebilirdi. Belki de bir sevgilisi olduğunu düşüneceklerdi. Kocası da bunun imkânsız olduğu konusunda ısrar edecekti.

Ve nihayetinde sonu aynı Marianne gibi olacaktı ama bu zaman alacaktı.

Reba'nın Target'tan yaptığı alışveriş torbalalarını arabadan aldılar. Onları arabada bırakmak polislere bir ipucu verebilirdi. Nash torbaları karıştırdı. İç çamaşırı, kitap ve bazı aile filmlerinden almıştı.

"Ne dediğimi duydun mu Reba?." Elinde DVD kutusu vardı.

"Kediciğin bıyıkları."

Reba arkadan sıkıca bağlanmıştı. O taşbebek yüzü hala porselen gibi çok narin gözüküyordu. Nash ağız tıkacını çıkarttı. Kadın ona bakıp inledi.

"Kımıldanma" dedi Nash. "Daha çok acı duyarsın. Üstelik zaten ileride daha fazla acıtacağım canını."

Reba yutkundu. "Ne...ne istiyorsunuz benden?"

"Şu satın aldığın filmi soruyorum sana." Nash'in elinde bir başka DVD kutusu vardı. "Neşeli Günler. Bir klasik."

"Siz kimsiniz?"

"Eğer bana bir soru daha sorarsan derhal canını incitmeye başlarım. Bu da daha fazla acı çekip daha erken öleceğin anlamına gelir. Ve beni çok rahatsız edersen Jamie'yi de kaçırıp aynısını yaparım. Anlıyor musun?"

Nash gelip suratına bir tokat atmadan önce küçücük gözlerini kırpıştırdı ve sonra gözlerinden yaşlar dökülmeye başladı. "Lütfen-"

"Neşeli Günler'i hatırlıyor musun? Hatırlamıyor musun? Evet mi, hayır mı?"

Kadın ağlamayı kesmeye, gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı.

"Reba?"

"Evet."

"Evet, ne?"

"Evet," diye cevap vermeyi başarabildi kadın. "Evet hatırlıyorum".

Nash ona gülümsedi. "Peki, Kediciğin Bıyıkları? Onu hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Hangi şarkıdan alınmaydı?"

"Ne?"

"Şarkı diyorum. Şarkının adını hatırlıyor musun?"

"Bilmiyorum."

"Tabii ki biliyorsun Reba. Düşün bakalım."

Kadın düşünmeye çalıştı ama Nash çok iyi biliyordu ki korku beynini felce uğratmıştı.

"Kafan karıştı," dedi Nash. "Tamam. Ben söyleyeyim. "En Sevdiğim Şeyler" şarkısından. Şimdi hatırladın mı?"

Kadın başını salladı. Sonra hatırlamış gibi, "Evet." dedi.

Nash memnuniyetle gülümsedi. "Kapı Zili," dedi.

Kadın iyice kendini kaybetmiş gibiydi.

"Peki, şu bölümü hatırlıyor musun? Julie Andrews kâbus görmüş ya da ne bileyim şimşekten filan korkmuş çocuklarla oturuyor ve sakinleştirmek için onlara en sevdikleri şeyleri düşünmelerini söylüyor. Yani korkularını yok etmek için. Hatırlıyorsun değil mi?"

Reba yine ağlamaya başladı ama evet anlamında başını sallamayı da başarabildi.

"Ve 'Kapı Zili' şarkısını söylemeye başlıyor. Bak bir daha söylüyorum, 'Kapı Zili'. Bir düşünsene. Yani bir milyon insana gidip hayatta en sevdiğiniz beş şeyi söyleyin desem bir kişi ama–*bir kişi bile* – Kapı Zili demez. *Bir düşün. 'En sevdiğim şey mi? A tabii ki Kapı Zili. Evet, bayım, en sevdiğim şey Kapı Zilidir. Kahrolası Kapı Zili. Evvet. Gerçekten mutlu olmak, neşelenmek istediğimde kapı ziline basarım. Tanrım. İşte bu. Beni ne tahrik eder biliyor musunuz? Şu ahenkle çalan kapı zillerinden biri. Oh evet. Tam bana göre bir şey bu."*

Nash durdu ve kıkır kıkır gülerek kafasını salladı. "Gö-

zünün önüne bir getirsene. Şu ailelerin katıldığı yarışmada sorduklarını... En sevdiğiniz şeyleri soruyor ve sen 'Kapı Zili' diyorsun ve Richard Dawson arkasına dönüyor ve 'Yaptığımız anketler gösterdi ki...' diye başlıyor."

Nash vızıltıya benzer bir ses çıkardı ve kollarını X şeklinde kavuşturdu.

Güldü. Petra da arkasından.

"Lütfen," dedi Reba. "Lütfen ne istediğinizi söyleyin."

"Söyleyeceğiz Reba, söyleyeceğiz. Ama önce sana bir ipucu vereceğim."

Reba bekledi.

"Marianne ismi sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Ne?"

"Marianne."

"Ne olmuş ona?"

"Sana bir şey yolladı."

Yüzünde gittikçe katlanarak büyüyen korku dolu bir ifade vardı.

"Lütfen bana zarar vermeyin."

"Üzgünüm Reba. Sana zarar vereceğim. Hem de çok fazla zarar vereceğim."

Nash sonrasında minibüsün arkasına doğru süründü ve sözünü fazlasıyla tuttu.

14. Bölüm

Mike eve geldiğinde kapıyı çarparak kapatıp hemen bilgisayarı açtı. GPS'e girip Adam'ın nerede olduğunu kontrol etmek istiyordu. Gerçekten de merak ediyordu bunu. GPS tam değil, yaklaşık sonuçları veriyordu. Adam o sokağın civarlarında bir yerlerde olabilir miydi? Belki bir blok ötede? Belki korulukta, belki de Huff'ların arka bahçesinde.

Tam sayfayı açacaktı ki kapı çalındı. Derin bir iç çekti, kalktı ve camdan dışarı baktı. Gelen Susan Loriman'dı.

Kapıyı açtı. Saçlarını yine tepesinde toplamış, hiç makyaj yapmamıştı. Ve bir kez daha çok ama çok çekici bir kadın olduğunu aklından geçirdiği için kendinden nefret etti. bazı kadınlarda böyle bir şey vardır işte. Tam olarak neden ve nasıl olduğunu bilemezsiniz. Yüzleri, vücutları güzel, bazen de muhteşemdir ama gözle görülemez bir şeyler vardır ya, hani şu bir erkeğe diz çöktüren o şey. Mike asla o tarz bir şeyi yapacak bir adam değildi, ama ne olduğunu tanımlayamadığınızda ve aslında orada olduğunu farkettiğinizde diz çökmekten daha tehlikeli olabilirdi.

"Merhaba," dedi Susan.

"Merhaba."

İçeri girmedi. Etrafta bir gören olursa dedikoduların önünü alamazdınız. Susan kollarını kavuşturmuş, biraz şeker isteyen bir komşu gibi eşikte duruyordu.

"Sizi neden aradığımı biliyor musunuz?" diye sordu Mike.

Kadın başını salladı.

Bununla nasıl başa çıkacağını düşündü Mike. "Bildiğiniz gibi oğlunuzla biyolojik olarak en yakın bağı olan kişileri test etmek zorundayız."

"Tamam."

Mike'ın aklına Daniel Huff'ın onu kovması, yukarıdaki bilgisayar ve oğlunun telefonundaki GPS geldi. Mike kadına bunu sindire sindire anlatmayı tercih ederdi ama şu anda ince detaylara girmenin hiç de zamanı değildi.

"Yani," diye devam etti Mike. "Lucas'ın biyolojik babasını test etmemiz gerekiyor."

Susan sanki Mike ona tokat atmış gibi gözlerini kırpıştırdı.

"Yani pat diye söylemek istemezdim ama-"

"Babasını test ettiniz ya. Uyumlu olmadığını söylememiş miydiniz?"

Mike ona baktı. "*Biyolojik* babası," dedi.

Susan gözlerini kırpıştırdı ve gerisin geri bir adım attı.

"Susan?"

"Dante değil mi?"

Susan Loriman gözlerini yumdu.

"Tanrım," dedi. "Olamaz."

"Olmuş bile."

"Emin misiniz?"

"Evet. Bilmiyor muydunuz?"

Hiçbir şey söylemedi.

"Susan?"

"Dante'ye söyleyecek misiniz?"

Mike buna ne cevap vereceğini bilemedi. "Söyleyeceğimizi sanmıyorum."

"Sanmıyor musunuz?"

"Burada ahlaki ve hukuki durumlar çıktı ortaya. İçinden çıkmaya uğraşıyoruz."

"Ona söyleyemezsiniz. Çıldırır."

Mike susup bekledi.

"O çocuğu seviyor. Bunu ondan esirgeyemezsiniz."

"Bizim tek düşündüğümüz şey çocuğun sağlığı."

"Peki, o zaman sizce Dante'ye gerçek babasının o olmadığını söylemeniz onu iyileştirecek mi?"

"Yo hayır. Ama beni dinle Susan. Çocuğun sağlığı bizim için öncelikli konu. Diğer her şeyin önünde bu. Yani şu anda böbrek için en uygun kişiyi bulmamız gerek. Sizin aile meselelerinize burnumuzu sokmak ya da aranızı bozmak gibi bir niyetimiz yok. Olaya doktorunuz olarak bakıyorum. Biyolojik babasını test etmeliyiz."

Susan başını öne eğdi.

"Düşünmem lazım," dedi.

Normalde üzerine giderdi ama bunu şu anda yapmanın anlamı yoktu. Bu gece hemen şimdi olabilecek bir şey değildi, bir de tabii Mike'ın kendine göre sıkıntıları vardı. "Babayı test etmek zorundayız."

"Bir düşüneyim olur mu?

"Olur."

Üzgün üzgün bakıp "Lütfen Mike, Dante'ye bir şey söylemeyin," dedi.

Mike'ın cevabını beklemeden dönüp uzaklaştı. Mike kapıyı kapatıp merdivenlere yöneldi. Bu iki üç hafta kadın için gerçekten muhteşem geçiyordu. *"Susan Loriman, oğlunuzun ölümcül bir hastalığı olabilir ve acilen bir böbrek nakli yapılması lazım. Ah bu arada kocanızın da çocuğun ondan olma-*

dığını öğrenmesine az kaldı. Sırada ne var? Disneyland gibi oldu burası."

Ev o kadar sessizdi ki. Mike buna alışık değildi. Hiç evde kimsenin olmadığı tamamen yalnız olduğu bir gün hatırlamıyordu. Kendi başına kalmayı, kendine zaman ayırmayı severdi. Ama Tia da onun tam tersiydi. Hep etrafından birilerinin olmasını isterdi. Büyük bir aileden geldiği için yalnız olmaktan nefret ediyordu. Mike'ın düşüncesi buydu.

Yeniden bilgisayarın başına oturdu ve simgeye tıkladı. GPS sitesini sık kullanılanlara kaydetmişti. Kullanıcı adı çıktı ama şifreyi yeniden yazması gerekiyordu. Şifreyi yazdı. İçinden bir ses ne olursa olsun, peşini bırak diyordu. Adam kendi hayatından sorumlu olmalıydı. Yanlışlarından bir şeyler öğrenmeliydi.

Kendi çocukluğunda da ailesi bu kadar üzerine düşmüş müydü?

Mike'ın babası hemen hemen hiç onlarla olmazdı. Bunu isteyerek yapmıyordu elbette. 1956 devriminden hemen sonra Macaristan'dan kaçıp Amerika'ya gelmişti. Antal Baye Fransız kökenli olduğu için Ellis Adası'na ilk geldiğinde tek kelime İngilizce konuşamıyordu. Bulaşıkçılık yapmaya başlamış, Newark'ta MacCarter caddesinde küçük bir büfe açacak kadar para biriktirmiş, haftanın yedi günü eşek gibi çalışmış, kendisi ve ailesi için bir hayat kurmuştu.

Bu küçük büfe günde üç kez yemek veriyor, mizah dergileri, beysbol kartları, gazete, dergi, sigara, puro satıyormuş. Loto kuponları satışı çok para kazandırmasına rağmen Antal, lotonun topluma zarar verdiğini düşündüğünden ve eşek gibi çalışıp zar zor para kazanan müşterilerinin gerçekçi olmayan hayallere kapılıp paralarını sokağa atmalarını istemediğinden

böyle bir işe girişmeyi reddetmiş. Sigara satışı ise onun için bir problem teşkil etmiyormuş, zira içip içmemek sizin tercihiniz ve ne satın aldığınızı bilirsiniz. Ama loto gibi kolay para ve asılsız hayal satışı adamı rahatsız ediyormuş.

Babasının asla Mike'ın hokey maçlarına gidecek zamanı olmazdı. Bu şaşılacak bir şey değildi. Onun gibi adamlar çocuklarının maçına gidemezler. Oğluyla ilgili her şeyi bilmek, tüm detayları öğrenmek isterdi ama çalışma saatleri bırakın oturup maç seyretmeyi, kendine dahi zaman ayırmasına izin vermiyordu. Mike dokuz yaşındaydı ve evin bahçesinde oynuyordu. O gün babası eve geldiğinde çalışmaktan o derece yorulmuştu ki daha eve girmeden bir ağacın altında baygın bir şekilde uyuyakalmıştı. O gün bile üzerinde sabah yediği jambonlu sandviçin yağ izlerini taşıyan önlüğü vardı.

İşte Mike babasını tezgâhın arkasında hep üzerinde beyaz önlüğü, çocuklara şeker satarken, dışarıdaki tezgâhtan mal aşıran var mı diye kontrol ederken, kahvaltılık sandviç ya da hamburger hazırlarken hatırlıyordu.

Mike on iki yaşındayken dışarıdan mal aşırmaya çalışan bir serseriyi durdurmak isterken serserinin kurşunlarıyla can verdi. Her şey bir anda oluvermişti.

Büfeyi kapatmak zorunda kaldılar. Annesi eve kapandı ve zaten bir Alzheimer hastası gibi yaşadığı için Alzheimer olduğunda da onun için pek bir şey fark etmedi. Artık Caldwll'de bir bakımevinde yaşıyordu ve Mike ayda bir kez ziyaretine gidiyordu. Annesinin Mike'ın kim olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Bazen Mike'ı Antal diye çağırıp ondan akşam yemeğinde atıştırmak için bir patates salatası yapmasını istiyordu.

Hayat böyle bir şeydi işte. Zor kararlar ver, ülkeni, bütün

sevdiklerini, elinde ne var ne yoksa terket ve dünyanın öbür ucundaki tamamen yabancı bir ülkeye git, kendine bir hayat kur ve beş para etmez herifin teki bir kurşunda seni yere yıksın.

Bu erken yıkım Mike'ı genç yaşta hırslandırmıştı. Ya başka bir şeye yönelirsiniz, ya da yas tutmaya devam edersiniz. Daha iyi bir hokey oyuncusu oldu. Daha iyi bir öğrenci oldu. Okudu, çok çalıştı ve kendini hep bir şeylerle meşgul etti. Çünkü bir şeylerle meşgul olursanız başınıza gelen kötü şeyleri düşünmeye fırsat kalmaz.

Harita ekranda göründü. Şu anda kırmızı ışık yanıp sönüyordu. Bu da demekti ki o kişi büyük ihtimalle bir arabada hareket halindeydi. Internet sayfasında GPS'in şarjı çabuk bitirdiği yazıyordu. Bunu önlemek için sürekli sinyal göndermek yerine bunu üç dakikada bir yapıyorlardı. Eğer bir kişi beş dakikadan fazla bir yerden bir yere gitmezse GPS kendi kendine kapanıyor ve hareketi hisseder hissetmez yeniden sinyal almaya başlıyordu.

Oğlu şu anda George Washington köprüsünden geçiyordu.

Onun oralarda ne işi vardı ki?

Mike biraz bekledi. Adam kesinlikle bir arabanın içindeydi. Kimin arabasıydı bu?

Kırmızı ışık Major Deegan'ın aşağısında Cross Bronx tren yolunun çaprazında Bronx'un içlerine doğru bir yerlerde yanıp sönüyordu. Nereye gidiyordu? Bunun hiçbir anlamı yoktu. Yirmi dakika sonra kırmızı nokta Tower Caddesi'nin oralarda bir yerlerde durdu. Mike bu bölgeyi hiç bilmezdi.

Şimdi ne olacaktı?

Burada durup kırmızı noktaya mı bakacaktı? Bu bir işe

yaramazdı. Ama arabaya atlayıp oraya gitse bu sefer araba yeniden harekete geçebilirdi.

Mike gözlerini kırmızı noktaya dikti.

Adres simgesine tıkladı. 128 Tower Caddesi. Burası bir binaydı. Satelitten görünüşünü istedi. Bir caddede öbeklenmiş binaların çatılarını görebiliyordu. Adreslere baktı. Fazla bir bilgi gelmedi önüne.

Adam kimi ziyarete gitmişti ki?

128 Tower Caddesindeki binaya ait telefon numarasını sordu. Burası bir sürü dairelerden oluşan büyük bir binaydı ve dolayısıyla tek bir telefon numarası yoktu. Ona daire numarası lazımdı.

Şimdi ne yapacaktı?

Mapquest'e tıkladı. Buradan oraya 49 dakikada gidileceğini öğrendi.

Arabaya atlayıp ne olup bittiğini öğrenmeye karar verdi.

Mike dizüstü bilgisayarını kaptı. Eğer oraya gittiğinde Adam hala o adreste değilse GPS ten yeni yerini öğrenecekti.

İki dakika sonra arabaya bindi ve yola çıktı.

15. bölüm

Tower Caddesinde GPS'in gösterdiği yerin yakınlarında bir yere vardığında tanıdık bir yüz ya da araba aramaya başladı etrafta. Arkadaşlarından araba kullanan var mıydı acaba? Olivia Burchell belki diye düşündü. On yedisini doldurmuş muydu ki? Emin değildi. GPS'e bakıp Adam'ın hala aynı bölgede olup olmadığını görmek istedi. Arabada kenara çekilip dizüstü bilgisayarını açtı. Bağlantı yoktu.

Arabanın dışında siyahlar giymiş, soluk yüzlü, siyah ruj ve maskara sürmüş gençler vardı. Zincir kolyeler takmışlardı. Yüzlerinde ve büyük ihtimal vücutlarında da garip piercingler vardı. Ve tabii ki olmazsa olmaz dövmeler. Bağımsız olduğunu kanıtlamanın en basit yolu hızla ortama uyum sağlamak ve arkadaşlarını taklit etmekten geçiyordu.. Kimse kendisiyle barışık değil. Fakir çocuklar pahalı spor ayakkabılar, takılar ve zenginlere özgü ne varsa giyerek kendilerini zenginmiş gibi göstermek isterler. Zengin olanları fakir görünmek ister. Rapçi gibi giyinirler ve ileride gıpta edeceklerinin farkında olmadan anne babalarının zenginliklerinden utanırlar. Ya da acaba burada oynanan oyun Mike'ın sandığı kadar trajik değil miydi? Mike emin olamıyordu.

Ne olursa olsun Adam'ın sadece siyahlar giyinmekle yetinmesinden memnundu. Neyse ki şimdiye kadar ne piercing, ne dövme ne de makyaj yapmıştı. Neyse ki.

Jill'e göre artık Emos denilen eski Gotikler ki, Yasmin'e göre hala Gotikler vardı ve Emos'lar onlardan ayrı bir gruptu

–ve bu yüzden uzun uzun tartışmışlardı bile–her tarafa yayılmışlardı. Ağızlarını açarak, boş boş bakan gözlerle, sırtlarını kambur yaparak etrafta dolaşıyorlardı. Bazıları bir gece kulübünün bir köşesine sıralanır, bazıları bir bardan öbürüne gezinip dururlardı. Tabelasında "24 saat striptiz" yazan bir gece kulübü vardı. Mike hakikaten 24 saat striptiz yapılıp yapılmadığını merak etmekten kendini alamıyordu. Mesela sabahın dördünde ya da öğleden sonra saat ikide de mi? Ya Noel sabahı? Ya da dört Temmuz'da? O zaman da striptiz var mıydı içeride? Peki, bu tip bir yerde hem çalışan hem de vakit geçiren bu acınacak halde insanlar kimler olabilirdi?

Adam içeride olabilir miydi?

Bunu bilmenin hiçbir yolu yoktu. Sokakta bu tip yerlerden yüzlercesi vardı. Kapılarda Gizli Servis ya da eski donanmayla özdeşleştirilebilecek cinsten kulaklık takmış dev güvenlik görevlileri bekliyordu. Görünüşe bakılırsa her bir kapıda en az iki tanesinden vardı. Kaslarını ortaya çıkarsın diye daracık siyah tişörtler giymişlerdi. Sanki saç zayıflığın bir göstergesiymiş gibi kafalarını sıfır numaraya vurdurmuşlardı.

Adam on altı yaşındaydı. Bu tip yerlerin yirmi bir yaşın altında olanları içeri almamaları gerekiyordu. Adam için pek mümkün değildi ama sahte kimlik gösteren her genç içeri girebilirdi. Ama kim bilir? Belki civarda bu yasağı delmeye meyilli bir yer vardı. Belki de böyle bir yere girebilmek için Adam ve arkadaşları bu kadar yol tepmişti. İçinde striptiz gösterisi olan ünlü "erkek kulübü" Satin Dolls evlerinden sadece birkaç mil uzaklıkta olmasına rağmen Adam'ın oraya girmesi yaşı nedeniyle yasaktı.

Evet, bu kadar yolu gelmelerinin nedeni bu olmalıydı.

Yan koltuktaki dizüstü bilgisayarla birlikte caddeden

aşağı sürdü. Köşede durdu ve bağlantı için tıkladı. Karşısına sürekli güvenlik raporu çıktı. GPS sayfasına bağlanamadı. Mike biraz daha ilerleyip yeniden denedi. Üçüncü deneyişte güvenliksiz bir bağlantı yakaladı ve internete bağlanabildi.

Daha önceden sık kullanılanlara kaydettiği GPS sayfasını getirdi. Basit bir şifre koymuştu. Şifre kısmına ADAM yazdı ve bekledi.

Ekranda aynı harita belirdi. Kırmızı nokta bir yere kımıldamamıştı. Sayfada verilen bilgilere göre GPS sadece on metrekarelik alanı gösteriyor, tam olarak yeri vermiyordu. O yüzden de Adam'ın tam olarak nerede olduğunu belirlemek zordu ama kesinlikle yakınlarda bir yerde olduğundan emindi. Mike bilgisayarı kapattı.

Tamam, şimdi ne yapacaktı?

Bir yer bulup arabayı park etti. Bulunduğu bölge için kibar bir tabirle hırpani denebilirdi. Pencerelerde camdan çok kalın levhalar vardı. Tuğlalar çamur rengindeydi ve bazıları parçalanmış, bazılarının da yıkılmasına ramak kalmıştı. Nefes almayı zorlaştıracak kadar ağır bir ter kokusu hatta daha da ağır sayılabilecek bir koku vardı etrafta. Dükkân kepenklerinin üzeri sokak yazılarıyla doluydu. Mike boğazında bir sıcaklık hissetti. Sanki etraftaki her şeyden ter fışkırıyordu.

Kadınlar askılı bluzlar ve kısa şortlar giymişlerdi ve Mike kendine eski kafalı ya da politik olarak muhafazakâr olmayı yakıştıramadığı için bu kadınların sadece partilere katılan genç kızlar mı yoksa fahişe mi olduklarını merak etti.

Arabadan dışarı çıktı. Uzun boylu bir zenci kadın yaklaştı ve "Hey Joe, Latisha'yla bir partiye ne dersin?" diye sordu.

Sesi kalın, elleri iriydi ve Mike onun kadın mı erkek mi

olduğundan emin olamamıştı.

"Hayır, teşekkürler."

"Emin misin? Senin için çok değişik bir tecrübe olabilir ama."

"Öyle olacağından eminim ama şu anki tecrübelerim bana yeter."

Pap Smear ve Gonorrhea Pus gibi şimdiye kadar hiç duymadığı toplulukların posterlerinden duvarlarda boş yer kalmamıştı. Kaldırımın birinde terden yüzü parlamış bir anne bebeğini kalçasının kenarına oturtmuştu. Soluk bir ampul arka tarafında sallanıp duruyordu. Metruk, dar bir sokakta küçük bir otel gözüne çarptı. Tabelada "Gecesi 10 USD" yazıyordu. Dar bir tişört ve uçları yırtık bir şort giymiş Latin kökenli bir adam caddenin kenarında durmuş para sayıyordu. Mike'a bakıp "Ne istiyorsun ahbap?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diye cevap verdi Mike.

Yoluna devam etti. GPS'in gösterdiği adresi buldu. İki gürültülü gece kulübünün arasına sıkışmış bir binaydı bu. İçeri baktı ve ondan fazla zil gördü. Üzerlerinde isim yoktu. Sadece numaralar ve harfler.

Şimdi ne yapacaktı?

Hiç bir fikri yoktu.

Dışarıda durup Adam'ı bekleyebilirdi ama bu ne işe yarayacaktı ki? Saat daha akşamın onuydu. İnsanlar için gece hayatı daha yeni başlıyordu. Eğer oğlu onu dinlemeyip bir partiye gittiyse daha çıkmasına çok vardı. Peki, o zaman ne yapacaktı? Adam'ın yanına gidip arkadaşlarının yanında "İşte buldum seni mi?" diyecekti? Bu ne işe yarardı ki? Adam'ı nasıl bulduğunu nasıl açıklayabilirdi ki?

Hem her halükarda Mike ve Tia ona nasıl engel olabile-

ceklerdi ki?

İşte takip sonucunda oluşacak problemlerden biri de buydu. Özel hayata saldırı bir kenara, zorlama konusu vardı. Ters bir şeyler döndüğünü gördün diyelim. Bu durumda ne yapılacaktı? Yasak koymak ve böylece çocuğunun sana olan güvenini kaybetmek onu yaşı müsait olmadığı halde alkol almasının vereceği hasardan daha fazla yıpratmayacak mıydı?

Belki evet, belki hayır. Duruma bağlıydı.

Mike oğlunun güvende olduğundan emin olmak istiyordu, hepsi o kadar. Tia'nın ona daha iyi bir gelecek hazırlamak için takip edilmesinin yararları hakkında söylediklerini hatırladı. Bir bakıma doğruydu. İlk gençlik yıllarında çocuklar öfkeli olur, devamlı hormon salgılarlar ve içlerinde biriktirdikleri heyecanı dışa vururlardı ve bütün bunların hepsi bir gün geçer giderdi. Ama bunu bir gence anlatamazdınız. Bir gence miras bırakılabilecek tek bilgelik ona sadece bu da geçecek ve çok çabuk geçecek demek olurdu ama sizi dinlemeyeceklerdi tabii. Çünkü zaten gençlik bu yüzden güzeldi ve bu kadar kolay heba edilebilir bir şeydi.

Adam'ın CeeJay8115'le yazışmalarını düşündü. Tia'nın tepkisini ve kendisinin engelleyemeyeceği kadar güçlü isteklerini düşündü. Dini inançlara bağlı biri değildi. Öyle psişik güçlere filan da inanmazdı. Ama gerek iş, gerekse özel hayatında bazıları gibi onun da "his" diye adlandırdığı şeye karşı gelmekten de hoşlanmazdı. Bazen işlerin gerçekten de kötü gittiğini "hissederdiniz." Bu bir tedavi ya da uzun bir yolculuk sırasında başınıza gelebilirdi. Sanki havada bir şeyler olurdu. Bir hışırtı, derin ve tuhaf bir sessizlik. Ama Mike kendini tehlikeye atarak bunları göz ardı etmeyi öğrenmişti.

Şu anda "hisleri" oğlunun başının ciddi bir şekilde be-

lada olduğunu söylüyorlardı.

O zaman bul onu.

Ama nasıl?

Hiçbir fikri yoktu. Caddenin başına gitti. Çoğunluğu erkek olmak üzere bir sürü fahişe sıralanmıştı sokakta. Bir adam yanına yaklaştı. Mike'ın yapacağı tek şey değişik çeşitlerde ateşli bayanların "temsilcisi" olduğunu belli eden bir kıyafet giymiş bu adama istediği fiziksel özelliklerin ve isteklerinin bir listesini vermek ve temsilci ayaklarıyla etrafta dolaşan bu adamın ona uygun bir kadın ya da erkek ayarlamasını beklemekti.

Tam sağa dönmek üzereydi ki bir şey çarptı gözüne.

Okul takımının ceketi.

Hızla döndü ve aksi yöne doğru yürüyen Huff'ların çocuğunu gördü.

Ya da belki ona benzetmişti. DJ Huff o ceketi hep arkasına atardı. O muydu acaba? Belki.

Hayır, dedi Mike kendi kendine. Emindi. O DJ Huff'tı.

Çocuk sokağın kenarından aşağı doğru yürüyordu. Mike hızlı adımlarla onu takip etmeye başladı. Gözden kaybolduğunu fark ettiğinde koşmaya başladı.

"Heey, yavaş ol babalık!"

Saçları kazılı, dudaklarının altından zincir sarkan birkaç çocuğa çarpmıştı. Arkadaşları bu "babalık" lafına gülmeye başladılar. Mike umursamayarak geçip gitti. Cadde artık iyice dolmaya başlamıştı. Her adımda kalabalık daha da artıyordu. Bir sonraki binaların önünde siyah Gotik, yok Emos gruplarından çok bir Latin kalabalığı göze çarpıyordu. İspanyolca konuştuklarını duydu Mike. Bebek pudrası beyazı ciltlerin yerini artık daha çok zeytin siyahı ciltler almıştı. Erkekler içle-

rindeki parlak beyaz fanila türü tişörtlerini göstermek için önü açık ceketler giymişlerdi. Kadınlar salsa dansçıları seksiliğindeydiler ve adamlara canım diye hitap ediyorlardı. Daha çok içine sosis doldurulmuş bağırsağa benzeyen kıyafetleri oldukça fazla parlaktı.

Mike uzaktan DJ Huff'ın sağa bir sokağa döndüğünü gördü. Sanki kulağına yapıştırdığı cep telefonuyla biriyle konuşuyordu. Mike ona yetişebilmek için acele etti. Peki, yetişse bile sonra ne yapacaktı ki? Yine aynı şey geldi aklına... "Seni buldum işte hah ha!" Sadece çocuğu takip eder ve nerede olduklarını görürdü. Mike burada neler çevrildiğini bilemiyordu ama bundan hoşlanmamıştı. Korkudan beyni oyuluyordu sanki.

Sağa doğru yön değiştirdi ve DJ Huff gözden kayboldu.

Mike durup hızını ayarlamaya, çocuk gözden kaybolduktan sonra geçen zamanı hesaplamaya çalıştı. Binanın bir kaç metre ötesinde bir kulüp vardı. Görünen tek kapı orasıydı. DJ Huff oraya girmiş olmalıydı. Mekânın dışındaki kuyruk uzundu. Mike'ın şimdiye kadar gördüğü en uzun giriş kuyruğu. Herhalde yüz çocuk kadar vardı. Değişik tip ve çeşitte bir kalabalık. Emoslar, Afrikalılar, Amerikalılar hatta kendilerine Yuppie diyenlerden bir kaçı.

Hutt'ın da kuyrukta bekleyenler arasında olması gerekmez miydi?

Belki de hayır. Kadife bir perdenin arkasında dev bir güvenlik görevlisi duruyordu. Önüne kocaman bir limuzin yanaştı. İçinden upuzun bacaklı iki kız indi. Kızlardan otuz santim kadar kısa bir adam ortalarına geçti ve dev güvenlik görevlisi üç metre kadar uzunluktaki kadife perdeyi kaldırarak hemen onlara yol verdi.

Mike girişe doğru koştu.

Neredeyse yüz yıllık bir servi ağacının gövdesinin kalınlığındaki kollarıyla bir zenci güvenlik görevlisi Mike'a somut bir nesneymiş gibi bir bakış attı. Belki bir iskemle, ya da kullanıldıktan sonra atılan bir tıraş bıçağı.

"İçeri girmem lazım," dedi Mike.

"Adın?"

"Adım listede yok."

Güvenlik görevlisi biraz daha baktı Mike'a.

"Sanırım oğlum içeride. O henüz reşit değil."

Görevli hiçbir şey demedi.

"Bakın," dedi Mike. "Bela istemiyorum–"

"O zaman gidip kuyruğa gir. Aslında beklesen bile girebileceğini sanmıyorum."

"Bu acil bir durum. Arkadaşı iki dakika önce içeri girdi. Adı DJ Huff."

Güvenlik görevlisi bir adım daha yaklaştı. Önce bir squash duvarı kadar geniş göğsünü, sonra da gövdesinden geri kalanını yaklaştırdı Mike'a. "Şimdi gitmenizi istemek zorundayım."

"Oğlum reşit değil."

"Sizi duydum."

"Onu dışarı çıkartmazsam başınız belaya girer."

Adam bir kaleci eldiveni büyüklüğünde elleriyle kazınmış kafasını sıvazladı ve "Başımız belaya girer diyorsun he?" dedi.

"Evet."

"Vay vay vay. İşte şimdi korkmaya başladım."

Mike elini cüzdanına götürdü ve para çıkarttı.

"Hiç boşuna yorulma," dedi görevli. "İçeri giremeye-

ceksin."

"Anlamıyorsunuz."

Görevli bir adım daha attı. Göğsü neredeyse Mike'ın yüzüne değecekti. Mike gözlerini kapattı ama gerilemedi. Belki de hokeyin verdiği bir refleks. Gözlerini açtı ve dev adama bakmaya başladı.

"Çekil," dedi Mike.

"Şimdi burayı terk etmek zorundasın."

"Sana çekil dedim."

"Hiçbir yere çekilmiyorum."

"Buraya oğlumu bulmaya geldim."

"Burada reşit olmayan tek bir kişi yok."

"İçeri girmek istiyorum."

"O zaman kuyruğun sonuna git."

Mike dev adamın gözlerinin içine bakmaya devam etti. Her ne kadar değişik sıkletlerde olsalar da ringin ortasında hakemden son talimatları alan iki dövüşçüye benziyorlardı. Onu havaya kaldırabilirdi. Mike eklem yerlerinde bir titreşim hissetti. Nasıl dövüşüleceğini bilirdi. Eğer yumruklarınızı nasıl kullanacağınızı bilmezseniz hokeyde başarılı olamazdınız. Adamın gerçekten güçlü mü yoksa sadece şişirilmiş bir kas yığını olup olmadığını merak etti.

"İçeri giriyorum," dedi Mike.

"Ciddi misin?"

"Sürüyle polis arkadaşım var", dedi Mike. Bu koca bir blöftü elbette. "Burayı mühürlerler. Eğer içeride henüz reşit olmayan bir çocuk varsa yanarsınız."

"Vay vay vay. Yine çok korktum."

"Çekil yolumdan."

Mike sağa bir adım attı.

Dev güvenlik görevlisi onu takip edip yolunu kesti.

"Gördün mü?" dedi görevli. "Bu cüsseyle ilgili bir şey."

Mike ana kuralı biliyordu. Ne olursa olsun korktuğunu belli etme. "Hadi ya?"

"Zor bir herifsin ha?"

"Gitmeye hazır mısın?"

Güvenlik görevlisi gülümsedi. Dişleri süperdi. Siyah ciltte parlayan inci beyazı dişler. "Hayır. Neden olduğunu bilmek ister misin? Eğer sandığımdan daha zorlu çıkarsan ki bundan şüpheliyim, o zaman Reggie ve Tyrone'u buraya çağırırım." Başparmağıyla diğer iki siyahlar giymiş adamı gösterdi. "Burada birkaç geri zekalıya erkekliğimizi kanıtlamak için durmuyoruz. O yüzden eşit koşullarda kavga etmemiz gerekmiyor. Eğer sen ve ben buradan 'gidecek' olursak–bunu Mike'ın sesini taklit ederek söylemişti– bize katılırlar. Ayrıca Reggie'nin elektrik şoku veren bir aleti var. Anlatabildim mi?"

Görevli kollarını göğsünde kavuşturduğu anda Mike dövmesini farketti. Pazusunun üstünde yeşil renkte büyük bir D harfi vardı.

"Adın ne?" diye sordu Mike.

"Ne?"

"Adın diyorum. Adın ne?"

"Anthony."

"Peki soyadın?"

"Ne yapacaksın?"

Mike kolunu işaret etti. "Dövmen."

"D nin adımla bir ilgisi yok."

"Dartmouth mu?"

Görevli Anthony ona baktı. Sonra yavaşça kafasını salladı. "Ya sen?"

"Vox clamentis in deserto" dedi Mike. Bu, okullarının sloganıydı.

Anthony hemen tercüme etti. "Çölde haykıranın sesi," gülümsedi. "Hiç benimseyemedim."

"Al benden de o kadar," dedi Mike. "Top oynadın mı?"

"Futbol. All-Ivy takımında. Sen?"

"Hokey."

"All-Ivy mi?"

"Aynı zamanda All-American'da," dedi Mike.

Anthony etkilenmişti. Bir kaşını yukarı kaldırdı.

"Hiç çocuğun var mı Anthony?"

"Üç yaşında bir oğlum var."

"Eğer oğlunun başı belada olsaydı Reggie ve Tyrone'un içeri girmeni engellemesine izin verir miydin?"

Anthony derin bir nefes verdi. "Oğlunun içeride olduğundan nasıl bu kadar eminsin?"

Mike DJ Huff'ı okul ceketiyle gördüğünü anlattı ona.

"Ha o çocuk mu?" Anthony başını salladı. "O buraya gelmedi. Lise ceketi giymiş veletleri buraya sokacağımı mı düşünüyorsun? Şu dar sokaktan aşağı doğru koştu."

Sokağın yaklaşık on metre ilerisini gösterdi.

"Nereye gittiği hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu Mike.

"Dead Ends olabilir. Oraya hiç gitmedim. Sebebim de yok zaten. Zirzop tipler takılır. Şimdi senden bir şey isteyeceğim."

Mike bekledi.

"Herkes bize bakıyor. Seni bir şey yapmadan bırakırsam itibarımı kaybederim ve ekmeği bu itibarla kazanıyorum. Anlarsın ya."

"Anladım."

"O yüzden şimdi sana yumruğumu kaldıracağım ve sen de korkak küçük bir kız gibi buradan uzaklaşacaksın. İstersen o sokaktan aşağı doğru koşabilirsin."

"Önce sana bir şey sormak istiyorum."

"Ne?"

Mike elini cüzdanına attı.

"Sana önceden söylemiştim," dedi Anthony. "Para–"

Mike ona Adam'ın bir fotoğrafını gösterdi.

"Bu çocuğu gördün mü?"

Anthony yutkundu.

"Bu benim oğlum. Onu gördün mü?"

"O burada değil."

"Sana bunu sormadım."

"Onu hiç görmedim. Tamam mı?"

Anthony Mike'ın yakasına yapışıp yumruğunu kaldırdı. Mike korkudan sinmiş gibi yapıp bağırmaya başladı. "Lütfen, lütfen yapma. Tamam. Özür dilerim gidiyorum!" Geri çekildi. Anthony yakasını bıraktı. Mike koşmaya başladı. Arkasından Anthony'nin bağırdığını duydu. "Hadi bakalım, daha hızlı koş ahbap."

Müşterilerden bazıları Anthony'yi alkışladı. Mike tabana kuvvet sokaktan içeri doğru koştu. Neredeyse teneke bir çöp kutusuna takılıp düşüyordu. Ayaklarının altında cam kırıkları vardı. Kısa süreliğine durdu, ileriye doğru baktı ve yine bir fahişeye rastladı. Ya da fahişe olduğunu düşünmüştü. Sanki onun bir parçasıymış gibi kahverengi, büyük bir çöp bidonuna dayanmıştı. Sanki bidonu yerinden alsalar düşüp bir daha doğrulamayacakmış gibi. Kafasına geçirdiği mor peruğu sanki 1974 yılında David Bowie'nin gardırobundan çalmıştı. Ya da

David Bowie'nin çöp tenekesinden. Sanki peruğun içi böcek doluymuş gibiydi.

Dişlerinin çoğu dökülmüş kadın Mike'a baktı.

"Selam bebek."

"Koşan bir çocuk gördünüz mü?"

"Buradan bir sürü koşan çocuk geçer şekerim."

Eğer ses tonundan bir örnek alınabilseydi kesinlikle uyuşuk olarak kayıtlara geçirilebilirdi. Çok cılız ve solgundu. Eroin bağımlısı olduğu her halinden belliydi.

Mike bir kapı aradı. Ne bir çıkış ne de bir giriş vardı. Bir sürü yangın merdiveni gördü ama hepsi de paslanmıştı. O zaman Huff bu sokağa girdiyse hemen sonrasında da çıkmış mıydı acaba?

Nereye gitmişti o zaman? Yoksa Anthony'le konuşurlarken gizlice kaçmış mıydı? Ya da belki Anthony Mike'dan bir an önce kurtulmak için yalan söylemişti.

"O liseli çocuğu mu arıyorsun tatlım?"

Mike dönüp eroinmana baktı.

"Liseli çocuk. Gencecik, yakışıklı, tam kıvamında. Ondan bahsederken bile tahrik oluyorum."

Mike tedbirli ve yavaş bir şekilde ona doğru bir adım attı. Ayağına kadar gelen bu kısmeti ürkütüp elinden kaçırmak istemiyordu. "Evet."

"O zaman gel tatlım, sana nerede olduğunu söyleyeyim."

Bir adım daha attı Mike.

"Daha da yaklaş tatlım. Isırmam merak etme. Tabii sen de şu şeyin içinde değilsen."

Kahkahası bir kâbus gibiydi. Ağzında bir sakız vardı. Sakızın kokusunu alabiliyordu Mike. Ama artık bitmiş sayılabilecek dişlerinin kalıntılarının saldığı kokuyu kapatamı-

yordu.

"Nerede o çocuk?"

"Biraz paran var mı?"

"Nerede olduğunu bana söylersen sana çok para veririm."

"Birazını görelim bakalım."

Mike bundan hoşlanmamıştı ama başka ne yapabilirdi bilmiyordu. Bir yirmilik çıkardı. Kadın kemikli elini uzattı. Eli Mike'a "Süper Korku" adındaki çizgi romanda tabutundan çıkan iskeleti hatırlatmıştı.

"Önce söyle bana," dedi Mike.

"Bana güvenmiyor musun?"

Mike'ın fazla zamanı yoktu. Kâğıt parayı ortadan ikiye böldü ve kadına yarısını verdi. Kadın iç çekerek parayı aldı.

"Ne zaman konuşursan paranın yarısını alırsın," dedi Mike. "O nerede?"

"Tam arkanda," dedi kadın.

Mike tam dönüyordu ki biri tam karaciğerinin üzerine bir yumruk attı.

Karaciğere indirilen esaslı bir yumruk dövüşü sona erdirir ve insanı geçici felce uğratırdı. Mike bunu biliyordu. Bu sefer öyle olmamasına rağmen ramak kalmıştı. Acıdan sendelemişti. Ağzını açtı ama ses çıkartamadı. Bir dizinin üstüne çöktü. Kenardan ikinci bir yumruk geldi ve kulağına isabet etti. Sanki kafasının üzerinden sert bir şey sekmişti. Mike karşılık vermeye çalıştı ama bu sefer bir kaburgalarının alt tarafına bir tekme yedi. Sırt üstü yığılıp kaldı.

İçgüdüsel bir tepkiyle kımılda dedi kendi kendine.

Mike yuvarlandı ve koluna keskin bir aletin girdiğini hissetti. Büyük ihtimalle kırık cam parçalarından biriydi. Sü-

rünüp uzaklaşmaya çalıştı. Ama kafasına başka bir darbe yedi. Sanki kafasının sol tarafında bir çatlak oluşmuştu. Bir el ayak bileklerinden kavradı.

Mike kendinden geçmişti, aldığı nefesler yumşak bir şekilde ciğerlerine gitmeye başlamış. Bütün vücudu gevşemişti. "Kahretsin!" diye bağıran bir ses duydu.

Biri üzerine atladı. Mike daha önce hep buz üzerinde olsa da bu tip mücadelelere girmişti. Ama yinede birkaç şey öğrenmişti. Örneğin mecbur olmadıkça yumruğunu kullanmayacaksın. Yumruk el kemiklerinin kırılmasına neden olur. Arada belli bir mesafe varsa, evet yumruk atabilirsin ama saldıran kendisine çok yakındı. Kolunu büküp şuursuzca salladı. Dirsekle bilek arasını birleştirdi. Bir kırılma sesi duyuldu ve kanlar fışkırmaya başladı.

Mike bir buruna isabet ettiğini fark etti.

Sokak karanlıktı ve etraftan homurtular duyuluyordu. Başını geriye doğru itti ve kıçını kaldırmaya çalıştı.

"Yardım edin!" diye bağırdı. "Yardım edin! Polis!"

Bir şekilde ayağa kalkmayı becerebildi. Yüzleri seçemiyordu. İki kişiden fazla olduklarını düşündü. Hepsi birden üzerine çullanmıştı. Kafası çöp tenekelerine çarptı. Kendisi de dâhil hepsi yerde yuvarlanıyordu. Mike elinde geleni yapıyordu ama şimdi hepsi birden etrafındaydılar. Tırnaklarıyla birinin yüzünü yırttı. Gömleği parçalanmıştı.

Ve sonra Mike bir bıçak fark etti.

Bu kanını dondurmuştu. Ne kadar süre bilemiyordu. Ama yeteri kadar uzun. Bıçağı gördü, hareket edemedi ve başının kenarında kuru bir gürültü duydu. Geriledi. Kafasını kaldırımın kenarına çarptı. Biri kollarını bağladı. Diğer bir tanesi ayaklarını. Göğüs kafesinde bir ses hissetti. Ve sonra her yer-

den darbe almaya başladı. Kımıldamaya, kurtulmaya çalıştı ama kolları ve bacakları buna izin vermiyordu.

Sanki göğe doğru süzülüyordu. Kendini tamamen teslim etmişti.

Darbeler sona erdi. Göğüs kafesindeki ağırlık hissi azalmıştı. Bacakları serbestti arttık.

Mike gözlerini açtı ama sadece gölgeler gördü. Kafasının yanına son bir topuk darbesi aldı. Sonunda hiçbir şey kalmayana kadar her şey kapkara oldu.

16. bölüm

Saat sabahın üçüydü ve Tia, Mike'ı yeniden aradı.

Cevap vermiyordu.

Boston'daki Four Seasons oteli muhteşemdi ve odasına bayılmıştı. Tia şık otellerde kalmayı severdi. Aslında kim sevmezdi ki? Çarşaflar, oda servisi ve televizyonda istediği kanala geçmek. Ertesi günkü görüşme için gece yarısına kadar çalışmıştı. Cep telefonu cebinde tutuyordu ve titreşime ayarlamıştı.

Ama hiç çağrı gelmedi.

Mike hangi cehennemdeydi acaba?

Evi, cebi, Adam'ı aramıştı. Paniğe kapılmaya başlamıştı. Buna izin vermeyecekti ama bir türlü kendine hâkim olamıyordu. Adam'la Mike farklıydı. Mike kocaman adamdı ve şaşılacak derecede becerikli biriydi. Zaten ilk karşılaştıklarında etkilendiği şeylerden biri de buydu. Anti feministçe bir yaklaşımdı ama Mike Baye onu tamamen güvende hissettiriyordu. Korumacı biriydi. O tam bir erkekti.

Bir arabaya atlayıp dört beş saatte eve gidebilirdi. Sabaha karşı orada olurdu. Peki oraya gittiğinde ne yapabilirdi ki? Acaba polisi mi arasaydı? Ama saat geç olmuştu. Bu saatte onu dinlerler miydi? bu saatte ne yapabilirlerdi ki?

Saat üç olmuştu. Arayabileceği sadece bir kişi vardı.

Aslında bir kere bile kullanmamasına rağmen numarası Blackberry'sine kaydedilmişti. O ve Mike telefon kayıtlarını ve adreslerini Microsoft Outlook'ta tutuyorlardı. Blackberry'-

lerini birbirlerinin görebileceği şekilde ayarlamışlardı. Böylece kimin ne zaman nerede olacağından ikisinin de haberi oluyordu. Ve bu da demekti ki, biri diğerinin işteki ve özel hayattaki numaralarını biliyordu.

Ve bu şekilde aralarında hiçbir sır yoktu.

Bunu düşündü Tia. Sırlara ve gizli kalmış düşüncelere olan ihtiyacımız ve bir anne ve eş olarak onlara karşı duyduğumuz korku. Ama şimdi bunları düşünmenin sırası değildi. Numarayı buldu ve GÖNDER tuşuna bastı.

Eğer Mo uyuyor olsaydı sesi böyle çıkmazdı.

"Alo?"

"Ben Tia."

"Ne oldu?"

Mo'nun sesindeki korkuyu hissedebiliyordu. Ne karısı ne de çocukları, sadece Mike'ı vardı. "Mike'ın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Saat sekiz buçuktan beri konuşmadık." sonra sorusunu tekrar etti. "Ne oldu Tia?"

"Adam'ı bulmaya çalışıyordu."

"Biliyorum."

"Sanırım saat dokuzdu konuştuğumuzda. O saatten beri ortalıkta yok."

"Cebini aradın mı?"

Tia böyle saçma sapan bir soruyu Mike'a sorsa nasıl bir tepki vereceğini çok iyi bilirdi.

"Elbette aradım."

"Şu anda seninle konuşurken bir taraftan da giyiniyorum," dedi Mo. "Gidip eve bakacağım. Hala anahtarı posta kutusunun yanındaki yapma taşın altında mı saklıyorsun?"

"Evet."

"Tamam. Çıkıyorum."

"Polisi arayayım mı sence?"

"Ben oraya gidene kadar bekle. En fazla yirmi ile otuz dakika. Belki televizyon seyrederken uyuyakalmış filan da olabilir."

"Buna inanıyor musun Mo?"

"Hayır. Oraya vardığımda seni ararım."

Mo telefonu kapattı. Tia bacaklarını yataktan aşağı sarkıttı. Oda birden tüm cazibesini kaybetmişti gözünde. En iyi kalite çarşafların içinde, lüks bir otelde olsa bile tek başına uyumaktan nefret ediyordu. Kocasını yanında istiyordu. Her zaman. Ayrı geçirdikleri çok az gece vardı ve onu ne kadar özlediğini kelimelerle ifade edemezdi. Mike iri yarı bir adam sayılmazdı ama sağlam ve dayanıklı bir vücudu vardı. Yanında yatan bedeninin sıcaklığı, sabah kaçta kalkarsa kalksın alnına kondurduğu öpücük ve yatarken o güçlü elini arkasına dayama şekli hoşuna giderdi.

Bir gece Mike soluk alıp vermekte güçlük çekiyordu. Biraz dürttükten sonra göğsünde bir sıkışma hissettiğini itiraf etmişti. Erkeği için sağlam bir şekilde ayakta durmak isteyen Tia bunu duyduğunda neredeyse yıkılmıştı. Sonunda sindirimle ilgili bir sorun olduğu ortaya çıkmıştı, ama ne zaman bu aklına gelse gözyaşlarına boğuluyordu. Kocasını hep göğsünü tutup yere yuvarlanırken gözünün önüne getiriyordu. Ve biliyordu. Bunun eninde sonunda, belki otuz, kırk ya da elli yıl sonra değil de elbet bir gün olacağını biliyordu. Bu bir gün mutlu ya da mutsuz her çiftin başına gelecekti. Ama kocası ondan önce ölürse bunu kaldıramazdı. Bazen gece geç saatlerde Tia onu uyurken seyreder ve hem Mike'a hem de artık etrafta ne tür güçler varsa şöyle fısıldardı: "İlk ben öleceğim. Bana söz

ver. Bana söz ver."

Polisi ara Tia.

Ama ne yapacaklardı ki? Henüz değil. Televizyonda FBI'yla ilgili bir program vardı. Tia on sekiz yaşını geçmiş birinin kaçırıldığına ya da fiziksel bir saldırıya uğradığına dair önemli kanıtlar bulunmadığı sürece kayıp sayılmayacağıyla ilgili yeni bir yasa çıktığını biliyordu.

Elinde hiçbir şey yoktu.

Ayrıca eğer şimdi polisi ararsa en fazla evi kontrol etmesi için bir memur gönderirlerdi. Mo nasıl olsa oraya gidecekti. Ortada bir yanlış anlaşılma vardı muhtemelen.

Yirmi otuz dakika bekle.

Tia, Guy Novak'ın evini arayıp Jill'le konuşmayı arzu etti. Sadece sesini duyup avunmak için. Kahretsin. Oysa bu iş gezisi, lüks bir odaya girip yumuşacık bornozu üstüne geçirmek, oda servisini çağırmak onu ne kadar da mutlu etmişti. Oysa şimdi tek istediği bir an önce ailesine kavuşmaktı. Bu odada hayat yoktu, sıcaklık yoktu. Yalnızlık onu ürpertmişti. Tia kalkıp klimayı kıstı.

Her şey kahrolası pamuk ipliğine bağlıydı. Hepsi buydu aslında. Çoğunun geçmesine engel olurduk. Yani hayatımızın parçalara ayrılmasının aslında ne kadar kolay olduğunu düşünmeyi reddederdik, çünkü gerçekle yüz yüze geldiğimizde kafayı üşütebilirdik. Sürekli korku duyarak yaşayan, ve bu yüzden iyileşmek için ilaçlara başvuranlara ne demeli? Çünkü çizginin aslında ne kadar ince olduğu gerçeğini anlamıştır onlar. Korkuları gerçeği kabullenememekten değil engelleyememekten kaynaklanır.

Tia o yolda olabilirdi. Gerçeğin farkındaydı ama kendisinden uzak tutmak için mücadele ediyordu. Birden patronu

Hester Crimstein'a gıpta etti. Kimsesi yoktu. Belki bu daha iyiydi. Elbette ki geniş açıdan bakılırsa kendinden çok düşündüğün ve koruduğun insanlara sahip olmak sağlıklı bir şeydi. Tia bunu biliyordu. Ama sonrasında korkunç bir şekilde onları kaybetme korkusu başlıyordu. Sahip olduklarının sana sahip olması deniyordu buna. Öyle değil. Sevdiklerin sana sahip oluyordu. Fazla endişe ettiğinde sonsuza kadar mahkûm oluyordun.

Sanki zaman hiç geçmiyor gibiydi.

Tia bekledi. Televizyonu açtı. Gecenin bu saatinde hemen hemen her kanalda ürün tanıtım reklâmları vardı. Spor, iş, okul ürünleri tanıtımları. Gecenin bu saatinde televizyon seyredecek kadar zavallı insanların bunların hiç birine sahip olmadığını düşündü Tia.

Sonunda sabah saat dörde yaklaşırken telefon çaldı. Tia kaptığı gibi arayan numaraya baktı. Mo'nun numarasını görünce cevap verdi.

"Alo?"

"Mike'tan bir iz yok. Adam'dan da."

Loren Muse'un kapısında Essex İlçesi Başmüfettişi yazıyordu. Ofisi sağda köşedeydi. Dedektiflerinin masaları da aynı kattaydı. Loren'in ofisi camla kaplıydı ve kapısını hep açık tutardı. Onların üstü olmasına rağmen kendini diğerleriyle bir tutuyordu. Nadiren de olsa yalnız kalmaya ihtiyaç duyduğunda aynı kat üzerindeki sorgu odalarından birine gidip otururdu.

Sabah saat altı buçukta ofise geldiğinde içeride sadece üç dedektif vardı ve onlarda yedide nöbet değiştirecekleri için hazırlanmaya başlamışlardı. Loren yeni bir suç işlenmiş mi

diye kontrol etmek için yazı tahtasına baktı. Tahta boştu. Kriminal olayların kaydının tutulduğu FBI veritabanından kimliği belirsiz bayan cesedinin parmak izleriyle ilgili bir şeyler bulabileceğini ümit etti. Bilgisayarı taradı. Henüz bir şey yoktu.

Newark polisi cesedin bulunduğu yerin yakınında bir yerlerine kamera koymuştu. Eğer ceset buraya bir arabayla taşındıysa ki birinin elle taşıması için bir neden yoktu, bantta arabayı tespit edebilirlerdi. Tabii ki bu işi yapan arabayı belirlemek uzun ve zahmetli bir iş olacaktı. Büyük ihtimalle sokaktan yüzlerce araba geçmişti ve birinin de üzerinde İÇERİDE CESET VAR yazmadığını biliyordu.

Bilgisayarına baktı ve işte tamam, istediği şeyi indirdi. Ofis sessizdi ve tamam ya, niye olmasın? Tam OYNAT'a basacaktı ki, biri hafifçe kapıyı tıklattı.

"Birkaç dakikan var mı şef?"

Clarence Morrow kafasını kapıdan içeri uzattı. Ellili yaşların sonunda, sanki az önce bir kavgadan çıkmış gibi yüzünün her tarafı şiş, gür bıyıkları olan siyahi bir adamdı. Üzerinden kibarlık akıyordu ve bölümündeki diğer çalışanların aksine asla küfretmez ya da alkol almazdı.

"Elbette Clarence, ne vardı?"

"Dün gece neredeyse sizi evden arayacaktım."

"Ah, neden?"

"Sizin isimsiz cesedinizin kim olduğunu bulduğumu sanıyorum."

Loren bunu duyunca dikleşti.

"Nasıl?"

"Livingston bürosundan aradılar. Şehir dışında yaşayan ve berber salonları olan evli, iki çocuk sahibi, sabıkasız Bay Neil Cordova diye biri arayıp karısı Reba'nın kaybolduğunu

bildirmiş. Ve bu kadın sizin cesedinizin tarifine uyuyor."

"O zaman?"

"Yalnız kadın dün kaybolmuş-yani cesedin bulunmasından sonra."

"Emin misin?"

"Kesinlikle. Kocası onu en son sabah işe gitmeden önce gördüğünü söylüyor."

"Yalan söylüyor olabilir."

"Sanmıyorum."

"Kimse bununla ilgilendi mi?"

"Başlangıçta hayır. Ama garip olan şey şu. Cordova kasabadaki polis gücünden birisini tanıyormuş. Bilirsiniz küçük yerlerde herkes herkesi tanır. Doğu Hanover'deki Ramada Oteli'nin park yerinde kadının arabasını bulmuşlar."

"Ah, bir otelde demek."

"Aynen öyle."

"Yani o zaman Bayan Cordova tam olarak kayıp sayılmaz."

"Yalnız," dedi Clarence çenesini sıvazlayarak, "Komik olan da bu."

"Nedir?"

"Doğal olarak Livingston polisi de aynen sizin gibi düşünmüş. Bayan Cordova sevgilisiyle otele gelmiş ve eve geç kalmış filan. Arkadaşı olduğu için kadının kocasına bu haberi vermek istemeyen polis bunu benim yapmam için beni aradı. Yani benden bir kıyak yapmamı istedi."

"Devam et."

"Ben de Cordova'yı aradım. Karısının arabasını yakındaki bir otelin park yerinde bulduğumuzu anlattım. Bana bunun imkânsız olduğunu söyledi. Ben de ona o anda arabanın

orada olduğunu ve isterse gidip görebileceğini söyledim" durdu. "Kahretsin."

"Ne?"

"Bunu ona söylemeli miydim? Yani düşündüğüm zaman sanki özel hayatını ihlal etmişim gibi geliyor. Bir de eline silah alıp gittiğini düşünsenize. Tanrım, bu detayı düşünmemiştim." Clarence'ın gür bıyıklarının arkasındaki dudakları titriyordu. "Acaba arabayla ilgili ağzımı açmasa mıydım şef?"

"Endişelenme."

"Tamam, neyse. Sonuçta Cordova böyle bir şeyin olmayacağını söyledi."

"Erkeklerin çoğu gibi."

"Evet, doğru. Ama sonra ilginç bir şey söyledi. Önce karısı dokuz yaşındaki kızlarını Airmont'daki buz pateni dersinden almayınca telaşlanmaya başladığını söyledi. Karısı böyle bir şeyi asla yapmazmış. Karısının Target'dan çocuklara günlük kıyafetler almayı çok sevdiğini ve kızlarını dersten almadan önce Nyack'taki Palisades Alışveriş Merkezi'ne gidip bir şeyler almaya gideceğini söylediğini anlattı."

"Ve sonra anne bir daha hiç gözükmemiş."

"Doğru. Anneye ulaşamayınca babayı paten sahasından aramışlar. Cordova arabaya atlayıp kızını almış. Karısının trafik ya da başka nedenle geç kaldığını düşünmüş. O gün erken saatlerde 287 nolu otobanda bir kaza olmuş ve karısının da hep cep telefonunu şarj etmeyi ihmal ettiğini bildiğinden merak etmiş etmesine ama ulaşamayınca da öyle paniğe filan kapılmamış. Ama zaman geçtikçe o da daha fazla endişelenmeye başlamış."

Muse adamın söylediklerini düşündü. "Eğer Bayan Cordova otelde sevgilisiyle buluştuysa kızını almayı unutmuş ola-

bilir."

"Bunda size katılıyorum ama bir şey var. Cordova bilgisayara girip karısının kredi kartı dökümlerini kontrol etmiş. Kadın o öğleden sonra hakikaten de Palisades'e gidip Target'tan alışveriş yapmış. Kırk yedi dolar on sekiz sentlik."

"Hımın." Muse Clarence'a oturmasını söyledi.

"Yani o zaman doğru Palisades'e gitmiş ve sonra neredeyse alışveriş merkezinin dibindeki paten sahasından kızını almayı unutarak o gerisin geri dönüp sevgilisiyle buluşmuş." Muse adama baktı. "Çok tuhaf."

"Adamın, yani kocasının sesini duymalıydınız şef. Çılgına dönmüş gibiydi."

"Ramada'dakilerle konuşsan iyi olur. Bak bakalım kadını gören olmuş mu"?

"Konuştum. Kocasından bir fotoğrafını alıp gittim. Kimse hatırlamıyor".

"Bu fazla bir şey ifade etmiyor. Yenileri gelmiştir resepsiyona belki. Bilmiyorum. Sevgilisi giriş yapmıştır zaten. Araba hala orada mı?"

"Evet. Tuhaf değil mi? Yani arabanın hala orada olması. İşinizi görür, arabaya biner, eve dönersiniz değil mi? Diyelim kadının bir ilişkisi var. Bu durumda belki aralarında bir problem olmuştur. Belki kadına saldırmış da olabilir."

"–ya da belki kadın adamla kaçmıştır."

"Evet. Bu da olabilir. Ama güzel bir araba. Modeli Acura-MDX. Sadece dört aylık. Giderken arabayı da almaz mıydınız siz olsanız?"

Muse bunu düşündü ve omuzunu silkti.

Clarance "Bu olayı biraz deşmek istiyorum tamam mı?" dedi.

"Devam et," dedi Muse. Biraz daha düşündüken sonra, "Bana bir iyilik yap ve Livingston'da ya da bu bölgede başka böyle kaybolan kadın olup olmadığını araştır. Kısa süreliğine de olsa. Polisler üzerinde fazla durmamış da olsa."

"Baktım."

"Sonuç?"

"Hiç yok. Oh, yalnız bir kadın arayıp kocasının ve oğlunun kaybolduğunu söyledi." Not defterine baktı. "Adı Tia Baye. Kocasınınki Mike, oğlununki Adam."

"Yerel polis ilgileniyor mu?"

"Sanırım. Tam bilmiyorum."

"Oğlana ne olduğunu bilmiyorum ama belki kocası şu Bayan Cordova'yla kaçmış olabilir," dedi Muse.

"Bağlantı olup olmadığına bakayım mı?"

"İstersen bak. Eğer böyle bir şey varsa suç teşkil etmez. İki olgun insanın bilerek ve isteyerek bir süre birlikte güzel vakit geçirmek için ortadan kaybolmalarında bir sakınca yok."

"Tamam. Şef bir de..."

Muse ona şef denmesinden hoşlanıyordu. "Ne?"

"Başka bir şeyler dönüyormuş gibi hissediyorum."

"O zaman araştırmaya devam Clarence. Beni de her şeyden haberdar et."

17. bölüm

Rüyasında bir bip sesi, sonra da birinin: "*Çok üzgünüm baba..*" dediğini duydu.

Aslında Mike'ın duyduğu, karanlıkta birinin İspanyolca konuştuğuydu.

Biraz İspanyolca bilirdi. 168. caddedeki bir hastanede çalışıyorsanız en azından biraz tıbbi İspanyolca bilmeniz lazımdı. Bu yüzden de kadının kendinden geçmiş bir şekilde dua ettiğini anladı. Başını çevirmeye çalıştı ama başaramadı. Şart da değildi zaten. Her şey kapkaraydı. Karanlıktaki kadın hiç aralık vermeden dua ederken şakakları güm güm atıyordu.

Bu arada Mike'da içinden hep aynı şeyi tekrarlıyordu:

Adam... Adam nerede?

Mike gözlerinin yavaş yavaş kapandığını hissetti. Gözlerini açmaya çalıştı. Ama o anda açamadı. Duayı biraz daha dinledikten sonra sadece biraz kaldırmak için göz kapaklarına odaklanmaya çalıştı. Ama neticede birazcık kırpıştırabildi. Sanki biri şakaklarına kocaman bir çekiçle vuruyordu. Bir elini kaldırıp sanki bu şekilde ağrıyı dindirebilecekmiş gibi kafasının kenarına götürerek bastırdı.

Gözlerini kısarak beyaza boyanmış tavandaki florasan lambasına baktı. İspanyolca dua devam ediyordu. Kuvvetli temizleyici, ter, hayvan leşi ve havasızlığın karışımı o tanıdık koku vardı etrafta. Mike'ın başı sol tarafına düştü. Bir yatağın kenarına diz çökmüş kadının sırtını gördü. Parmakları bir tespihin boncuklarının arasında gidip geliyordu. Sanki kafasını

bir adamın göğsüne dayamış gibiydi. Bazen hıçkırarak ağlıyor, bazen dua ediyor, bazen de hıçkırarak dua ediyordu. Elini uzatıp teselli edici bir şeyler söylemek istedi. Ebediyen doktordu sonuçta. Ama kolundaki IV işaretini fark ettiğinde birden kendisinin de bir hasta olduğu kafasına dank etti. Ona neler olduğunu hatırlamaya çalıştı. Bu hastanede ne işi vardı? Beyni allak bullaktı.

Uyandığında içinde korkunç bir huzursuzluk vardı. Bu huzursuzluk duygusunu bastırıp unutmaya çalışsa da hafızasından silmesi imkansızdı, bu yüzden pes ettiği anda aynı şey aklına gelmişti. Bu sefer tek bir sözcüktü:

Adam.

Sonra da her şey kendiliğinden çözüldü. Adam'ı aramaya çıkmıştı. O güvenlik görevlisi Anthony'yle konuşmuştu. O dar sokağa girmişti. Sokakta iğrenç peruklu korkunç bir kadın vardı.

Bıçağı da hatırladı.

Yaralanmış mıydı acaba?

Sanmıyordu. Öbür tarafına döndü. Başka bir hasta daha. Gözleri kapalı siyahi bir adam. Mike ailesinden biri olup olmadığına baktı. Kimse yoktu. Bu onu şaşırtmadı. Çok kısa bir süreliğine kaybolmuştu. Tia'yı aramış olmalılardı. Ama o Boston'daydı. Gelmesi uzun sürerdi. Jill de Novak'larda kalıyordu. Peki ya Adam...?

Filmlerde bir hasta yavaş yavaş uyandığında hep özel bir odadaymış gibi gösterilirdi. Doktor ve hemşire sanki bütün gece başında beklemişler gibi o uyanırken de gülümseyerek hazır ve nazır yanında olurlardı. Ama şu anda görünürde hastane personelinden kimse yoktu. Mike ne yapması gerektiğini biliyordu. Çağrı düğmesini aradı. Yatak yaylarının arasına sı-

kıştırılmıştı. Hemşireyi çağırmak için düğmeye bastı.

Aradan biraz zaman geçti. Ne kadar zaman geçtiğini söylemek zordu. Dua eden kadının sesi karanlıkta kaybolup gitti. Kadın kalkıp gözlerini ovuşturdu. Mike yataktaki adamı artık daha iyi görebiliyordu. Kadına göre oldukça gençti. Anne ve oğul gibi. Neyin onları buraya getirdiğini merak etti.

Kadının arka tarafındaki pencereye baktı. Panjurlar açıktı ve hava güneşliydi.

Sabah olmuştu.

Gece bilincini kaybetmişti. Saatler önce. Ya da kim bilir, belki de günler geçmişti aradan. Bir işe yaramayacağını bildiği halde hemşireyi çağırmak için yine düğmeye bastı. Paniklemeye başlamıştı. Başındaki ağrı gittikçe artıyordu. Sanki biri bir kaya delgisiyle sağ şakağını deliyordu.

"Geldim geldim."

Kapıya doğru döndü. Kocaman memelerinin üzerine tünemiş okuma gözlükleriyle şişko bir kadın ağır ağır içeri süzüldü. Göğüs kartında BERTHA BONDY yazıyordu. Mike'a bakarak kaşlarını çattı.

"Özgür dünyaya hoş geldin uykucu. Nasılsınız?"

Mike bir iki saniye zorlandıktan sonra "Tır çarpmış gibi," diyebildi.

"Önceki halinden daha iyi görünüyorsun. Susadınız mı?"

"Yanıyorum."

Bertha başını salladı ve bir bardak dolusu buz kaptı. Mike'ın dudaklarına dayadı. Tadında ilaç kokusu vardı ama yine de iyi gelmişti."

"Bronx Lebanon Hastanesindesiniz," dedi Bertha. "Olanları hatırlıyor musunuz?"

"Saldırıya uğradım. Birkaç herif."

"Hımın. Adınız ne?"

"Mike Baye."

"Soyadınızı kodlar mısınız?"

Hemşirenin, idrakının yerinde olup olmadığını test etmek için böyle bir soru sorduğunu düşünüyordu Mike. Kodladı ve ayrıca gönüllü olarak birkaç bilgi daha verdi. "Ben doktorum. New York Presbyterian'da organ nakli ameliyatları yapıyorum."

Sanki Mike yanlış bir cevap vermiş gibi kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Evet."

Kötü kötü bakmaya devam etti hemşire.

"Geçtim mi?" diye sordu Mike.

"Geçmek mi?"

"Yani idrak testinden geçtim mi?"

"Ben doktor değilim. Az sonra burada olur. Kim olduğunu bilmediğiniz için sordum adınızı. Buraya getirildiğinizde üstünüzde ne cüzdanınız, ne cep telefonunuz, ne de anahtarınız vardı. Size saldıranlar her şeyinizi almış."

Mike tam bir şey söyleyecekti ki birden korkunç bir ağrı saplantı başına. Düşünmemeye, ağrıyı kovmaya çalıştı. İçinden ona kadar saydı. Ağrı geçtiğinde yine konuşmaya başladı:

"Ne zamandır buradayım?"

"Bütün gece buradaydınız. Altı, yedi saattir."

"Saat kaç?"

"Sabah sekiz."

"Kimse aileme haber vermedi mi?"

"Demin dedim. Kim olduğunuzu bilmiyorduk."

"Bir telefon istiyorum. Karımı aramam lazım."

"Karınız mı? Emin misiniz?"

Mike'ın kafası çok bulanıktı. Herhalde ağrı kesici ilaçların etkisinde olduğu için hemşirenin sorusu ona son derece ahmakça gelmişti.

"Elbette ki eminim."

Bertha omuzunu silkti. "Telefon hemen yatağınızın yanında. Sanırım tuşlamak için yardıma ihtiyacınız olacak, değil mi?"

"Sanırım."

"Az kalsın unutuyordum. Sağlık sigortanız var mı? Doldurulması gereken bazı formlar var."

Mike gülmek istedi. Öncelikle, öncelikli şeyler. "Var."

"Bilgilerinizi alması için birini yollarım. Az sonra doktorunuz gelip yaralarınızla ilgili sizinle konuşacak"

"Çok mu kötü?"

"Sizi çok kötü dövmüşler ve uzun zaman dışarıda kaldığınız için beyin sarsıntısı geçirmiş olabilirsiniz. Detayları size doktor verse daha iyi olur. Önceliği size verebilir mi bakacağım."

Kadını anlıyordu. Kat hemşirelerinin bulgularla ilgili bilgi vermemesi gerekiyordu.

"Ağrılar nasıl?" diye sordu Bertha.

"Orta karar."

"Şu anda ağrı kesicinin etkisi var. O yüzden daha iyiye gitmeden önce biraz kötüleşebilir. Morfinli bir serum hazırlayacağım size."

"Teşekkürler."

"Sonra görüşürüz."

Kapıya doğru yürümeye başladı. Mike'ın aklında başka bir şey vardı.

"Hemşire?"

Kadın dönüp Mike'a baktı.

"Hiç polis filan gelmedi mi benimle konuşmak için?"

"Pardon?"

"Saldırıya uğradım ve dediğinize bakılırsa her şeyimi almışlar. Sizce neden bir polis gelip ilgilenmedi?"

Kollarını göğsünde kovuşturdu. "Peki, ne yani? Burada bekleyip uyanmanızı mı bekleyeceklerdi?"

Çok haklıydı–hani televizyondaki doktor hemşire gibi.

Bertha ekledi: "Ama her halükarda insanlar bu tip bir olayı polise haber vermekle uğraşmazlar."

"Ne tip bir olayı?"

Yine kaşlarını çattı. "Polisi de arayayım mı sizin için?"

"Önce karımı aramayı tercih ederim."

"Tamam," dedi Bertha. "Evet, sanırım bu en iyisi olur."

Yatak pozisyonunu ayarlama düğmesine bastı. Ağrı göğüs kafesini parçalıyordu sanki. Ciğerleri sıkışmıştı. Yatağı doğrulttu. Vücudu yatakla birlikte kıvrıldı. Biraz daha dikleştirmeye çalıştı. Yavaşça telefona uzandı. Ahizeyi kulağına götürdü. Henüz hat bağlanmamıştı.

Tia kesin panik yapmıştı.

Adam eve gelmiş miydi acaba?

Kahretsin! Kimlerin saldırısına uğramıştı acaba?

"Bay Baye?"

Hemşire yeniden kapıda belirmişti.

"Doktor Baye," diye düzeltti Mike.

"Ah, çok aptalım. Unuttum."

Ukalalık olsun diye söylememişti bunu. Amacı hastanedekilerin doktor meslektaşlarını incitemeyeceklerinin mesajını vermekti sadece. Aşırı hız yaptığı için başka bir polis tarafından durdurulan polisin görevini yerine getirmek adına hızlı

gittiğini açıklaması gibi bir şey. Beni "İncitemeyeceklerimiz" listenize ekleyin lütfen demek istiyordu yani.

"Burada başka bir olayı soruşturan bir polis var. Onunla konuşmak ister miydiniz?" dedi Bertha.

"Evet, teşekkürler. Ve bir de lütfen hat verir misiniz?"

"Hattın açılmış olması gerekiyordu ama..."

Ufak tefek, ince bıyıklı, Latin ırkından üniformalı bir polis odadan içeri girdi. Mike onun otuzlu yaşların ortalarında olduğunu tahmin etti. Kendini memur Guttierez olarak tanıttı.

"Gerçekten ifade vermek istiyor musunuz?" dedi.

"Elbette."

Polis de kaşlarını çatmıştı.

"Ne?"

"Ben sizi buraya getiren polisim."

"Teşekkürler."

"Önemli değil. Sizi nerede bulduğumuzu biliyor musunuz?"

Mike bir an düşündü. "Büyük ihtimal o kulübün yanındaki sokakta. Sokağın adını unuttum."

"Aynen öyle."

Mike'a bakıp bekledi.

"Siz başka bir şey düşünüyorsunuz ama galiba."

"Nedir o?"

"Bir fahişe tarafından soyulduğumu."

"Soyulmak?"

Mike omuzunu silkmeye çalıştı. "Fazla televizyon seyrediyorum galiba."

"Tamam. Ne olup bittiğini kesin olarak söyleyemem ama bildiğim şu: Fahişelerin fink attığı bir sokaktaydınız. O bölgedeki kulüplere giden yaş grubunun rahat yirmi, yirmi beş yaş

üzerindesiniz. Evlisiniz. Daha önceden de sizinkine benzer saldırı ve soygunlara rastlamıştım. Yani," dedi ve parmaklarıyla tırnak işareti yaparak devam etti: "Fahişenin biri ya da pezevengi tarafından soyulanlar, demek istiyorum."

"Fahişe bulmak için gitmemiştim oraya." dedi Mike.

"Ha ha ha, elbette. Eminim sadece manzaraya bakmak için oradaydınız. Gerçekten de harika bir manzarası vardır o sokağın. Tadına da doyum olmaz. Şimdi bunu anlatmayayım size. Adamım, bana açıklama yapmak zorunda değilsin. Ne yapmak istediğini çok iyi anladım ben senin."

"Oğlumu arıyordum."

"O sokakta mı?"

"Evet. Bir arkadaşını..." Ağrı yeniden geri dönmüştü. Konuşmanın nereye varacağını görebiliyordu. Ona bunu açıklamak biraz zaman alacaktı. Peki, sonra ne olacaktı ki? Bu polis ona yardım edebilecek miydi ki?

Tia'ya ulaşması lazımdı.

"Şu anda çok sancım var," dedi Mike.

Guttierez başını salladı. "Anlıyorum. Bak, bu benim kartım. Konuşmak, ya da şikâyetçi olmak istersen ara. Tamam mı?"

Guttierez kartını yatağın kenarındaki masaya koydu ve odadan çıktı.

Mike umursamadı. Acılar içinde telefona uzandı ve Tia'nın cebini tuşladı.

18. Bölüm

Loren Muse kimliği meçhul cesedin bulunduğu güne ait sokak kamerası görüntülerini dikkatle inceledi. Tahmin ettiği gibi hiçbir şey bulamadı. O saatte o kadar çok araba geçmişti ki sokaktan. Bir kamyonete de konmuş olabilirdi, küçük bir arabaya da. Büyük bir umutla kaydı sonuna kadar seyretti ama sonuç koca bir sıfırdı.

Clarence yine tıklayıp kapıdan kafasını uzattı. "Buna inanamayacaksınız şef."

"Dinliyorum."

"Şu kayıp adam. Baye. Nereden çıktığını tahmin edin."

"Nereden?"

"Bronx'taki bir hastaneden. Karısı iş seyahatine gidince bu da biraz dolaşayım deyip bir fahişe tarafından saldırıya uğramış."

Muse suratını astı. "Livingston'da oturan bir adam bir fahişe bulmak için oraya mı gitmiş?"

"Ne diyebilirim ki? Bazı insanlar böyle yerlerde takılmaktan hoşlanır. Ama esas haber bu değil." Clarance böyle biri olmadığı halde izin istemeden koltuğa oturmuştu. Gömleğinin kollarını katlamıştı ve etli yüzünde hafif bir gülümseme vardı.

"Cordova'ların Acura MDX'i hala otelin otoparkında duruyor," dedi. "Yerel polis birkaç kapıyı çalmış ama onu bulamamışlar. Ben de bunun üzerine gerisin geri döndüm."

"Gerisin geri mi?"

"Bildiğimiz kadarıyla son gittiği yere. Yani Palisades Alışveriş Merkezi'ne. Devasa büyüklükte bir yer ve güvenlik sistemleri müthiş. Personli aradım."

"Güvenliğini mi?"

"Evet. Bir adam gelip onlara dün akşamüstü beşe doğru yeşil AcuraMDX'ine doğru yürüyen bir kadın görmüş. Bagaja bir şeyler koyduktan sonra hemen arabasının yanına park etmiş beyaz bir minibüse doğru yürümüş. Minibüs bir adama aitmiş. Anlatana göre minibüsün içine kendi rızasıyla girmiş ve hemen arkasından kapı kapanmış. Adam buraya kadar anormal bir şey sezmemiş ama hemen arkasından başka bir kadın gelip kadının Acura'sına binmiş ve ikisi birden arka arkaya park yerini terk etmişler."

Muse arkasına dayandı.

"Minibüs ve Acura ha?"

"Aynen öyle."

"Ve başka bir kadın da Acura'yı kullanıyormuş, öyle mi?"

"Doğru. Neyse, adam da bunu güvenliğe bildirmiş ve görevliler de bilirsiniz işte, kayıtlara geçmişler sadece. Aslında yapacakları fazla da bir şey yoktu tabii. Ama onları aradığımda hemen hatırlayıp raporu çıkarttılar. Bir kere her şeyden önce tam Target'ın dışında olmuş bunlar. Adam 5:15'te gelip anlatmış bunları. Reba'nın alışverişini 4:52'de yaptığını biliyoruz. Fişte saati var."

Kafasındaki çanlar çalmaya başlamıştı ama Muse hangi yönden geldiğini anlayamamıştı.

"Target'ı ara." dedi Muse. "Kesin güvenlik kameraları vardır onların."

"Target'ın genel merkeziyle temastayız. Birkaç saate ka-

dar haber verirler. Bir şey daha. Önemli mi bilemiyorum ama Target'tan ne aldığını bulduk. Çocuk DVD'leri, çocuk çamaşır ve elbiseleri. Bütün alışverişi çocukları için yapmış."

"Yani dostuyla kaçma planları yapan biri böyle şeyler almaz."

"Ya da çocuğunu dersten almayı ihmal eden ya da unutan biri. Ve ayrıca otel parkındaki Acura'nın içine baktık. İçinde Target poşeti yoktu. Kocası evi de aradı iyice, hani belki o arada eve uğramıştır diye. Orada da hiçbir Target poşeti bulamadı."

Buz gibi bir ürperti dolaştı Muse'un boynunda.

"Ne var?" diye sordu Clarence.

"Şu güvenlik ofisinin raporunu istiyorum. Kadının minibüse girdiğini gören adamın telefon numarasını al. Araçlarla, kişilerle ilgili bakalım başka neler hatırlıyor. Eminim güvenlik şefi olayı fazla kurcalamamıştır. Ne gördüyse iyice öğrenmek istiyorum."

"Tamamdır."

Birkaç dakika daha konuştular. Ama Muse'un kafası allak bullak olmuş, nabzı hızlı atmaya başlamıştı. Clarence odadan çıkar çıkmaz telefona sarılıp patronu Paul Copeland'in numarasını tuşladı.

"Alo?"

"Neredesin?" diye sordu Muse.

"Az önce Cara'yı bıraktım. Yoldayım."

"Sana bir şey danışmam lazım Cope."

"Ne zaman?"

"Mümkün olduğu kadar çabuk."

"Oturma yerlerini ayarlamak için gelinimle restoranda buluşmamız lazım."

"Oturma yerlerini ayarlamak için mi?"

"Evet Muse. Oturma yerlerini ayarlamak için. Yani davetlilerin oturacağı yerleri."

"Bu senin için çok mu önemli yani?"

"Eh işte."

"O zaman bırak Lucy yapsın."

"Tabii canım. Daha önce de yapmadığı gibi değil mi? Bütün bunlara beni de kendisiyle birlikte sürüklüyor. Ama konuşmam yasakmış. Sadece göz ziyafetine yarıyormuşum. Öyle diyor."

"Bu doğru Cope."

"Evet, doğru ama benim de bir beynim var."

"Ben de senin o kısmınla ilgileniyorum zaten," dedi Muse.

"Neden? Ne oldu?"

"O çılgın önsezilerim başladı yine. Doğru tespitler üzerinde miyim yoksa başımı belaya mı sokacağım, onu öğrenmek istiyorum senden."

"Carol teyzeyle, Jerry amcanın masasında başka kimlerin oturacağından daha mı önemli?"

"Yok, sadece bir cinayetle ilgili."

"Tamam, kendimi senin için kurban edeceğim. Geliyorum."

Telefonun sesi Jill'i uyandırmıştı.

Yasmin'in odasındaydı.

Yasmin de diğer kızlar gibi kendisini abartılı bir şekilde erkek delisi olmaya zorluyordu. Bir duvarda High School Müzikalinden yakışıklı Zac Efron'un, diğerinde de Suite Life di-

zisindeki Sprouse'ların ikizlerinin bir posteri asılıydı. Bir de Hannah Montana'dan Miles Cyrus'un ki. Tamam, bir yakışıklı değil bir kızdı ama idare edin işte.

Yasmin'in yatağı kapının yanındaydı. Jill de pencere kenarındakinde yatmıştı. İki yatak da içi doldurulmuş oyuncak hayvanlarla doluydu. Yasmin bir keresinde Jill'e annesiyle babasının boşanmasının en iyi yanının karşılıklı rekabet olduğunu söylemişti. Annesi bir yandan babası bir yandan onu hediyelere boğuyorlardı. Yasmin annesini senede belki dört ya da beş kez görüyordu ama annesi ona sürekli bir şeyler gönderiyordu. Biri ponpon kız kıyafetli, Jill'in yastığının kenarına ilişmiş olan bir diğeri parlak şortlu, kısa tişörtü ve tüylü suratındaki telsiz mikronuyla bir pop star. Bu şekilde en az yirmi tane ayıcığı vardı. Ayrıca Siber sokak kedisi Webkinz ve yere atılmış üç su aygırı. J14, Teen People, Popstar dergilerinin eski sayıları beraber geçirdikleri bir önceki geceye tanıklık eder gibiydiler. Odası anne babasının 1970'lerde çok moda olduğunu söylediği ama şimdi de gençlerin odasında çok popüler olan duvardan duvara kısa tüylü halıyla kaplanmıştı. Çalışma masasının üzerinde son model bir bir iMac vardı.

Yasmin'in bilgisayarla arası iyiydi. Jill'in de.

Jill yatakta doğruldu. Yasmin gözlerini kırpıştırıp ona baktı. Aradaki mesafeden bile Jill gümbür gümbür çalan telefonun sesini duyabilmişti. Bay Novak. Odada, aralarında üzerinde Simpson'lardan Homer Simpson'ın resmi olan bir saat vardı. Sabah yedi onbeşi gösteriyordu.

Özellikle de bir hafta sonunda bu saatte kimsenin aranmamasını gerektiğini biliyordu Jill.

Gece geç yatmışlardı. Önce Bay Novak ve sıkıcı kız arkadaşıyla akşam yemeğine ve sonra da dondurma yemeye git-

mişlerdi. Beth büyük ihtimalle kırk yaşlarındaydı ve aynı erkeklere kendilerini beğendirmek için yarışan okuldaki sıkıcı erkek delisi kızlar gibi Bay Novak'ın söylediği her şeye gülüyordu. Jill insanların bir noktaya kadar büyüdüklerini düşünmüştü. Belki de hiç büyümüyorlardı.

Yasmin'in odasında bir plazma televizyon vardı. Babası istedikleri kadar film seyredebileceklerini söylemişti. "Hafta sonundayız," demişti Guy Novak yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. "Tadını çıkartın." Onlarda mikrodalga fırında biraz mısır patlatmışlar ve PG-13'ü ve hatta Jill'in annesiyle babasının asla izin vermeyecekleri on sekiz yaşından küçüklere yasak bir film de seyretmişlerdi.

Jill yataktan kalktı. Tuvalete gitmesi gerekiyordu ama şu anda sadece geçen gece ne olduğunu, babasının Adam'ı bulup bulamadığını merak ediyordu. Endişeliydi. O da Adam'ı aramıştı cebinden. Annesiyle babasından biraz uzaklaşmak istemesini anlayabiliyordu ama aramalara, küçük kız kardeşinin mesajlarına cevap vermeyeceği de hiç aklına gelmezdi Jill'in. Adam ne zaman olursa olsun ona cevap verirdi.

Ama bu sefer cevap vermemişti.

Ve bu da Jill'i daha fazla telaşa düşürmüştü.

Cep telefonuna baktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Yasmin.

"Adam aradı mı diye bakıyorum."

"Aramış mı?"

"Hayır. Hiçbir şey yok."

Yasmin hiçbir şey söylemedi.

Kapıya hafifçe vuruldu ve sonra açıldı. Bay Novak kafasını uzatıp fısıldadı, "Hey, niye ayaktasınız bu saatte?"

"Telefondan uyandık," dedi Yasmin.

"Kim aramış?" diye sordu Jill.

Bay Novak, Jill'e baktı. "Annendi."

Jill birden kaskatı kesildi. "Ne olmuş?"

"Hiçbir şey olmamış tatlım," dedi Bay Novak ama bunun koca bir yalan olduğunu görebiliyordu Jill.

"Bugün de bizde kalıp kalamayacağını sordu. Ben de sonra bir alışveriş merkezinde belki de sinemaya gideriz diye düşündüm. Nasıl ama?"

"Neden kalmamı istedi?" diye sordu Jill.

"Bilmiyorum tatlım. Biri gelip ona bir iş vermiş. Sana her şeyin yolunda olduğunu ve seni sevdiğini iletmemi istedi."

Jill hiçbir şey demedi. Bay Novak yalan söylüyordu. Bunu biliyordu. Yasmin de bunu anlamıştı. Yasmin'e baktı. Bay Novak'ın fazla üzerine gitmemeliydi. Sonuçta ne olduysa söylemeyecekti. Onları korumaya çalışıyordu. On bir yaşındaki çocukların beyni gerçeği duymaya dayanamayacağını düşündüğü için bütün büyüklerin yaptığı gibi yalan söyleme yoluna gidiyordu.

"Birkaç dakikalığını dışarı çıkmam lazım. Hemen döneceğim," dedi Bay Novak.

"Nereye?" diye sordu Yasmin.

"Ofise. Birkaç dosya almam lazım. Ama Beth az önce geldi. Aşağıda televizyon seyrediyor. Eğer bir şey isterseniz..."

Yasmin yapmacık bir şekilde güldü. "Az önce mi geldi?"

"Evet."

"Yani burada kalmadı dün gece. Tabii baba tabii. Kaç yaşında olduğumuzu sanıyorsun?"

Bay Novak kaşlarını çattı. "Bu kadar yeter genç hanım."

"Peki tamam."

Kapıyı kapatıp çıktı. Jill yatağa oturdu. Yasmin onun ya-

nına gitti.

"Sence ne oldu?" diye sordu.

Jill cevap vermedi, ama kafasından geçenler hoşuna gitmemişti.

Cope, Muse'un ofisinden içeri girdi. Muse'a göre yeni mavi takım elbisesi onu çok zarif göstermişti.

"Basın toplantısı mı var bugün?" diye sordu.

"Nereden anladın?"

"Elbisen çok zarif."

"İnsanlar hala zarif sözcüğünü kullanıyorlar mı?"

"Kullanmaları lazım."

"Seninle aynı fikirdeyim. Ben zarafetin simgesiyim. Her tarafımdan zarafet akıyor. Zarif adamım ben. Hatta en zarif adam benim."

Loren Muse bir kâğıt parçası gösterdi. "Bak az önce ne getirdiler."

"Söyle bakalım neymiş."

"Frank Tremont'un emeklilik belgesi. Emekliye ayırıyorlar."

"Ne kayıp ama."

"Evet."

Muse ona baktı.

"Ne?"

"Dün şu gazeteciyle yaptığın şov."

"Ne olmuş?"

"Azıcık patronluk tasladın gibime geliyor," dedi Muse. "Kurtarılmaya ihtiyacım yoktu."

"Seni kurtarmaya çalışmadım. Bir şey yaptıysam sadece

seni kendine getirmek içindi."

"Nasıl yani?"

"Elinizde olanlarla ya o seni ya da sen onu mahvedecektiniz. İkinizden biri salak yerine konacaktı."

"Ya o ya ben ha?"

"Kesinlikle. Gerçek şu ki, Tremont gammazcının teki ve ofistekilerin dikkatini başka yönlere çekiyordu. Bencilce nedenlerden gitmesini sağladım."

"Ya elimde bir şey olmasaydı."

Cope omuzunu silkti. "O zaman sen emekli olurdun."

"Bu riski göze aldın yani?"

"Ne riski. Tremont tembel moronun teki. Eğer senden daha zeki olsaydı şef olmayı sen değil, o hak ederdi."

"Vay! Tam isabet."

"Yeter bu kadar. Frank Tremont'dan konuşalım diye çağırmadın beni herhalde. Ne oldu?"

Muse, Cope'a Reba Cordova'nın kaybolmasıyla ilgili Target'daki görgü şahidini, minibüsü, Ramada otelinin park yerindeki arabayı, her şeyi anlattı. Cope oturmuş gri gözleriyle onu izliyordu. Işığa göre renk değiştiren çok güzel gözleri vardı. Loren Muse'un Paul Copeland'e yani ondan yaşça epey büyük selefine karşı bir tutkusu vardı. Belki de otoriter kişiliği onu büyülüyordu.

Zararsız bir tutkuydu bu. Daha çok bir takdir ve şükran duygusu. Gece yattığında onu düşündüğü ya da onunla sevişiğini hayal ettiği filan yoktu. Paul Copeland'in çekiciliğine hayrandı, ama asla gıpta etmeden. Çıktığı erkeklerde hep onun niteliklerini arardı ama Tanrı biliyor ya, şimdiye kadar asla öyle birine rastlamamıştı.

Muse patronunun geçmişini, geçirdiği korku dolu gün-

leri, çok yakın zaman önce ortaya çıkan kötü gerçekleri biliyordu. Hatta ona bu kötü günlerinde hep destek olmuştu. Tanıdığı birçok adam gibi Paul Copeland de yaralıydı ama bu onun işine yaramıştı. Politikayla uğraşan adamların çoğu hırslıydı ama bulundukları yere gelirlerken acı çekmemişlerdi. Cope çekmişti. Bu acılar onu bir selef olarak hem diğerlerine göre daha cana yakın, hem de insanların kendilerini savunmak için mazeret göstermelerine karşı daha hoşgörüsüz biri yapmıştı.

Muse ona teorilerini anlatmadan Reba Cordova'nın kayboluşuyla ilgili tüm bilgileri verdi. Yüzüne bakıp yavaşça kafasını salladı.

"Bırak tahmin edeyim," dedi Cope. "Reba Cordova'yla şu senin kimliksiz cesedin arasında bir bağ olduğunu düşünüyorsun."

"Evet."

"Nedir? Bir seri katil mi?"

"Olabilirdi. Ama biliyorsun seri katiller normalde tek başına çalışır. Bu seferkinde bir de kadın var."

"O zaman söyle bakalım, neden bir bağlantı olduğunu düşünüyorsun?"

"Öncelikle adli tıp raporu."

"Hemen hemen aynı yaşlarda iki beyaz kadın," dedi Cope. "Biri Newark'ta bir fahişe kıyafetiyle ölü bulunuyor. Öbürünün de nerede olduğunu şimdilik bilmiyoruz."

"Öyle ama gözüme çarpan esas şeye gelelim. Kandırmaca ve oyalamacanın nasıl kullanıldığına."

"Ne demek istediğini anlayamadım."

"Elimizde ikisi de kırk yaşlarında yirmi dört saat arayla ortadan kaybolan iki beyaz kadın var. Tamam, burada garip bir benzerlik var. Ama bundan daha fazlası, ilk olayda yani şu

kimliği belirsiz cesette katil bizi ahmak muamelesi yapıp kandırmaya çalıştı doğru mu?"

"Doğru."

"Aynı şeyi Reba Cordova'yla da yapmaya çalışmış."

"Arabayı otele park ederek mi?"

Muse evet anlamında başını salladı. "Her ikisinde de yanlış ipuçlarıyla bizi yanlış yollara saptırmak istedi. Kimliksiz cesedi bir fahişe sanalım istedi. Reba Cordova'nın da kocasını terk edip sevgilisinin peşinden giden bir kadın olarak gösterdi."

"Eh," diye surat astı Cope. "Bu zayıf bir ihtimal."

"Evet, ama önemli. İnsanlar arasında ayrım yapmak istemiyorum ama Livingston gibi bir yerden kaç tane güzel ve aynı zamanda iyi bir anne ve iyi bir eş sevgilisiyle kaçar ki?"

"Olabilir."

"Belki ama daha iyi bir plan yapabilirdi, öyle değil mi? Kızının paten dersi aldığı yere çok yakın bir alışveriş merkezine gidip çocuklar için bir şeyler almaz ve sonra onları çöpe atıp sevgilisine koşmazdı. Hem bir de Stephen Ericco diye bir tanığımız var. Onu minibüse girerken görmüş. Başka bir kadın da kadının arabasına binmiş."

"Tabii gerçekten böyle olduysa."

"Olmuş."

"Tamam. Oldu diyelim. Reba Cordova'yla cesedin arasında bağ olduğunu gösteren başka ne buldun?"

Muse bir kaşını kaldırdı. "En iyiyi en sona sakladım."

"Şükürler olsun."

"Stephen Ericco vardı ya."

"Alışveriş merkezindeki tanık mı?"

"Evet. Ericco gidip güvenliğe rapor vermiş. Tabii ki on-

ları suçlamıyorum. Çünkü çok önemli bir şey olmadığını düşünmüş olabilirler. Ama internette baktım, çocuğun fotoğrafının da olduğu kendi web sayfası var. İri, şişko, sakallı, Great Dead yazan bir tişört giymiş. Onunla konuştum. Komplolara, gizli kapaklı şeylere meyilli salağın teki. Çaktırmadan olayın içine dahil olmak istiyor. Hani bir alışveriş merkezine gidip de bir kapkaççı yakalamayı uman tiplerden."

"Anladım."

"Ama bu özelliği çok işimize yaradı. Errico Reba Cordova'nın tanımına uygun bir kadının beyaz bir minibüse girdiğini söyledi ama daha da fazlası, plakasını almış."

"Ve?"

"Plakayı kontrol ettirdim. New York, Scarsdale'den Helen Kasner adında bir kadının üzerine."

"Peki, beyaz bir minibüsü mü varmış?"

"Evet, *ama onunki hala evinin önünde park etmiş vaziyette.*"

Cope kafasını salladı. Anlamıştı. "Yani biri bayan Kasner'in plakasını değiştirmiş."

"Kesinlikle. Çok eski, ama hala işe yarayan bir numara. Bir suç işlemeden önce bir araba çalarsın. Sonra birinin görmesi olasılığına karşı plakasını değiştirirsin. Bir kandırmaca daha. Ama suçluların çoğu en etkili metodun seninkiyle aynı marka bir otomobilin plakasıyla değiştirmek olduğunun farkına varmaz. Bu daha çok kafa karıştırır."

"O zaman Target'taki minibüsün çalıntı olduğunu düşünüyorsun."

"Sen düşünmüyor musun?"

"Sanırım öyledir," dedi Cope. "Bay Errico'nun hikâyesine anlam kattığı kesin. Reba Cordova hakkında neden endişe

duymamız gerektiğini anladım. Ama hala bunun kimliksiz cesetle bağlantısını anlayamadım."

"Şuna bir bak."

Bilgisayar ekranının Cope'un göreceği şekilde döndürdü. Cope dikkatini ekrana verdi.

"Bu ne?"

"Cesedin bulunduğu yerin yakınlarındaki bir polis kamerası. Sabah bakarken bununla zaman kaybettiğimi düşünmüştüm. Ama az önce..." Muse, "başlat" tuşuna bastı. Beyaz bir minibüs belirdi. "dondur" bastı ve görüntüyü sabitledi.

Cope ekrana yaklaşarak, "Beyaz minibüs," dedi.

"Beyaz Chevy minibüs evet."

"New Jersey'de bundan belki tonlarca vardır. Plakasını aldın mı?"

"Evet."

"Sanırım Kasner'inkiyle aynı."

"Hayır."

Cope gözlerini kıstı. "Hayır mı?"

"Hayır, tamamen farklı bir plaka."

"O zaman nedir bu önemli keşfin?"

Muse ekranı gösterdi. "Bunun plakası JYL 419. New York Armonk'tan Bay David Pulkingham'a ait."

"Yoksa onunda mı beyaz bir minibüsü var?"

"Evet. Ve bugün Palisades'teydi."

"Aradığımız adam o olabilir mi?"

"Yetmiş üç yaşında ve kaydı yok."

"O zaman başka bir plaka daha değiştirildiğini düşünüyorsun."

"Evet."

Clarence Morrow kapıdan kafasını uzattı. "Şef?"

"Evet?"

Paul Copeland'i görünce selam duruşuna geçer gibi dikleşti. "Günaydın Bay Savcı."

"Selam Clarence."

Clarence bekledi.

"Tamam," dedi Muse. "Ne buldun?"

"Az önce Helen Kasner'le konuştum."

"Ve?"

"Minibüsünün plakasını kontrol ettim. Haklıydınız. Plakası değiştirildiğini yeni fark etmiş."

"Başka?"

"Tam isabet. Onun plakasıda..." O sırada ekrandaki beyaz minibüsü gösteriyordu. "Bay David Pulkingham'a aitmiş."

Muse Cope'a baktı gülümsedi ve avuçlarını havaya kaldırdı.

"Bağlantı için seni tatmin edebildim mi?"

"Evet," dedi Cope. "Edebildin."

19. bölüm

Yasmin fısıldadı: "Haydi gidelim."

Jill arkadaşına baktı. Yüzündeki başına bela olan o hafif tüylerin hepsi gitmişti ama nedense Jill onları hala görebiliyordu. Yasmin'in Florida'nın güneyinde bir yerlerde yaşamaya başlayan annesi gelmiş ve onu doktora götürerek epilasyon yaptırmıştı. Bu görüntüsünü değiştirmişti değiştirmesine ama okulun ona korkunç bir yer gibi görünmesine mani olamamıştı.

Mutfaktaki masada oturuyorlardı. "Haftanın kadını" Beth ki Yasmin ona bu adı takmıştı tüm şarküteri çeşitleri, şık bir omlet ve Beth'in "o ünlü sıcak kekleri!" de dâhil olmak üzere müthiş bir kahvaltı hazırlayarak onu etkilemeye çalışmıştı. Ama kızlar tercihlerini çikolatalı cipslerden kullanınca Beth'i müthiş bir hayal kırıklığına uğratmışlardı.

"Tamam, kızlar, afiyet olsun." dedi Beth dişlerini sıkarak. "Bahçede oturup biraz güneşleneceğim."

Beth dışarı çıkar çıkmaz Yasmin masadan kalktı ve pencerenin kenarına süzüldü. Beth görünürde yoktu. Yasmin bir sağına bir de soluna baktı ve gülümsedi.

"Ne oldu?" diye sordu Jill.

"Gelip bir baksana." dedi Yasmin.

Jill kalktı ve arkadaşının yanına gitti.

"Büyük ağacın arkasına bak."

"Hiçbir şey görmüyorum."

"Daha yakından," dedi Yasmin.

Birkaç saniye sonra Jill gri ve bulanık bir şey gördüğünde Yasmin'in ne demek istediğini anladı. "Beth sigara mı içiyor?"

"Evet. Ağacın arkasına saklanmış."

"Neden saklanıyor?"

"Belki aşırı duyarlı gençlere kötü örnek olmamak içindir, belki de babam bilmesin diyedir. Babam sigara içenlerden nefret eder."

"Onu ele verecek misin?"

Yasmin omuzunu silkti ve gülümsedi. "Kim bilir? Başkalarını ispiyonlamıyor muyuz sanki?" Yasmin küçük bir çantayı karıştırmaya başladı. Jill yavaşça nefes aldı.

"Beth'in mi bu?"

"Evet."

"Bunu yapmamalıyız."

Yasmin suratını asıp karıştırmaya devam etti.

Jill arkadaşına yaklaşıp onu izledi. "İlginç bir şey var mı?"

"Hayır." Yasmin çantayı yerine koydu. "Hadi gel, sana bir şey göstermek istiyorum."

Çantayı tezgâhın üzerine koydu ve merdivenlere yöneldi. Jill de onu takip etti. Sahanlıktaki banyoda bir pencere vardı. Yasmin hızla pencere hizasına çıktı. Jill de. Beth gerçekten de ağacın arkasındaydı. Artık çok net bir şekilde görebiliyorlardı onu. Sanki suda boğulmak üzereyken bir cankurtaran simidi bulmuş gibi sigarasından derin ve sık nefesler alıyordu. Her bir nefeste gözlerini kapatıyor, yüzündeki çizgiler düzeliyordu.

Yasmin tek kelime etmeden banyodan dışarı çıktı ve Jill'e onu takip etmesini işaret etti. Babasının odasına girdiler.

Yasmin doğrudan komodine gitti ve çekmeceyi açtı.

Jill o kadar kolay şaşırmazdı. İkisi de keşfetmeyi seviyorlardı. Ortak noktalarından biri de buydu zaten. Her çocuk bir yere kadar karıştırmayı severdi aslında. Evde babası Jill'i "Casus Harriet" diye çağırırdı. Hiç ait olmadığı yerlere girer çıkardı. Jill sekiz yaşındayken annesinin çekmecesinde kolejdeyken yaz tatilinde gittiği Floransa'dan aldığı bir sürü eski kartpostalın ve ilaç kutusunun altına, arka tarafa saklanmış eski resimler bulmuştu.

Bir tanesinde o zamanlar onunla aynı yaşta, yani sekiz ya da dokuz yaşında bir oğlan çocuğu vardı. Ondan bir ya da iki yaş küçük bir kız çocuğunun yanında ayakta duruyordu. Jill bu kız çocuğunun annesi olduğunu hemen anlamıştı. Resmin arkasını çevirmişti. Son derece düzgün bir el yazısıyla "Tia ve Davey" ve tarih yazılmıştı.

Hiç Davey diye birinden söz edildiğini duymamıştı. Ama öğrenmişti. Üstüne vazife olmayan işlere burnunu sokma huyu ona güzel bir ders vermişti. Anne babalar da sır tutmayı seviyordu.

"Şuraya bak," dedi Yasmin.

Jill çekmeceye baktı. En üstte Bay Novak'ın prezervatifleri duruyordu. "Vay, bir sürü."

"Sence Beth'le yatarken de takmış mıdır?"

"Bunu düşünmek istemiyorum."

"O benim babam. Sence nasıl hissediyorum?" Jill çekmeceyi kapattı ve bir altındakini açtı. Birden fısıltıyla konuşmaya başladı Yasmin.

"Jill?"

"Ne?"

"Şuna bir bak."

Yasmin eski kazakların altına daldırmıştı elini. Metal bir kutu, katlanmış çoraplar ve birden durdu. Bir şey çıkartıp gülümsedi.

Jill yerinden sıçradı. "Sen ne...?"

"Bir silah bu."

"Silah olduğunu biliyorum!"

"Ve dolu."

"Onu yerine koy. Babanın dolu bir silahı olduğuna inanamıyorum."

"Birçok babanın dolu silahı vardır. Sana emniyet kilidinin nasıl açılacağını göstereyim mi?"

"Hayır."

Ama Yasmin onu dinlemedi. İkisi de korkuyla karışık bir merakla silaha baktılar. Yasmin silahı Jill'e uzattı. Jill önce istemediğini belirtmek için ellerini havaya kaldırdı ama silahın şekli, rengi onu çekmişti. Yavaşça eline aldı. Ağırlığı, soğukluğu ve sadeliği onu büyülemişti.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordu Yasmin.

"Elbette."

"Ama kimseye söylemeyeceğine yemin et."

"Söylemem tabii."

"Onu ilk bulduğumda Bay Lewiston'a doğrultmayı hayal etmiştim."

Jill yavaşça silahı aşağı indirdi.

"Nasıl gözümde canlandırıyordum bir bilsen... Sınıfa giriyorum. Silahı sırt çantama koymuşum. Bazen dersten sonra, herkes dağılınca... sonra parmak izlerimi temizliyorum silahtan... ya da evine gidiyorum. Wast Orange'da oturduğu evi biliyorum. Onu orada temizlesem kimse benden şüphelenmez. Sonra fikrimi değiştirip tam dersin ortasında diğer çocuklar

görsün diye... ama sonra birden bunun çok fazla Columbine Lisesi katliamı gibi görüneceği aklıma geliyor. Ben onlar gibi dışlanmış bir serseri değilim sonuçta."

"Yasmin?"

"Evet?"

"Beni korkutuyorsun."

Yasmin gülümsedi. "Öylece aklıma geldi. Bilirsin. Zararsız bir hayal. Hiç kimseye bir şey yapacağım yok."

Sessizlik.

"Bunu ödeyecek," dedi Jill. "Yani Bay Lewiston'ın bunu ödeyeceğini biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum," dedi Yasmin.

Bir arabanın yanaştığını duydular. Bay Novak eve dönmüştü.

Yasmin sakin bir şekilde silahı aldı, çekmecenin dibine yerleştirdi ve geri kalanları üzerine koydu. Ev kapısının açılmasına rağmen hiç telaşa kapılmadı.

"Yasmin? Kızlar?"

Yasmin çekmeceyi kapattı, gülümsedi ve kapıya yöneldi.

"Geliyoruz baba!"

Tia toparlanmak için vakit kaybetmedi.

Mike'la konuşur konuşmaz lobiye koştu. O mükemmel, rötuşsuz saçları perişan hale gelmiş Brett'in gözlerinden uyku akıyordu. Tia'yı Bronx'a kadar götürmeyi o teklif etmişti. Minibüsü bilgisayar ekipmanlarıyla doluydu ve plastik kokuyordu. Ayağını gaz pedalından hiç çekmedi. Tia yanında oturup bazı telefon görüşmeleri yapıyordu. Guy Novak'ı uyandırmış ve Mike'ın başına gelenleri kısaca anlatıp bir gün daha Jill'e

göz kulak olmasını istemişti. Adam Tia'ya çok sıcak davranmış ve hemen kabul etmişti.

"Jill'e ne diyeyim" diye sormuştu.

"Annenin işi çıkmış deyin. Endişelenmesini istemiyorum."

"Tamamdır."

"Teşekkürler Guy."

Tia oturup sanki böyle daha çabuk varacaklarmış gibi. Dikkatle yola baktı. Neler olduğunu kafasında birleştirmeye çalıştı. Mike cep telefonundaki GPS'le iz sürülebileceğini söylemişti. Bronx'taki garip bir bölgeye kadar Adam'ı takip etmişti. Oraya kadar arabayla gitmiş, DJ Huff'ı görmüş ve sonrada saldırıya uğramıştı.

Adam hala kayıptı. Belki geçen sefer olduğu gibi bir iki gün gözlerden uzak olmayı tercih etmişti.

Clark'ların evini aradı. Olivia'yla da konuştu. Hiçbiri Adam'ı görmemişti. Huff'ları da aradı ama evleri cevap vermedi. Bütün gece, hatta o sabah yapacağı görüşmeye hazırlanırken dahi içinde hep bir panik vardı. Ama Mike hastaneden aradıktan sonra panik yerini korkuya bırakmıştı. Oturduğu yerde sallanmaya başladı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Brett.

"Gayet iyiyim."

Ama iyi değildi. Spencer Hill'in kaybolduğu ve intihar ettiği geceyi düşünüyordu. Betsy'nin telefonunu...

"Adam, Spencer'ı görmüş mü?"

Betsy'nin sesindeki o panik. Katışıksız bir korku. Endişelenişti ve sonunda her saniyesini hak etmişti.

Gözlerini yumdu. Birden nefes alması güçleşti. Göğsü sıkışıyordu sanki. Boğazı düğümlendi.

"Camı açmamı ister misin?" diye sordu Brett.

"Hayır, iyiyim."

Kendini toplayıp hastaneyi aradı. Doktora ulaşmayı başardı ama bildiğinden daha fazlasını öğrenemedi. Mike dövülüp soyulmuştu. Anladığı kadarıyla dar bir sokakta bir grup adam gelip üzerine saldırmıştı. Bir beyin sarsıntısı geçirmiş ve saatlerce baygın yatmıştı, ama şimdi dinleniyordu ve iyileşecekti.

Hester Crimstein'ı evinden aradı. Patronu, kocası ve oğluna laf olsun diye biraz ilgi göstermişti ama esas endişelendiği davaydı.

"Oğlun daha önce de kaçmıştı değil mi?" diye sordu Hester.

"Evet, bir kez."

"Büyük ihtimal yine aynı şey olmuştur, değil mi? Sen de öyle düşünmüyor musun?"

"Daha önemli bir şey olmalı."

"Ne gibi?" diye sordu Hester.

"Bak, bir sonraki ifade saat kaçta?"

"Öğleden sonra üçte."

"Bir erteleme talep edeceğim. Ama kabul ederler mi bilmem. Geri dönmen lazım."

"Şaka yapıyorsunuz değil mi?"

"Anlayabildiğim kadarıyla orada yapabileceğin pek bir şey yok. Her yerden telefonla ulaşabilir, durumu öğrenebilirsin. Sana özel jet ayarlarım. Teterbero'dan dönebilirsin."

"Söz konusu olan ailem."

"Evet ama senden sadece birkaç saatliğine onları bırakmanı istiyorum. Onların daha iyi hissetmelerine bir katkın olmayacak. Sadece kendi için rahat olsun diye gidiyorsun. Bu

arada yirmi beş yıl hapis cezasına çarptırılma ihtimali olan masum biri için savaş veriyorum burada."

Tia tam o anda istifasını vermeyi istedi ama içinden bir ses onu sakinleştirdi. "Bakarım."

"Seni yine arayacağım."

Tia telefonu kapattı ve sanki üzerinde yeni bir tür bitki yeşeriyormuş gibi ellerine baktı. Bu gerçekten olmuş muydu?

Mike'ın odasına ulaştığında Mo'nun önceden gelmiş olduğunu gördü. Yumruk yaptığı elleri iki yanında bir şimşek gibi odaya girmişti. Gözleri yaş doluydu. "O çok iyi," dedi Mo *girdiğini görünce. "Biraz önce yeniden uykuya daldı."*

Tia odanın içinde yürümeye başladı. Diğer iki yatakta başka hastalar vardı. İkisinin de o anda ziyaretçisi yoktu. Tia bakıp Mike'ın yüzünü gördüğünde sanki midesine bir yumruk yemiş gibi hissetti.

"Aman Tanrım..."

Mo arkasından *gelip ellerini omuzlarına koydu.*

"Gittikçe iyileşiyor."

Tia'nın da ümit ettiği buydu. Geldiğinde neyle karşılaşacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama bu kadarı fazlaydı. Mike'ın sağ gözü tamamen kapanmıştı. Bir yanağı boydan boya jiletle kesilmiş gibiydi. Diğer yanağı ise yara bere doluydu. Dudağı yarılmıştı. Bir kolu battaniyenin altındaydı ama diğer kolunun alt kısmındaki kocaman çürükler açıkça görülebiliyordu.

"Ona ne yapmışlar?" diye fısıldadı.

"Onları ölmüş farzet," dedi Mo. "Beni duyuyor musun? Onları bulacağım ama tepelemeyeceğim dövmeyeceğim. Bil ki onları doğrudan öbür dünyaya göndereceğim."

Tia elini kocasının kolunun üzerine koydu. Kocası. Ha-

rika, yakışıklı, güçlü kocası. Yatakta yatan bu adamla Dartmouth'da tanışmış, aynı yatağı paylaşmış, ondan çocuk yapmış, hayat arkadaşı olarak onu seçmişti. Böyle şeyler sık sık aklına gelmezdi insanın ama işte böyle durumlarda... hayatınızı paylaşacağınız bir insanoğlu seçerdiniz. Aslında düşündüğünüzde bu gerçekten çok korkutucu bir şeydi. Tia nasıl olmuştu da hayatı olduğu gibi akışına bırakmıştı? Neden hayatlarının her saniyesini daha güzel, hatta daha tutkulu yapmak için özel bir çaba göstermemişlerdi?

"Seni o kadar çok seviyorum ki," diye fısıldadı Tia.

Mike'ın gözleri aralandı. Tia gözlerinde korkuyu görmüştü ve belki de en kötüsü buydu, zira daha önce Mike'ın korktuğunu görmemişti. Ağladığını dahi görmemişti. Mutlaka ağlamıştı ama Tia'ya göstermeden. Hep sapasağlam ayakta durmak, Tia'ya kol kanat germek isterdi ve belki çok demode gibi gelebilir ama Tia'da bunu isterdi.

Sanki birinin kendisine saldırdığını görür gibi gözlerini sonuna kadar açıp tavana dikti.

"Mike," dedi Tia. "Ben geldim, yanındayım."

Gözleri Tia'ya doğru döndü. Göz göze geldiler, ama hala korktuğu belliydi. Eğer Tia'yı gördüğünde rahatlamış olsa dahi bunu gösterememişti. Tia ellerini tuttu.

"Gittikçe iyileşiyorsun," dedi.

Gözleri karısına takılı kaldı ve artık Tia korkusunun nedenini iyice görebiliyordu. Ağzından şu kelimeler dökülmeden hemen önce ne diyeceğini anlamıştı zaten.

"Adam'dan haber var mı? Nerede o?"

20. bölüm

Dolly Lewiston arabanın bir kez daha evinin önünden geçtiğini gördü.

Geçerken yavaşlamıştı. Geçen seferki gibi. Geçen seferkinden de öncesi gibi.

"Yine o," dedi.

Beşinci sınıf öğretmeni kocası Joe Lewiston kafasını kaldırıp bakmadı bile. Hafif abartılı bir şekilde odaklanmış, sınav kâğıtlarını kontrol ediyordu.

"Joe?"

"Seni duydum Dolly," diyerek tersledi karısını. "Ne yapmam lazım ki?"

"Bunu yapmaya hakkı yok." Dolly arabanın yavaş yavaş gözden kaybolmasına baktı. "Polisi çağırsak iyi olur."

"Ne diyeceğiz?"

"Bizi gözetliyor diyeceğiz tabii ki."

"Yolu evimizin önünden geçiyorsa ne yapsın ki? Bu kanuna aykırı değil."

"Ama geçerken yavaşlıyor."

"Bu da kanuna aykırı değil."

"Onlara olanları anlatabilirsin."

Joe homurdandı ve kâğıtlara bakmaya devam etti. "Eminim polis çok yakın davranacaktır."

"Bizim de çocuğumuz var."

Tam bunu söylerken kadın üç yaşındaki çocukları Allie'yi izliyordu bilgisayardan. K-Little'ın web sayfası anne baba-

lara böyle bir hizmet sunuyordu. Odasındayken, yemek yerken, oyun oynarken, okurken, şarkı söylerken, boş zamanlarında izleyebiliyordunuz çocuğunuzu. Bu yüzden Dolly L-Little'ı seçmişti.

O ve Joe, ikisi de ilkokul öğretmeniydiler. Joe Mount Riker okulunda beşinci sınıfı okutuyordu. Dolly de Paramus'ta ikinci sınıfları. Dolly Lewiston işten çıkmak istiyordu ama paraya ihtiyaçları vardı. Kocası hala öğretmenliği çok seviyordu ama Dolly artık zamanla bütün arzusunu yitirmişti. Allie doğmuştu bir kere ama bütün neden sadece bu değildi. Hala çalışmaya devam ediyor ve şikâyetçi anne babaları savuşturmakla uğraşıyordu ama artık tek istediği evde kalıp K-Little'ın web sayfasından bebeğinin emniyette olup olmadığını izlemekti.

Ama diğer yandan devamlı evlerinin önünden geçip duran Guy Novak'ın kızıyla ilgilenmeye, güvende olup olmadığını kontrol etmeye hiç vakti olmamıştı. Dolly öfkesinin neden kaynaklandığını biliyor, hatta bir yere kadar da onu anlayabiliyordu. Ama ailesine zarar vermesine izin veremezdi. Böyle şeyler hayatta herkesin başına gelebilirdi ama ailesi söz konusu olunca akan sular dururdu.

Dönüp Joe'ya baktı. Gözleri kapalı, başı dikti. Gidip arkasına geçti ve ellerini omuzuna koydu. Bu dokunuştan birden irkildi adam. Bir saniyelik bir şeydi ama tüm bedenine yayılmıştı bu ürperme. Son haftalarda çok gergindi. Dolly ellerini çekmedi. Joe biraz rahatlamıştı. Kadın omuzlarına masaj yapmaya başladı. Joe buna bayılırdı. Birkaç dakika sonra kaslarının yumuşamaya başladığını hissetti.

"Her şey yolunda," dedi Dolly.

"Kontrolümü kaybettim sadece. Her zamanki gibi ve..."

"Biliyorum."

Gerçekten de anlamıştı Dolly. İşte bu yüzden kocası iyi bir öğretmendi. İhtiraslıydı. Öğrencilerini dinler, onlarla şakalaşır, ama bazen patavatsız patavatsız konuşmasına rağmen çocuklar bundan hoşlanırdı. Çocukların daha dikkatli dinlemesini ve daha çok şey öğrenmesini sağlardı. Anne babaların bazıları Joe'nun gaflarından hafif rahatsız olsa da kendisini koruyacak yeterli insan vardı etrafında. Anne babaların büyük bir kısmı çocuklarını Bay Lewiston'un okutmasını arzuluyorlardı. Zira çocuklarının okulu sevmesini ve Dolly gibi artık bu işi isteksizce, sadece görevi olduğu için yapan değil, içten gelen bir coşkuyla çocuklara bir şeyler vermek isteyen bir öğretmenlerinin olmasını istiyorlardı. Bay Lewiston gibi.

"Kızı gerçekten de çok incittim," dedi

"Ama bunu isteyerek yapmadın. Bütün çocuklar ve aileleri seni hala çok seviyor."

Joe hiçbir şey söylemedi.

"Bunu atlatacak. Her şey geçecek Joe. Her şey daha iyi olacak."

Joe'nun alt dudağı titremeye başladı. Büyük bir çöküş yaşıyordu. Evet, Dolly ona aşıktı, çok ama çok iyi bir öğretmendi, çok iyi bir insandı ama ne olursa olsun Dolly kocasının güçlü olmadığını biliyordu. Diğer insanlara göre öyle değildi ama. Büyük bir aileden gelmiş, beş kardeşin en küçüğü olarak büyümüştü. Ama babası çok fazla otoriterdi. Ailenin en küçük oğlu olarak aşağılanmış ve hor görülmüştü. Bu yüzden de huzuru komik ve eğlendiren biri olmakta buldu. Joe Lewiston şimdiye kadar tanıdığı en kibar adamdı ama o kadar da zayıftı.

Dolly için sakıncası yoktu. O zaman güçlü olma işi Dolly'ye kalmıştı. Kocasını ve ailesini bir arada tutmak onun göre-

viydi artık.

"Sana birden parladığım için üzgünüm," dedi Joe.

"Tamam, önemli değil."

"Haklısın. Geçecek."

"Kesinlikle." Dolly kocasının ensesini ve kulağının arkasındaki benin üzerini öptü. Vücudunda en sevdiği yer. Dilini üzerinde gezdirdi. İnlemesini bekledi, ama boşuna. Dolly, "Belki biraz şu kâğıtları bir kenara bıraksan iyi olur," diye fısıldadı.

Joe hafifçe kendini çekti. "Bunları bitirmem lazım."

Dolly ayağa kalkıp bir adım geri attı. Joe Lewiston ne yaptığını anlayıp telafi etmeye çalıştı.

"Hakkımı başka bir zaman kullanabilir miyim?" diye sordu.

Tıpkı kadınların yaptığı gibi havasında olmadığı zamanlarda hep böyle söylerdi. Aslında ilk adımı atan hep kendisi olurdu, yani bu konuda hiç de zayıf sayılmazdı ama son bir iki ayda her konuda olduğu gibi seks konusunda da çok değişmişti.

"Elbette," dedi Dolly, ve arkasını döndü.

"Nereye gidiyorsun?"

"Az sonra gelirim. Markete gidip sonra da Allie'yi alacağım. Sen de kâğıtlara bakmayı bitirirsin bu arada."

Dolly Lewiston yukarı çıktı, interneti açtı, Guy Novak'ın adresine baktı ve tam yol haritasına göz gezdirdi. Bir de e-maillerine baktı. Her zaman velilerden birinden şikâyet e-maili gelirdi. Ama iki gündür mailleri çalışmıyordu ve hâlâ düzelmemişti.

Arayıp "Mailim hala bozuk," dedi.

Bilgisayarcı çocuk da bir daha bakacağını söyledi.

Dolly, Guy Novak'ın evinin haritasını yazıcıdan çıkarttı. Kâğıtları dörde katlayıp cebine sıkıştırdı. Çıkmadan önce kocasını saçlarından öptü. Joe onu sevdiğini söyledi. Dolly de Joe'ya.

Anahtarlarını kaptığı gibi Guy Novak'ın arkasından yola çıktı.

Tia yüzlerinden okuyabiliyordu. Polis Adam'ın kayboluş hikâyesine inanmamıştı.

"Bence tüm polis birimlerine haber vermelisiniz." dedi Tia.

İki polis yanyana durduklarında gerçekten de çok komik duruyorlardı. Biri Latin ırkından polis üniforması giymiş Guttierezdi. Diğer uzun boylu siyahi olanı ise kendini dedektif Clare Schlich diye tanıtmıştı.

Schlich, Tia'nın sorusuna şöyle cevap verdi: "Oğlunuz kriterlere uymuyor."

"Neden?"

"Zorla kaçırıldığına dair elimizde kanıt olması lazım."

"Ama daha on altı yaşında ve ortalıkta yok."

"Evet."

"O zaman ne tür bir kanıt lazım size?"

Schlich omuzunu silkti. "Mesela bir görgü tanığı."

"Zorla kaçırılma yeterli kanıt değil mi?"

"Doğru Bayan, ama zorla kaçırıldığını gösteren bir iz, fiziksel hasar olmalı. Var mı?"

Tia kaba olduklarını söyleyemezdi. Ukalalık daha doğru bi sözcük olurdu.

Görevlerinin gereği tüm bilgileri almışlardı. Anne baba-

nın endişelerini çok iyi anlıyorlardı ama bütün işlerini bir kenara bakıp sadece bu kaybolma olayına odaklanmaya da sıcak bakmıyorlardı. Clare Schlich Mike ve Tia'nın kendisine anlattığı her şeyi iyice not edip emin oldu.

"Oğlunuzun bilgisayar yazışmalarını mı takip ettiniz?"

"GPS'lemi takip ettiniz?"

"Onu Bronx'larda arayacak kadar endişe mi duyuyordunuz?"

"Daha öncede mi kaçmıştı?"

Aslında bir yere kadar Tia iki polisi de suçlamıyordu ama tek bildiği şey Adam'ın kayıp olduğuydu. Guttierez daha önceden Mike'la görüşmüştü zaten. Şöyle ekledi: "Daniel Huff Junior'ı sokakta gördüğünüzü belirttiniz. Oğlunuzun da mı geçen gece onunla olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Evet."

"Daha az önce babasıyla konuştum. Bir polis. Bunu biliyor muydunuz?"

"Biliyorum."

"Oğlunun bütün gece evde olduğunu söyledi."

Tia, Mike'a baktı. Mike'ın gözlerinden ateş fışkırıyordu sanki. Kirpikleri birer diken gibi görünüyordu. Bu bakışı bilirdi Tia. Elini kocasının kolunun üstüne koydu ama sakinleşeceğe benzemiyordu.

"Yalan söylüyor," dedi Mike.

Polis omuzlarını silkti. Tia, Mike'ın şişliklerle dolu yüzünün karardığını gördü. Mike önce Tia'ya sonra Mo'ya baktı ve şöyle dedi: "Buradan çıkıyoruz. Hemen şimdi."

Doktor Mike'ın bir gün daha kalmasını istiyordu ama bu olmayacaktı. Tia endişeli eşi oynamak yerine kocasının bu kararına saygı duymak zorundaydı. Mike'm vücudundaki yara

berelerle kendi başına başa çıkabileceğini biliyordu. Çok güçlüydü. Bu onun üçüncü yaralanmasıydı. İlk ikisi hokey oynarken olmuştu. Mike birkaç dişini kaybetmiş, yüzüne bir sürü dikiş atılmıştı. Ayrıca iki kez burnu, bir kez de çenesi kırılmıştı. Ve bir kere ama bir kere bile hiçbir maça çıkmamazlık etmemişti. Hatta yaralandığı maçlarda dahi sonuna kadar oynamaya devam etmişti.

Tia ayrıca kocasıyla bu konuda tartışamayacağını biliyordu ve tartışmak da istemiyordu zaten. Bir an önce yataktan kalkmasını ve gidip oğlunu aramasını istiyordu. Biliyordu ki hiçbir şey yapmazsa daha da fazla üzülecekti.

Mo, Mike'ın doğrulmasına yardım etti. Tia da giyinmesine. Kıyafetlerin üzerinde kan lekesi vardı. Mike umursamadı bile. Ayağa kalktı. Tia telefonunun titreştiğini hissettiğinde neredeyse kapıya varmışlardı. Arayanın Adam olması için dua etti. Ama maalesef o değildi.

Hester Crimsetein bir merhaba bile demeden doğruca konuya girdi.

"Oğlundan haber var mı?"

"Hiç haber yok. Polise göre kaçmış olabilir."

"Sen kaçtığını düşünüyor musun peki?"

Tia bu soruya içerlemişti.

"Hayır."

"Brett onu takip ettiğinizi söyledi," dedi Hester.

Brett'in de ağzında bakla ıslanmıyordu. Harika! "Yazışmalarını takip ediyorum."

"Ben ne diyorum, sen ne diyorsun."

"Adam bu şekilde kaçmaz."

"Tabii ya, hangi anne baba aksini söyler ki?"

"Ben oğlumu tanıyorum."

"Kötü haber: Erteleme talebimiz geri çevrildi."

"Hester-"

"Boston'a geri dönmeyeceğini söylemeden önce beni dinle. Seni alması için bir Limuzin ayarladım. Şu anda hastanenin dışında bekliyor."

"Gidemem."

"Sadece dinle Tia. Bunu bana borçlusun. Şoför seni Teterboro havaalanına götürecek. Evine çok yakın. Özel uçağım var. Yanında cep telefonun var. O arada bir şey olursa şoför seni istediğin yere bırakır. Uçakta da telefon var. Eğer havadayken bir şey duyarsan pilotun tam zamanında her şeyi sana bildirir. Belki Adam mesela Philadelphia'da bulundu. Oraya da gitmeni sağlarım."

Mike ne olup bittiğini öğrenmek ister gibi baktı Tia'ya. Tia başını salladı ve devam etmelerini söyledi.

"Boston'a vardığında," diye devam etti Hester, "görüşmeyi yaparsın. Eğer görüşmen sırasında bir şey olursa anında orada kesip özel uçakla evine dönersin. Boston Teterboro havaalanı arası sadece kırk dakika. Dua et ki oğlun evden içeri gidip sadece arkadaşlarıyla birkaç kadeh içmek için dışarı çıktığını söylesin. Ne olursa olsun görüşmeyi yapıp eve dönmen üç dört saatini alacak."

Tia burnunun üstünü çimdikledi.

"Söylediklerim mantıklı değil mi?" dedi Hester.

"Evet."

"İyi o zaman."

"Fakat yapamam."

"Neden?"

"Konsantre olamam."

"Yapma. Çok kolay iş. Ne istediğimi biliyorsun."

"Adama biraz cilve yapmamı. Ama kocam hastanede-"

"Çıkmak üzeresiniz. Her şeyi biliyorum Tia."

"Bakın, kocam saldırıya uğradı, oğlumsa hala kayıp. Sizce adama biraz cilve yapıp ağzından laf alabilecek durumda mıyım?"

"Durum mu? Durumdan kime ne? Sadece yapmak zorundasın. Burada bir adamın özgürlüğü söz konusu Tia."

"Başka birini bulmak zorundasın."

Sessizlik.

"Bu son kararın mı?" dedi Hester.

"Evet, son kararım. İşten çıkartıldım mı?"

"Bugün değil," dedi Hester, "ama yakında. Çünkü artık sana güvenemeyeceğimi anladım."

"Güveninizi yeniden kazanmak için çok çalışırım."

"Kazanamayacaksın. İnsanlara bir ikinci şans vermem genelde. Bir tane dahi şansa ihtiyacı olmayacak o kadar çok avukat var ki emrimde. İşten çıkana kadar yine önemsiz işlerle uğraştıracağım seni. Çok kötü. Potansiyelin olduğunu düşünüyordum."

Hester Crimstein telefonu kapattı.

Dışarı çıktılar. Mike hala karısına bakıyordu. "Tia?"

"Anlatmak istemiyorum."

Mo onları eve götürdü.

Tia "Ne yapacağız?" diye sordu.

Mike ağrı kesici bir hap yuttu. "Belki Jill'i alsan iyi olur."

"Tamam, nereye gidiyorsun?"

"Başlangıç olarak sayın polis şefi Daniel Huff'la neden yalan söylediğiyle ilgili ufak bir görüşme yapacağım."

21. Bölüm

Şu oğlanın babası polis değil mi?" dedi Mo.

"Aynen öyle."

"O zaman kolay kolay gözü korkmaz."

Mike'ın geçen gece Huff'ın öfkesine maruz kalmadan önce park ettiği yere çektiler. Mo'yu dinlemiyordu. Hışımla arabadan dışarı çıktı. Mo da onu takip etti. Mike kapıya vurup bekledi. Cevap gelmeyince bu sefer zili çaldı ve biraz daha bekledi.

Kimse cevap vermemişti.

Mike evin arkasına gitti. Arka kapıyı da çaldı. Hala cevap yoktu. Pencereden içeri baktı. Evde hareket yoktu. Kapı kolunu ittirdi. Kapı kilitliydi.

"Mike?"

"Yalan söylüyor Mo."

İkisi birlikte arabaya döndüler.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Mo.

"Bırak arabayı ben kullanayım."

"Hayır. Nereye?"

"Huff'ın çalıştığı Polis Merkezine."

Polis Merkezi eve çok yakındı. Yarım milden az. Mike Daniel Huff'ın bu şekilde işine gidip geldiğini düşündü. Evle işin bu kadar yakın olması ne büyük şanstı. Mike trafikte ve köprüde geçen saatlerini düşündü ve sonra bunları düşünmenin aslında ne kadar anlamsız olduğunu ve kısa kısa nefes aldığını fark etti. Mo göz ucuyla onu izliyordu.

"Mike?"

"Ne?"

"Burada sinirlerine hakim olmalısın."

Mike kaşlarını çattı. "Sana çekmişim."

"Evet, bana çekmişsin. Ya sağduyu çağrısı konusundaki alaycı konuşmamla dalga geçersin, ya da eğer tedbirli olmayı savunuyorsam bunun gerçekten senin yararına olduğunu kavrarsın. Sen seç. Bir polis merkezine dalıp ağzına geleni söyleyemezsin."

Mike hiçbir şey söylemedi. Polis merkezi tepeye inşa edilmiş eski bir kütüphaneden bozma bir binadaydı ve otoparkı tıklım tıklım doluydu. Mo bir yer bulabilmek için birkaç kez tur attı.

"Beni duydun mu?"

"Evet Mo seni duydum."

Anlaşılan park yeri bulamayacaklardı.

"Güney otoparkına gireyim bari."

"Zamanımız yok," dedi Mike. "Ben tek başıma giderim."

"Asla olmaz."

Mike, Mo'ya döndü.

"Şişşş Mike, korkunç görünüyorsun."

"Şoförlük yapmak istiyorsan tamam yap ama sen benim bakıcım değilsin Mo. O yüzden beni burada indir. Zaten Huff'la tek başıma konuşacağım. Seni görürse şüphelenir. İki baba olarak karşılıklı konuşacağız."

Mo arabayı kenara çekti. "Demin ne söyledin?"

"Nasıl yani?"

"İki baba olarak dedin. O da bir baba."

"Yani?"

"Bir düşün bakalım."

Mike ayağa kalktığında göğüs kafesinde korkunç bir ağrı hissetti. Fiziksel ağrılar kişiden kişiye değişirdi. Mike'ın ağrı eşiği yüksekti. Bunu biliyordu. Ama bazen bunu rahatlatıcı bulurdu. Uzun uzun spor yaptıktan sonra vücudunda beliren o ağrıdan hoşlanırdı. Kaslarının ağrıması hoşuna giderdi. Buz üzerindeyken diğer oyuncular sert darbelerden kaçarken o tam tersine üzerine üzerine giderdi. Esaslı bir darbe aldığında içinden "elinden geleni ardına koyma" diyesi gelirdi.

Polis merkezinin sakin olacağını düşünmüştü. Kasaba kurallarına göre sabah saat ikiden sonra sokağa park etmek yasaktı ve o aralar evlerinin park yerine taş döşendiğinden gece arabayı sokakta bırakmak üzere izin almak için gelmişti buraya bir keresinde. Masasında oturan sadece bir polis vardı ve arka masaların çoğu boştu. Bugün en az on beş polis dışarıdaydı muhtemelen.

"Yardım edebilir miyim?"

Üniformalı polis içeride çalışmak için çok gençti. Bu da belki televizyon dizilerinin bizi nasıl yanılttığına iyi bir örnekti. Ama Hill Street Blues dizisinde Myron, oraya buraya "hey dışarıdakiler, dikkatli olun" diye talimat veren genç bir stajyerin kalmasını isterdi ofiste hep. Ama bu polis sanki on iki yaşındaydı. Şaşkınlığını saklamaya gerek duymadan inceledi Mike'ı.

"Yaralanmanızla mı ilgiliydi?"

"Hayır," dedi Mike. Diğer polisler daha hızlı harekete etmeye başlamıştı. Birbirlerine evrak uzatıyorlar, bağırıp çağırıyorlardı.

"Memur Huff'ı görmeye geldim."

"Yüzbaşı Huff'mı demek istediniz."

"Evet."

"Neyle ilgili olduğunu sorabilir miyim?"

"Ona Mike Baye'in kendisiyle görüşmek istediğini söyleyin."

"Gördüğünüz gibi şu anda çok yoğunuz."

"Görüyorum," dedi Mike. "Önemli bir olay mı var?"

Genç polis Mike'a açıkça seni ilgilendirmez der gibi bakış attı. Mike Ramada otelinin otoparkına park etmiş bir arabayla ilgili konuştuklarını duydu ama hepsi bu kadar.

"Ben Yüzbaşı Huff'a ulaşmaya çalışırken siz lütfen burada bekleyin."

"Tabii ki."

Mike bir banka oturdu. Yanında bazı evrakları dolduran takım elbiseli bir adam vardı. Polislerden biri bağırdı: "Bütün personeli sorguya çektik. Kimse kadını görmemiş." Mike biraz da sakinleşebilmek için. Hiç işi olmadığı halde neler olup bittiğini merak etti.

Huff yalan söylemişti.

Mike genç polisten gözlerini ayırmadı. Çocuk konuştuktan sonra telefonu kapattı ve Mike'a baktı. Mike olumlu bir cevap gelmediğini hemen anlamıştı.

"Bay Baye?"

"Doktor Baye," diye düzeltti Mike. Bu sefer biraz ukalalık gibi olmuştu ama bazen insanlar doktor olduğunuzu öğrendiğinde size özel muamele yapabilirlerdi. Sık değil. Bazen.

"Doktor Baye korkarım çok meşgul olduğumuz bir zamanda geldiniz. Yüzbaşı Huff sizi en kısa zamanda arayacağını söyledi."

"Bu böyle olmaz,"dedi Mike.

"Pardon? Anlayamadım."

İçerisi genişti. Bir metre yüksekliğinde bir banko vardı.

Neden bütün polis merkezlerinde bu vardı ki? İsteseniz kim sizi durdurabilirdi ki? Bir omuz darbesiyle derhal içeri girebilirdiniz. Arka kısımda kapısında YÜZBAŞI HUFF yazan oda rahatça görülebiliyordu. Göğüs kafesinden bütün vücuduna yayılan ağrıları göze alarak hızla kalkıp ön masanın yanından geçti.

"Bayım?"

"Önemli değil, yolu biliyorum."

Sürgüyü açıp hızla yüzbaşının odasına doğru yürüdü.

"Orada dur!"

Mike çocuğun ateş etmeyeceğini bildiğinden yoluna devam etti. Kimse yanına yaklaşmadan önce kapıya varmıştı. Kapı kolunu kavradı. Kilitli olmayan kapıyı sonuna kadar açtı.

Huff masasında telefonla konuşuyordu.

"Neler oluyor?"

Genç polis hızla Mike'ın yanına gitti, tam açıklama yapmaya hazırlanıyordu ki Huff eliyle gitmesini işaret etti.

"Tamam, çık sen."

"Üzgünüm yüzbaşı. Birden yerinden fırladı."

"Tamam, önemli değil. Kapıyı da kapat."

Çocuğun içi rahat etmemişti ama Huff'ı dinledi. Duvarlardan birinde pencere vardı. Mike pencerenin kenarına gidip ayakta durdu. Mike Huff'a önce hızla bir bakış attı ve sonra bütün dikkatini ona verdi.

"Yalan söyledin," dedi.

"Mike çok meşgulüm."

"Saldırıya uğramadan önce oğlunu gördüm."

"Hayır görmedin. Evdeydi çünkü."

"Koca bir palavra."

Huff ayağa kalkmamış, Mike'a oturmasını söylememiş-

ti. Ellerini boynunun arkasında kavuşturdu ve arkaya kaykıldı. "Gerçekten bunu konuşmak için zamanım yok."

"Oğlum senin evindeydi. Sonra Bronx'a gitti."

"Bunu nasıl bilebilirsin ki Mike?"

"Oğlumun cebinde GPS sistemi var."

Huff kaşlarını kaldırdı. "Vay canına!"

Kesin daha önceden öğrenmişti. New York'lu meslektaşları onu haberdar etmiş olmalıydı.

"Neden yalan söylüyorsun Huff?"

"Bu GPS'e ne kadar güveniyorsun?"

"Ne?"

"Belki DJ'le değildi. Belki bir komşunun evindeydi. Lubetkin'lerin oğlu bizim evden iki bina sonra. Ya da ne bileyim, belki ben eve gelmeden önce bizdeydi. Ya da belki evin etrafında takılıyordu ve sonra bize gelmekten vazgeçti."

"Ciddi misin?"

Biri kapıya vurdu. Başka bir polis kafasını içeri uzattı. "Bay Cordova burada."

"Onu bir odaya yerleştir," dedi Huff. "Bir dakikaya kadar geliyorum."

Polis başıyla onayladı ve kapıyı kapattı. Huff yerinden kalktı. Uzun boyluydu saçlarını arkaya doğru taramıştı. Mike'ı evin önünde gördüğü geçen gecede olduğu gibi polislere özgü bir soğukkanlılık vardı üzerinde ama şu anda çalışmak onu biraz yormuştu anlaşılan. Mike'la göz göze geldiler. Mike gözlerini kaçırmadı.

"Oğlum bütün gece evdeydi."

"Bu koca bir yalan."

"Şimdi gitmem lazım ve bir daha seninle bu konuyu konuşmak istemiyorum."

Kapıya doğru yürümeye başladı. Mike önüne atlayarak yolunu kesti.

"Oğlunla konuşmam lazım."

"Yolumdan çekil Mike."

"Hayır."

"Yüzün."

"Ne olmuş ona."

"Yeteri kadar darbe almış gibi görünüyor."

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

Huff bir şey söylemedi.

"Yapma Huff. Zaten yeteri kadar darbe aldım. Bir daha mı denemek istiyorsun?"

"Bir daha mı?"

"Belki o sırada sen de oradaydın."

"Ne?"

"Ama oğlun oradaydı. Bunu biliyorum. O zaman şöyle yapalım. Sadece ikimiz. Bire bir. Kimse arkamdan yaklaşıp tuzağa düşürmesin. Haydi gel. Silahını bir kenara koyup kapıyı kilitle. Dışarıdaki dostlarına bizi rahatsız etmemelerini söyle. Görelim bakalım ne kadar sertmişsin."

Huff yarım yamalak güldü. "Bu oğlunu bulmana yardım edecek mi?"

Ve işte o anda Mo'nun ne demek istediğini anladı Mike. Bire bir demişti ama aslında Mo'nun söylediği gibi iki baba olarak demeliydi. Mike oğlunu kurtarmaya çalışıyordu ve Huff'da öyle. DJ Huff, Mike'ın umurunda değildi ve Adam da Huff'ın umurunda değildi. İkisi de çocuklarını koruyorlardı. Huff bunun için savaşırdı. Yense de yenilse de Huff çocuğundan vazgeçemezdi. Diğer anne babalar gibi. Clark, Olivia ve diğerleri gibi. Mike'ın hatası buydu. O ve Tia bir seferinde

yavrularını korumak için bir el bombasının üzerine atlayan anne babalardan konuşmuşlardı. İkisinin de yapması gereken çocuklarımızı koruyacağız derken soğukkanlılıklarını kaybetmemekti.

"Adam kayıp," dedi Mike.

"Bunu anlayabiliyorum."

"New York polisiyle konuştum. Peki, bana burada kim yardımcı olacak?"

"Cassandra'ya onu özlediğimi söyle," diye fısıldadı Nash.

Ve sonunda uzun uğraşlardan sonra Reba Cordova'yı da halletmişti.

Nash Sussex İlçesinin 15 numaralı otoyolunun üzerindeki özel depoya doğru sürdü.

Kamyonu kiraladığı garaja benzeyen depolama ünitesine çekti. İyice kararmıştı hava. Etrafta onu görebilecek kimse yoktu. Cesedi çok uzun süre bulamayacakları bir şekilde bir çöp bidonuna atmıştı. Depolama üniteleri bu tip şeyler için çok işe yarıyordu. Bir kaçırma olayında kaçıran kişilerin adamı buralarda sakladığını duymuştu. Kurban kazayla nefes darlığından ölmüştü. Ama Nash başka hikâyeler de biliyordu. İnsanı tık nefes eden hikâyeler. Bir kayıp ilanı görürsünüz. Kayıp ilanındaki kişiye ne olduğunu merak edersiniz. Hani şu süt kutularında resmi olan çocuklar, hani şu bir gün birden evi terk eden kadınlar... Ve bazen çoğunlukla bilmek istemeseniz bile, bu tip yerlerde sıkıca bağlanmış, ağızlarında bir tıkaçla, ölü bulunduklarını öğrenirdiniz. Hatta bazen de hayatta kalabilmeyi başarmış olurlardı.

Nash bilirdi, polisler katillerin hep aynı yöntemlerle çalıştıklarını sanırlardı. Doğru olabilirdi zira katillerin çoğu birer morondu. Ama Nash tam tersini yapmıştı. Marianne'ı tanınmayacak hale gelene kadar dövmüştü, ama bu sefer Reba'nın yüzüne dokunmamıştı bile. Taktik meselesi. Marianne'ın gerçek kimliğini saklayabileceğini biliyordu. Ama Reba için aynı şey geçerli değildi. Şimdiye kadar kocası çoktan polise gitmişti bile. Yeni bir ceset bulunduğunda polis hemen Reba Cordova olduğunu düşünecekti.

O zaman cesedin sonsuza kadar bulunmaması gerekiyordu.

İşte anahtar taktik buydu. Nash, Marianne'ın cesedini kolayca bulabilecekleri bir yere atmıştı. Ama Reba tam anlamıyla kayıplara karışmıştı. Arabasını otelin otoparkına bırakmıştı. Polis bir kaçamak yapmak istediği için oraya gittiğini düşünecekti. Bu konuya odaklanacaklar, oralarda dolaşacaklar ve bir erkek arkadaşının olup olmadığını bulmak için geçmişini araştıracaklardı. Hele hele Reba'nın gerçekten bir sevgilisi olduğu bulunursa bu Nash için piyangodan büyük ikramiyeyi kazanmak gibi bir şey olurdu. Polis ortaya çıkarttığı bu sevgiliyle ilgili bir şey bulamayacaktı elbette. Her iki durumda da ceset kolay kolay bulunamayacağına göre, artık ilerlemek için ellerinde bir şey kalmayacak ve kaçtığını varsayacaklar, Reba ve Marianne arasında bir bağlantı kuramayacaklardı.

O zaman cesedi kesinlikle burada tutacaktı. En azından kısa bir süreliğine.

Pietra'nın gözünün önüne ölüler geldi. Eskiden bir zamanlar Yugoslavya diye anılan ülkede göz kamaştırıcı bir aktristi. Sonra ülkede etnik temizlik başlamıştı. Kocası ve oğlu gözlerinin önünde hayal edilemeyecek kadar korkunç bir şe-

kilde öldürülmüştü. Pietra onlar kadar şanslı olmadığı için kurtulmuştu. Nash o zamanlar bölgede paralı asker olarak çalışıyordu. Pietra'yı o kurtarmıştı. Ya da Pietra'dan kalanları demek daha doğru olur. O günden sonra Pietra sadece o barda Marianne'ı paketledikleri gün yaşadığını hissetmişti. Ondan önce yaşıyor sayılmazdı. Sırp askerleri her şeyini alıp götürmüştü.

"Cassandra'ya söz verdim," dedi Nash kadına. "Bunu anlıyorsun değil mi?"

Pietra boşluğa baktı. Nash profilini inceledi.

"Bu seferki seni kötü hissettirdi değil mi?"

Pietra hiçbir şey söylemedi. Reba'nın cesedini bir saman ve gübre yığınının içine attılar. Nash artık yeni bir plaka çalmaya cesaret edemiyordu. Bir izolasyon bandı aldı ve F harfini E yaptı. Bu yeterli olacaktı. Hangarın köşesinde minibüsün kimliğini saklamak için kullandığı başka malzemeler de vardı. Üzerinde Tremesis Paints yazan bir manyetik levha ve üzerinde Cambridge Institute yazan bir başkası. Ama o geçen Ekim ayında katıldığı HZ. İSA SEVGİSİ konulu dini bir konferanstan aldığı üzerinde TANRI ATEİSTLERE İNANMAZ yazan araba etiketini tercih etti.

Nash gülümsedi. Evet, böyle dini bir yazı dikkat çekiciydi. Çift taraflı bantla yazıyı minibüsün arkasına yapıştırdı. Bu kocaman yazıyı okuyan insanların bazıları öfkelenecek bazıları da çok etkileneceklerdi. Ama ne olursa olsun fark edilecekti. Ve bu tip yazıları gördüğünüzde plakaya dikkat bile etmezsiniz.

Minibüse geri döndüler.

Pietra'ya rastlayana kadar Nash gözlerin kalbin aynası olduğu palavrasına inanmazdı. Ama artık lafın doğruluğu gün

gibi ortadaydı. Pietra'nın gözleri muhteşem güzellikteydi. Maviydiler ve ortalarında küçük sarı benekler vardı. Ama buna rağmen gözlerindeki tüm parlaklık gitmişti ve artık sonsuza kadar geri dönmeyecekti.

"Yapılması lazımdı Pietra. Bunu anlaman gerekiyor."

Pietra sonunda konuştu: "Bundan zevk aldın."

Bunu yargılamak için söylememişti. Nash'ı ona yalan söylemeyeceğini bilecek kadar uzun zamandır tanıyordu.

"Yani?"

Pietra, Nash'e baktı.

"Ne var Pietra?"

"Aileme neler yapıldığını gözlerimle gördüm," dedi Pietra.

Nash hiçbir şey söylemedi.

"Oğluma ve kocama korkunç işkenceler yapıldı. Özellikle de bunları seyretmeye zorlandım. Ölmeden önce gördükleri son şey buydu. Benim de onlarla birlikte acı çektiğim."

"Bunu biliyorum," dedi Nash. "Ve bundan zevk aldığımı söylüyorsun. Ama sen de zevk aldın öyle değil mi?"

Pietra hiç düşünmeden cevap verdi. "Evet."

Çoğu insan tersini, yani bu derece korkunç bir katliama tanık olan birinin bir daha kan dökülmesine karşı olduğunu düşünürdü. Ama gerçek farklıydı. Misilleme yapma arzusuyla şiddet şiddeti besliyordu. Tecavüze uğramış bir çocuğun büyüyünce tecavüzcü olmaya eğilimi vardı. Annesinin babası tarafından dövüldüğüne tanık olan bir çocuk büyüyünce aynı şeyi karısına yapıyordu.

Neden?

Neden biz insanlar ders almamız gereken olayları öğrenmekte bu kadar başarısızdık? Aslında tiksinerek yaklaşmamız

gereken şeyleri neden tekrarlıyorduk?

Nash'in onu kurtarmasından sonra Pietra intikam yemini etmişti. Tedavi gördüğü süre içinde tek düşündüğü buydu. Hastaneden çıktıktan üç hafta sonra Nash'le Pietra ailesine işkence eden bir askeri takibe almışlardı. Onu yalnızken yakalamayı başardıklarında Nash askeri bağlayıp ağzına tıkaç tıkmıştı. Pietra'nın elin bir bahçıvan makası vermiş ve ikisini yalnız bırakmıştı. Asker ancak üç gün sonra son nefesini vermişti. İlk günün sonunda asker artık onu bir an önce öldürmesi için Pietra'ya yalvarmaya başlamıştı. Ama Pietra onu öldürmedi.

Her anından müthiş zevk almıştı.

Çoğu insan karşısındakine her ne kadar da hak etmiş olsa dahi aynı şeyi yaptıktan sonra kendilerini boşlukta hisseder, eninde sonunda intikamın boş, gereksiz bir duygu olduğunu görürlerdi. Ama Pietra o insanlardan değildi. O ilk şiddet deneyimi, hevesini daha da arttırmıştı. Ve bu Nash'le birlikte hareket etmesinin en önemli nedenlerinden biriydi.

"Peki ne farkı var diğerlerinden şimdi bunun?" diye sordu Nash.

Nash bekledi. Pietra konuşmadan önce bir süre bekledi.

"Bilinmezlik," dedi fısıldar gibi. "Asla bilememek. Fiziksel işkence... Tamam... Bunda problem yok ama." Geri dönüp depoya baktı. "Ama bir adama bunu yapmak... Ömrünü karısına ne olduğunu düşünerek geçirecek." Başını salladı. "Bence bu en kötü şey."

Nash bir elini kadının omuzuna koydu. "Şimdilik ona yardımcı olamayız. Anladın mı?"

Pietra başını salladı ve tam karşısına baktı. "Ama bir gün?"

"Evet Pietra. Bir gün. İşimiz bitsin, bir gün kocasına gerçeği bildiririz."

22. Bölüm

Guy Novak arabasını evinin önüne çekti. Elleri ikiyi on geçe pozisyonunda yapışmıştı direksiyona.

O kadar sıkmıştı ki parmaklarının eklem yerleri bembeyaz kesilmişti.

Ayağı frenin üzerinde öylece oturdu. Şu muazzam etkisizlik ve zayıflık hissi dışında başka hiçbir şey hissetmek istemiyordu.

Dikiz aynasına yansıyan görüntüsüne baktı. Saçları gittikçe seyreliyordu. Uzun olan kısmıyla açık kısımları kapatmaya başlamıştı ama şimdilik kimse bunun farkında değildi. Zaten saçı seyrelmeye başlayan herkes aynı şeyi yapmıyor muydu? Seyrek bölge her gün, her hafta biraz daha aşağı doğru genişler, ama siz bunu birilerinin arkanızdan güldüğünü anlayana kadar fark edemezdiniz.

Guy aynadaki adama baktı ve kendisi olduğuna inanamadı. Maalesef saçları dökülmeye devam edecekti. Bunu biliyordu. Bir tutam saç bile pırıl pırıl kel bir kafadan iyiydi.

Bir elini direksiyondan çekip park yerine yöneldi ve uzaktan kumandayla kapısını açtı. Dikiz aynasındaki adama bir kez daha baktı.

Kendine acıyordu.

Bu yaptığı hiç de erkekçe değildi. Bir evin önünden geçerken yavaşlamak. Ne sıkı adam be. Göster kendini Guy. Yoksa çocuğunun hayatını mahveden pisliğe zarar vermekten çok mu korkuyorsun?

Sen ne biçim bir babasın. Sen ne biçim bir adamsın.

Acınası.

Ah tabii. Guy okul müdürüne gidip ispiyoncu bir velet gibi şikayette bulunmuştu. Müdür onu anladığını söyleyip gerekenin yapılacağını söylemiş ama hiçbir şey yapmamıştı. Lewiston hala öğretmenlik yapmaya devam ediyordu. Lewiston hala akşam okuldan eve dönüyor, güzel karısını öpüyor ve belki küçük kızını havalara kaldırıp kıkırdamasını dinliyordu. Guy'ın karısı, yani Yasmin'in annesi Yasmin daha iki yaşına gelmeden evi terk etmişti. Çoğu kişi eski karısını ailesini terk ettiği için suçlamıştı ama kabahat Guy'ındı. Tam bir erkek olamamıştı. Karısı bir süre onunla bununla yatmış ve bir süre sonra da kocası var mı yok mu umursamamaya başlamıştı.

Guy karısını elinde tutamamıştı. Artık iş işten geçmişti.

Şimdi artık Yasmin'le ilgili bir şey yapmalıydı.

Yasmin. Sevimli kızı. Tüm hayatı boyunca erkekçe yaptığı tek şey baba olmaktı. Çocuğunu büyütmek. Onun tek koruyucusu olmak.

Onun tek koruyucusu olmak başlıca görevi değil miydi?

Kolay gelsin Guy.

Ve şimdi onun için savaşacak kadar dahi erkeklikten yoksundu. Guy'ın babası bu halini görse ne derdi acaba? Dudak büküp Guy'e kendini müthiş değersiz hissettiren o meşhur bakışı atardı mutlaka. Ona muhallebi çocuğu derdi zira erkeklerden oluşan eski grubundakilerden birine biri zarar verse George Novak yumruğunu tam yüzünün orta yerine indiriverirdi.

Guy da aynı onun gibi yapmayı ne kadar çok isterdi.

Arabadan atladı ve yürümeye başladı. Bu evde on iki yıldan beri yaşıyordu. Karısının elinden tutup evlerine ilk gir-

dikleri günü, ona gülümsemesini hatırladı. Acaba o zamanlarda da arkasından işler çeviriyor muydu? Büyük ihtimalle. Onu terk edişinden dört yıl sonra Guy birden Yasmin'in kendi kızı olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Bu düşünceyi kafasından atmaya böyle bir şeyin asla olmayacağına kendisini inandırmaya, içini kemiren bu kuşkuyla baş etmeye çalıştı. Ama işe yaramadı. İki yıl önce gizlice babalık testi yaptırdı. Zar zor geçen üç haftadan sonra sonuç belli oldu.

Yasmin onundu.

Bu da bir zavallılık örneğiydi ama bu gerçeği bilmek onu daha iyi bir baba yapmıştı. Sürekli kızının mutlu olduğundan emin olmak istiyordu. Onun ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçları üzerinde tutuyordu. Yasmin'i çok seviyor, onu koruyor ve babasının kendisine yaptığı gibi asla onu küçük düşürecek bir şey yapmıyordu.

Ama onu korumayı becerememişti.

Durup evine baktı. Eğer satışa çıkarırsa yeni bir boya isterdi. Çalıların da bir an evvel temizlenmesi lazımdı.

Arkasından biri "Hey!" diye bağırdı. Tanıdık gelmeyen bir kadın sesi. Guy arkasını döndü ve güneş yüzünden gözlerini kırptı. Lewiston'ın karısının arabadan indiğini görünce çok şaşırdı. Ona doğru yürüyen kadının yüzünü öfke bürümüştü.

Guy yerinden kımıldamadı.

"Habire evimin önünden geçerek ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

Hazırcevaplığın h'si yanından geçmeyen Guy, "Burası özgür bir ülke," deyiverdi.

Dolly Lewiston yürümeye devam etti. O kadar hızla geliyordu ki Guy bir yumruk patlatmasından korkmuştu. Ellerini havaya kaldırıp bir adım geriledi. Yine acınası haldeydi. Sa-

dece çocuğu için savaşmaktan korktuğu için değil, hayatını mahveden adamın karısından dahi çekindiği için.

Dolly durup bir parmağını adamın yüzüne yapıştırdı. "Ailemden uzak dur tamam mı?"

Guy bir iki saniye kafasını toparlamaya çalıştı. "Kocanın kızıma yaptıklarından haberin var mı?"

"O bir hataydı."

"Henüz on bir yaşındaki bir çocukla dalga geçti."

"Ne yaptığını biliyorum. Aptalca davrandığı için çok üzgün. Hiçbir şeyden haberiniz yok sizin."

"Onun yüzünden kızımın hayatı bir cehenneme döndü."

"Peki, ne yani? Aynısını bize mi yapmak istiyorsunuz?"

"Kocan öğretmenliği bırakmalı."

"Sadece dili sürçtüğü için mi?"

"Kızımın çocukluğunu elinden aldı."

"Abartıyorsunuz. Kendinizi bu kadar acındırmayın."

"Gerçekten de o zamandan beri neler olup bittiğini bilmiyor musunuz? Her gün yüzüne karşı dalga geçilen bir çocuk olmak nasıl bir şey bilir misiniz? Evladım mutlu bir çocuktu. Kesinlikle mükemmel değil ama mutluydu. Ama şimdi..."

"Bakın, üzgünüm, gerçekten de çok üzgünüm. Ama ailemden uzak durmanızı istiyorum."

"Eğer onu taciz etseydi doğrudan işten çıkartılması lazımdı değil mi? Yasmin'e yaptığı şey çok daha kötü aslında."

Dolly Lewiston suratını astı. "Siz ciddi misiniz?"

"Bu olayın peşini bırakmayacağım."

Kadın Guy'a doğru bir adım daha attı. Bu sefer Guy geri çekilmemişti. Yüzleri birbirine iyice yaklaşmıştı. Dolly'nin sesi fısıldar gibi çıktı: "Gerçekten de kızınıza bir lakap takılmasının başına gelebilecek en kötü şey mi olduğunu düşünü-

yorsunuz?"

Guy ağzını açtı ama hiçbir şey söyleyemedi.

"Ailemin peşindesiniz Bay Novak. Benim ailemin. Sevdiğim insanların. Kocam bir hata yaptı ve özür diledi. Ama hala bize saldırmak istiyorsanız, eğer buna kararlıysanız kendimizi savunmayı biliriz."

"Eğer bir dava açmaktan söz ediyorsanız..."

Kadın kıkırdadı. Yine fısıldayarak: "Oh hayır," dedi "Mahkemeden filan söz etmiyorum."

"O zaman ne?"

Dolly Lewiston başını sağa doğru eğdi. "Hiç saldırıya uğradınız mı Bay Novak?"

"Bu bir tehdit mi?"

"Hayır. Bir soru. Kocamın fiziksel tacizden daha kötü bir şey yaptığını söylediniz. Emin olun Bay Novak, yanılıyorsunuz. Tanıdıklarım var. Onlara birinin bana zarar vereceğinden şüphelendiğimi söyledim. Bir gece siz uyurken eve gelebilirler. Kızınız uyurken."

Guy'ın dili damağı kurumuştu. Ayakta zor duruyordu.

"Bu kesinlikle bir tehdit Bayan Lewiston."

"Hayır, değil. Bir uyarı sadece. Eğer peşimizden gelirseniz herhalde hiçbir şey yapmadan oturacak değiliz. Elimden ne gelirse ardıma koymayacağım. Anlıyor musunuz?"

Guy cevap vermedi.

"Kendinize bir iyilik yapın Bay Novak. Siz kızınıza bakın. Kocamla uğraşmayın. Bizi hiç kafanıza takmayın."

"Peşinizi bırakmayacağım."

"O zaman daha yeni acı çekmeye başladınız."

Dolly Lewiston arkasına döndü ve tek kelime söylemeden arabasına bindi. Guy Novak bacaklarının tir tir titrediğini

hissediyordu. Orada öylece kalakaldı. Kadının arabasına binmesini ve uzaklaşmasını seyretti. Kadın arkasına bakmamıştı ama Guy yüzünde hafif bir gülümseme olduğunu fark etmişti.

Delinin teki diye düşündü Guy.

Geri adım atacak mıydı peki? Kahrolası hayatı hep geri adım atarak geçmemiş miydi? En başından beri problem buydu zaten. Sürekli ezilip geçilen biri olmak.

Giriş kapısını açtı ve başını içeri doğru uzattı.

"Her şey yolunda mı?"

Bu Beth'di. En son kız arkadaşı. Guy'ın kalbini kazanmak için oldukça çaba sarf ediyordu. Hepsi yapıyordu bunu. O yaş grubunda o kadar az bekar erkek vardı ki, bütün kadınlar kendilerini çaresizliğe kapılmış gibi göstermeden onları memnun etmek için birbirleriyle yarışıyor, ama sonuçta pek umduklarını bulamıyorlardı. İşte umutsuzluk böyle bir şeydi. Bir şeylerin üzerini örtmeye çalıştığınızda kokusu bir süre sonra her yeri kaplardı.

Guy bunların hepsini bir kenara bırakmayı isterdi. Kadınların da yapmacık davranmaktan vazgeçmesini isterdi ama işte dünya böyleydi ve bu yüzden de ilişkiler hep yüzeysel kalıyordu. Kadınlar ondan hep daha fazlasını istiyorlardı. Ne kadar baskı yapmamaya uğraşsalar da ona baskı altındaymış gibi geliyordu. Daha fazla yakınlaşmayı arzu ediyorlardı. O istemiyordu ama o ilişkiyi bitirene kadar da yanında kalmaya devam ediyorlardı.

"Her şey yolunda," dedi Guy ona. "Uzun sürdüyse özür dilerim."

"Hayır, hiç önemli değil."

"Kızlar nasıl?"

"Gayet iyi. Annesi gelip Jill'i aldı. Yasmin de yukarıda

odasında."

"Tamam, süper."

"Aç mısın? Sana bir şeyler hazırlayayım mı?"

"Sadece bana eşlik edersen."

Beth tatlı tatlı baktı ve nedense bu Guy'ın kendini suçlu hissetmesine neden oldu. Çıktığı kadınlar kendisini hep beş para etmez ama aynı zamanda da çok üstün hissettiriyordu. Yine kendisinden nefret etmeye başlamıştı.

Beth yanına gelip yanağından öptü. "Sen git biraz dinlen ben de yemeği hazırlamaya başlayayım."

"Harika. Ben de gidip çabucak bir maillerime bakayım."

Guy bilgisayarını açtığında sadece tek bir e-mail geldiğini gördü. İsimsiz bir hotmail adresinden gelen bu kısa mail Guy'ın kanını dondurdu.

Lütfen beni dinle.

Silahını daha emin bir yerde saklamalısın.

Tia Hester Crimstein'ın önerisini kabul etmek isterdi aslında. Evde oturmuş tüm hayatında kendisini hiç şu andaki kadar yararsız hissedip hissetmediğini düşünüyordu. Adam'ın arkadaşlarını aramış, hiçbirinin bir şey bilmediğini öğrenmişti. Korkusu gittikçe artıyordu. Jill özellikle de anne babasının hareketlerinden ciddi bir şeyler olduğunu anlamayacak kadar aptal bir kız değildi.

"Adam nerede anne?"

"Bilmiyoruz tatlım."

"Cebini aradım," dedi Jill. "Ama cevap vermedi."

"Biliyorum. Onu bulmaya çalışıyoruz."

Kızının yüzüne baktı. Ne kadar da büyümüştü. İkinci ço-

cuklar birinciye göre hep farklı yetiştirilirlerdi. Birinciye hep haddinden fazla korumacılıkla yaklaşırdınız. Her adımını takip ederdiniz. Alıp verdiği her nefesin ilahi planın bir parçası olduğunu sanırdınız. Yeryüzü, ay, yıldızlar, güneş, hepsi ilk doğan çocuğun etrafında dönerdi sanki.

Tia sırları, insanların dışa vuramadığı düşüncelerini, korkularını ve oğlunun bu sırlarını nasıl öğrenmeye çabaladıklarını düşündü. Bu kayboluş belki de onlara doğru mu ya da yanlış mı yaptıklarını gösterecekti. Herkesin problemleri vardı. Bunu çok iyi biliyordu. Tia'ya anksiete teşhisi konmuştu. Çocukları ne tür spor yaparlarsa yapsınlar başlarına mutlaka ama mutlaka bir kask takmalıydılar. Eğer gerekiyorsa bir de koruyucu gözlük. Otobüs gelene kadar mutlaka onlarla birlikte beklerdi ve şimdi bile, Adam artık bu tür muameleler için büyümüş olsa ve bundan son derece sıkıntı duyuyor olsa dahi bir yere saklanıp hala onu izlerdi. Kalabalık caddelerde ya da şehir merkezinde bisikletle dolaşmalarından hoşlanmazdı. Tanıdığı komşularının arabasıyla dahi bir yerden bir yere gitmeleri hoşuna gitmezdi. Hiç belli olmaz, arabayı süren başka bir anne kendisi kadar dikkatli bir şoför değildi belki. Araba kazası, havuzda boğulmalar, kaçırılma, uçak kazası gibi başka ailelerin çocuklarının başlarına gelenleri dinledikten sonra eve gelir gelmez hemen internetten olayla ilgili tüm detayları okurdu. Mike onu gördüğünde bunların çok düşük ihtimalle kendi başlarına gelebileceğini söyleyerek sakinleştirmeye çalışır, endişelerinin yersiz olduğunu ve kendisine zarar vermekten başka bir işe yaramadığını söylerdi.

Düşük ihtimal dediği şeyler şimdi kendi başlarına gelmişti.

Bunlar endişeden mi kaynaklanıyordu yoksa Tia bütün

bunların olacağını uzun zaman önceden beri mi sezmişti?

Telefonu bir kez daha çaldı ve o bir kez daha arayanın Adam olabileceğini düşünerek yerinden fırladı. Arayan o değildi.

"Alo?"

"Bayan Baye? Ben dedektif Schlich."

Hastanedeki uzun boylu kadın polis. Yine bir korku kapladı içini. Rahat bir ruh haline girmek için düşlediği taze hayaller, ansızın gelen bıçak gibi darbelerle onu dibe doğru çekiyordu. "Evet?"

"Oğlunuzun telefonu kocanızın saldırıya uğradığı yerin yakınlarındaki bir çöp tenekesinde bulundu."

"O zaman oralarda bir yerde miymiş?"

"Yani olabilir, öyle sanıyoruz."

"Ve biri telefonu çalmış da olabilir."

"O başka bir şey. Biz birinin, büyük ihtimalle de oğlunuzun kocanızı orada görünce nasıl bulunduğunu anlayıp cep telefonunu hemen çöpe attığı ihtimali üzerinde duruyoruz."

"Ama bunu bilemezsiniz."

"Hayır Bayan Baye bilemeyiz."

"Belki bu gelişme kayboluşunu biraz daha ciddiye almanızı sağlar."

"Biz bunu önceden de ciddiye almıştık Bayan Baye."

"Siz ne demek istediğimi gayet iyi anladınız."

"Anladım. Bakın, biz oraya Vampir Sokağı deriz, zira gündüz vakti sokakta kimsecikler olmaz. Tek bir kişi bile. O yüzden bu gece kulüp ve barlar açıldığında oraya gidip soruşturmamızı yapacağız."

Gece olmasına saatler vardı.

"Eğer bu arada başka bir şey olursa sizi ararım."

"Teşekkürler."

Tia telefonu kapattığı sırada bir arabanın evin önüne park ettiğini gördü. Pencereden dışarı baktı. Arabadan çıkıp kapıya doğru yürüyen Spencer'ın annesi Betsy Hill'di.

Ilene Goldfarb erkenden kalkıp kahve makinesini çalıştırdı. Üzerine sabahlığını geçirdi ve terliklerini giyip gazeteyi almak için kapının önüne çıktı. Kocası Herschel hala yataktaydı. Lise sonda okuyan oğlu Hal yaşıtlarının çoğu gibi gece arkadaşlarıyla çıkmış ve eve geç dönmüştü. Şimdiden Princeton'a kabul edilmişti. Bunun için çok çalışmıştı. Artık bu fırtına geçtiğine göre Ilene'in içi rahattı.

Sabah güneşi mutfağı ısıtmıştı. Ilene en sevdiği koltuğa oturup bacaklarını topladı. Tıp dergilerini bir kenara attı. Nasıl olsa onlardan yüzlercesi vardı evde. Zira ünlü bir organ nakli uzmanı olan sadece kendisi değildi. Ridgewood'daki Valley Hospital'da çalışan kocası da Kuzey New Jersey'nin en iyi kalp uzmanıydı.

Ilene kahvesinden bir yudum aldı ve gazeteleri okumaya başladı. Hayatın basit zevklerini ve bunların keyfini çıkartmak için ne kadar az zamanı olduğunu düşündü. Yukarıda uyuyan kocasını, tıpta okurlarken ne kadar yakışıklı olduğunu, birlikte omuz omuza vererek zorlu sınavlarla, staj ve sonra ihtisas dönemiyle, deneme ameliyatlarıyla nasıl başa çıktıklarını düşündü. Ona karşı hislerini, zamanla birlikte olgunlaşmalarını, Hal yuvadan uçmak üzereyken Herschel'in yakın geçmişte yanına oturup bir süreliğine ayrılmayı teklif edişini düşündü.

"Ne kaldı ki?" demişti Herschel ellerini açarak. "sadece kâğıt üzerinde karı koca olmamız dışında başka ne kaldı ki

Ilene?"

Mutfakta yalnız başına yirmi dört senelik kocasının ona bu soruyu sorduğu sandalyeden kısa bir mesafede oturmuş düşünüyordu. Kocasının söyledikleri hala kulağında yankılanıyordu.

Ilene çok gayret etmiş, çok çalışmış ve sonunda istediklerini elde etmişti. Müthiş bir kariyer, harika bir aile, büyük bir ev, meslektaşlarının ve arkadaşlarının saygısı. Şimdi kocası ona ne kaldı diye soruyordu. Hakikaten de öyle. Olgunlaşma dönemi o kadar yavaş ilerlemişti ki asla fark edememişti. Ya da fark edip, fark etmemek umurunda olmamıştı. Ya da daha fazlasını istiyordu. Kim bilebilirdi ki?

Merdivenlere doğru baktı. Birden hemen o anda yatağa geri dönüp yıllar öncesindeki gibi Herschel'le saatlerce sevişmeyi ve kocasının kafasındaki şu "Ne kaldı ki?" sorusunu defetmeyi arzu etti. Ama yerinden kalkamadı. Sadece kalkamadı işte. Gazetesini okumaya, kahvesini içmeye, gözlerini ovuşturmaya devam etti.

"Merhaba anne."

Hal buzdolabını açıp portakal suyu şişesini ağzına götürdü. Bir zamanlar onu bu konuda sürekli uyarmıştı. Yıllarca. Sürekli. Böyle saçma bir şeyle boşa geçen saatler. Hal artık liseyi bitiriyordu. Beraber geçirecekleri çok az zaman kalmıştı. Bu değerli zamanları didişerek boşa harcamak anlamsız olurdu.

"Merhaba canım. Gece geç mi geldin?"

Hal portakal suyundan biraz daha içip omuzunu silkti. Şort ve gri bir tişört giymişti. Koltuğunun altında bir basketbol topu vardı.

"Lisenin salonunda mı oynuyorsunuz?" diye sordu Ilene.

"Hayır, Heritage'de." Sonra bir yudum daha aldı. "Sen iyi misin?" diye sordu annesine.

"Ben mi? Elbette. Neden olmayacakmışım?"

"Gözlerin kızarmış sanki."

"Gayet iyiyim."

"Şu gelen adamlar."

Hal FBI ajanlarını kastediyordu. Gelip işi, Mike ve hiç tanımadığı insanlarla ilgili sorular sormuşlardı. Normalde Herschel'e bunu anlatması lazımdı ama kafası daha çok Ilene'siz geçecek geri kalan hayatıyla ilgili planlar yapmakla meşguldü."

"Gece dışarı çıktığını sanıyordum."

"Ricky'yi almaya gitmiştim ve dönüp evin önünden geçtim. Polise benzer bir halleri vardı."

Ilene Goldfarb bir yorum yapmadı.

"Polis miydiler?"

"Önemli değil. Bunları kafana takma."

Hal ısrar etmedi. Topuyla birlikte evden dışarı çıktı. Yirmi dakika geçmişti ki telefon çaldı. Ilene saate baktı. Sekizdi. Bu saatte ancak acilden araralardı ama bugün çağrı listesinde yoktu. Operatörler sürekli böyle yanlışlıklar yapıp yanlış doktorları arıyorlardı. Arayan numaraya baktı. LORIMAN. Ilene telefonu açıp alo dedi.

"Ben Susan Loriman."

"Evet, günaydın."

"Bunu Mike'la konuşmak istemedim." Susan Loriman doğru kelimeyi bulmak istiyormuş gibi durdu. "Yani bu durumu. Lucas'a böbreğini verebilecek kişiyi bulma konusunu."

"Anlıyorum," dedi Ilene. "Salı günü hastanedeyim. Eğer isterseniz-"

"Bugün görüşebilir miyiz?"

Ilene karşı çıkmak üzereydi. Şu anda en son istediği şey başı belada bir kadını korumak, hatta yardım etmekti. Ama bu Susan Loriman'la ilgili değil diye hatırlattı kendi kendine. Söz konusu olan kadının oğlu, hastası Lucas'tı.

"Sanırım evet."

23. bölüm

Tia Betsy Hill'in çalmasına fırsat vermeden hızla kapıyı açtı. Merhaba bile demeden doğrudan konuya girdi. "Adam'ın nerede olduğunu biliyor musun?"

Soru Betsy'yi çok şaşırtmıştı. Gözleri büyüdü ve olduğu yerde kaldı. Tia'ya baktı ve başını salladı. "Hayır," dedi. "Hiçbir fikrim yok."

"O zaman burada ne işin var?"

Betsy Hill başını salladı. "Adam kayıp mı?"

"Evet."

Betsy'nin yüzü solmuştu. Bu onda o korkunç anıları canlandırmış olmalıydı. Aslında Tia da bütün bu olanların Spencer'ın bedeni bulunmadan önce olanlarla aynı olduğunu düşünmüştü.

"Tia?"

"Evet."

"Lisenin çatısına baktınız mı?"

Spencer'ın bulunduğu yer.

Ne bir yorum, ne bir cevap. Tia, Jill'e seslenip az sonra döneceğini söyledi. Jill yakında kısa süreliğine yalnız başına evde kalabilecek kadar büyümüş olacaktı ve zaten başka bir çaresi de yoktı o anda. Sonra ikisi de Betsy'nin arabasına atladılar.

Arabayı Betsy kullanıyordu. Tia yanında buz kesmişti. Bir süre sonra "Dün Adam'la konuştum," dedi Betsy.

Tia Betsy'nin söylediklerini duydu ama bir anda kavra-

yamadı. "Ne?"

"İnternette Spencer için hazırladıkları sayfayı biliyor musun?"

Hala Betsy'nin söylediklerini toparlamaya çalışan Tia birden dikkat kesildi. İnternette Spencer için hazırlanan sayfa. Birkaç ay önce böyle bir şeyden söz edildiğini duymuştu.

"Evet."

"Oraya yeni bir fotoğraf konmuştu."

"Anlamıyorum."

"Spencer'ın öldüğü gece çekilmiş."

"Öldüğü gece tek başına olduğunu sanıyordum," dedi Tia.

"Ben de öyle."

"Hala anlayamadım."

"Sanırım," dedi Betsy Hill, "Adam o gece Spencer'la berabermiş."

Tia yüzünü ona döndürdü. Betsy Hill gözlerini yoldan ayırmıyordu.

"Bu yüzden mi konuştun Adam'la?"

"Evet.

"Nerede?"

"Okul çıkışında."

Tia Adam'ın CeeJay8115'le yazışmalarını hatırladı.

Ne oldu?

Annesi okuldan sonra yanıma geldi.

"Neden dosdoğru bana gelmedin?" diye sordu Tia.

"Çünkü senin açıklamalarına ihtiyacım yoktu," dedi Betsy öfkeli bir sesle. "Adam'ın ne diyeceğini öğrenmek istedim."

Karşıda görünen tuğlaları eskimiş, geniş lise binası gö-

züküyordu. Betsy daha arabayı park etmeden Tia dışarı fırlayıp binaya doğru hızla yürümeye başladı. Hatırladığı kadarıyla Spencer'ın ölü bedeni çok eskiden beri öğrencilerin gizli gizli sigara içtiği alt katlardan birinin çatısında bulunmuştu. Çocuklar pencere kenarındaki bir çıkıntıdan buraya atlayıp iki nefes çekiyorlardı.

"Bekle," diye bağırdı Betsy.

Ama Tia neredeyse binaya varmıştı bile. Günlerden Cumartesi olmasına rağmen park yeri arabalarla doluydu. Arazi arabaları ve küçük minibüsler. Çocukların beysbol maçları ve futbol antrenmanları vardı. Anne babalar ellerinde Starbucks fincanlarıyla kenarda dizilmişti. Cep telefonlarıyla gevezelik ediyor, uzak mesafe kameralarıyla fotoğraflar çekiyor, Blackberry'leriyle oynuyorlardı. Tia, Adam'ın maçlarına gitmekten hoşlanmazdı, zira ne kadar çok giderse o kadar çok endişeleneceğini biliyordu. Çocuklarının sportif başarılarıyla yatıp kalkan anne babalardan nefret ediyor, onları acınası, zavallı buluyor ve asla onlar gibi olmak istemiyordu. Kendi oğlunu mücadele ederken görmek onu duygulandırıyor ama başarısız olduğunda mutsuz olduğunu görmek onu endişelendiriyordu.

Gözyaşlarını eliyle silip koşmaya devam etti. Pencere çıkıntısına ulaştığında yerinde yeller estiğini gördü.

"Spencer bulunduktan sonra kaldırdılar," dedi arkasından yetişen Betsy. "Artık çocukların çatıya çıkamayacağından emin olmak istediler. Üzgünüm. Bunu sana söylemeyi unutmuşum."

Tia, Betsy'ye baktı. "Çocuklar her zaman bir yolunu bulurlar," dedi.

"Biliyorum."

Tia ve Betsy etrafa biraz bakındılar ama bir şey bula-

madılar. Öndeki giriş kapısına yöneldiler. Kapı kilitliydi. Tam gürültülü bir şekilde vurmaya başlamışlardı ki, önlüğünde "Karl" yazan bir hademe küçük bir pencereden dışarı baktı.

"Kapalıyız."

"Çatıya bakmamız lazım," diye bağırdı Tia.

"Çatı mı?," diyerek kaşlarını çattı adam. "Orada ne işiniz olabilir ki?"

"Lütfen," dedi Tia. "İçeri girmemiz lazım."

Hademenin bakışı sağa doğru kaydı ve Betsy'yi gördü. Birden sarsılmıştı. Şüphesiz ki tanımıştı onu. Tek kelime etmeden anahtarlarını kaptığı gibi koştu ve kapıları açtı.

"Buradan," diye yolu gösterdi.

Üçü birden o yöne doğru koştular. Tia'nın kalbi dışarı fırlayacakmış gibi atıyordu. Gözleri hala yaşlarla doluydu. Karl bir kapı açıp köşeyi gösterdi. Gösterdiği yerde duvarın yanında portatif bir merdiven vardı. Sanki bir denizaltının içindeymişsiniz gibi bir his yaratıyordu. Tia hiç tereddüt etmeden merdivene tırmanmaya başladı. Betsy Hill tam arkasındaydı. Çatıya ulaşmışlardı ulaşmasına ama bakmak istedikleri yerin tam tersi yönündeydiler. Lise binası yüz yaşından fazlaydı ve yaklaşık iki yüz öğrenci barındırıyordu. Bütün bu yıllar boyunca okulda bir çok değişiklik yapılmış yeni çatılar eklenmişti. Şu anda bulundukları yer seksen yıl önce inşa edilen esas binaydı. Spencer atmışlarda inşa edilen alt çatı katında bulunmuştu.

Tia tam arkasındaki Betsy'yle birlikte çakıllı asfaltın üzerinde koşmaya başladı. Çatı engebeliydi. Hele bir yer vardı ki yuvarlanma pahasına da olsa büyük bir cesaretle hiç tereddüt etmeden atlamayı başardılar.

"Şu köşeden," diye bağırdı Betsy.

Sağa döndüler ve birden durdular.

Ceset filan yoktu.

Adam orada değildi. Ama başka birilerinin geldiği belliydi.

Her yerde kırık bira şişeleri, esrarlı sigara izmaritleri vardı. Ne diyorlardı o izmaritlere? Kakalaklar. Evet kakalaklar.

Ama Tia'nın olduğu yerde donup kalmasına neden olan bunlar değildi.

Mumlar. Düzinelerce mum. Çoğu erimiş, artıkları kalmıştı. Tia gidip onlara dokundu. Çoğu sertleşmişti ama bir iki tanesi sanki az öncesine kadar yanıyormuş gibi hala yumuşaklığını koruyordu.

Tia, Betsy'ye doğru döndü. Betsy orada öylesine durmuş bakıyordu. Kımıldamadı. Bağırmadı. Sadece durdu ve mumlara baktı.

"Betsy?"

"İşte Spencer'ın ölüsünü burada buldular."

Tia çömelip mumlara baktı. Çok tanıdık gözüküyorlardı.

"Tam mumların olduğu yerde. Tam burada. Spencer'ın taşınmasından önce buraya geldim. Israr ettim. Ben gelmeden önce kaldırmak istediler ama hayır dedim. Önce onu görmek istiyordum. Oğlumun nerede öldüğünü görmek istiyordum."

Betsy bir adım yaklaştı. Tia kımıldamadı.

"Şimdi kaldırılan pencere pervazına gittim. Polislerden biri beni engellemeye çalıştı. Ona beni rahat bırak diye bağırdım. Hepsi geriye çekildi. Ron çıldırdığımı düşünüyordu. Beni ikna etmeye çalıştı. Ama tırmanmaya devam ettim. Ve Spencer'ı gördüm. Tam şu anda çömeldiğin yerde. Yan yatmıştı. Ana rahmindeki bir bebek gibi kıvrılmıştı bacakları. Hep bu şekilde uyurdu. Ana rahmindeki bebek gibi. On yaşına kadar

uyurken başparmağını emmeye devam etti. Hiç uyurlarken çocuklarını seyreder misin Tia?"

Tia başını salladı. "Sanırım bunu bütün anne babalar yapar."

"Neden sence?"

"Çünkü çok masum gözükürler."

"Belki de," deyip gülümsedi Betsy. "Ama bence onlara gözlerimizi dikip hayran hayran bakma fırsatımız olmayışındandır. Düşünsene, bütün gün bu şekilde onlara baksak delirdiğimizi filan düşünürler. Ama uyurlarken..."

Birden kendini toparladı. Etrafa bakmaya başladı ve "Çatı oldukça geniş," dedi.

Tia konunun bu derece hızlı değişimi karşısında afalladı. "Sanırım."

"Çatı," dedi Betsy yine. "Geniş ve her yerde bira şişeleri var."

Tia'ya baktı. Ne diyeceğini bilemeyen Tia, "Evet," demekle yetindi.

"Bu mumları kim yaktıysa," diye devam etti Betsy. "Tam Spencer'ın ölü bulunduğu noktaya isabet ettirmiş. Bununla ilgili tek bir haber yazılmadı gazetelerde. Peki, nereden bildiler? Eğer Spencer o gece gerçekten yalnızsa mumları yakacakları yerin tam Spencer'ın öldüğü yer olduğunu nasıl bilebildiler?"

Mike kapıyı çaldı.

Eşikte durup bekledi. Mo arabada bekliyordu. Mike'ın geçen gece saldırıya uğradığı sokağa yakın bir yerdeydiler. O sokağa geri dönüp neler olduğunu hatırlamak, biraz araştırma

yapmak istiyordu. Gerçekten de neler olup bittiği hakkında hiçbir ipucu yoktu elinde. Bu yüzden kendisini oğluna yaklaştıracak ne varsa bulup çıkartmak istiyordu.

Burasının büyük ihtimalle en iyi şansı olduğunu düşünüyordu.

Tia'yı aramış Huff'la yaptığı görüşmeden bir şey çıkmadığını söylemişti. Tia ona Betsy Hill'le birlikte lise binasına yaptıkları ziyaretten söz etmişti. Betsy hala onların evindeydi.

"Adam Spencer'ın intihar etmesinden sonra her zamankinden daha fazla içine kapandı," dedi Tia.

"Biliyorum."

"Belki de o gece başka şeyler de oldu."

Sessizlik.

"Betsy'yle benim biraz daha sohbet etmeye ihtiyacımız var," dedi Tia.

"Dikkatli ol tamam mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

Mike cevap vermedi. Aslında ikisi de bunun ne anlama geldiğini biliyorlardı. Gerçek şuydu ki, Hill'lerin menfaatleriyle onların ilgilendiği konu birbirlerini tutmuyordu. İkisi de bunu biliyor ama dile getiremiyordu.

"Önce onu bulmalıyız," dedi Tia.

"Zaten bunun için uğraşıyorum. Sen bir yandan ben bir yandan üzerimize düşen her şeyi yapacağız."

"Seni seviyorum Mike."

"Ben de seni seviyorum."

Mike bir kez daha çaldı kapıyı. Açan olmadı. Tam üçüncü denemeyi yapmak için elini uzatmıştı ki, kapı açıldı. Anthony, yani gece kulübündeki şu güvenlik görevlisi bütün eşiği kaplamıştı. Kocaman kollarını göğsünde kavuşturdu. "Berbat

görünüyorsun."

"İltifatın için sağ ol."

"Beni nasıl buldun?"

"İnternete girip eski Darmouth futbol takımının fotoğraflarını buldum. Daha geçen yıl mezun olmuşsun. Adresin orada yazılıydı."

"Çok akıllıca," dedi Anthony hafif gülümseyerek. "Şu Darmouth'dan mezun olanlar oldukça akıllı oluyor."

"O sokakta saldırıya uğradım."

"Evet biliyorum. Polisi kim aradı sanıyorsun?"

"Sen mi?"

Omuzlarını silkti. "Gel, biraz yürüyelim."

Anthony arkasından kapıyı kapattı. Üzerinde antrenman kıyafetleri vardı. Bir şort ve şu aralar Anthony gibi gençler arasında oldukça moda olan, ama Mike'ın yaşındakilerin asla giyemeyeceği dar kolsuz tişörtlerden giymişti.

"Sadece yaz tatilinde çalışıyorum," dedi Anthony. "O gece kulübünde çalışmak hoşuma gidiyor ama. Bu sonbahar Columbia hukuk fakültesine başlayacağım."

"Karım avukat."

"Evet biliyorum. Sen de doktorsun."

"Bunları nereden biliyorsun?"

Homurdandı. "Kolejden mezun olanları araştıran tek sen değilsin."

"İnternetten mi buldun?"

"Yok. Şu anda hokey takımını çalıştıran koçu aradım. Ken Karl diye biri. Karl ayrıca bir de beysbol takımının savunma kanadını çalıştırırdı. Seni tarif ettim. Baştan aşağı tipik bir Amerikalı deyince anında "Mike Baye" dedi. Şimdiye kadar okulun gelmiş geçmiş en iyi hokey oyuncularından biri

olduğunu söyledi. Hala sayı rekorunu elinde tutuyormuşsun."

"Yani bu aramızda işbirliği yapacağız anlamına mı geliyor Anthony?"

Cüsseli adam cevap vermedi.

Sokağın sonuna geldiler. Anthony sağa döndü. Diğer yönden gelen biri ona yaklaşıp, "Hey Anthony naber?" diye bağırdı. İki adam elleriyle karmaşık bir şekilde selamlaştıktan sonra arkadaşı yoluna devam etti.

"Bana geçen gece neler olduğunu anlat."

"Üç, belki de dört adam üzerine çullandı. Çıkan gürültü patırtıyı duydum. Oraya vardığımda kaçmaya başlamışlardı. Heriflerden birinin bir bıçağı vardı. Gidici olduğunu sandım."

"Onları sen mi korkuttun?"

Anthony omuzunu silkti.

"Sağol."

Bir kez daha omuzunu silkti.

"Onlara bakabildin mi?"

"Yüzlerini göremedim. Ama beyaz olduklarını biliyorum. Her tarafları dövme doluydu. Siyahlar giymişlerdi. Sıska, iğrenç tiplerdi ve iddiaya girerim uyuşturucudan iyice kafayı bulmuşlardı. Öfke doluydular. Biri burnunu tutmuş küfredip duruyordu." Anthony yine gülümsedi. "Sanırım burnunu sen kırdın."

"Ve polisleri çağıran sendin."

"Evet. Yataktan bu kadar erken çıkacağını ummuyordum. En az bir hafta kendine gelemez diyordum."

Yürümeye devam ettiler.

"Geçen gece şu okul ceketiyle gördüğün çocuk, onu daha önce de görmüş müydün?"

Anthony cevap vermedi.

"Oğlumu da tanıdın resminden."

Durdu. Yakasında sallanan güneş gözlüğünü alıp taktı. Gözlerini saklıyordu. Mike cevap vermesini bekledi.

"İşbirliğimiz buraya kadardı Mike."

"Demin bu kadar erken ayaklanacağımı ummadığını söylemiştin."

"Söylediysem ne olmuş?"

"Neden olduğunu biliyor musun?"

Hayır anlamında omuzunu silkti.

"Oğlum hala kayıp. Adı Adam. Onaltı yaşında ve büyük bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu sanıyorum."

Anthony yürümeye devam etti. "Bunun için üzgünüm."

"Biraz bilgiye ihtiyacım var."

"Sarı Sayfalar'a benzer bir halim mi var? Buradan uzakta oturuyorum. Ne gördüğümü sana anlatamam."

"Şu 'sokak kuralları' saçmalığını yutturmaya çalışma bana."

"Sen de bana şu 'Dartmouth Mezunları dayanışması" saçmalığını yutturmaya çalışma."

Mike eliyle adamın koluna dokundu. "Yardımına ihtiyacım var."

Anthony geri çekilip adımlarını hızlandırdı. Mike ona yetişti.

"Hiçbir yere gitmiyorum Anthony."

"Gideceğini düşünmedim zaten," dedi ve durdu.

"Orayı sever miydin?"

"Nereyi?"

"Dartmouth'u."

"Evet," dedi Mike. "Hem de çok."

"Ben de. Sanki başka bir dünyaydı. Ne demek istediğimi

anladın mı?"

"Anladım."

"Buralarda kimse o okulu bilmez."

"O okulda nasıl okudun?"

Gülümseyip gözlüğünü düzeltti. "Yani zenci bir azmanın beyazlarla dolu o okulda nasıl okuduğunu mu soruyorsun?"

"Evet," dedi Mike. "Aynen bunu soruyorum."

"Çok iyi bir oyuncuydum. Hatta süper diyebilirim. 1A'-ya kadar yükseldim. Hatta 1. lig takımlarından birine dahi girebilirdim."

"Ama?"

"Ama aynı zamanda haddimi biliyordum. Profesyonel lige yükselecek kadar iyi değildim. Bu durumda ne yapmalıydım? Eğitimsiz, diplomasız. O yüzden Dartmouth'a girdim ve ön lisans aldım. Ama zararı yok, ne olursa olsun *Sarmaşık Birliği* (http://tr.wikipedia.org/wiki/Ivy_League) mezunu olarak kalacağım.

"Ve şimdi de Columbia Hukuk Fakültesi'ne gideceksin."

"Evet."

"Peki sonra? Yani mezun olduktan sonra?"

"Buralarda olacağım. Bunu bir yerlere gitmek için yapmadım. Sadece kendim için daha iyi bir şeyler yapmak istiyorum."

"Dimdik ayakta durman güzel bir şey."

"Evet, doğru ama ispiyoncu olmak güzel bir şey değil."

"Bundan kaçamazsın Anthony."

"Evet biliyorum."

"Başka bir zaman olsa seninle lise günleriyle ilgili sohbet etmeyi tercih ederdim" dedi Mike.

"Ama kurtarman gereken bir oğlun var."

"Doğru."

"Sanırım onu daha önce gördüm. Yani aslında siyah giysileri, asık suratlarıyla hepsi gözüme aynı gözükür. Sanki dünya onlara her şeyi vermiş de üzerlerine işiyorlarmış gibi dolaşırlar. Bir türlü sevemediğim tipler. Bir şeylerden kaçmak için zil zurna sarhoş olurlar. Daha ne istiyorlar ki? Güzel bir ev, onları seven anne babalar..."

"Bu o kadar basit değil," dedi Mike.

"Öyle olmalı."

"Ben de sıfırdan geldim ve bu yüzden çok huzurluyum. Hiçbir şeyin olmadığında başarma isteğin artar. Ne için çabaladığını bilirsin." dedi Mike.

Anthony bir şey söylemedi.

"Oğlum iyi bir çocuktur. Şu anda başı belada ve doğru yolu bulana kadar onu korumak benim görevim."

"Bu beni ilgilendirmiyor. Senin işin."

"Onu dün gece gördün mü Anthony?"

"Belki. Emin değilim. Gerçekten emin değilim."

Mike ona baktı.

"Bir gençlik kulübü var. Gençlerin takılması için uygun bir mekân olduğu söyleniyor. İçinde danışmanlar terapistler falan varmış işte. Ama sanırım bu bir aldatmaca. Aslında partiler için kullanılan bir yer."

"Nerede?"

"Benim çalıştığım kulübün üç bina aşağısında."

"Sanırım bu bir aldatmaca derken ne demek istedin?"

"Sence ne demek istemiş olabilirim? Uyuşturucu, alkol, bu gibi şeyler. Orada bir şekilde beyinlerin yıkandığı da söyleniyor. Ama buna inanmıyorum. Uzak duranlar emniyette olur."

"Yani, ne demek istedin?"

"Yani çok tehlikeli oldukları söyleniyor. Başkaları tarafından rahatsız edilmediklerine göre ona buna gözdağı filan veriyorlar belki, bilmiyorum. Bütün bildiğim bu."

"Peki, oğlumun oraya gittiğini mi düşünüyorsun?"

"Eğer on altı yaşında bir çocuk o bölgede dolaşıyorsa büyük ihtimalle o kulübe gidiyordur."

"Kulübün bir adı var mı?"

"Kulüp Jaguar sanırım. Adresi var bende."

Anthony adresi Mike'a verdi. Mike ona kartını uzattı.

"Kartta bütün telefonlarım var."

"Tamam."

"Eğer oğlumu görürsen..."

"Ben bebek bakıcısı değilim Mike."

"Tamam. Oğlum da bebek değil zaten."

Tia elinde Spencer Hill'in fotoğrafını tutuyordu.

"Adam'ın da orada olduğundan nasıl emin olabildin anlamıyorum."

"Emin değildim." dedi Betsy Hill. "O yüzden onunla yüzleştim."

"Ölmüş arkadaşının resmini gördüğünde heyecanlanmış da olabilir."

"Olabilir." Betsy'nin "*kesinlikle hayır*" demek ister gibi bir havası vardı aslında.

"Bu fotoğrafın öldüğü gece çekildiğinden eminsin yani."

"Evet."

Tia başını salladı. Sessizce oturdular. Baye'lerin evine geri dönmüşlerdi. Jill yukarıda televizyon seyrediyordu. Hannah Montana'nanın sesi aşağı kadar geliyordu.

"Peki, sence bütün bunlar ne anlama geliyor Betsy?"

"Herkes o gece Spencer'ı görmediklerini, yalnız takıldığını söyledi."

"Peki, bu doğru değil mi diyorsun?"

"Evet."

Tia biraz üzerine gitti. "Peki, eğer yalnız değilse bu ne anlama geliyor?"

Betsy bu soru üzerine biraz düşündü. "Bilmiyorum."

"Bir intihar notu vardı öyle değil mi?"

"Evet. Cep telefonuna gönderilmişti. Mesajı herhangi biri yazmış olabilir."

Tia durumu gözden geçirdi. Aslında iki annenin fikirleri birbiriyle çatışıyordu. Eğer Betsy'nin fotoğrafla ilgili söyledikleri doğruysa Adam yalan söylemişti ve eğer Adam yalan söylediyse o zaman o gece olanları tam olarak kim biliyordu acaba?

O yüzden Tia, Adam'ın Betsy'nin Adam'a gitmesiyle ilgili CeeJay8115 le yaptığı yazışmadan bahsetmeyecekti. Henüz değil. Daha başka şeyler öğrenmeden değil.

"Bazı belirtileri görmezden geldim," dedi Betsy.

"Mesela neler?"

Betsy Hill gözlerini yumdu.

"Betsy?""

"Bir seferinde onu izlemiştim. Tam izledim denemez ama... Spencer bilgisayarda bir şeyler yapıyordu ve sonra odasından çıktı. Ben de bilgisayarda neler yaptığına bakmak için hemen arkasından odasına girdim. Biliyor musun? Aslında bunu yapmamam lazımdı. Hayatına bu şekilde müdahale etmem çok yanlıştı."

Tia hiçbir şey demedi.

"Neyse. Yukarıdaki listenin solundaki 'geri' tuşu var ya ona bastım. "

Tia hafifçe başını salladı.

"İntiharla ilgili sayfalara bakıyordu. Kendilerini öldüren çocuklarla ilgili hikâyeler anlatılıyordu. Bu gibi şeyler. Uzun uzadıya bakamadım ve bu konuda hiç ama hiçbir şey yapmadım. Basiretim bağlanmıştı sanki."

Tia fotoğrafta Spencer'a baktı. Sanki bu yüz ifadesinden anlaşılabilecekmiş gibi birkaç saat içinde öleceğinin habercisi olabilecek ipuçlarını aradı. Hiçbir şey yoktu ama bu ne anlama geliyordu?

"Bunu Ron'a gösterdin mi?" diye sordu Betsy'ye.

"Evet."

"Peki ne yaptı?"

"Ne olmuş yani, oğlumuz intihar etti. Daha neyin peşindesin Betsy dedi. İçime kapanmak istediğim için bunu yaptığımı düşünüyor."

"İçine kapanmadın mı?"

"İçe kapanmak," diye tekrar etti Betsy bu sözcükten tiksiniyor gibi. "Bu neye benzer biliyor musun? Yukarıda bir kapı vardır ve o kapıyı kilitlersem Spencer kapının diğer yanında kalır. Ben bunu istemiyorum Tia. Böyle iğrenç bir şey olabilir mi?"

Yine sustular. Tek ses sadece Jill'in seyrettiği diziden gelen o rahatsız edici kahkaha sesiydi.

"Polis oğlunun kaçtığını düşünüyor," dedi Betsy. "Benimkinin de intihar ettiğini. Ya ikisinde de yanılıyorlarsa?"

24. bölüm

Nash minibüste oturup bir sonraki hamlesini düşündü. Çocukluğu problemsiz geçmişti. Şu psikolojiyle uğraşan tipler çocukluğuna inip cinsel tacize maruz kalıp kalmadığını, ailenin aşırı muhafazakâr olup olmadığını araştıracaklardı. Hiç bir şey bulamayacaklarını düşündü. Anne babası olsun, kardeşleri olsun ailesindekiler çok iyi insanlardı. Belki de haddinden fazla iyi, zira yaptığı her kötü şeyi örtbas ediyorlardı. Bazıları haklı olarak bunun yanlış olduğunu düşünür ama aileler yanlış davrandıkları gerçeğini maalesef çok geç fark ederler.

Nash zekiydi ve bu yüzden de daha çok önceden kelime yerindeyse "yaralı" olduğunu anlamıştı. Dengesiz biri hastalıklı olduğundan kendini bozguna uğratmamak için dengesiz olduğunu kabul etmezdi. Ama bu yanlıştı. Yaptığınız çılgınlıkların içyüzünü kavrayabilirdiniz. Hatta buna mecburdunuz. Nash beynindeki kabloların birbiriyle bağlantılı olmadığını, sistemde bir virüs olduğunu biliyordu. Kendisinin diğerlerinden farklı olduğunun ve normlara uymadığının farkındaydı. Öyle aşağılık ya da üstünlük kompleksi filan yoktu. Zihninin karanlık yerleri tercih ettiğini ve bundan zevk aldığını biliyordu. Başkaları gibi hissetmezdi, başkaları sözde üzülürlerken insanların çektiği acılar onun için hiçbir şey ifade etmezdi.

Buradaki anahtar sözcük : "sözde" idi.

Pietra, Nash'in yanındaki iskemleye oturdu.

"Neden insanoğlu kendisini çok özel hisseder?" diye

sordu Nash.

Pietra hiç bir şey söylemedi.

"Bu gezegenin, yok hayır güneş sisteminin beynimizin kavrayamayacağı kadar küçük olduğu gerçeğini unut. Şöyle diyelim. Farz et ki çok geniş bir plajdasın. Eline minicik bir kum tanesi alıyorsun. Sadece bir tane. Sonra baştan sona göz alabildiğine bütün plaja bakıyorsun. Sence güneş sistemimizin bütün evrende bir kum tanesi kadar küçük mü?

"Bilmiyorum."

"Bilseydin yanlış cevap verecektin zaten. Çok çok çok ama çok fazla küçük. Bir de şunu dene: hala o küçük kum tanesinin avucunda olduğunu düşün. Bir de sadece o plajı değil, gezegenimizin her tarafındaki plajları düşün. Hepsini. California'dan Miami'ye, Florida'ya, Florida'dan Hint Okyanusu'na, Hint Okyanus'undan Afrika Sahillerine. Bütün bu plajlardaki kumu düşün ve şimdi hala elinde tuttuğun kum tanesiğine bak ve sonra da yine bütün güneş sistemini -gezegenimizi unut-düşün. Düşünebiliyor musun? O güneş sistemi evrenin geri kalanıyla karşılaştırıldığında o kadar ama o kadar küçük ki. Aslında ne kadar önemsiz olduğumuzu anlayabiliyor musun böylece?"

Pietra hiçbir şey demedi.

"Şimdi biraz bütün bunları unut," diye devam etti Nash. "Çünkü biz bu yeryüzünde dahi çok önemsiz varlıklarız. Bu tezi sadece yeryüzüne taşıyalım şimdi de tamam mı?"

Pietra başıyla onayladı.

"Dinozorların bu gezegende insanlardan daha fazla yürüdüğünü biliyor musun?"

"Evet."

"Ama hepsi bu değil. Bu, biz insanların aslında hiç de

özel olmadığımızı gösteren şeylerden biri. Bu çok ama çok küçük gezegende dahi uzun zaman kral olmamışız. Dinozorların bu gezegende bulunma süresinin bizden ne kadar fazla olduğunu biliyor musun? İki katı mı? Beş katı mı? On katı mı?"

Pietra ona baktı. "Bilmiyorum."

"Kırk dört bin kez daha fazla." Söylediği şeye kendini kaptırmış elleriyle garip hareketler yapıyordu. Bir düşün. Kırk dört bin kez daha fazla. Her bir gün için 120 yıl eder. İnsanın aklı almıyor. Sence biz onlar kadar neslimizi sürdürebilir miyiz?"

"Hayır," dedi.

Nash arkasına dayandı. "Biz birer hiçiz. İnsanoğlu bir hiç. Ama nedense kendimizi çok özel hissediyoruz. Kendimizi bir şey zannedip Tanrı'nın gözdesi filan olduğumuzu düşünüyoruz. Çok komik."

Nash kolejdeyken John Locke'ın doğa durumu kuramını incelemişti. Buna göre en iyi devlet dahi en kötü devlettir, çünkü basit bir dille ifade edecek olursak bu, doğanın durumuna, ya da Tanrı'nın tasarladıklarına uygundur. Ama bu durumda biz birer havyan sayılırız. Daha fazlası olduğumuzu düşünmek tam bir saçmalıktır. İnsanın üstün olduğuna, sevginin ve dostluğun daha zeki, abesle iştigalin yararsızlığını görebilen ve bu yüzden rahatlamak ve bu yararsızlığı bir kenara atıp dikkatini dağıtmak için yollar keşfeden bir beynin hezeyanlarından başka bir şey olmadığına inanmak ne kadar da aptalca bir şey.

Nash'in karanlığı görmesi akla yakın mıydı acaba? Ya da acaba çoğu insan sadece kendini mi kandırıyordu? Lakin...

Lakin uzun yıllar Nash normal biri olmayı özlemişti.

Gamsız insanları görmüş ve gıpta etmişti. Zekâsının çok

ama çok yüksek seviyede olduğunu fark etmişti. Bütün derslerinden A'yla geçerdi. Sınıfta en yüksek notları hep o alırdı. Williams Koleji'ne kaydolup felsefe okudu. Bütün bu öğrenimi boyunca, başından sonuna kadar kaçıklığını bastırmaya çalıştı.

O zaman neden dışarı çıkmasına izin vermemişti ki?

Herkes gibi anne babasını ve kardeşlerini koruma içgüdüsüyle hareket ediyordu. Ama dünyanın geri kalanı umurunda bile değildi. Onlar sadece dekorun bir parçasıydılar onun için. Çok evvelden anladığı gerçek şuydu ki, başkalarına acı vermekten müthiş bir zevk alıyordu. Hep almıştı ve nedenini bilmiyordu. Bazıları hafif bir esintiden, bazıları sıcak bir kucaklaşmadan ya da basketbol maçında takımını zafere taşıyan son atıştan zevk alırdı. Ama Nash'in tek zevk aldığı şey gezegeni bir sakininden daha kurtarmaktı. Bunu kendisi için istemiyordu. Ama zevk aldığı şeyi anlamış, bazen kendisiyle mücadele etmiş, bazen de oluruna bırakmıştı.

Sonra Cassandra'ya rastlamıştı.

Hani laboratuarda yapılan testler vardır ya. Bir kaba renksiz bir sıvı konulur ve sonra biri içine minik bir damla solüsyon atar ki, buna katalizör denir, o anda her şey birden değişir. Rengi değişir, görünümü değişir, sertlik derecesi değişir. Çok basmakalıp gelebilir ama Cassandra katalizörün ta kendisiydi.

Onu gördüğünde, Cassandra ona ilk kez dokunduğunda birden değişime uğramıştı.

İşte birden o anda onu, aşkı elde etmişti. İlk kez o anda biriyle aynı yatakta uyanmayı, aynı insanla bir ömür geçirmeyi istemişti. Onunla üniversitenin ikinci sınıfında tanışmışlardı. Cassandra muhteşem güzellikte bir kızdı. Ama daha da faz-

lası vardı onda. Bütün erkekler onu gördüğü anda vurulurdu. Ama gençliğin verdiği cinsel istekle alakası yoktu bunun. O sallapati yürüyüşü ve şeytanca gülümsemesiyle Cassandra doğrudan eve sokup bir daha çıkartmak istemeyeceğiniz türden bir kızdı.

O sizde bir ev alıp, hafta sonu çimlerini biçsem, barbekü yapsak, çocuğumuzu doğururken alnındaki teri silsem türünden düşünceler yaratan bir kızdı. Güzelliği kadar özündeki iyilik de size "Vay canına!" dedirtirdi. Çok özeldi. Kimseye kötülük edemezdi ve bunu içgüdülerinizle anlardınız.

Reba Cordova biraz onu andırıyordu. Bu yüzden onu öldürürken çok ama çok az içi sızlamıştı. Kocasını düşündü, neler yaşayacağını hayal etti, çünkü Nash kocasının neler hissedeceğini biliyordu.

Cassandra.

Beş erkek kardeşi vardı ve hepsi ona hayrandı. Anne babası da ona hayrandı ve yanınızdan geçerken size gülümsediğinde eğer bir yabancı olsanız dahi baştan aşağı ürperirdiniz. Ailede ona Cassie diyorlardı. Bu Nash'in hoşuna gitmemişti. Onun için o Cassandra'ydı ve ona aşık olmuştu. Evlendikleri gün insanların onun için "yaralı" derken neyi kastettiklerini anlamıştı.

Mezunlar günü, mezunlar partisi için zaman zaman birlikte Williams Koleji'ne gidiyorlardı. North Adams'taki öğrenci yurdunda kalıyorlardı. Onu o gri renkli binada karnına yatmış, gözlerini tavana dikmiş şekilde hatırlıyordu. Bu şekilde yatarken saçlarını okşardı. Havadan sudan, akıllarına ne gelirse konuşurlardı. Geçmişi düşündüğünde Cassandra'yla ilgili hep bu sahne geliyordu aklına. Rahatsızlanmadan, kanser olduğunu öğrenmeden, ameliyat olmadan, şu minnacık ve boş

gezegendeki değersiz bir organizma gibi ölmeden önce.

Evet. Cassandra ölmüştü. İşte o zaman kesinlikle her şeyin anlamsız ve birer palavradan ibaret olduğunu öğrenmişti. Ve o öldüğünde Nash kendisinde içindeki kötülüğü bastırmak için mücadele verme cesaretini bulamadı. Bir amacı yoktu artık. Buna ihtiyacı da yoktu ve böylece içindeki kötülüğü salıverdi. Kötülük, coşan bir sel gibi aktı ve bir daha da içine geri dönmedi.

Cassandra'nın ailesi onu teselli etmeye çalıştı.

"Kadere" inanan insanlardı ve diğerleri gibi onlar da ona "yaralı" olduğunu hatırlatmışlardı. Cassandra'nın onu öbür dünyada bekleyeceğini ve bir gün muhteşem güzellikte bir yerde buluşacaklarını ve sonsuza kadar birlikte olacaklarını söylemişti. Buna ihtiyacı olduğunu düşünüyordu Nash. Aile önceden en büyük erkek kardeşi Curtis'in üç sene önce işlerin yolunda gitmediği bir soygun sırasında öldürülmesiyle bir büyük acı daha yaşamıştı. Ama böyle olacağı belliydi, çünkü bütün hayatı boyunca başı beladan kurtulmamıştı. Cassandra abisinin ölümü karşısında deliye dönmüştü. Günlerce hiç durmadan ağlamıştı. Neredeyse Nash acısını hafifletmeye yarayacak bir yol bulmak amacıyla içindeki "kötülüğü" dışarı çıkartacaktı. Ama sonunda kadere inananlar,Tanrı'nın büyük planının bir parçası olduğunu söyleyerek Curtis'in ölümüne bir kılıf buluvermişlerdi.

Ama Casandra gibi sevecen ve sıcak birinin ölümüne nasıl bir kılıf uydurulabilirdi ki? Bu nasıl açıklanabilirdi?

Açıklanamazdı. O yüzden anne babası ölümden sonraki yaşamdan bahsetmeye başladılar. Hoş, buna kendileri de inanmıyordu. Kimse inanmıyordu aslında. Öbür dünyada huzur içinde ve eksiksiz bir mutlulukla yaşayacaklarına inanıyorlar-

sa o zaman neden ölülerinin arkasından ağlıyorlardı ki? Daha iyi bir yerde yaşadıklarına inanıyorlarsa neden arkalarından yas tutuyorlardı ki? Daha güzel bir dünyada yaşayacakken sevdiğiniz birini bu gezegende alıkoymak müthiş bir bencillik olmuyor muydu? Eğer sevdiğinizle cennette sonsuza kadar birlikte olacağınıza inandıysanız endişelenecek bir şey yoktu ki. Zira öbür dünya bu dünyadan sadece bir nefes uzaklıktaydı.

Nash biliyordu. Ağlayıp yas tutardınız, çünkü aslında ta içinizde öbür dünyanın koca bir palavra olduğuna inanırdınız.

Cassandra şu anda sandıkları gibi Curtis'le birlikte keyif sürmüyordu öbür dünyada. Kemoterapi ve kanser ilaçlarının etkisi sonrasında ondan arda kalanlar toprağın altında çürümekteydi.

Cenaze töreninde ailesi kaderden, Tanrı'nın büyük planı gibi saçmalıklardan bahsetmişlerdi. İşte en sevdiği insanın kaderinde bunlar yazılıydı demek. Kısacık bir yaşam sürmesi, onu gören herkesi etkilemesi, Nash'i gökyüzüne çıkartması ve sonra birdenbire hızla yere düşürmesi. Bu aynı zamanda Nash'in de kaderiydi. Onun yanındayken dahi gerçek doğasını - hilesiz, daha çok ilahi, doğanın durumunu- zorlukla bastırabildiği zamanlar oluyordu. İçindeki barışçıl duyguları koruyamayı başarabilecek miydi acaba, ya da Cassandra hayatta olsaydı dahi bir gün içindeki kötülük ortaya çıkacak mıydı enninde sonunda?

Bunu bilmek imkânsızdı. Ama her iki durumda da bu onun kaderiydi.

"Onlara hiçbir şey söylemeyecekti," dedi Pietra.

Nash Reba'dan bahsettiğini biliyordu.

"Bunu bilemeyiz."

Pietra yandaki pencereden dışarı baktı.

"Eninde sonunda polis Marianne'ın gerçek kimliğini tespit edecek." dedi Nash. "Ya da biri kaybolduğunu fark edecek. Polis araştırmaya başlayacak. Arkadaşlarıyla konuşacak. O zaman Reba kesin polise ondan bahsederdi."

"Birçok hayatı sona erdiriyorsun."

"Şimdiye kadar iki."

"Bir de kurtulmayı başaranlar var ama. Yaşadıkları hayat hayat değil artık."

"Evet."

"Neden yapıyorsun bunu?"

"Nedenini biliyorsun."

"Marianne'ın başlattığını mı söyleyeceksin?"

"Başlatmak yanlış sözcük. Dinamikleri değiştirdi o."

"O zaman ölmesi mi lazımdı?"

"İnsanların hayatlarını değiştirecek ve büyük ihtimalle de yok edecek bir karar verdi."

"O zaman ölmesi mi lazımdı?" diye tekrarladı Pietra.

"Tüm kararlarımız önem taşır Pietra. Hepimiz her gün Tanrı rolüne bürünürüz. Bir kadın bir çift pahalı ayakkabı satın aldığında bu parayla açlıktan nefesi kokan birine yardım etmeyi düşünmez bile. Bir bakıma o ayakkabılar ona bir hayattan daha çok şey ifade eder. Rahat bir hayat süreceğiz diye hepimiz öldürürüz. Bu cümlelerle anlatmak işimize gelmez ama aynen öyle yaparız."

Pietra ona karşı çıkmadı.

"Neler oluyor Pietra?"

"Hiçbir şey. Unut gitsin."

"Cassandra'ya söz verdim."

"Evet. Daha önceden de söylediğin gibi."

"Bunu burada tutmamız lazım Pietra."

"Sence tutabilir miyiz?"

"Evet."

"Peki, daha kaç kişiyi öldüreceğiz?"

Nash'in bu soru karşısında kafası karışmıştı. "Gerçekten üzülüyor musun? Doydun mu?"

"Hayır, sadece daha kaç kişiyi öldüreceğimizi merak ediyorum."

Nash düşündü. Şimdi Marianne'ın başta kendisine doğruyu söylediğinin farkına varmıştı. Bu durumda sil baştan yapmalı ve problemi kaynağında çözmeliydi.

"Eğer şansımız yaver giderse," dedi. "Tek bir tane kaldı."

"Vay canına," dedi Loren Muse. "Daha sıkıcı bir kadın düşünemiyorum."

Clarence gülümsedi. Reba Cordova'nın kredi kartı ekstrelerini inceliyorlardı. Hiç de sürpriz olmamıştı onlar için. Bir sürü yiyecek içecek, kırtasiye ve çocuk giysisi almıştı. PC Richard'dan bir mikrodalga fırın, Sears'tan bir elektrik süpürgesi alıp sonra iade etmişti. Her Salı akşamı muntazaman Baumgarts adındaki Çin restoranından yemek ısmarlıyordu.

Mailleri de kredi kartı alışverişleri gibi ruhsuzdu. Diğer anne babalara çocuk partilerini haber veriyordu. Kızının bale öğretmeniyle ve oğlunun beysbol koçuyla yazışıyordu. Willard School'dan e-mailler alıyordu. Oyun saatlerini ayarlamak için tenis grubundakilerle yazışıyordu. Bazı ev ve evcil hayvan dergilerinin okuyucu listesindeydi. Kız kardeşiyle yazışmış, kızı okuma güçlüğü çektiğinden ona bu konuda bir uz-

man tanıyıp tanımadığını sormuştu.

"Böyle birinin gerçekten var olabileceğini hiç düşünmemiştim," dedi Muse.

Yanlış. Onları daha önce Starbucks'ta görmüştü. Brittany, Madison, Kyle'la birlikte çocuklarıyla zaman geçirmek için ideal mekân saydıkları kafede, onlar ortalıkta koşuşurken sanki dünyada kendi çocuklarından başka çocuk yokmuş gibi yavruları hakkında hiç durmadan gevezelik eden kolej mezunu, bir zamanlar entelektüel takılmış, rahatsız, duydukları her şeye inanan kadınlar. Kakalarıyla ilgili dakikalarca çene çalarlar. Evet, yanlış duymadınız. Bağırsak hareketlerinden bahsediyorum. Sanki bir uzaylı gelmiş de beyinlerini çekip almış gibi boş bir gülümsemeyle evlatlarının ilk sözcüklerinden, sosyal becerilerinden, gittikleri okuldan, yaptıkları spordan, Bebe Einstein DVD'lerinden bahsederlerdi. Loren Muse onları bir yandan küçümser, onlara bir yandan acır ve bir yandan da kıskançlık duymamak için büyük bir çaba harcardı.

Loren Muse elbette bir gün anne olursa onlar gibi olmayacağına kendi kendine yemin etmişti. Ama kim bilebilirdi ki? Bu tip iddialı demeçler ona yaşlandıkları zaman bir bakım evine gideceklerine ya da çocuklarına muhtaç kalacaklarına ölmeyi tercih edeceklerini söyleyen insanları hatırlatırdı ve bu insanların hiç biri günü gelip yaşlandıkları zaman ölmeyi arzulamazdı.

Dışarıdan bakıldığında böyle kolayca atıp tutmak kolaydı.

"Kaybolduğu gün kocası neredeymiş?" diye sordu Muse.

"Livingston polisi Cordova'yı sorguya çekmiş. Sağlam tanıkları var gibi."

Muse çenesiyle evrakı işaret etti. "Peki kocası? Kocası da onun gibi sıkıcı bir tip mi?"

"Hala e-maillerini, telefon konuşmalarını ve kredi kartı dökümlerini araştırıyorum. Ama şimdiye kadar bulduklarıma bakılırsa evet."

"Başka?"

"Reba Cordova'yı kaçıranın ve kimliksiz kadını öldürenin aynı kişi olduğunu farz edersek bir devriye polisi fahişelerin bulunduğu yerlere bakıp başka bir kadın öldürülmüş mü onu araştırıyorlar."

Loren Muse bundan sonra neler olabileceğini düşünmemişti ama düşünse iyi olurdu. Bu olaydaki muhtemel senaryolardan biri şuydu: bir seri katil, bu işi gönüllü ya da gönülsüz yapan bir kadının yardımıyla dış mahallelerde oturan kadınları kaçırıyor, öldürüyor ve onları bir fahişe gibi gösteriyordu. Şu anda şehir yakınlarında herhangi bir fahişe cesedi bulunmuş mu onu araştırıyorlardı ama şimdiye kadar hiçbir şey bulamamışlardı.

Muse bu dikkate değer teoriye pek inanmıyordu. Psikologlar ve izleri değerlendirip katil hakkında bilgi edinmeye çalışan görevliler katilin şehir dışındaki kadınlara saldırdıktan sonra öldürüp fahişe kılığına soktukları fikrini ortaya atarak orgazma benzer bir haz alıyorlardı sanki. İddia ettikleri katilin çocukluğundaki o çok meşhur fahişe anne hikâyesi bu olayda Muse'a pek inandırıcı gelmiyordu. Kimliği meçhul cesedin aslında bir fahişeye ait olmadığını ispatladığından beri sürekli kafasını kurcalayan ve senaryoya uymayan bir şey vardı. Neden hiç kimse kimliksiz cesedi aramıyordu?

Görebildiği iki ihtimal vardı. Biri kimsenin cesedin kaybolduğunu bilmemesiydi. Kimliği meçhul ceset tatilde ya da

belki bir iş gezisinde sanılıyordu. Ya da ikincisi, katili, onu tanıyan birisiydi. Ve o kişi de kaybolduğunu haber vermek istemiyordu.

"Kocası nerede şimdi?"

"Cordova mı? Hala Livingston polisiyle beraber. İnsanlara beyaz bir minibüs görüp görmediklerini sormak için civarda araştırma yapıyorlar. Yani rutin işlerden biri."

Muse eline bir kurşun kalem aldı. Silgili ucunu ağzına götürdü ve silgiyi çiğnemeye başladı.

Birisi kapıyı tıklattı. Kapıya doğru baktı. Yakında emekli edilecek Frank Tremont iri cüssesiyle bütün kapı girişini kaplamıştı.

Üç gün arka arkaya aynı kahverengi takım elbise diye düşündü Muse. Çok etkileyici.

Frank Muse'a bakıp bekledi. Muse'un onunla uğraşacak vakti yoktu ama bu konunun da bir an önce halledilip rafa kaldırılması lazımdı.

"Clarence, bizi biraz yalnız bırakabilir misin?"

"Tabii şef. Elbette."

Clarence odadan çıkarken Frank'e belli belirsiz bir selam verdi. Frank onun selamına karşılık vermedi. Clarence uzaklaştığında Frank kafasını salladı ve "Seni şef diye mi çağırıyor?" diye sordu.

"Gerçekten hiç ama hiç vaktim yok Frank."

"Dilekçemi aldın mı?"

Emekliliğini isteyen dilekçesinden bahsediyordu. "Aldım."

Sessizlik.

"Sana bir şey getirdim," dedi Tremont.

"Anlayamadım."

"Önümüzdeki ay sonuna kadar görev başında olacağım," dedi. "Bu yüzden çalışmam lazım değil mi?"

"Doğru."

"O yüzden sana bir şey getirdim."

Muse bu konuşmanın çabuk bitmesini umuyordu. Arkasına yaslandı.

"Şu beyaz minibüsün içini incelemeye başladım. O iki görüntüde birden olan minibüsün."

"İyi."

"Çalındığını sanmıyorum. Bölgede bu tanıma uyan hiçbir araç çalınmamış. O yüzden ben de beyaz bir minibüs kiralandı mı diye kontrol etmek için araba kiralama şirketlerini araştırdım."

"Peki ne buldun?"

"Birkaç tane var. Ama hepsi yasal plaka."

"O zaman çıkmaz bir sokaktayız."

Frank Tremont gülümsedi. "Bir dakika oturmama müsaade var mı?"

Muse eliyle iskemleyi işaret etti.

"Bir şey daha var," dedi Tremont. "Biliyor musun bu herif oldukça zeki. Sen de söylemiştin zaten. Birinciyi fahişe gibi giydirmiş. İkincinin arabasını bir otel otoparkına çekmiş. Lisanslı plakaları değiştirmesi filan. Bunu sıradan yöntemlerle yapmıyor. O yüzden üzerinde biraz kafa yordum. Araba çalmak ya da kiralamak dışında takibi zorlaştırmanın en kolay yolu ne diye."

"Seni dinliyorum."

"İnternetten yeni bir tanesini almak. O web sayfalarını gördün mü?"

"Yoo görmedim."

"Sürüyle araba satıyorlar. Geçen sene autoused.com'dan bir tane almıştım kendime. Gerçekten çok ucuza araba buluyorsun ve araba sahibiyle satın alacak kişinin arasında aracı olmadığı için resmi satış sözleşmesi biraz alengirli. Yani araba satıcılarının kayıtlarına bakıyor olabilirsiniz ama peki internetten satışı kim takip edecek?"

"Eee?"

"Ben de internetten satış yapan en bilinen iki şirketi aradım. Geçen ay bu bölgede sattıkları bütün beyaz minibüslerin listesini istedim. Altı tane buldum. Hepsini aradım. Dördü çekle, ikisi nakit ödenmişti."

Muse arkasına dayandı. Kalemin silgisini hala çiğniyordu. "Çok akıllıca. Kullanılmış bir araba alıyorsun, nakit ödüyorsun, uyduruk bir isim veriyorsun ya da hiç vermiyorsun, kullanım hakkını alıyorsun, ama asla ruhsata kaydetmiyorsun, trafik sigortası ödemiyorsun. Benzer bir minibüsten plaka çalıp takıyorsun ve yola çıkıyorsun."

"Evet," dedi Tremont. "Ama daha bitmedi."

"Ne var?"

"Onlara arabayı satan çocuk."

"Onlara mı?"

"Evet. Bir erkek ve bir kadın. Otuz beş yaşlarında. Eşkâllerini tespit etmek lazımdı. Çok iyi bir şey oldu. Arabayı onlara satan çocuk, adı Scott Parsons, Best Buy'da çalışıyor. Son teknoloji güvenlik sistemleri var. Ful dijital. O yüzden her şeyi ama her şeyi kaydediyor. Orada çalışan bir teknisyen şu anda eski kayıtları kontrol ediyor. Tam bir kimlik tespiti için, polis dosyasındaki fotoğraflara bakmak üzere çocuğu buraya getirtiyorum."

"Ressamı çağırdınız mı?,"

"Hallettim."

Elle tutulur tek ipucuydu bu. Şimdiye kadar elde ettiklerinin en iyisi.

"Başka neler var elimizde?" diye sordu Tremont.

Muse ona kredi kartlarından bir şey bulamadıklarından, telefon görüşmelerinden, e-maillerden bahsetti. Tremont arkasına dayanıp ellerini koca göbeğinde birleştirdi.

"Odaya girdiğimde kalemini ısırıyordun. Ne geçiyordu aklından?"

"Seri bir katille karşı karşıya olduğumuz varsayımı üzerine düşünüyordum."

"Buna inanmıyorsun yani," dedi Tremont.

"İnanmıyorum."

"Ben de öyle," dedi Tremont. "O zaman bakalım elimizde ne var."

Muse ayağa kalktı ve odayı turlamaya başladı. "İki kurban. Bildiğimiz kadarıyla tabii, en azından bu bölgede. Araştırma devam ediyor. Şu anda sadece hayatta olduğunu varsaydığımız Reba Cordova ve kimliksiz ceset olduğunu farz edelim."

Tremont "Tamam," dedi.

"Bir adım daha atalım ve bu kurbanları kaçırmasının ya da öldürmesinin altında bir sebep olduğunu düşünelim."

"Ne gibi bir sebep mesela?"

"Henüz bilmiyorum. Ama şimdi beni dikkatle dinle. Neyse bir sebep var ya da yok, şimdilik bunu unutalım. Eğer bir sebebi yoksa ve bunun bir seri katil işi olmadığını düşünürsek o zaman bu da demektir ki iki kurban arasında bir bağlantı var."

Tremont başını salladı. Muse'un nereye varmak istediğini anlamıştı. "Ve aralarında bir bağlantı varsa," dedi, "birbir-

lerini çok iyi tanıyan iki insan bunlar."

Muse donup kaldı."Kesinlikle."

"Ve eğer Reba Cordova kimliği meçhul kurbanı tanıyorsa..." dedi Tremont Muse'a gülümseyerek.

"O zaman bu da demektir ki Neil Cordova da kimliği meçhul kurbanı tanıyordur. Livingston Polis departmanını ara. Cordova'yı çağırmalarını söyle. Belki cesedi tespit edebilir."

"Hemen."

"Frank?"

Tremont dönüp Muse'a baktı.

"İyi iş çıkardın."

"Ben iyi bir polisim," dedi Tremont.

Muse bu konuda yorum yapmadı.

Tremont parmağıyla Muse'u gösterdi. "Sen de iyi bir polissin Muse. Belki de en iyisinden. Ama iyi bir lider değilsin. Çünkü iyi bir lider olsan iyi polislerden mümkün olduğunca fazla yararlanmaya çalışırdın. Ama bunu yapmadın. Diğerlerini yönetme hakkında bir şeyler öğrenmelisin."

Muse kafasını salladı. "Evet Frank, aynen öyle. İdari becerilerim yüzünden cesedi fahişe zannedip yanıldın ve her şeyi yüzüne gözüne bulaştırdın. Eşeklik bende."

Tremont gülümsedi. "Davayı ben almıştım."

"Ve karman çorman ettin."

"Başta yanılmış olabilirim ama hala buradayım. Senin hakkında düşündüklerim önemli değil. Senin benim hakkımda düşündüklerin önemli değil. Kurbanım için adalet yerini bulsun yeter bana."

25. bölüm

Mo'yla birlikte Bronx'a gittiler. Tam Anthony'nin verdiği adresin önüne park ettiler.

"Buna inanamayacaksın," dedi Mo.

"Ne?"

"Takip ediliyoruz."

Mike emin olmak için arkasına dönüp bakarsa fark ettiklerini anlayacaklarını bildiğinden sadece oturup bekledi.

"Dört kapılı mavi bir Chevy sokağın sonunda park etmiş durumda bekliyor. İçinde Yankee şapkalı ve güneş gözlüklü iki tip oturuyor."

Geçen gece aynı sokak insan kaynıyordu. Şimdi ise yok denecek kadar az insan vardı ortalıkta. Onların da kimi bir eşikte uyukluyor, kimiyse uyuşuk uyuşuk kolları pelte gibi kenara sarkmış oldukları yerde sallanıyordu. O anda bir rüzgâr çıksa ve tozun dumanın arasında bir kovboy silahıyla sokağın ortasında birden beliriverse hiç şaşırmazdı Mike.

"Sen içeri gir," dedi Mo. "Bir arkadaşım var. Ona arkadakilerin plakasını verip bakalım kimlermiş bulur öğreniriz."

Mike başıyla onayladı. Arabadan indi ve göz ucuyla çaktırmamaya çalışarak arkadaki arabaya baktı. Zar zor görebilmişti ama bir daha bakmayı da göze alamadı. Kapıya yöneldi. Kapı metalik griydi ve üzerinde GRİ JAGUAR yazıyordu. Mike zile bastı. Ön kapıdan vızıltıya benzer bir ses çıktı. Mike kapıyı itip açtı. Duvarlar McDonald's, ya da kendini beğendirmek için kıçını yırtan hastanelerdeki çocuk koğuşlarını ha-

tırlatan parlak sarı bir renge boyanmıştı.

Sağda üzeri danışmanlık, müzik dersleri, tartışma grupları, uyuşturucu ve alkol bağımlıları için oluşturulan terapi gruplarının ilanlarıyla dolu bir pano vardı. Dairesini biriyle paylaşmak isteyenler ilgilenenlerin koparıp alması için küçük not kâğıtlarına telefon numaralarını yazmışlardı. Biri yüz dolara kanepesini satıyor, bir diğeri gitar amfisini elden çıkartmak istiyordu.

Panoyu geçip danışma masasına doğru yürüdü. Burnu halkalı genç bir kadın ona bakıp "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Mike'ın elinde Adam'ın fotoğrafı vardı. "Bu çocuğu gördünüz mü?" Fotoğrafı kadının önüne koydu. "Ben sadece resepsiyon görevlisiyim," dedi kadın.

"Resepsiyon görevlilerinin de gözleri vardır. Onu görüp görmediğinizi sordum."

"Müşterilerle ilgili konuşamam."

"Size konuşun demedim. Onu görüp görmediğinizi sordum."

Kadının dudakları bir çizgi halini aldı. Mike şimdi ayrıca ağzının kenarlarında da piercingler olduğunu gördü. Hiç konuşmadan kadına baktı. Onunla konuşmanın bir işe yaramayacağını anlamıştı.

"Yetkili kimse onunla görüşebilir miyim?"

"Rosemary size yardımcı olabilir belki."

"Harika. Onunla konuşabilir miyim?"

İyi piercinglenmiş resepsiyon görevlisi telefonu eline aldı. Ahizenin alt kısmını eliyle kapatıp bir şeyler mırıldandı. On saniye sonra Mike'a gülümseyerek "Bayan McDevitt sizi bekliyor. Sağdan üçüncü kapı." dedi.

Mike tam olarak nasıl biriyle karşılaşacağını hiç düşünmemişti ama Rosemary McDevitt tam bir sürpriz olmuştu onun için. Ufak tefek, hani vahşi bedensel zevklere düşkün kadınlar gibi yüzüne baktığınızda aklınıza yırtıcı bir pumanın geldiği genç biriydi. Siyah saçlarından bir tutamını mora boyamıştı. Omuzundan boynuna doğru uzayan bir dövmesi vardı. Kolsuz, siyah deriden bir yelek giymişti. Kolları kaslıydı ve pazularına taklit deriden bant takmıştı. Yerinden kalkıp gülümsedi ve elini uzattı.

"Hoş geldiniz."

Mike kızın elini sıktı.

"Sizin için ne yapabilirim?"

"Adım Mike Baye."

"Selam Mike."

"Ha, selam. Oğlumu arıyorum."

Kıza fotoğrafı göstermek için yaklaştı. Mike'dan kısaydı boyu. Rosemary McDevitt, Adam'ın fotoğrafına baktı. Yüz ifadesi hiçbir ipucu vermemişti.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Mike.

"Buna cevap veremem."

Fotoğrafı Mike'a geri vermek istedi ama Mike onu almadı. Agresif taktikleri yutmazdı. Derin bir nefes aldı.

"Sizden sırlarını açığa çıkartmanızı istemedim."

"Yo Mike," tatlı tatlı gülümsedi. "Benden bal gibi bunu istedin."

"Oğlumu bulmaya çalışıyorum. Hepi bu."

Kollarını iki yanına açtı. "Burasını kayıp bürosu mu sandın?"

"O kayıp."

"Burası bir sığınak Mike. Ne demek istediğimi anladın

mı? Çocuklar buraya anne babalarından kaçmaya geliyor."

"Tehlikede olmasından korkuyorum. Kimseye haber vermeden öylece çıktı gitti. Dün gece de buraya geldi."

"Dur orada."

"Ne oldu?"

"Dün akşam buraya geldi dedin. Aynen böyle dedin değil mi?"

"Evet."

Gözlerini kıstı. "Bunu nereden biliyorsun Mike?"

Ona sürekli ismiyle hitap etmesi çok iticiydi.

"Anlamadım."

"Oğlunun dün gece buraya geldiğini nereden biliyorsun diye sordum."

"Bunun o kadar fazla önemi yoktu."

Güldü ve bir adım geri attı. "Tabii ki önemli."

Mike konuyu değiştirmem lazım diye düşündü. Gözlerini odada gezdirdi. "Neyse. Buradan bahsetsenize biraz. Neler yapıyorsunuz?"

"Değişik sosyal çevrelerden gençler gelir buraya." Rosemary bu soruyu sormanın amacı nedir der gibi Mike'a bir bakış attı. "Modern bir gençlik merkezi diyebiliriz."

"Yani?"

"Gece yarısı basketbol programlarını bilir misiniz?"

"Evet. Doksanlarda çok popülerdi. Gençleri sokaktan uzak tutmak için düzenlenirdi."

"Kesinlikle. İşe yaradı mı yaramadı mı o tür detaylara girmeyelim ama bu program yoksullara yönelikti. Şehrin eski, kalabalık fakir bölgelerinin çocuklarına. Bazılarına göre bu programla ırkçılık ima ediliyordu. Yani şehrin ortasında basketbol mu yapılırmış?"

"Ve sizler farklısınız öyle mi?"

"Bir kere biz kesinlikle yoksul gençlere hizmet vermiyoruz. Çok muhafazakâr olduğumuzu düşünebilirsiniz ama emin olun böylece zencilere ve fakir mahallelerin gençlerine kıyak yapmış oluyoruz. Kendi cemaatlerinde kalmayı tercih ediyorlar. Ve uzun vadede eminim böylece kötü yola düşmelerine engel oluyoruz. Kurtuluşun silah ya da uyuşturucuda olmadığını görmeye ihtiyaçları var ve bir basketbol maçının bunu yapacağını sanmıyorum."

Gotik siyahlar giymiş, çivili takılar takmış bir grup züppe oğlan ayaklarını sürüye sürüye ofisin önünden geçti. Pantolon paçaları o kadar genişti ki ayakkabılarını görmek imkânsızdı.

"Selam Rosemary."

"Selam çocuklar."

Yürümeye devam ettiler. Rosemary Mike'a döndü. "Nerede oturuyorsunuz?"

"New Jersey."

"Şehir dışında değil mi?"

"Doğru."

"Sizin oradaki gençler. Sıkıntılarını gidermek için ne yapıyorlar?"

"Bilmiyorum. Alkol alıyorlardır, uyuşturucu kullanıyorlardır..."

"Doğru. Eğlenmek istiyorlar. Sıkıldıklarını düşünüyorlar. Belki de hakikaten sıkılıyorlardır kim bilir? Ve dışarı çıkıp kafayı bulmak, kulüplere gitmek, kızlarla çıkmak filan istiyorlar. Basketbol oynamak istemiyorlar. Biz de onlara bu hizmeti sağlıyoruz."

"Kafayı bulmalarını mı sağlıyorsunuz yani?"

"Düşündüğünüz şey değil. Yapmayın. Benimle gelin, size göstereyim."

Parlak sarı renge boyanmış koridora çıktı. Mike yanında yürüyordu. Başı havada, vücudu dikti. Elinde bir anahtar tutuyordu. Anahtarla bir kapıyı açtı ve merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Mike onu takip etti.

Bir gece kulübü, disko ya da günümüzde ne deniyorsa öyle bir yere geldiler. Üzeri yastık dolu oturma yerleri, alttan aydınlatılmış yuvarlak masalar, alçak tabureler, bir DJ kabini vardı içeride. Yerler parkeydi. Aynalı, ışıklı disko topu yoktu ama onun yerine duvarda değişik şekiller oluşturan renkli ışıklar vardı. Arkadaki duvara graffiti şeklinde sprey boyayla CLUB JAGUAR yazılmıştı.

"İşte gençlerin istediği bu," dedi Rosemary McDevitt. "Kurtlarını dökebilecekleri bir mekân. Arkadaşlarıyla takılıp eğlenecekleri bir yer. Burada alkol vermiyoruz. Onun yerine görünüşleri alkole benzeyen alkolsüz içkiler veriyoruz. Hoş barmenlerimiz ve garson kızlarımız var. En iyi kulüplerin verdiği hizmeti veriyoruz. Ama tek amacımız onların güvende olmaları. Anlıyor musunuz? Sizin oğlunuz gibi çocuklar arabayla şehre inip uyuşturucu ve alkol alabilmek için sahte kimlik kullanır. Biz onları daha sağlıklı bir mekâna, yani buraya yönlendirerek bu tip şeyler yapmalarını engellemeye çalışıyoruz."

"İçinde bulunduğumuz bu yere mi?"

"Kısmen. Gerkiyorsa onlara danışmanlık hizmeti de veriyoruz. Kitap kulübümüz, terapi gruplarımız, bilgisayar oyunu odalarımız, bir gençlik kulübünde bulunması gereken şeylerin hepsi var. Ama bu içinde bulunduğumuz mekân içlerinde en önemlisi. Burası gençlerin deyimiyle çok "cool" bir yer."

"Ama sizin hakkınızda söylenenler..."

"Bizim hakkımızda söylenenlerin hepsi yalan. Çoğunu civardaki kulüpler çıkardı, çünkü iş kaybediyorlar."

Mike hiçbir şey söylemedi.

"Bakın, diyelim ki oğlunuz biraz eğlenmek için şehre geldi. Üçüncü Caddeye inip ara sokaklardan birinden kokain alabilir. Şuradan elli metre uzaklıkta kaldırımda duran çocuk eroin satıcısıdır. İsterse, verirler. Sorgulamadan. Bir gece kulübüne girerse canına okurlar ya da daha kötü şeyler gelir başına. Biz onları buraya çekerek koruyoruz. Burada hem gevşiyorlar hem de güvende oluyorlar."

"Sokak çocuklarını da alıyor musunuz?"

"Tabii geri çeviremiyoruz, ama bunun için daha donanımlı kuruluşlar var. Bu şekilde hayatlarını değiştirmek istemiyoruz. Çünkü dürüst olmam gerekirse işe yarayacağını sanmıyorum. Kötü yola düşmüş ya da bir viranede yaşayan çocukların bizim onlara sunabileceklerimizden çok daha fazlasına ihtiyacı var. Asıl amacımız temeli iyi çocukları kötü yola düşmekten kurtarmak. Sorunları diğer sokak çocuklarınınkinin tam tersi. Temeli iyi çocukların anne babaları çok fazla üzerlerine düşüyor. Yirmi dört saat tepelerindeler. O kadar sıkboğaz ediyorlar ki isyan etmelerine bile fırsat bırakmıyorlar."

Tia'yla senelerden beri sık sık tartışıyorlardı bu konuda. Hepimiz çocuklarımızın üzerine çok fazla düşüyorduk. Mike gençken caddelerde tek başına dolaşırdı. Cumartesileri bütün gün Branch Brook Parkında maç yapar ve eve çok geç saatlerde dönerdi. Şimdi kendi çocukları Tia ya da Mike olmadan neredeyse karşıdan karşıya bile geçmeye korkuyorlardı... ya da korku muydu acaba bu?

"Ve sonuçta onlara bu odayı veriyorsunuz öyle mi?"

"Doğru."

"Burayı kim işletiyor?"

"Ben. Üç yıl önce erkek kardeşim aşırı dozdan ölünce bu işe başladım. Greg iyi bir çocuktu. On altı yaşındaydı. Spor yapmazdı, popüler bir çocuk değildi. Annemin, babamın ve aslında genel olarak bütün toplumun hakimiyeti altındaydı. Sanırım ikinci uyuşturucu alışıydı."

"Üzgünüm."

Kız omuzlarını silkti ve merdivenlerden çıkmaya başladı. Mike sessizce onu izledi.

"Bayan McDevitt?"

"Rosemary,"

"Rosemary. Oğlumu bir gün bir yerde ölü bulmak istemiyorum. Geçen gece buralara gelmiş. Şimdi de nerede olduğunu bilmiyorum."

"Size yardım edemem."

"Daha önce görmüş müydün onu?"

Hala arkası Mike'a dönüktü. "Burada daha önemli işlerim var Mike."

"Peki, benim oğlum önemsiz mi yani?"

"Ben öyle söylemedim. Ama biz anne babalarla konuşmayız. Asla. Burada sadece gençler konuşur."

"Kimseye söylemem."

"Bu bizim misyonumuzun bir parçası."

"Peki ya Adam'ın başı dertteyse?"

"O zaman elimden ne gelirse yaparım. Ama konu bu değil."

Mike tam karşılık verecekti ki koridordan geçen bir grup Gotik'i gördü.

Birlikte kızın ofisine girerlerken "Müşterilerin bunlar

mı?" diye sordu.

"Hem müşteri, hem yardımcı."

"Yardımcı mı?"

"Hemen hemen her iş geliyor ellerinden. Etrafı temiz tutmaya yardım ediyorlar. Gece eğlencelerini düzenliyorlar ve kulübü bekliyorlar."

"Yani güvenlik görevlileri gibi."

Kız kafasını bir sağa bir sola salladı. "Bu ağır bir terim. Yeni girenlerin uyum sağlamasına yardımcı oluyorlar. Kontrolü sağlamaya yardımcı oluyorlar. Etrafı gözleyip kimsenin tuvaletlerde uyuşturucu almadığından, kaçak alkol sokulup sokulmadığından emin oluyorlar. Bu tip şeyler."

Mike suratını buruşturdu. "Tutuklular hapishaneyi kontrol ediyorlar yani."

"Onların hepsi çok iyi çocuklar."

Mike çocuklara baktı. Sonra da Rosemary'ye. Birkaç saniye onu inceledi. Oldukça dikkat çekici bir kızdı. Çıkık elmacık kemikleri vardı. Yüzü bir fotomodelininkine benziyordu. Sonra yine dönüp siyah ve gümüşten ibaret puslu dört beş Gotiğe baktı. Aslında sert gözükmek istiyorlardı ama bu konuda sıfırdılar.

"Rosemary?"

"Evet?"

"Bu zırvalarla ilgili bir şey beni etkileyemedi."

"Zırva mı?"

"Yani müşteri toplayabilmek için bu kadar dil dökmen. Bir yere kadar hepsi akla yatıyor."

"Peki, ne o zaman?"

Döndü ve dosdoğru kızın yüzüne baktı. "Bir şeyler biliyorsun gibime geliyor. Oğlum nerede?"

"Artık buradan gitmelisiniz."

"Eğer onu saklıyorsan, burayı başına yıkarım."

"Sınırları aşıyorsunuz Doktor Baye." Koridordaki Gotiklere baktı ve kısa bir işaret verdi. Çocuklar Mike'ın etrafını sardı. "Lütfen şimdi burayı terk edin."

"Yani gitmezsem yardımcılarını –bunu parmaklarıyla tırnak işareti yaparak söylemişti– üzerime mi salacaksın?"

İçlerinde en uzun olanı sırıtıp "Görünüşe bakılırsa biri daha önceden birilerini zaten üzerine salmış galiba ihtiyar"

Diğer gotikler kıkır kıkır gülmeye başladı. Siyahın, solgunluğun, maskara ve metalin yumuşak bir karışımından oluşmuşlardı sanki. Sert erkek olmak istiyorlardı ama değildiler ve belki de bu onları daha korkunç yapıyordu. Bu umutsuzluktan ileri gelen dengesizlik. Aslında olmadıkları kişiyi olma istekleri.

Mike bir sonraki hamlesini düşündü. Uzun boylu gotik yirmi yaşında vardı. Leylek gibiydi. Büyük Elma'nın elması. Mike bir taraftan hiç beklemediği bir anda çocuğu yere devirip bir yumrukla havasını söndürmek ve görev dedikleri şeyin ne olduğunu göstermek, bir taraftan da dirseğiyle o sürekli inip çıkan adem elmasına bir darbe indirerek, ses tellerine zarar vermek istiyordu. Böylece iki hafta boyunca fazla ağzını açamayacaktı. Ama diğerleri hemen üzerine çullanırlardı. Belki iki üç tanesiyle, belki de daha azıyla başa çıkabilirdi bu durumdayken.

Hala bir sonraki hamlesini düşünüyordu ki, bir şey ilişti gözüne birden. Ağır metal kapı vızıltıya benzer bir ses çıkarıp açıldı. Bir gotik daha girdi içeriye. Bu sefer Mike'ın ilgisini çeken simsiyah giysileri değil, simsiyah gözleriydi.

Bu yeni gelenin ayrıca burnunda bir yara bandı vardı.

Kısa zaman önce kırdığı burun, diye düşündü Mike.

Gotiklerden bazıları yeni gelen kırık burunlu çocuğun yanına giderek uyuşuk uyuşuk selamlaştılar. Bir şerbetin içinde yüzer gibi hareket ediyorlardı. Sesleri bile cansız ve uyuşuk çıkıyordu. Prozac almışlar gibi. Biri "Merhaba Carson," diye seslenmeyi becerebildi. Bir diğeri "Carson adamım," dedi çatlak bir sesle. Sırtına vurmak için ellerini kaldırdılar yavaşça, sanki bu muazzam bir güç gerektiriyormuş gibi. Carson bütün bu ilgiyi önceden alışıkmış ve sanki hak etmiş gibi memnuniyetle kabul etti.

"Rosemary?" dedi Mike.

"Evet?"

"Sen sadece oğlumu değil beni de tanıyorsun."

"Nasıl oluyor bu?"

"Bana Doktor Baye diye hitap ettin." Bu arada kırık burunlu gotikten gözlerini ayırmıyordu. "Doktor olduğumu nereden bildin?"

Cevabı beklemedi. Hiç anlamı yoktu ki. Uzun Gotiği az önce düşündüğü gibi yere devirdikten sonra koşarak kapıya doğru gitti. Adı Carson olan kırık burunlu çocuk geldiğini görmüştü. Simsiyah gözleri kocaman açıldı. Carson dışarı doğru bir adım attı. Mike daha hızlı hareket ederek tamamen kapanmasını önlemek için metal kapıyı eliyle tuttu ve başını dışarı çıkarttı.

Kırık burunlu Carson'la aralarında üç metre kadar mesafe vardı şimdi.

"Hey" diye bağırdı Mike.

Çocuk döndü. Kömür siyahına boyanmış saçları siyah bir perde gibi bir gözünün üzerine düşmüştü.

"Burnuna ne oldu?"

Carson küçümser bir edayla gülümsemeyi denedi. "Peki, senin yüzüne ne oldu?"

Mike ona doğru koştu. Diğer gotikler dışarı çıkmışlardı. Altı kişiye karşı bir kişiydi. Mike yan gözle Mo'nun arabadan çıkıp onlara doğru geldiğini gördü. Altı kişiye karşı iki kişi. Mike diğerlerinin lehine olan bir bahse girebilirdi.

Kırık burunlu Carson'a biraz daha yaklaştı "Bir takım iktidarsız herifler arkamdan üstüme atladı. İşte yüzüme ne olduğunun cevabı."

Carson kuru sıkı atmaya çalışıyordu. "Çok ayıp."

"Ya sağol. Ama işte çifteyi atan hayvan tam karşımda. Düşünsene, üzerime atlayan ödleklerden biri o kadar zavallıydı ki sonunda burnunu kırdı."

Carson omuzunu silkti. "Şans eseri atılan bir yumrukla bu herkesin başına gelebilir."

"Doğru. O zaman belki aleti kalkmayan o zavallı şansını bir kez daha denemek ister. Erkek erkeğe, yüz yüze."

Gotiklerin lideri yardımcılarının orada olduğundan emin olmak için etrafına baktı. Diğer Gotikler buradayız anlamında işaret edip hazır olduklarını göstermek için müthiş bir çaba harcayarak metal "aksesuarlarını" ayarlayıp, ellerini yumruk yaptılar.

Mo, kimsenin yerinden kımıldamasına fırsat vermeden uzun boylu olana doğru yürüdü ve boğazına yapıştı. Gotik bağırmak istedi ama Mo'nun pençesi buna engel oldu.

"Eğer biri tek bir adım atarsa," dedi Mo ona, "senin canını acıtırım. Öne bir adım atanın, araya girmek isteyenin değil. Sadece senin. Çok ama çok canını acıtırım. Anladın mı?"

Uzun Gotik başını onaylar gibi kımıldatmaya çalıştı.

Mike dönüp Carson'a baktı. "Hazır mısın?"

"Hey, seninle dövüşmeye niyetim yok."

"Benim var ama."

Mike çocuğu alaycı bir şekilde sanki okul bahçesindeymişler gibi itti. Diğer gotikler ne yapacaklarını bilemedikleri için şaşkın şaşkın bakıyorlardı. Mike, Carson'u bir kez daha itti.

"Hey!"

"Oğluma ne yaptınız?"

"Ne? Kime?"

"Adam Baye. Oğlum. Şu anda nerede?"

"Ben biliyorum sanki."

"Geçen gece bana saldırdın öyle değil mi? Eğer hayatının dayağını yemek istemiyorsan konuşsan iyi olur."

Ve sonra bir ses duyuldu. "Eller yukarı. FBI!"

Mike onlara baktı. Az önce kendilerini takip eden beyzbol şapkalı adamlar. Bir ellerinde silah diğerinde kimlik kartları vardı."

Polislerden biri Mike'ın yanına gitti. "Michael Baye?"

"Evet?"

"Darryl LeCrue, FBI. Bizimle gelmenizi istiyoruz."

26. bölüm

Tia, Betsy Hill'i uğurladıktan sonra kapıyı kapattı ve yukarı çıktı. Koridorda ağır ağır yürümeye başladı. Jill'in odasını geçti ve Adam'ınkine girdi. Çalışma masasının çekmecesini açtı ve karıştırmaya başladı. Bilgisayara casus programı yüklettikten sonra içi rahatlamıştı. Neden odasını da karıştırmamıştı ki? Aslında kendisinden utanıyordu. Şimdi ona her şey yanlışmış gibi geliyordu. Yani özel hayatın ihlali.

Ama bakmaktan kendini alamadı.

Adam sonuçta bir çocuktu. Çekmecesini çok uzun zamandır yerleştirmediğinden geçmişin artıklarıyla doluydu içi. Arkeolojik bir kazıda meydana çıkartıyordu sanki oğlunu o anda. Beyzbol kartları, Pokemon kartları, çok uzun zaman önce pilleri bitmiş Yugio, Yamaguchi, Crazybones. Bir aralar çok 'in' olan ve bütün çocukların elinden düşürmediği ama bir zaman sonra bir kenara attıkları ıvır zıvırlar. Adam bu "olmazsa olmazlar" konusunda diğer çocuklara göre daha uysaldı. Daha fazlası için tutturmaz ya da çok çabuk sıkılıp bir kenara atardı.

Tia başını salladı. Hala çekmecedeydiler.

Kurşun kalemler, tükenmez kalemler, eskiden taktığı damaklı diş teli (Tia kimbilir kaç kez takmadığı için onu azarlamıştı), dört sene önce Disney World'den aldıkları rozetler, onlarca Rangers maçı biletleri. Biletleri eline aldı. Hokey maçlarını seyrederken yüzünün aldığı o zevkle karışık konsantrasyon ifadesini hatırladı. Rangers puan yaptığında babasıyla beraber ayağa kalkıp sevinçten deli olmuş bir şekilde birbir-

lerinin eline vurmalarını ve ardından o salak gol sonrası şarkısını söylemelerini hatırladı. "Oh oh oh" ve arkasından el çırpma.

Ağlamaya başladı.

Kendini topla Tia.

Bilgisayara doğru döndü. Adam'ın bütün dünyası oydu şimdi. Sadece bilgisayardan ibaret bir çocuk odası. O ekranda online olarak Halo'nun son sürümünü oynardı Adam. Sohbet odalarında bazen yabancılarla, bazen de arkadaşlarıyla konuşurdu. Facebook ya da Myspace'te gerçek ya da sanal arkadaşlarıyla sohbet ederdi. Bazen biraz poker oynar ama bundan çok çabuk sıkılırdı. Bu da Mike'la Tia'nın hoşuna gidiyordu tabii. Youtube'daki kısa komik videolar, müzik videoları ve evet elbette açık saçık siteler. Tia nasıl bir kitabı okurken kendinden geçiyorsa Adam'da diğer çocuklar gibi macera oyunlarını ya da gerçek simülatörlerle –ya da işte onlara ne diyorlarsa–oynarken kendinden geçerdi ve bunun iyi mi kötü mü olduğuna karar vermek çok zordu.

Son zamanlardaki kontrolsüz seks siteleri Tia'yı deli ediyordu. Çocukları doğru bilgilendirmek için elinizden geleni yapıyordunuz ama kontrolü elde tutmak imkânsızdı. Sabah radyoyu açtığınızda koca memelerle, eşlerin birbirlerini aldatmalarıyla ve orgazmla ilgili bir sürü saçma sapan şakalar yapıyorlardı. Bir dergiye baktığınızda ya da bir televizyon şovunu seyrederken açtığınızda gördüğünüz hiç durmadan sergilenen çıplak kızlara ne demeli? O zaman nasıl çıkacaktık işin içinden? Çocuklarımıza bunların yanlış olduğunu nasıl açıklayacaktık? Ve asıl yanlış olan neydi?

İnsanlar bu yüzden çocukların sordukları sorulara kaçak cevaplar veriyor ve onları seksten uzak tutmaya çalışıyorlardı

ama bu işe yaramazdı, zira seksin yanlış, şeytani ve yasaklanmış bir şey olduğu mesajını vermek elbette ki çok ama çok yanlıştı hem aynı zamanda bunu yapmak da istemezdiniz. Tam aksine onlara bunun güzel ve sağlıklı bir şey olduğunu nasıl anlatacaktınız? O zaman bir anne baba aradaki dengeyi nasıl sağlayacaktı? Tuhaf ama çocuklarımızın hep kendimiz gibi olmasını isteriz. Oysa biz de kendi anne babalarımızın dayatmalarıyla bugüne gelmedik mi? Onların bizi en mükemmel şekilde büyüttüğünü düşünürüz. Neden ki? Gerçekten de bu kadar iyi mi yetiştirildik, yoksa daha sonraları kendi kendimize mi dengemizi bulduk? Çocuklarımızda öyle mi yapacak?

"Anne?"

Jill kapıda belirdi. Tia'ya soran bakışlarla baktı. Adam'ın odasında beni gördüğü için diye düşündü Tia. Sadece iki saniye süren derin bir sessizlik. Tia buz gibi bir esinti hissetti göğsünde.

"Merhaba tatlım."

Jill'in elinde Tia'nın Blackberry'si vardı. "Brickbreaker" oynayabilir miyim?"

Bütün çocuklar gibi annesinin Blackberry'sindeki oyunlarla oynamaya bayılıyordu. Kendi bilgisayarı o kadar gelişmiş olmadığı için Blackberry'yi, Tia'nın ipod'unu, ya da yatak odalarındaki bilgisayarı kullanıyordu ve Tia'nın telefonunu çoğunlukla odasında unutuyordu. Normal koşullarda Tia'nın izin almadan Blackberry'sini aldığı için Jill'i azarlaması lazımdı. Ama şimdi standart sorumluluk dersinin sırası değildi.

"Tabii ki, ama bir arama geldiğinde derhal bana getireceksin. "

"Tamam." Jill gözleriyle odayı inceledi. "Burada ne ya-

nıyorsun?"

"Etrafa bakıyorum."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Ağabeyinin nerede olabilineceğiyle ilgili bir ipucu bulabilirim belki diye düşündüm."

"Bir şeyi yoktur değil mi?"

"Tabii ki, sakın üzülme." Sonra hala hayatın devam ettiğini hatırladı birden. Eski normal hayatlarına büyük bir özlem duyuyordu. "Ödev verdi mi öğretmen?"

"Hepsini bitirdim."

"Çok iyi. Başka her şey yolunda mı?"

Jill omuzunu silkti.

"Benimle konuşmak istediğin bir şey var mı?"

"Yok hayır. İyiyim. Sadece Adam için endişeleniyorum."

"Biliyorum tatlım. Okul nasıl gidiyor?"

Bir daha omuz silkti Jill. Ne salakça bir soru. Tia aynı soruyu gerek Adam'a gerek Jill'e seneler boyunca belki bin kez sormuştu ve her seferinde aldığı cevap "İyi", "fena değil," "Okul işte" den öteye geçmiyordu.

Tia oğlunun odasından çıktı. Bir şey yoktu orada. Yazıcıdan aldığı E-Spyright raporu onu bekliyordu. Yatak odasının kapısını kapatıp sayfaları çevirmeye başladı. Sabah arkadaşları Clarke ve Olivia Adam'a e-mail göndermişlerdi. Mesajlar şifreli gibiydi ve çok net anlaşılmıyordu. İkisi de nerede olduğunu sormuş, anne babasının onu sormak için kendilerini aradığını yazmışlardı. DJ Huff'tan gelen bir şey yoktu. Aslında normalde o kadar çok yazışırlardı ki. Birden yazışmaları kesildiğine göre bir şey vardı. Ya da belki de Adam ortalıkta görünmediği için cevap vermeyeceğini biliyordu.

Kapı hafifçe vuruldu. "Anne?"

"Girebilirsin."

Jill kapı kolunu çevirdi. "Sana söylemeyi unuttum. Doktor Forte'un ofisinden aramışlardı. Salı günü dişçiye gitmemiz lazım."

"Tamam, teşekkürler."

"Hem niye gitmem lazım dişçiye? Daha yeni temizlettirdim dişlerimi."

Her zamanki sorular işte. Yine başlıyoruz. "Yakında tel takman gerekebilir."

"Şimdiden mi?"

"Evet. Adam senin..." dedi ve devam edemedi Tia.

"Benim ne?"

Dönüp yatağın üzerindeki E-SpyRight raporuna baktı. Bugüne ait olana. Ama onun aradığı bu değildi. Ona Huff'ların evindeki partiyle ilgili yazışmanın olduğu rapor lazımdı ona.

"Anne? Ne oldu?"

Tia'yla Mike işlerine yaramayan kâğıtları derhal yok ederlerdi. Ama özellikle o e-maili Mike'a göstermek için sakladığından emindi Tia. Neredeydi? Yatağın kenarına baktı. Bir sürü kâğıt. Hızlı hızlı karıştırmaya başladı.

"Yardım edeyim mi?" diye sordu Jill.

"Hayır hayatım, bir şey yok."

Bulamamıştı. Zararı yok.

Tia hızla internete bağlandı. E-SpyRight'ı sık kullanılanlara eklemişti. Giriş yaptı ve arşive girdi. Tarihi buldu ve raporu getirmesini istedi.

Tüm raporu yeniden yazdırmaya gerek yoktu. Huff'lardaki partiyle ilgili e-maili bulana kadar aşağı indi. Huffların evde olmayacağının, parti vereceklerinin, uçacaklarının yazıldığı mesajın kendisi çok umurunda değildi. Ama şimdi düşü-

ntlnce ne olduğunu merak etmişti. Mike çıkıp gitmişti. Huff'-lnrda parti filan yapılmamıştı, hem o gece baba Daniel Huff evindeydi.

Huff'lar çıkmaktan vaz mı geçmişlerdi o zaman?

Ama şimdi bunun üzerine kafa yormanın sırası değildi. Tia aslında önemsiz gibi görünen ama bir ipucu olabilecek bir şey bulmak amacıyla kursörü ekranda dolaştırdı.

Zaman ve tarih sütunları.

E-SpyRight size sadece e-mailin gönderildiği tarih ve saati göstermekle kalmayıp aynı zamanda Adam'ın e-maile baktığı tarih ve saati de gösteriyordu.

"Anne, neler oluyor?"

"Bana birkaç dakika ver tatlım."

Tia telefonu kapıp Doktor Forte'u tuşladı. Günlerden cumartesiydi ama Tia biliyordu ki, sabahki bütün çocuk aktivitelerinden sonra anne babalar öğleden sonraları çocuklarını doktora filan götürdükleri için muayenehane yarım gün çalışıyordu. Saatine baktı. Dördüncü zilde kalbi duracak gibi oldu. Telefon beşinci zilden sonra açıldı.

"Doktor Forte'un muayenehanesi?"

"Selam, ben Tia Baye. Adam'la Jill'in annesi."

"Evet, Bayan Baye. Sizin için ne yapabilirim?"

Tia telefonu açan kızın, yardımcısının adını hatırlamaya çalıştı. Kız senelerden beri orada çalışıyordu. Her hastayı tanıyor, ofisi çok iyi çekip çeviriyordu. Birden aklına geldi. "Caroline sen misin?"

"Evet."

"Merhaba Caroline. Dinle. Belki sana garip gelebilir ama senden bir ricada bulunacağım. Bana bir iyilik yapmanı isteyeceğim."

"Tamam peki, çalışırım. Ama önümüzdeki hafta gerçekten de hiç boş saatimiz yok."

"Yok. Randevu almak için değil. Sana bir şey soracağım. Adam'ın ayın on sekizinde saat 3:45'te bir randevusu vardı.

Karşıdan tepki gelmedi.

"Randevuya geldi mi onu merak ettim."

"Ah evet. Aslında size haber vermem lazımdı. Adam kesinlikle buradaydı."

"Zamanında mı yoksa geç mi geldi?"

"İşinize yarayacaksa zamanını tam olarak söyleyebilirim. Binaya giriş kayıtlarında yazar."

"Evet, bu harika olur."

Biraz daha bekledi Tia. Kızın klavyeden gelen tuşlama seslerini duyabiliyordu. Kâğıt hışırtısını da.

"Adam erken gelmiş Bayan Baye. Saat 3:20 de giriş yapmış."

Normal diye düşündü Tia. Okuldan çıkar çıkmaz doğrudan dişçiye gitmiş olmalıydı.

"Ve tam 3:45 de de buraya gelmiş. Bilmek istediğiniz bu muydu tam olarak?"

Telefonu neredeyse elinden düşürecekti Tia. Bir yerlerde çok ama çok büyük bir hata vardı." Tia yeniden ekrana baktı. Saat ve tarih kolonlarına.

Huff'lardaki partiyle ilgili e-mail saat 3:32 de atılmış, 3:33 de okunmuştu. Adam'ın evde olmadığı, dişçide olduğu saatte.

Bu imkânsızdı ancak ve ancak...

"Teşekkürler Caroline." Derhal bilgisayar uzmanı Brett'i aradı. Telefonu, "Evet?" diye açtı Brett.

Tia hemen üste çıkmaya karar verdi. "Gidip her şeyi Hester'a yetiştirdiğin için sağol."

"Tia sen misin? Bak gerçekten üzgünüm."

"Tabii tabii kesin üzgünsündür."

"Gerçekten bak, ciddiyim. Hester'ın etrafta olan her şeyden haberi var. Çalışanların ekranlarını odasından takip ettiğinden haberin var mı? Bazen eğlenmek için özel e-mailleri bile okuyor. Her şeyden haberdar olmak istiyor."

"Bu onu ilgilendiren bir konu değildi."

"Biliyorum, üzgünüm."

Harekete geçme zamanı gelmişti. "E-SpyRight raporuna göre oğlum bir e-maili saat 3:37 de açıp okumuş."

"Eeee?"

"Ama o saatte evde değildi. Başka yerden açmış olabilir mi?"

"E-SpyRight'tan öğrendiğine emin misin saati?"

"Evet."

"O zaman cevabım hayır. E-SpyRight sadece kendi bilgisayarında yaptıklarıyla ilgili rapor verir. Eğer başka bir bilgisayarda açıp okuduysa mailini o zaman raporda görünmesi imkânsız."

"Peki, bu nasıl oluyor?"

"Bir kere o sırada evde olmadığından emin misin?"

"Kesinlikle."

"O zaman evde başka biri varmış. Ve kim varsa o açmış bilgisayarını."

Tia bir daha baktı ekrana. "Bir de saat 3:38 de mesajın silindiği yazıyor."

"O zaman biri oğlunun bilgisayarını açmış, e-maili okumuş ve hemen silmiş."

"Yani Adam bu maili hiç okumadı demek oluyor bu."

"Büyük ihtimal öyle."

Tia hemen o güne dönüp neler olduğunu hatırlamaya çalıştı: O gün Mike'la ikisi çalışıyordu ve Jill de oynamak için Yasmin'le birlikte onlara gitmişti.

Hiçbiri evde değildi.

Kim hiç iz bırakmadan eve girip Adam'ın bilgisayarını açabilirdi ki? Yedek ev anahtarını düşündü. Her zaman bahçedeki posta kutusunun yanındaki taşın altına bıraktığı anahtarı.

İkinci arama işaret veriyordu. Mo'nun numarası.

"Brett, seni daha sonra ararım." deyip telefonu kapattı. "Mo?"

"Buna inanmayacaksın. Az önce FBI Mike'ı götürdü.

Şimdilik geçici olarak sorgu odası olarak kullanılan odada oturmuş Neil Cordova'yı inceliyordu Muse. Kısa boylu, masum suratlı, yakışıklı sayılabilecek bir adamdı. Yan yana koyduğunuzda karı koca az biraz birbirlerine benziyordu. Muse bunu biliyordu zira kocası birlikte çektirdikleri sürüyle resim göstermişti polise. Gemi yolculuklarında, plajda, resmi ve gayrı resmi partilerde, evin arka bahçesinde çekilmiş bir sürü resim. Neil ve Reba Cordova'nın ikisi de fotoğraflarda güzel ve sağlıklı çıkmışlardı ve yanak yanağa poz vermekten hoşlanıyorlardı. Mutlu görünmedikleri tek bir fotoğraf bile yoktu.

"Lütfen bulun onu," dedi Neil Cordova odaya girdiğinden beri üçüncü kez.

Muse daha önceden iki kere "Elimizden geleni yapıyoruz," demişti ve yine aynı cevabı tekrarladı.

Cordova, "Ne isterseniz yaparım. Elimden ne geliyorsa yaparım" diye ekledi.

Neil Cordova saçlarını yeni kestirmişti ve tam kendisin-

den beklenebileceği gibi kravatlı bir takım elbise giymişti. Sanki kıyafeti bedeninin ayakta kalmasına yarıyordu ve o olmasa yere düşüverecekti. Ayakkabılarının boyası pırıl pırıldı. Onları görünce Muse'un aklına buna müthiş önem veren babası geldi. Genç bir kızken ona "Bir erkeğin nasıl biri olduğunu ayakkabılarının boyasından anlayabilirsin" demişti. Bunu bilmek güzel. Loren Muse on dört yaşındayken babasının ölüsünü garajda bulduğunda–babası garaja gidip kafasına bir kurşun sıkmıştı– ayağında yine her zamanki gibi pırıl pırıl boyanmış ayakkabıları vardı.

İyi öğüt baba. İntaharındaki tutarlığın içinde teşekkürler.

"Bilirim," diye devam etti Cordova. "Hep kocadan şüphelenilir değil mi?"

Muse cevap vermedi.

"Sanıyorsunuz ki Reba'nın başka biriyle bir ilişkisi vardı ve otele gitmişlerdi. Ama size yemin ederim bu asla doğru olamaz. Bana inanmalısınız."

Muse buz gibi bir sesle "Kimseyi yargıladığımız yok," dedi.

"İsterseniz yalan makinesi getirin. Avukat da tutmam. Ne isterseniz yaparım. Sadece yanlış yerde aramakla vakit kaybetmenizi istemiyorum. Reba kaçmış olamaz. Bundan eminim. Ama yapabileceğim hiçbir şey yok."

Kimseye inanmayacaktın. Kural buydu. Şüphelileri sorguya çekiyordu, her biri filmlerde rol almaya kalkışsa, De Niro'yu işsiz bırakabilecek yeteneğe sahiplerdi. Ama içinden bir ses Neil Cordova'nın doğru söylediğini söylüyordu. Bunun dışında geri kalan hiçbir şeyin önemi yoktu.

Muse Cordova'yı kimliği meçhul cesede bakması için getirtmişti. Onu tanımıyordu. Dost muydu, düşman mıydı bil-

miyordu ama ne yazık ki çaresizdi ve ona çok ihtiyacı vardı. Bu yüzden de Cordova'ya dönüp "Bay Cordova, karınıza zarar verdiğinizi düşünmüyorum," dedi.

Adam bir anda rahatlamış ama bu uzun sürmemişti. Aslında kendisi için değil, sadece o güzel fotoğraflardaki muhteşem kadın için üzülüyor diye düşündü Tia.

"Hiç şimdiye kadar karınızı rahatsız eden biri oldu mu?" diye sordu Tia.

"Yo hayır. Gerçekten de öyle biri hiç olmadı. Sarah, sekiz yaşındaki kızımız" diye söylendi kendi kendine konuşur gibi. Parmağını kıvırıp ağzına götürdü, gözlerini yumdu ve parmağını dişledi. "Sarah'da okuma güçlüğü var. Levingston polisine aynı şeyi söyledim. Reba bu yüzden çok endişeleniyordu."

Söyledikleri pek işe yarayan şeyler değildi ama olsun, en azından bir şeyler anlatıyordu.

"Bana çok garip gelen bir şey söylemek istiyorum size," dedi Muse.

Söyleyin der gibi başını salladı, öne eğildi. Yardım edebilmek için ümitsizce çırpındığı her halinden belliydi.

"Reba hiç size herhangi bir arkadaşının başının belada olduğunu söylemiş miydi?"

"Belada derken ne demek istiyorsunuz?"

"Şöyle diyelim. Tanıdığınız kişilerden hiç birinin kayıp olmadığını farz ediyorum."

"Yani karım gibi mi?"

"Herhangi bir şey de olabilir. Bir adım daha atalım. Hiç bir süredir etrafta görünmeyen arkadaşınız var mı? Yani buna tatilde olanlar da dahil."

"Friedman'lar bir haftalığına Buenos Aires'e gittiler. Re-

ba'nın çok yakın arkadaşları."

"Tamam." Clarence'ın her şeyi not aldığını biliyordu. Araştırıp gerçekten de Bayan Firedman Buenos Aires'te miydi kontrol edecekti. "Başka?"

Neil dudaklarını ısırarak düşünmeye başladı.

"Düşünüyorum," dedi.

"Tamam, rahat olun. Bir düşünün bakalım arkadaşlarınızla ilgili tuhaf bir şey aklınıza gelecek mi. Bir tartışma olur, bir sıkıntı olur. Aklınıza ne gelirse."

"Reba Colder'ların evliliklerinde sorunlar olduğunu söylemişti."

"Güzel. Başka?"

"Tonya Eastman'ın mamogramı kötü çıkmış ama henüz kocasına bildirmemiş. Onu terk etmesinden korkuyormuş. Bu Reba'nın söylediği tabii. Bu tip şeyleri mi anlatmamı istiyorsunuz benden?"

"Evet. Devam edin."

Birkaç önemsiz şey daha söyledi. Clarence not alıyordu. Muse Neil Cordova'nın biraz rahatlamaya başladığını anladığında esas konuya geldi.

"Bay Cordova?"

Gözlerine dikip ona baktı Muse.

"Bana bir iyilik yapmanızı istiyorum. Niye nasıl ne anlama geliyor diye sormayın. Uzun uzun anlatamam şimdilik..."

Bay Cordova Muse'un sözünü kesti. "Dedektif Muse?"

"Evet?"

"Bana ne diyecekseniz hemen söyleyin. Benden istediğiniz nedir?"

"Burada bir ceset var. Kesinlikle ama kesinlikle karınıza ait değil. Anladınız mı? Karınız değil. Bu kadın geçen gece

ölü bulundu ve kim olduğunu bilmiyoruz."

"Benim bilebileceğimi mi düşünüyorsunuz yani?"

"Gelip bir bakmanızı istiyorum"

Ellerini yumruk yapıp dizlerinin üzerine koymuştu ve aniden dimdik yerinden kalktı. "Tamam," dedi. "Gidelim."

Onu korkutabileceğini düşünerek Muse aslında cesedin kendisini göstermek yerine fotoğrafını göstermek isterdi ama yüz sanki üzerinden birçok kez çim biçme makinesi geçmiş gibi olduğu için bu işe yaramazdı. Fotoğrafta görünen sadece birkaç kemik parçası ve zedelenmiş sinirlerdi. Muse ayrıca boy ve ağırlık ölçülerini vererek cesedin bedeninin de fotoğraflarını gösterebilirdi ama deneyimlerine göre insanlar bundan pek bir sonuç çıkartamıyorlardı.

Neil Cordova buraya neden getirildiğini anlamamıştı ilk başta ama şimdi taşlar yerine oturmuştu. Newark'taki Norfolk Caddesinin üzerindeki yerel yönetim bölgesi morgundaydılar. Muse yolda vakit kaybetmemeleri için adamı doğrudan buraya getirtmişti. Kapıyı açtı. Cordova başını dik tutmaya çalışıyordu. Yürüyüşü dengeliydi ama kambur omuzları daha çok şey söylüyordu.

Cesedi hazırlamışlardı. Tıp uzmanı Tara O'Neill yüzünü çepeçevre saran gazlı bezi sıyırdı. Neil Cordova'nın ilk dikkatini çeken şey bir mumya filminden fırlamış gibi yüzünün bandajlandığı olmuştu. Neden bandajlandığını sordu.

"Yüzü korkunç derecede hırpalanmış" diye cevap verdi Muse.

"Peki, onu nasıl tanıyacağım?"

"Vücut şekli, kilosu size birini anımsatır diye düşünmüştük."

"Sanırım yüzünü görsem daha iyi olur."

"Bunu yapamam Bay Cordova."

Derin bir nefes alıp cesede yeniden baktı.

"Ne olmuş ona?"

"Acımasızca dövülmüş."

Muse'a döndü. "Sizce karıma da aynısını yapmışlar mıdır?"

"Bilmiyorum."

Cordova bir iki saniyeliğine gözlerini kapattı ve kendini toplamaya çalıştıktan sonra yeniden açtı. Başını sallayarak "Tamam, tamam," dedi. "Anlıyorum."

"Biliyorum, bu kolay değil."

"Ben iyiyim." Gözlerinin dolduğunu görebiliyordu Muse. Adam bir kolunu boşluğa savurdu. Bu hareketiyle o an küçücük bir çocuğa benzemişti. Neredeyse sarılıp öpecekti onu Muse. Dönüp cesede baktığını gördü.

"Onu tanıyor musunuz?"

"Sanmıyorum."

"Hiç acele etmeyin."

"Mesele çıplak olmasında." Tevazu göstermeye çalışıyormuş gibi hala bandajlı yüze bakıyordu. "Yani eğer tanıdığım biri bile olsa onu hiç bu şekilde çıplak görmemişimdir. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz değil mi?"

"Evet anlıyorum. Peki onu bir şekilde giydirsek?"

"Yo yo hayır. Hiç gerek yok. Sadece..." Kaşlarını çattı.

"Ne?"

Neil Cordova'nın gözleri boynuna bakıyordu. Sonra daha aşağılara bacaklarının alt kısmına kaydı.

"Onu döndürebilir misiniz?"

"Karnının üzerine mi yani?

"Evet. Özellikle bacaklarının arkasını görmek istiyo-

rum."

Muse, Tara O'Neil'e baktı. O ve yardımcısı yavaşça cesedi döndürdüler. Cordova bir adım geriledi. Muse adamın konsantrasyonunu bozmamak için yerinden kımıldamadı. Tara O'Neil ve yardımcısı cesetten uzaklaştı. Neil Cordova bacaklarının alt kısmına bakmaya devam etti. Gözleri sağ bileğin arkasına gelince durdu. Tam o noktada bir doğum lekesi vardı.

Saniyeler geçti. "Bay Cordova?"

"Kim olduğunu biliyorum."

Muse bekledi. Adam titremeye başladı. Titreyen ellerini ağzına götürdü. Gözlerini kapattı.

"Bay Cordova?"

"Marianne," dedi. "Aman Tanrım, o Marianne."

27. Bölüm

Doktor Ilene Goldfarb, Susan Loriman'ın çaprazına oturdu.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi Susan.

Şehir dışında bir yerlerde mi buluşsak acaba diye konuşmuşlardı ama sonunda Ilene bu fikre pek sıcak bakmamıştı. Baş başa yemek yinen iki bayan. Hastanede uzun saatler boyunca çalıştığı için Ilene'in bunu yapmaya zaman bulamadığı ve aslında hiç de arzulamadığı bir aktivite.

Çocuklar çok küçükken dahi klasik anne tiplemesi ona pek uymuyordu. Şimdiye kadar bir kez dahi tıp kariyerini bırakıp çocuklarına bakmak için bir ev kadını olmayı geçirmemişti aklından. Tam tersi. Büyük bir sabırsızlıkla annelik izninin bitmesini ve bir an önce hastaneye dönmeyi dört gözle beklemişti. Çocuklar bundan hiç şikâyetçi olmamışa benziyorlardı. Evet, her zaman yanlarında değildi ama böylece çocuklarının bağımsız yetişeceğini ayaklarını yere daha sağlam basacaklarını düşünüyordu.

Bu onun düşüncesiydi tabii.

Hastanede geçen sene onun onuruna bir parti düzenlenmişti. Birçok hastane çalışanı ve staj yapan tıp öğrencisi en sevdikleri hocaya saygılarını sunmak için gelmişlerdi partiye. Ilene daha sonradan en iyi öğrencilerinden birinin partide Kelci'nin yanına yaklaşıp Ilene'in müthiş verici bir hoca olduğunu ve onun gibi bir anneye sahip olduğu için çok şanslı olduğunu söylediğini duymuştu. Bir iki kadeh içmiş Kelci öğren-

ciye dönerek şöyle demişti: "Burada o kadar fazla zaman harcıyor ki, daha annelik namında hiçbir şey görmüş değilim."

Evet, kariyer, annelik, mutlu bir evlilik. Üç topu da büyük bir rahatlıkla birbirine karıştırıp birbirinin içinden geçirerek havada tutmayı becerebilmişti öyle değil mi?

Ama şimdi toplar gürültü çıkartarak bir bir yere düşmeye başlamıştı. Dedektiflerin dedikleri doğru ise kariyeri de artık tehlike altındaydı.

"Donör bankasından yeni bir haber var mı?" diye sordu Susan Loriman.

"Dante ve ben bir şey üzerinde çalışıyoruz. Kampanya düzenledik. Lucas'ın okuluna gittim. Mike'ın kızı da orada okuyor. Birkaç öğretmenle görüştüm. Fikri tuttular. Önümüzdeki Cumartesiye kadar herkes gidip adını donör bankasına yazdıracak."

Ilene başıyla onayladı. "Bu işe yarayabilir."

"Ve hala arıyorsunuz değil mi? Yani hala ümidimiz var."

Ilene o gün gerçekten de pek havasında değildi. "Durum fazla parlak da değil ama."

Susan Loriman alt dudağını ısırdı. Nefes kesici güzelliğine hayran olmamak elde değildi. Erkeklerin kadının etrafında pervane olduklarından emindi Ilene. Mike'ın bile Susan Loriman odadayken sesi bir tuhaf çıkıyordu. Garson kız elinde bir kahve demliğiyle geldi. Ilene başıyla doldurması için işaret etti ama Susan kıza hangi bitki çaylarından olduğunu sordu. Kız Susan'ın suratına sanki Susan kızdan bir lavman yapmasını istemiş gibi garip garip baktı. Kız bir Lipton poşeti ve sıcak suyla geri geldi.

Susan Loriman fincanına sanki kutsal bir eşyaya bakıyormuş gibi bakmaya başladı.

"Lucas'ın doğumu çok zor oldu. Doğumundan bir önceki hafta zatürre olmuştum. O kadar kötü öksürüyordum ki, kaburga kemiğimin biri çatladı. Hastaneye kaldırıldım. İnanılmaz sancı çekiyordum. Dante hep yanımdaydı."

Susan yaralı bir kuşu yerinden kaldırır gibi iki eliyle fincanı kaldırıp dudaklarına götürdü.

"Lucas'ın hastalığını öğrendiğimizde aile içinde bir toplantı yaptık. Dante cesaretli ve ateşli bir şekilde Lucas'ın hastalığı kesinlikle yeneceğini, bunu ailece el ele verip çok kısa zamanda atlatacağımızı söyledi. Sürekli "Biz Loriman'larız ve başaracağız," diyordu. Aynı gece geç saatlerde dışarı çıktı ve o kadar çok ağladı ki, kendine bir zarar vereceğinden korktum.

"Bayan Loriman?"

"Lütfen bana Susan deyin."

"Susan, bu anlaşılıyor o evladına çok düşkün bir baba. Küçükken küvete girip onu yıkamış. Bezini değiştirmiş, birlikte futbol oynamışlar. Ve elbette ki gerçek babasının başkası olduğunu öğrendiğinde yıkılacak. Bugünkü buluşma nedenimizi biraz özetliyor bu değil mi?"

Susan Loriman çayından bir yudum daha aldı. Başka ne kaldı diye soran Herschel aklına geldi Ilene'in. Acaba başka biriyle bir ilişkisi mi vardı? Belki de şu her şakasına kahkahalarla gülen daha yeni kocasından ayrılan resepsiyonist kızla birlikteydi. Evet evet. Onunla birlikte olması muhtemeldi.

"Geriye ne kaldı Ilene...?"

Bir adam bunu soruyorsa uzun zaman önce karısından vazgeçmiş demektir. Ilene kocasının kendisinden çoktan uzaklaştığını daha yeni fark edebilmişti.

Susan Loriman "Anlamıyorsunuz," dedi.

"Anlamam gerekiyor mu pek emin değilim. Öğrenme-

sini istemiyorsunuz. Bunu anladım. Dante'nin harap olacağını anladım. Ailenizin acı çekeceğini anladım. Lütfen kusuruma bakmayın ama gerçekten size ayıracak daha fazla zamanım yok. Lucas doğmadan dokuz ay önce bunları düşünmeniz gerektiği konusunda size uzun uzun nutuklar çekebilirdim ama hafta sonundayız, kendime ayırdığım zamanı sizin yanınızda geçiriyorum ve benim de kendime ait bir sürü problemim var. Ve dürüstçe söylemek gerekirse özel hayatınızda yaptığınız hatalar beni hiç ilgilendirmiyor Bayan Loriman. Benim için tek önemli olan oğlunuzun sağlığına kavuşması. Bütün söyleyeceklerim bu kadar. Eğer evliliğinizin zarar görmesi oğlunuzu iyileştirecekse boşanma kâğıtlarınızı kendi ellerimle imzalarım. Bilmem anlatabildim mi?"

"Evet."

Susan yavaşça gözlerini aşağı indirdi. Uslu uslu, bir kuzu gibi, tevazuyla. Tevazu. Ilene bu kelimeyi pek fazla kullanmazdı. Ama şimdi ona baktığında aklına gelmişti. Kim bilir kaç erkeğin direnci azalmıştı –ya da *azaltılmıştı*– o bu ifadeyi takınırken karşılarında.

Ama kişiselleştirmek yanlıştı. Ilene derin bir nefes aldı. Kendi durumunu düşündü. Artık seksten nasıl iğrendiğini, ölene kadar yanında olmasını istediği adamı kaybetme korkusunu, mesleğiyle ilgili kaygılarını, federal ajanların sorduğu soruları.

"Neden öğrenmek zorunda olduğunu anlamıyorum," dedi Ilene.

Susan kafasını kaldırıp Ilene'e baktı. Umuda benzer bir şey oluştu suratında.

"Gerçek babasını gizlice bulup getirtiriz," dedi Ilene. "Ondan bir kan testi yaptırmasını isteyin."

Yüzündeki o umuda benzer şey birden kayboldu. "Bunu yapamayız."

"Neden ama?"

"Sadece yapamayız işte."

"Susan, bak. Bu senin için büyük bir şans." Ses tonunu sertleştirmişti. "Sana yardımcı olmaya çalışıyorum ama kocanın boynuzlandığını anladığında nasıl da şaşıracağını dinlemek için gelmedim buraya. Aile problemleriniz beni ilgilendirmiyor değil ama bir yere kadar. Ben oğlunun doktoruyum. Psikiyatrist ya da kilisenin papazı değil. Eğer anlayış ya da günahlarından kurtulmak istiyorsan yanlış adrestesin. Babası kim?"

Susan gözlerini yumdu. "Anlamıyorsunuz."

"Eğer bana bir ad vermezsen gidip kocana her şeyi anlatacağım."

Ilene bunu istemeden söylemişti, zira sinirleri iyice tepesine çıkmış ve kontrolünü kaybetmişti.

"Sonunu düşünmeden yaptığın bir şey çocuğunun hayatından daha önemliyse sana söyleyeceğim tek bir şey var. Bu resmen berbat bir şey. Ve buna izin vermeyeceğim."

"Lütfen."

"Babası kim Susan?"

Susan Loriman etrafa baktı, alt dudağını kemirdi.

"Babası kim?"

Ve Ilene sonunda sorusuna bir cevap alabildi. "Bilmiyorum."

Ilene gözlerini kırpıştırdı. Cevap açıktı. Aralarında kocaman bir uçurum vardı ve Ilene öbür tarafa nasıl geçeceğinden emin değildi. "Anlıyorum."

"Hayır anlamıyorsunuz."

"Birden fazla adamla aldattın onu. Biliyorum işler şimdi

daha da karıştı ama ne yapalım onları teker teker içeri alırız."

"Birden fazla adam filan yoktu. Aslında bir kişiyle bile aldatmadım kocamı."

Ilene bunun nereye varacağını bilemeden bekledi.

"Tecavüze uğradım."

28. bölüm

Mike sorgu odasında oturmuş sakin olmaya çalışıyordu. Önünde tek tarafı ayna cam vardı. Diğer duvarlar okul tuvaleti yeşiline boyanmıştı. Yer döşemesi gri muşambaydı.

Odada ondan başka iki adam daha vardı. Biri cezalı bir çocuk gibi köşede oturuyordu. Elinde bir kalem ve not defteri vardı ve başı sürekli öne eğikti. Diğeri, yani Club Jaguar'ın önünde silahını doğrultup bir yandan da kimliğini gösteren zencinin sol kulağında elmas bir küpe vardı. Elinde yakılmamış bir sigarayla odanın içinde turluyordu.

"Ben özel ajan Darryl LeCrue" dedi volta atan. Şuradaki Narkotik Bürosu ve başsavcılık bağlantımız Scott Duncan. Size haklarınız okundu mu?"

"Evet."

LeCrue başını salladı. "Peki, bizimle konuşmaya niyetli misiniz?"

"Evet."

"Lütfen masadaki feragat belgesini imzalayın."

Mike adamın dediğini yaptı. Normal koşullarda yapmazdı bunu aslında. Gayet iyi biliyordu. Mo, Tia'yı arar, Tia buraya gelir ve ya kendisi avukatı olur ya da başka birini bulurdu. Mike'da avukatı gelmeden tek kelime etmezdi. Ama şu anda hiç ama hiçbir şey umurunda değildi.

LeCrue odada gezinmeye devam etti. "Neden burada olduğunuz hakkında bir fikriniz var mı?"

"Hayır," dedi Mike.

"Hiçbir fikriniz yok mu?"

"Hayır."

"Bugün Club Jaguar'da ne işiniz vardı?"

"Beni niye takip ediyordunuz beyler?"

"Doktor Baye?"

"Ben sigara içen biriyim. Bunu biliyor musunuz?"

Soru Mike'ın kafasını karıştırmıştı. "Elinizdeki sigarayı görüyorum."

"Yakmış mıyım?"

"Hayır."

"Bu hoşuma mı gidiyor sanıyorsunuz?"

"Bilemem."

"Demek istediğim şu. Eskiden tam bu odada sigara içerdim. Şüphelilerin yüzlerine dumanını üfleyip sinir etmek için değil. Ama bunu hiç yapmadım dersem yalan söylemiş olurum. Hayır. Sigara içmemin nedeni sevdiğim için, beni rahatlattığı için. Ama artık yeni kanunlarla yasaklandığına göre sigaramı yakamıyorum. Ne dediğimi duydunuz mu?"

"Evet, sanırım."

"Başka bir şekilde ifade etmem gerekirse, Kanunlar rahatlamamıza izin vermiyor. Bu benim canımı çok sıkıyor. Dumanlarıma ihtiyacım var. O yüzden buraya girdiğimde aksi bir herif olup çıkıyorum. Elimde yanmamış bu sigarayla dolaşırken onu yakacağım anın hasretiyle yanıp tutuşuyorum. Ama şu anda yakamıyorum. Bir atı su kenarına getirip su içmesine izin vermemek gibi bir şey. Şimdi sizden bana şefkat göstermenizi istemiyorum ama bunun nasıl bir şey olduğunu anlamanızı rica ediyorum, çünkü daha şimdiden sinirlerimi tepeme çıkarmaya başladınız." Elini masaya vurdu ve ses tonunu değiştirmeden "Sizin sorularınıza cevap vermeyeceğim. Siz

benimkilere cevap vereceksiniz. Anlaştık mı?"

Mike, "Belki avukatımı beklemem lazım."

"Çok iyi ya." Köşedeki Duncan'a döndü. "Scott, onu tutuklamak için yeteri kadar kanıtımız var mı?"

"Evet."

"Mükemmel. O zaman tutuklayalım. Kefalet miktarı ne zaman belli olur?"

Duncan omuzunu silkti. "Saatler sonra. Belki yarın sabaha kadar bile bekleyebilir."

Mike panik olduğunu belli etmemeye çalıştı. "Ne yapmam lazım?"

LeCrue omuzunu silkti. "Anlaşırız. O kolay iş. Değil mi Scott?"

"Elbette."

"Size bağlı bir şey Doktor Baye. Bir an önce buradan çıkmak istiyorsunuz belli. Yeniden başlayalım bakalım. "Club Jaguar'da ne işiniz vardı?"

Adamla biraz daha tartışabilirdi ama bu yanlış bir hareket olurdu. Artık böyle davranmayı kesmeliydi. Adam'ı bulmaya ihtiyacı vardı.

"Oğlumu arıyordum."

LeCrue, Mike'ın beklediği gibi hiç de şaşırmamıştı. Sadece başını sallayıp "Bir kavgaya karışmak üzereydiniz öyle değil mi?" dedi.

"Bu kavgayla oğlunuzu bulabileceğinizi mi düşünmüştünüz?"

"Belki bulabilirdim, evet."

"Açıklar mısınız?"

"Geçen gece oradaydım," diye başladı Mike.

"Evet, biliyoruz."

Mike duraksadı. "Beni o gece de mi takip ediyordunuz?"

LeCrue gülümsedi, bir kaşını kaldırdı ve daha önce söylediklerini hatırlatmak ister gibi sigarayı gösterdi.

"Oğlunuzdan bahsedin bize," dedi LeCrue.

Uyarı bayrakları görünmüştü ufukta. Mike bundan hoşlanmamıştı. Takip edilmekten hoşlanmamıştı. Ama özellikle de LeCrue'nun oğlunu sorma şeklinden hoşlanmamıştı. Ama hoşlansa da hoşlanmasa da fazla bir seçeneği yoktu.

"Oğlum kayboldu. Club Jaguar'da olabileceğini düşündüm."

"Ve bu yüzden de geçen gece oraya gittiniz."

"Evet."

"Orada olabileceğini tahmin ettiniz."

"Evet."

Mike onlara her şeyi anlattı. Anlatmaması için bir sebep yoktu, zira hastanedeki polislere de aynı hikâyeyi anlatmıştı.

"Neden bu kadar çok merak ettiniz onu?"

"Geçen gece Rangers maçına gidecektik."

"Hokey takımının maçına mı?"

"Evet."

"Maçı kaybettiler biliyor musunuz?"

"Bilmiyordum."

"Ama kavga dövüş iyi oyun çıkardılar." LeCrue yeniden gülümsedi. "Hokeyi sıkı takip eden az sayıda kişiden biriyim. Eskiden basketbolu severdim ama artık NBA beni sıkıyor. Çok fazla faul yapıyorlar. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Mike bunun dikkat dağıtmak için bir taktik olduğunu tahmin ediyordu.

"Hı hı."

"O zaman siz de ortalıkta görünmediği için onu Bronx'ta

aramaya başladınız."

"Evet."

"Ve sonra da saldırıya uğradınız."

"Evet," dedi ve ekledi. "Peki, madem beni izliyordunuz, neden gelip beni kurtarmadınız?"

LeCrue omuzunu silkti. "Sizi gördüğümüzü kim söyledi?"

Sessizlik.

"Daha önce oraya gitmiş miydiniz?"

"Club Jaguar'a mı? Hayır."

"Hiç mi?"

"Hiç."

"Bir şey açıklığa kavuşsun. Bana geçen geceden önce kesinlikle Club Jaguar'a gitmediğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Geçen gece de gitmedim ki."

"Anlamadım."

"Geçen gece oraya ulaşamadan saldırıya uğradım."

"Neyse. Peki, o sokağa girmek nereden aklınıza geldi?"

"Birini takip ediyordum."

"Kimi?"

"Adı DJ Huff. Oğlumun sınıf arkadaşı."

"Yani Club Jaguar'a bugün hariç hiç gitmediniz."

Mike öfkesini belli etmemeye çalışarak, "Doğru. Bakın ajan LeCrue. Bu işi biraz hızlandıramaz mıyız? Oğlum kayıp. Çok endişeliyim."

"Doğrudur. O zaman devam edelim. Peki ya Club Jaguar'ın kurucusu ve yöneticisi Rosemary McDewitt?"

"Ne olmuş ona?"

"İlk kez ne zaman karşılaştınız onunla?"

"Bugün."

LeCrue, Duncan'a döndü. "Sen buna inandın mı Scott?"

Scott Duncan eliyle yumruk yapıp başparmağıyla yeri işaret etti.

"Bu da bana pek inandırıcı gelmedi."

Yalvarır gibi çıkan ses tonunu ayarlamaya çalışarak, "Lütfen beni dinleyin," dedi Mike. "Buradan çıkıp oğlumu bulmam lazım."

"Kanunlara saygınız yok mu?"

"Var ama oğluma öncelik tanıdıklarını düşünmüyorum."

"Dürüstçe bir cevap. Size bir şey soracağım. Pharm Partilerinin ne olduğunu biliyor musunuz?"

Mike bu soru üzerine biraz düşündü. "Yabancı değil ama hatırlayamıyorum."

"Belki size yardımcı olabilirim Doktor Baye. Tıp doktorusunuz değil mi?"

"Evet."

"O zaman doktor unvanı size tamı tamına uygun. Elinde doktora diploması olan salaklara doktor demekten nefret ederim. Mühendislik doktorası, diplomalı medikal masörler, Pearle Express'te lenslerimi aldığım çocuk. Ne demek istediğimi anladınız mı?"

Mike bir an önce esas konuya gelmesi için "Pharm Partileriyle ilgili bir şey sormuştunuz," dedi.

"Evet, doğru. Biliyorum aceleniz var. Ben de saçma sapan konuşuyorum işte. Devam ediyorum. Bir tıp doktoru olarak ilaç maliyetlerinden haberiniz vardır değil mi?"

"Evet."

"Size Pharm Partinin ne olduğunu söyleyeyim. Kısacası, gençler ecza dolabını karıştırıp anne babalarına ait ilaçları çalıyorlar. Bugünlerde hemen hemen her evde Vicodin, Adderal,

Ritalin, Xanax, Prozac, OxyContin, Percoset, Demerol, Valium gibi bir sürü ilaç var. Ne ilacı olduklarını biliyorsunuz. Gençlerin bunlarla ne yaptığına gelince, ecza dolabından çaldıkları bu ilaçları bir kâsenin içine koyup karıştırıyorlar ve rastgele içip uçuyorlar. Bir sürü rengârenk şeker.

LeCrue durdu. Sorgunun başından beri ilk kez bir sandalye kaptı arkaya doğru döndürdü ve tersten oturdu. Mike'a kötü kötü baktı. Mike gözünü bile kırpmadı.

Biraz zaman geçtikten sonra, "Tamam, artık Pharm Partisinin ne olduğunu öğrenmiş bulunuyorum," dedi.

"Evet. Neyse. Parti böyle başlıyor. Bir grup genç toplanıyor ve hey, dikkat. Bu ilaçlar tamamen yasal. Eroin, kokain filan değil. Evin küçük oğluna hiperaktif olduğu için doktor bir Ritalin yazmıştır. Baba diz ameliyatından sonra çektiği ağrılar dinsin diye OxyContin yutuyordur. Hiç fark etmez. Hepsi yeşil reçeteli ilaç sonuçta."

"Anladım."

"Anladınız mı gerçekten?"

"Evet."

"Görüyor musunuz ne kadar da kolay. Sizin evde de orada burada dolaşan yeşil reçeteli ilaçlardan var mı acaba?"

Mike'ın aklına dizi gelmişti. Evet, o da OxyContin almış ama fazla güçlü olduğu için bırakmıştı. Aslında bütün ilaçları ecza dolabında tutuyorlardı. Birkaç tanesi çalınsa bunu fark edebilecek miydi sanki? Peki ya sakinleştiricilerle ilgili hiçbir fikri olmayan anne babalar? Onlar ne kadar ihtiyatlı davranıyorlardı ki?

"Söylediğiniz gibi bütün evlerde bir ecza dolabı bulunur."

"Doğru. Bir dakika beni dikkatle dinleyin. İlaçların değerini biliyorsunuz. Bu partilerden de haberiniz var. Diyelim

ki siz bir girişimcisiniz. Ne yaparsınız? Bir sonraki aşamaya bakarsınız. Bundan bir kar etmeyi amaçlarsınız. Diyelim ki partiler sizin evde düzenleniyor ve çocukları evlerindeki ecza dolabından daha fazla ilaç çalmaya teşvik ediyorsunuz. Hatta hapları başkalarıyla değiştirebilirsiniz bile."

"Değiştirmek mi?"

"Elbette. Diyelim yeşil reçeteli haplar beyaz. Onu alıp yerine normal bir aspirin koyabilirsiniz. Kim farkına varacak? Ya da renkli bir sakinleştirici hapın yerine hapa benzeyen şekerlerden koyarsınız. Görüyor musunuz? Kim fark eder, kim? Karaborsada satılan yeşil reçeteli ilaçların miktarını tahmin bile edemezsiniz. O yüzden bu işten bir servet yapabilirsiniz. Bir girişimci gibi düşünün ama. Öyle sekiz çocuklu boktan bir partiyle ne yapacaksınız? Daha büyüğünü istersiniz. Belki bin değil ama en azından yüz çocuğu partiye çekmek istersiniz. Mesela bir gece kulübünde."

Mike şimdi anlamaya başlamıştı. "Sizce Club Jaguar böyle bir yer mi?"

Mike birden Spencer Hill'in evdeki ilaçlarla intihar ettiğini hatırladı. Her ne kadar bir dedikodudan ileri gitmese de anne babasının ecza dolabından fazla miktarda ilaç çaldığı söylenmişti."

LeCrue başını sallayıp devam etti: "Eğer esaslı bir girişimciyseniz biraz daha yükseltirsiniz potayı. Her ilacın karaborsada belli bir değeri vardır. Bu bir türlü bitiremediğiniz artık son kullanma tarihi geçmiş yarım kutu Amoxicillan olabilir. Belki büyükbabanızın yedekte birkaç Viagrası vardır. Kimse bunları takip etmiyor değil mi doktor?"

"Takip eden çok az kişi vardır."

"Doğru. Ve ilaçların eksik olduğunu gördüğünüzde ya

eczanenin sizi kazıkladığını düşünürsün ya tarihleri karıştırmışsındır ya da fazladan bir tane yutmuşsundur. Evdeki gencin onu çalabileceği aklınızın ucundan bile geçmez. Ne kadar akıllıca değil mi?"

Mike bunun onunla ya da Adam'la ne alakası olduğunu sormayı düşündü ama çok iyi anlamıştı aslında.

LeCrue, Mike'a doğru eğilerek "Hey doktor?" dedi.

Mike bir şey söylemeden bekledi.

"Peki, esaslı bir girişimcinin bir sonraki adımı ne olur biliyor musunuz?

"LeCrue?" Bu Ducan'dı.

LeCrue arkasına dönüp baktı. "Ne var Scott?"

"Bu sözcüğü sevdin. Girişimci yani."

"Hem de nasıl." Sonra dönüp Mike'a baktı. "Siz de sevdiniz mi doktor?"

"Harika."

LeCrue sanki eski bir dostuyla sohbet ediyormuş gibi kıkırdadı. "Neyse, akıllı bir *girişimci* çocuk evden daha fazla ilaç toplamanın yollarını aramaya başlar. Nasıl mı? Belki yedekteki hapları önceden toplar. Eğer anne babanın ikisi de çalışıyorsa okul servisi bıraktığı için büyük ihtimalle onlardan erken gelir eve. Anne ya da baba yedek kutuyu açıp eksik olduğunu fark ettiklerinde ise demin söylediğim gibi bir yanlışlık olduğunu ya da önceden yanlış saydıklarını düşünebilirler. Görüyor musunuz, bir kere bu yola girmeye görün, bu işten fıstık gibi para kazanmanın o kadar değişik yolu vardır ki. Cebi doldurmamak neredeyse imkânsız gibidir."

Mike'ın aklına doğal olarak hemen şu soru gelmişti: Adam böyle bir şey yapabilir miydi acaba?

"Onları nasıl durdurabiliriz? Bir düşünün. Zengin aile-

lerin bir sürü henüz reşit olmamış çocukları. Hepsine en iyi avukatlar tutulur. Kim tam olarak ne yapmış ki? Yaşadıkları evlerden reçeteli ilaç çalmışlar. Kimin umurunda? Görüyor musunuz? Para kazanmak ne kadarda kolay."

"Sanırım."

"*Sanırım mı* Doktor Baye? Yapmayın. Burada oyun oynamıyoruz. Sanmıyorsunuz. Eminsiniz. Bu neredeyse mükemmel bir plan. Şimdi nasıl çalıştığımızı aşağı yukarı öğrenmişsinizdir. Uçuşa geçmiş bir grup salak çocuğun peşinde değiliz. Biz büyük balıkla ilgileniyoruz. Bu büyük dişi balık yeteri kadar zekiyse, bu arada dişi derken cinsiyet ayrımcılığıyla suçlanmak istemem tamam mı? Henüz reşit olmayan çocuklardan evlerinden ilaç çalmalarını isteyecektir. Hayatta başarmak için gerekli zekâ ve azimden yoksun zavallı gotik çocuklar da bir yüksek mevkiye terfi etmek isteyeceklerdir. Kendilerini önemli biri sanacaklar ve bu dişi balık bir de üstüne üstlük on numara bir fıstıksa ne isterse istesin yapacaklardır. Ne demek istediğimi anladınız mı?"

"Elbette," dedi Mike. "Rosemarry McDewitt'in kulübünde yaptıklarından bahsediyorsunuz. Bir gece kulübü var ve bütün reşit olmayan çocuklar oraya serbestçe girebiliyor. Bir yere kadar anlayabiliyorum."

"Peki, anlamadığınız şey ne?"

"Kendi erkek kardeşi fazla dozda uyuşturucudan ölmüş biri bunu nasıl yapabilir?"

LeCrue, Mike'ın bu söylediklerinden sonra gülümsedi. "Size şu acıklı masallardan birini anlattı değil mi? Güya erkek kardeşi çıkış yolu bulamamış da fazla doz alıp ölmüş."

"Doğru değil mi bu yani?"

"Tamamen uydurma. Bundan emin olabilirsiniz. Breman

Indiana'dan olduğunu söyledi bize. Kayıtları araştırdık. Ne orada ne de civarda anlattığı gibi bir doz aşımı olayı olmamış."

Mike hiçbir şey söylemedi.

Scott Duncan kafasını not defterinden kaldırarak, "Hatta sıkı bir bağımlı," dedi.

"Ah şüphesiz," diye onayladı LeCrue. "Katışıksız birinci sınıf uyuşturucu alıyordur o."

"Böyle bir kadını görünce her erkek aptallaşır."

"Herhalde Scott. Onun çalışma şekli böyle. Cinselliğini kullanarak bir erkeği kendine bağlamak. Bir süreliğine o adam gibi davranmaktan çekinmem Ne demek istediğimi anladınız mı doktor?"

"Üzgünüm anlamadım. "

"Siz eşcinsel misiniz doktor?"

Mike'ın gözleri yerinden fırlayacaktı neredeyse. "Evet, tamam, farz edin ki eşcinselim. Bundan ne sonuca varacaksınız?"

"Doktor, anlamıyor musunuz? Erkekleri kullanıyor. Sadece sümüklü çocukları değil. Daha zeki erkekleri. Daha yaşlı erkekleri."

Durdu ve bekledi. Önce Duncan'a sonra da LeCrue'ya döndü. "Filmin tam burasında nefes nefese kalmam ve birden benden bahsettiğinizi mi anlamam gerekiyordu?"

"Neden böyle bir şey düşünelim ki?"

"Bence aslında tam da bunu söylemek üzereydiniz."

"Bir kere her şeyden önce buna yemin edebilirim." LeCrue birinci sınıf tiyatro öğrencileri gibi ellerini açtı. "Daha az önce bugüne kadar onu hiç görmediğinizi söylemediniz mi?"

"Söyledim."

"Ve biz de size kesinlikle inanıyoruz. Size başka bir şey

soracağım. İşler nasıl? Yani hastanedeki işler."

Mike derin bir iç çekti. "Farz edin ki konuları böyle aniden değiştirme taktiğinizi yuttum. Bakın, ne yaptığımı sanıyorsunuz bilmiyorum. Bunun Club Jaguar'la ilgili bir şey olduğunu farz ediyorum. Bunu bir suçum olduğu için söylediğimi sanmayın ama gerçekleri görmemeniz için moron olmanız lazım. Normalde bir avukat ya da en azından avukat olan karım gelmeden size asla bir şey anlatmazdım ama size defalarca söylediğim gibi oğlum kayıp. O yüzden lütfen bu saçma sapan anlamsız konuşmalara bir son verelim. Bana ne bilmek istediğinizi söyleyin ki bir an önce buradan çıkıp onu aramaya devam edeyim."

LeCrue bir kaşını kaldırdı. "Bir şüpheli böyle konuştuğunda aklım başımdan gidiyor. Ya sen Scott?"

"Meme uçlarım," dedi Scott başıyla onaylayarak, "Konuştukça sertleşiyor."

"Şimdi, fazla laubali olmadan size birkaç soru daha soracağım ve sonra bitireceğiz. William Brannum adında bir hastanız var mı?"

Mike yine ne yapacağını düşünüp sonunda onlarla işbirliği yapmanın kendi yararına olduğuna karar verdi.

"Hatırlamıyorum."

"Bütün hastalarınızın ismini bilmiyor musunuz yani?"

"Bu isim bana bir şey ifade etmiyor. Belki bir meslektaşıma göndermişimdir."

"Ilene Goldfarb olabilir mi mesela?"

Hastane personelini tanıyorlardı. Mike biraz düşündükten sonra, "Evet, doğru," dedi.

"Ona sorduk. Hatırlamıyor."

Ne onunla konuştunuz mu? diye sormak yerine sessiz

kalmayı tercih etti. Bundan önce Ilene'le konuşmuşlardı demek. Burada neler oluyordu böyle?

O sırıtış LeCrue'nun yüzüne yeniden geri dönmüştü. "Yine şu girişimcilik konusuna geri dönelim mi Doktor Baye?"

"Tabii."

"Güzel. Siz bir şey göstereceğim.

Duncan'a döndü. Duncan ona sarı bir zarf uzattı. LeCrue tütünün sararttığı parmaklarıyla yakılmamış sigarayı ağzına koydu. Dosyanın içinden bir kâğıt çıkartıp masanın üzerine koydu ve Mike'ın önüne doğru kaydırdı.

"Bunu bir yerden hatırlıyor musunuz?"

Mike kâğıda baktı. Bir reçetenin fotokopisi. Üst tarafında Mike ve Ilene'in adları, New York Presbyterian hastanesinin adresi, diploma numaraları yazılıydı. William Brannum için bir OxyContin reçetesi.

Doktor Michael Baye tarafından imzalanmıştı.

"Hatırlıyor musunuz?"

Mike özellikle sessiz kalmayı tercih etti.

"Doktor Goldfarb reçeteyi kendisinin yazmadığını ve hastayı da tanımadığını söyledi."

LeCrue bir kâğıt daha çıkarttı. Başka bir reçete. Bu seferki Xanax. Yine Michael Baye tarafından imzalanmış. Sonra bir tane daha.

"Bu isimlerden herhangi birini hatırlıyor musunuz?"

Mike konuşmadı.

"Oh, bu seferki çok ilginç. Neden olduğunu biliyor musunuz?"

Mike kafasını kaldırıp ona baktı.

"Çünkü Carson Bledsoe adına yazılmış. O kim biliyor

musunuz?"

Mike belki bilebileceğini düşündü, ama yine de "Bilmem gerekiyor mu?" diye sordu.

"Sizi tutuklamaya geldiğimizde kavgaya tutuşmak üzere olduğunuz kırık burunlu çocuk."

Bir sonraki girişimci adım diye düşündü Mike. Bir doktorun oğluna kancayı takmak. Reçeteleri çalıp imza taklit etmek.

"Şimdi. En iyi koşullarda, yani demek istiyorum ki her şey lehinize işlerse ve Tanrı size merhamet ederse, sadece doktorluk lisansınızı kaybedersiniz ve bir daha asla doktorluk yapamazsınız. Bu en iyi senaryo tabii."

Mike nerede konuşacağını nerede susacağını çok iyi biliyordu ve sustu.

"Bakın, uzun zamandır bu işin peşindeyiz. Club Jaguar'ı takibe almıştık. Ortada dönen dolapların hepsini biliyoruz. Bir grup zengin çocuğunu tutuklamamız bir işe yaramaz. Yine söylüyorum, eğer yılanın başını ezmezseniz bütün bu çabaların anlamı kalmaz. Geçen gece büyük bir toplantı yapılacağı hakkında bir tüyo aldık. Bu özel girişim safhasında içeri bir aracı sokmak gerekir. Organize suçlar bu pazarda çok sayıda operasyon yaptı. Neyse, onları gözlemeye devam ederken geçen gece orada işler birden ters gitmeye başladı. Hiç hesapta yokken birden siz çıkıverdiniz ortaya doktor. Saldırıya uğradınız. Ve yine bugün birden ortaya çıkıp herşeyi berbat ettiniz. O yüzden Narkotik Bürosu ve başsavcılık olarak Club Jaguar'ın kepenkleri kapatıp çekip gitmesinden ve operasyonun suya düşmesinden korkuyoruz. O yüzden şimdi artık müsamaha etmekten vazgeçip sert davranmak zorundayız.

"Size söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"Elbette ki var."

"Avukatımı bekliyorum."

"Bu şekilde hareket etmeniz yanlış, çünkü o reçeteleri sizin yazdığınızı düşünmüyoruz zaten. Elimizde kendi elinizle yazdığınız reçeteler de var. El yazılarını karşılaştırdık. Sizin değil. Yani o zaman ya başkalarına boş reçete temin ediyorsunuz ya da biri onları sizden çalıyor."

"Size söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"Onu koruyamazsınız doktor. Hep koruyabileceğinizi sanırsınız. Anne babalar hep böyledir. Ama bu şekli yanlış. Tanıdığım bütün doktorlar ihtiyaç halinde lazım olabilir düşüncesiyle evde boş reçete tutar. Ecza dolabından ilaç çalmak çok kolay iş. Hatta belki boş reçete çalmaktan da kolay."

Mike ayağa kalktı. "Şu an burayı terk ediyorum."

"Berbat birisiniz. Oğlunuz da demin konuştuğumuz o zengin çocuklarından biri ama yaptığı iş sayesinde rütbesini yükseltmişler. Fesat maksadı ile gizli anlaşma yapmadan ve uyuşturucuya yeni başlayanlara mal temin etmekten suçlu bulunabilir. Bu uzun süreli hapis cezası demektir. Federal bir hapishanede en fazla yirmi sene. Ama oğlunuzla işimiz yok. Onu değil, Rosematy McDevitt'i istiyoruz. Bir anlaşma yapabiliriz."

"Avukatımı bekleyeceğim," dedi Mike.

"Mükemmel. Çünkü hoş bayan avukatınız az önce gelmiş."

29. Bölüm

Tecavüze uğradım."

Susan Loriman bunu söylediği anda sanki birden korkunç bir gürültü kopmuş, yemek masası sanki hızla düşmeye başlamış, kabin basıncı kaybolmuş gibi kulaklarında korkunç bir basınç hissetmeye başlamıştı Ilene.

"Tecavüze uğradım."

Ilene Goldfarb ne söyleyeceğini bilemedi. Şimdiye kadar bir doktor olarak sürüyle kötü haber paylaşmış, bizzat hastalara ve aile yakınlarına sürüyle kötü haber vermişti ama bu cevap o kadar beklenmedik bir anda gelmişti ki. Sonunda çok amaçlı, yarı kaçamak klişe bir laf etti.

"Üzgünüm."

Susan Loriman bir çocuk gibi gözlerini sıkarak yummuştu. Hala elleriyle çay fincanını tutuyordu. Koruyormuş gibi... Ilene ellerini uzatmak istedi ama sonra bundan vazgeçti. Kadın garson başka bir şey isteyip istemediklerini sormak için yanlarına geldi ama Ilene başıyla işaret ederek onu uzaklaştırdı. Susan gözlerini hala kapalı tutuyordu.

"Dante'ye hiç bahsetmedim."

Bir garson içinde bir dolu tabak bulunan bir tepsiyle yanlarından geçti. Biri garsondan su istedi. Yan masadaki kadın belli ki kulak misafiri olmaya çabalıyordu. Ilene öyle bir bakış attı ki kadın bundan vazgeçti.

"Kimseye söylemedim. Hamile olduğumu öğrendiğimde büyük ihtimal Dante'dendir diye düşünmüştüm. Ya da öyle

ümit ediyordum. Sonra Lucas dünyaya gelince Dante'den olmadığını anlar gibi oldum. Ama konuyu kafamda bitirdim. Hayatıma hiçbir şey olmamış gibi devam ettim. Çok uzun zaman oldu."

"Polise gitmediniz mi?"

Başını salladı. "Lütfen yapmayın. Durumumu kimseye söyleyemezdim öyle değil mi?"

"Tamam. Anlıyorum."

İkisi de bir şey söylemeden öylece oturdular.

"Susan?"

Susan kafasını kaldırdı.

"Uzun zaman oldu biliyorum–." diye başladı söze Ilene.

"On bir yıl."

"Evet. Ama şimdi belki şikâyetçi olmayı düşünebilirsiniz."

"Ne?"

"Eğer yakalanırsa ona test yaparız. Belki polis kayıtlarında bile vardır ismi. Normalde tecavüzcüler bir taneyle yetinmez."

Susan olmaz anlamında başını salladı. "Okulda bir kampanya başlattık. Bir şey çıkmasını umuyoruz."

"Hiç ne kadar küçük bir ihtimal olduğunu biliyor musunuz?"

"İşe yaraması lazım."

"Susan, polise gitmen lazım."

Ve birden Ilene bir şeyi merak etti. "Sana tecavüz edeni tanıyor musun?"

"Ne? Hayır."

"Söylediğim şeyi ciddi şekilde düşünmen lazım."

"Yakalanmasını istemiyorum tamam mı? Gitmem la-

zım."

Susan yerinden kalkıp tam Ilene'in karşısında durdu. "Eğer oğlumun kurtulması için tek bir şans bile olduğunu düşünseydim bu şansı kullanırdım emin olun. Ama böyle bir şans yok. Lütfen Doktor Goldfarb. Bana şu kampanyada yardımcı olun. Başka bir yol bulmamda yardımcı olun. Artık gerçeği biliyorsunuz. Lütfen kimseye söylemeyin."

Joe Lewiston yeşil tahtayı bir süngerle sildi. Uzun yıllar öğretmenlik yaptıktan sonra birçok şeyin değiştiğinin farkına varıyordu insan. Mesela yeşil tahta ve tebeşirin yerini artık daha modernleri almıştı. Ama o bir önceki kuşaktan kalma bu eski yeşil tahtada ısrar etmişti. Tebeşir tozunda, yazı yazarken tebeşirin çıkardığı o seste, yazılanları bir süngerle silmekte onu geçmişe götüren ve kim olduğunu, neler yaptığını hatırlatan bir büyü vardı sanki.

Joe'nun elinde büyük ve biraz fazla ıslanmış bir süngер vardı. Silerken tahtadan su süzülüyordu. Akan suları yine süngerle sildi, tahtayı aşağıdan yukarıya bir güzel temizledi ve bu çok basit işte kendini kaybetmeye koyuldu.

İşe yaramıştı.

Sınıfa "Lewiston'ın Ülkesi" adını takmıştı. Çocuklar bu adı sevmişlerdi ama gerçeği söylemek gerekirse onun kadar değil. Farklı olmayı isterdi. Burada ayakta durup kim bilir kaç kez yaptığı gibi önceden hazırlanmış metinleri çocuklara okumak, müfredat derslerini öğretmek ve bir gün tamamen unutulup gitmek yerine çok daha fazla şeyler yapmayı arzulardı çocuklar için. Bu sınıf onlarındı. Çocuklarla birlikte kendisi de bir günlük tutardı. Çocuklar günlüklerinde ne yazdıklarını on-

[illegible] okur, o da onların kendi günlüğünü okumalarına izin verirdi. Şimdiye kadar hiçbir çocuğa bağırmamıştı. Bir çocuk iyi ya da kayda değer bir şey yaptığında isminin yanına bir çarpı işareti koyardı. Yaramazlık ettiğinde de işareti silerdi. Bu kadar basitti işte. Çocuğu sınıftan dışarı atmanın ya da arkadaşlarının yanında mahcup etmenin doğru bir yol olduğuna inanmıyordu.

Onunla birlikte senelerdir aynı okulda ders okutan diğer öğretmenlere baktığında her dönem heveslerinin biraz daha söndüğünü fark etmişti. O farklıydı. O hep aynı şevkle öğretmenliğe devam ediyordu. Tarih dersinde sanki anlattığı anı yaşardı. Matematik problemlerinde bir sonraki ipucunu göstermek için alışılmadık yöntemler kullanırdı. Bu sınıfta "Lewiston'ın ülkesinde" o kadar güzel şeyler yaşanmıştı ki. Ama sonra bir gün, mide ağrısı, klimadan dolayı bel tutulması, şiddetli ateş gibi nedenler uydurarak bir süre okula gelmemesini istemişlerdi ondan.

Nasıl söylerdi böyle bir şeyi? Tanrım, bunu bir çocuğa yapmak ne kadar korkunçtu.

Bilgisayarı açtı. Elleri titriyordu. Karısının çalıştığı okulun web sayfasını tuşladı. Yeni şifresi 'joedollyiseviyor' du.

Karısının e-mailinde yanlış bir şey yoktu.

Dolly bilgisayardan ya da internetten pek fazla anlamazdı. Joe o yüzden onun haberi olmadan karısının şifresini değiştirmişti. Bu yüzden de karısı e-mailine bir şeyler olduğunu ve "çalışmadığını" söylüyordu. Eski şifreyi kullandığı için, yeni şifreyi bilmediğinden giriş yapamıyordu.

Joe Lewiston şimdi, bu kendini güven içinde hissettiği sevgili sınıfında karısına gelen maillere bakıyordu. Aynı adresten yeni bir mail gelmemiş olmasını diledi.

Ama dileği gerçekleşmemişti.

Bağırmamak için dudağını ısırdı. Dolly e-mailiyle ilgili sabırsızlanmaya başlamıştı bile. Sorunu çözmek için her an harekete geçebilidi. Onu daha ne kadar oyalayabilirdi ki? Belki bir gün, daha fazla değil. Ve bir günün yeterli olmayacağını düşündü Joe Lewiston.

Tia, Jill'i Yasmin'lere bıraktı yeniden. Belli ki Guy Novak onun o telaşlı halini görünce şaşırıp neler olduğunu merak etmiş, ama bunu göstermemeye çalışmıştı. Ama zaten Tia'nın da izahat verecek zamanı da yoktu. Arabayı hızla FBI'ın bölge ofisinin bulunduğu 26 Federal Plaza'ya doğru sürdü. Hester Crimstein'la birlikte hemen hemen aynı zamanda orada olmuşlardı. Bekleme odasında buluştular.

"Senaryoyu gözden geçirelim istersen," dedi Hester. "Çok sevilen eş rolünü oynamalısın. Ben de kocanı kurtarmaya gelmiş en yakın aile dostunuz aynı zamanda da oldukça kıdemli avukat rolündeyim."

"Tamam."

"İçeride tek bir laf etme. Bana bırak."

"O yüzden sizi aradım."

Hester Crimstein kapıya doğru yürümeye başladı. Tia onu takip etti. Hester kapıyı açıp arkasından kapattı. Mike masada oturuyordu. İki adam daha vardı odada. Biri köşede oturuyordu. Diğeri de Mike'ın etrafında dolaşıp duruyordu. LeCrue avukatın girdiğini gördüğünde dikleşip yanına yaklaştı.

"Merhaba, ben özel ajan Darryl LeCrue."

"Umurumdaydı sanki" dedi Hester.

"Özür dilerim, anlayamadım."

"Özrünüzü kabul edeceğimi sanmıyorum. Müvekkilimi tutukladınız mı?"

"Bir kere deliller..."

"Kısa kesin. Evet, mi? Hayır mı? Müvekkilimi tutukladınız mı?"

"Umarım..."

"Bir daha söylüyorum, kısa kesin." Hester, Mike'a baktı. "Doktor Baye lütfen kalkıp bu odayı derhal terk edin. Karınız lobiye kadar sizinle gelecek. Lütfen orada beni bekleyin."

"Bir saniye bekleyin Bayan Crimstein," dedi LeCrue.

"Adımı biliyor musunuz?"

LeCrue omuzunu silkti. "Evet."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Sizi televizyonda görmüştüm."

"İmzalı fotoğrafımı da vereyim mi?"

"Hayır."

"Neden ki? Neyse. Vermezdim zaten. Müvekkilimin burada yapacak bir şeyi kalmamıştır artık. Eğer onu tutuklamak isteseydiniz şimdiye kadar çoktan tutuklardınız. O yüzden şimdi bu odadan çıktıktan sonra siz ve ben bir güzel sohbet edeceğiz. Eğer gerek görürsem onu geri çağırırım. Anlaştık mı?"

LeCrue köşedeki ortağına baktı.

Hester, "Doğru cevap, 'Hemen Bayan Crimstein' olacaktı" dedikten sonra Mike'a bir bakış attı.

"Gidin."

Mike ayağa kalktı. Tia'yla birlikte odadan dışarı çıktı. Arkalarından kapıyı kapattılar.

Mike'ın ilk sorusu Jill'in nerede olduğuydu.

"Novak'lara bıraktım. Bana ne olup bittiğini anlatmak ister misin?"

Mike ona her şeyi anlattı. Club Jaguar'a yaptığı ziyareti, Rosemarry McDevitt'le görüşmesini, tam kavgaya tutuşacakken federallerin gelip onu almasını, sorgulanmasını ve Pharm Partilerini.

"Club Jaguar," dedi Mike anlatması bittiğinde. "Şu mesajlaşmalar..."

"Evet, CeeJay8115'ten gelen mesajlar," dedi Tia.

"Bu bir kişiye ait bir nick değil. Club Jaguar'ı simgeliyor."

"Peki 8115?"

"Bilmiyorum. Belki CeeJay diye bir sürü nick alındığı için bu rakamı uydurmuşlardır."

"Yani Rosemarry bilmem neye ait olduğunu düşünüyorsun öyle mi?"

"Evet."

Tia, Mike'ın anlattıklarını toparlamaya çalıştı. "Bazı şeyler birbirini tutuyor. Spencer Hill babasının ecza dolabından ilaç çalmış ve onları yutarak intihar etmiş. Belki şu Pharm Partilerinden birinde aldı hapları. Belki bu partilerden birini de okulun çatısında düzenlediler.

"Adam'ın da o partide olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Akla yakın. İlaçları karıştırıyorsun, bir şey olmaz diyorsun ve..."

İkisi de durdu.

"O zaman belki de Spencer intihar etmedi."

"Ama gönderdiği telefon mesajları var."

Üzerlerine bir sessizlik çöktü. Diğer ihtimali akıllarından bile geçirmek istemiyorlardı.

"Şimdi tek yapacağımız iş Adam'ı bulmak," dedi Mike. "Sadece buna konsantre olalım tamam mı?"

Tia başını sallayarak onayladı. Sorgu odasının kapısı

açıldı ve Hester odadan çıktı. Onlara doğru yürüyüp "Burada olmaz, dışarı çıkıp konuşalım," dedi.

Yürümeye devam etti, Tia ve Mike da arkasından gitmek için hızla oturdukları yerden kalktı. Asansöre bindiler. Hester hala bir şey söylememişti. Asansörün kapısı açıldı, Hester çıkış kapısına yöneldi ve dışarı çıktı. Mike ve Tia onu takip ettiler.

"Arabama girelim," dedi Hester.

İçinde bir televizyon, kristal bardaklar ve içi boş bir içki sürahisi olan bir limuzine bindiler. Hester onları şoför yönüne bakan koltuklara oturttu. O da tam karşılarına oturdu.

"Artık federallerin olduğu binalara güvenmiyorum. Her yerde kamera ve dinleme sistemi var," dedi. Mike'a döndü. "Sanırım olanları karına anlattın."

"Evet, anlattım."

"O zaman sanırım ortada dönenleri anladın. Üzerlerinde adın yazılı onlarca sahte reçete var ellerinde. Şu Club Jaguar çok kurnazca hareket etmiş, zira ellerinde sürüyle, her çeşit ilacın yazıldığı reçete var. Bazılarını eyaletten, bazılarını eyalet dışından, bazılarını internetten temin etmişler. Artı, yedekleri. Federaller hikâye anlatmıyor yani. Ellerinde yeteri kadar kanıt var."

"Adam'ın çaldığını düşünüyorlar," dedi Mike.

"Evet. Ve ellerinde bunun için oldukça fazla kanıt var."

"Ne gibi mesela?"

"Mesela oğlunuzun Pharm Partilerine katıldığını biliyorlar. En azından iddia ettikleri bu. Geçen gece Club Jaguar'ın önündelermiş. Adam içeri girdikten az sonra senin geldiğini görmüşler."

"Saldırırken beni mi izlemişler yani?"

"Bir sokağa girdiğini ve sonra orada neler olduğunu bilmediklerini söylediler. Kulübü izliyorlarmış."

"Ve Adam da oradaymış öyle mi?"

"Bu onların söyledikleri. Ama bana başka bir şey söylemediler. Yani çıktığını gördüklerini filan. Sakın bu konuda bir hata yapma. Oğlunu bulmak istiyorlar. Club Jaguar aleyhine tanıklık yapmasını istiyorlar. Daha çocuk olduğunu ve eğer işbirliğine yanaşırsa en yüksek cezanın kıçına hafif bir tekme olacağını söylediler."

"Siz ne dediniz? "diye sordu Tia.

"Önce biraz kıvırdım. Oğlunuzun bu tip partilerle ya da sahte reçetelerle ilgisinin olamayacağını söyledim. Sonra da tekliflerinin mahkûmiyet ve mükellefiyet açısından ne anlama geldiğini sordum. Henüz spesifik bir şey söylemeye hazır değiller."

"Adam, Mike'ın reçetelerini çalmadı. O daha iyi biliyor bunun olmadığını," diye atıldı Tia.

Hester sadece gözlerini kısıp bakmakla yetindi. Tia itirazlarının ne kadar da safça olduğunu düşündü.

"Değerlendirmeler sizin düşüncelerinize göre yapılmıyor," dedi Tia. "Benim ya da sizin ne düşündüğünüzün bir önemi yok. Ben sadece size teorilerini anlattım. Ve bir de ellerinde bir kaldıraç var. O da sizsiniz Doktor Baye."

"Nasıl yani?"

"Bu işe karışmadığınızdan pek emin olmadıklarını söylediler. Mesela geçen gece Club Jaguar'a gitmenizden, saldırıya uğramanızdan yola çıkarak eğer hakikaten işin içinde değilseniz orayı nereden bulduğunuzu merak ediyorlar. Neden gittiniz oraya?"

"Oğlumu arıyordum."

"Oğlunuzun orada olduğunuzu nereden biliyordunuz peki? Buna cevap vermeyin. Her şeyi biliyoruz. Ama ne demek istediğimi anlıyorsunuz değil mi? Resemary McDevitt'le bir işbirliği içinde olduğunuzu düşünebilirler. Bir yetişkinsiniz. Üstüne üstlük bir doktorsunuz. Komisyona vereceğiniz ifadelerle uzun süreli hapis cezasından kurtulurdunuz. Oğlunuz yerine kendinizi ateşe atmayı düşünecek kadar aptal olmadığınızı düşünüyorum, zira o zaman ikinizin de bu işin içinde olduğunuzu söylerler. Adam bir kere bu işin içine girmiş. Pharm Partilerine katılmış. Club Jaguar'ın sahibi bayanla birlikte bir doktor vasıtasıyla bu işten ekstra kazanç sağlayacaklarını düşünmüşler. Size yanaşmışlar."

"Bu çok anlamsız."

"Hayır. Hiç de anlamsız değil. Ellerinde reçeteleriniz var. Onların bakış açısına göre çok sağlam kanıtlar. Rakamı biliyor musunuz? OxyContin başlı başına bir servet. Bu salgın bir hastalık gibi yayılıyor. Ve siz Doktor Baye, siz mükemmel bir örnek oluşturuyorsunuz. Reçetelerinizi bu kadar kurnazca ve ustalıkla kullanma beceriniz karşılığında bir madalya takabilirler size. Sizi bu işten kurtarırım elbette ve büyük ihtimalle de kurtaracağım. Ama karşılığı ne olacak?"

"Siz ne öneriyorsunuz?"

"Yardımlaşma olayından tiksinmeme rağmen, sanırım sonunda en iyi yol bu olacak. Ama bunları konuşmak için daha erken. İlk önce Adam'ı bulmamız lazım. Onu karşımıza alıp orada neler oluyor anlatmasını isteyeceğiz. Sonra kararımızı veririz."

Loren Muse fotoğrafı Neil Cordova'ya uzattı.

"Bu Reba."

"Evet, biliyorum. Dün alışveriş için gittiği Target'ın kamerasından çekilmiş."

Cordova kafasını kaldırıp ona baktı. "Peki, bu ne işimize yarayacak?"

"Şuradaki kadını görüyor musunuz?"

"Evet."

"Onu tanıyor musunuz?"

"Hayır, sanmam. Başka açıdan çekilmiş başka fotoğraflar var mı?"

Muse ona ikinci fotoğrafı uzattı. Neil Cordova işlerine yarar bir şey bulabileceğini ümit ederek iyice konsantre oldu. Ama sadece başını iki yana salladı ve "O kim?" diye sordu.

"Karınızı minibüse sokulurken görmüş bir tanık var. Bu tanık aynı zamanda fotoğrafta gördüğünüz diğer kadının Reba'nın Acura'sına bindiğini söyledi. Tanığa güvenlik kamerası kayıtlarını gösterdik. Kadını teşhis etti."

Neil yeniden Muse'a baktı. "Onu tanımıyorum."

"Tamam, Bay Cordova, sağ olun. Az sonra geleceğim."

"Resim bende kalabilir mi? Belki bir şey hatırlarım."

"Elbette."

Boş boş baktı Cordova. Cesedi teşhis ettiğinden beri afallamış durumdaydı. Muse koridora çıkıp ilerledi. Resepsiyondaki kız onu eliyle selamladı. Gidip Paul Copeland'in kapısını çaldı. İçeriden bir ses girmesini söyledi.

Cope üzerinde bir video monitörü olan bir masaya oturmuştu. Eyalet polisinin sorgu odalarında tek tarafı ayna camlardan bulunmazdı. Onun yerine bir televizyon kamerası kullanırlardı. Cope ekranda Neil Cordova'nın görüntüsünü izliyordu.

"Az önce bir bilgi aldık," dedi Cope.

"Ya! Nedir?"

"Marianne Gillepsie Livingston'daki Travelodge'da kalıyormuş. Bu sabah çıkış yapması gerekiyormuş. Bir de otel personelinden biri Marianne'ın bir adamı odasına alırken gördüğünü söylemiş."

"Ne zaman?"

"Emin değilmiş ama dört ya da beş gün önce demiş. Otele giriş yaptığı zamanlarda."

"Çok iyi."

Cope gözlerini ekrandan ayırmamıştı. "Belki bir basın toplantısı düzenlememiz lazım. Şu güvenlik kamerasındaki kadının fotoğrafını bir büyüt bakalım. Belki onu tanıyan birilerini bulabiliriz."

"Belki. Mecbur olmadıkça halka gösterme fikrinden nefret ediyorum."

Cope ekrandaki kocanın görüntüsünü incelemeyi sürdürdü. Muse aklından geçenleri merak etmişti. Cope ilk karısının ölümü dahil o kadar büyük acılar çekmişti ki. Muse odaya bir göz gezdirdi. Masanın üzerinde paketi açılmamış beş yeni iPOD vardı. "Bunlar ne?" diye sordu.

"iPOD."

"Biliyorum herhalde. Bunların burada ne işi var demek istemiştim."

Cope Cordova'dan gözünü ayırmıyordu. "Onun yaptığını düşünmeme ramak kalmıştı."

"Cordova mı? Hayır, o yapmadı."

"Biliyorum. Acı çektiği her halinden belli zaten."

Sessizlik.

"iPOD'lar gelinin nedimeleri için," dedi Cope.

"Çok şekersin."

"Belki onunla konuşmam lazım."

"Cordova'yla mı?"

Cope evet anlamında başını salladıktan sonra,

"Lucy acıklı şarkılara bayılıyor," dedi. "Bunu biliyorsun değil mi?"

Nedimesi olmasına rağmen Muse, Lucy'yi fazla iyi tanımıyordu ama yine de evet anlamında başını salladı. Cope onu görmedi, zira hala ekranı inceliyordu.

"Her ay ona yeni bir CD hazırlıyorum. Çok sıradan biliyorum ama çok seviyor ne yapayım? O yüzden her ay nerede süper acıklı bir CD varsa araştırıyorum. Tam damar olanları. Mesela bu ay Blue October'ın Congratulations'ını ve Angie Aparo'nun Seed'ini indirdim."

"Hiç duymadım."

Gülümsedi. "Ah, duyacaksın. iPOD'lara yüklendi bile."

"Süper bir fikir," dedi Muse. Bir an içi burkuldu. Cope sevdiği kadın için CD yapıyordu. Ne şanslı bir kadındı şu Lucy.

"Lucy'nin neden bu acıklı şarkıları sevdiğini merak ediyordum. Karanlıkta müzik dinleyip ağlıyor. Hiç anlayamamıştım. Mesela geçen ay. Missy Higgins'in bir şarkısını indirmiştim. Biliyor musun onu?"

"Harika! Şarkıları mahvediyor insanı. Bir şarkısında eski aşkından bahsedip bunu yapması gerektiğini bildiği halde başka bir elin eline değmesine dayanamayacağını söylüyor."

"Üzücü."

"Kesinlikle. Lucy artık mutludur değil mi? Yani aramız gayet iyi. Sonunda birbirimizi bulduk ve evleniyoruz. Peki, o zaman neden hala böyle ayrılıklarla ilgili şarkılar dinliyor?"

"Bana mı soruyorsun?"

"Hayır Muse. Sana bir şey açıklamaya çalışıyorum. Uzun bir zaman anlamamıştım. Ama artık anladım. Acıklı şarkılar acıtmadan acı verir insana. Dikkati kontrollü bir şekilde başka yöne çeker. Belki insana gerçek acının da böyle bir şey olduğunu hayal ettirir. Ama bu doğru değildir. Lucy elbette ki bunu biliyor. Gerçek acı için bir hazırlık yapamazsın. Sadece seni parçalara bölmesine izin verirsin."

Cope'un telefonu çaldı. Sonunda başını ekrandan kaldırıp telefona cevap verdi. Sonra Muse'a dönüp, "Marianne Gillepsie'nin en yakın akrabasıyla ilgili bir şey bulmuşlar. Gitsen iyi olur."

30. Bölüm

İkisi birlikte odaya girer girmez ağlamaya başladı Yasmin.

"Neyin var?" diye sordu Jill.

Yasmin bilgisayarını göstererek "İnsanlar çok korkunç," dedi.

"Ne oldu?"

"Sana göstereceğim. Çok acımasızca."

Jill bir sandalye çekip arkadaşının yanına oturdu. Tırnaklarını yemeye başladı.

"Yasmin?"

"Ne?"

"Adam için endişeleniyorum. Babamın da başına kötü bir şey geldi. O yüzden annem beni size bıraktı."

"Annene sordun mu?"

"Bana söylemezdi ki."

Yasmin bir yandan bilgisayar klavyesindeki tuşlara basarken bir yandan da gözyaşlarını siliyordu. "Bizi hep korumak istiyorlar değil mi?"

Jill, Yasmin'in bunu ciddi mi yoksa alay ederek mi söylediğini merak etti. Ya da belki yarı ciddi yarı alaya alarak. Yasmin ekrana bakıp arkadaşına işaret etti.

"Bekle. İşte buldum. Bir baksana."

"*Erkek mi, kadın mı? – XY'nin hikâyesi*" başlıklı bir myspace sayfasını gösteriyordu. Gereğinden fazla goril ve maymun resmiyle doldurulmuştu sayfa. Favori filmler kısmında

"Maymunlar Cehennemi" ve "Saç" yazıyordu. Arka fonda Peter Gabriel'in "*Maymuna şok ver*" şarkısı çalıyordu. You tube'dan "Dans Eden Goril" filmiyle, National Geographic'in hepsi maymunlarla ilgili olan bir sürü videosu eklenmişti. Ama en kötüsü arka plana konulmuştu. Yüzünü kaplayan bir sakalla Yasmin'in photoshoplanmış bir resmi.

Jill, "İnanamıyorum," diye fısıldadı.

Yasmin yine ağlamaya başladı.

"Bunu nasıl buldun?"

"Şu pislik Marie Alexandra atmış. Sınıfın yarısına da yollamış."

"Kim hazırlamış peki?"

"Bilmiyorum. İddiaya girerim odur. Güya çok üzülmüş, çok ilgiliymiş havalarında ama eminim attıktan sonra kıs kıs gülmüştür."

"Ve sınıftaki başkalarına da yollamış öyle mi?"

"Evet. Heidi'ye Annie'ye..."

Jill başını salladı. "Üzgünüm."

"Üzgün mü?"

Jill bir şey söylemedi.

Yasmin kıpkırmızı kesilmişti. "Biri yaptıklarını ödemek zorunda."

Jill arkadaşına baktı. Yasmin her zaman çok zarif bir kız olmuştu. Piyano çalmaya, dans etmeye ve komik filmlere bayılırdı. Ama artık Jill'in arkadaşında gördüğü tek şey büyük bir öfkeydi. Bu onu korkutuyordu. Son birkaç gündür çok kötü şeyler yaşamıştı. Erkek kardeşi evden kaçmıştı. Babasının başı beladaydı ve bir de şimdi Yasmin öfkeden kuduruyordu. Şimdiye kadar arkadaşını hiç böyle görmemişti.

"Kızlar?"

Bay Novak'tı. Alt kattaki merdivenin başına gelmiş onlara sesleniyordu. Yasmin gözyaşlarını sildi. Kapıyı açıp "Evet baba? Buradayız" diye bağırdı.

"Sizin için mısır patlattım gelin."

"Bir dakika sonra geliyoruz."

"Beth'le ben hep beraber çarşıya gideriz belki diye düşündük. Sinemaya gideriz, oyun filan oynarız dedik."

"Hemen aşağı iniyoruz."

Yasmin kapıyı kapattı.

"Babam kendini evden dışarı atmak istiyor. Eli ayağı birbirine dolandı."

"Neden?"

"Çok garip bir şey oldu. Bay Lewicton'ın karısı buraya geldi."

"Buraya mı? Bu eve. İnanmıyorum!"

Yasmin başını salladı. Gözlerini kocaman açmıştı. "Yani ben o olduğunu tahmin ediyorum. Onu hiç görmemiştim ama kullandığı o boktan arabasını biliyordum."

"Peki, ne olmuş?"

"Tartıştılar."

"Aman Tanrım!"

"Onları duyamadım. Ama kadının siniri tepesindeydi belli."

"Popcorn'lar hazıır!" diye seslendi Yasmin'in babası.

Kızlar aşağı indi. Guy Novak onları bekliyordu. Yüzünde zoraki bir gülücük vardı. "IMAX'ta Örümcek Adam'ın sonuncusu oynuyormuş," dedi.

Zil çaldı.

Guy Novak dönüp kapıya doğru baktı. Gergin olduğu her halinden belli oluyordu.

"Baba?"

"Ben açarım."

Kapıya doğru yürüdü. Kızlar uzaktan uzaktan onu takip ettiler. Beth de oradaydı. Bay Novak küçük pencereden dışarı baktı, kaşlarını çattı ve kapıyı açtı. Eşikte bir kadın bekliyordu. Jill, Yasmin'e baktı. Yasmin kadının Bay Lewiston'ın karısı olmadığını belirtmek için başını salladı.

"Buyrun? Ne istemiştiniz?" diye sordu Bay Novak.

Kadın Bay Novak'ın omuzlarının arkasından içeri baktı ve kızları gördü.

"Siz Guy Novak mısınız?" diye sordu kadın.

"Evet."

"Adım Loren Muse. Yalnız görüşebilir miyiz?"

Loren Muse kapıda durmaya devam etti.

İçerideki kızlardan biri muhtemelen adamın kızıydı, öbürü de kızların arkasında ayakta duran kadının kızı olabilirdi. Şöyle bir baktığında kadının Reba Cordova olmadığından emin oldu. Kadın gayet iyi görünüyordu, son derece rahattı ama hiç belli de olmazdı tabii. Muse baskı altında olup olmadığını anlamak için gözlerini ondan ayırmadı.

Evde hiç bir problem olmadığı belliydi. Kızlar biraz çekingen davranıyorlardı ama bu gayet normaldi. Zile basmadan önce kulağını kapıya dayayıp içerisini biraz dinlemişti Muse. Her şey gayet normal görünüyordu. Guy Novak popcornla ve sinemayla ilgili bir şeyler söylemişti.

"Neyle ilgili?" diye sordu Bay Novak.

"Yalnız konuşsak daha iyi olur."

Adamın tepkisini görmek için 'yalnız' sözcüğünü özel-

likle üzerine basa basa söylemişti. Ama adamın bir tepki ver mediğini fark etti.

"Kimsiniz?" diye sordu Guy Novak.

Muse mesleğini kızların duyup korkmasını istemediğ için hafifçe ön eğildi, kızlara bir bakış attı ve Guy Novak'ı gözlerinin ta içine bakarak, "Baş başa konuşsak daha iyi olu Bay Novak," dedi.

Adam en sonunda ne demek istediğini anlayabilmişti İçerideki kadına döndü ve "Beth, kızları mutfağa götürsen pop-corn yesinler."

"Tabii."

Muse onları mutfağa girerken seyretti. Guy Novak'ı yüz ifadesinden bir şeyler anlamaya çalışıyordu.

Hafif gergin ve endişeli gözüküyordu. Ama aslında bu nun tanımadığı bir insanın ziyaretinin verdiği şaşkınlıktan iler geldiğini anlamıştı Muse.

Clarence Morrow, Frank Tremont ve birkaç yerel polis küçük bir ihtimalde olsa Guy Novak'ın Reba Cordova'yı ka çırdığını ve evde tuttuğunu düşünerek yakında bir yerlerde so taya yatmış gizlice onları ve etrafı gözlüyordu. Ama zaman geçtikte bu ihtimalin zayıfladığını düşünmeye başladılar.

Guy Novak kadını içeri almadı.

"Nedir?"

Muse kimliğini gösterdi.

"Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz? Sizi Lewiston'la mı aradı?"

Muse'un Lewiston'ların kim olduklarına dair hiçbir fikr yoktu ama itiraz etmemeye karar verdi. Başını bir aşağı bi yukarı sallayarak ne evet ne hayır anlamında bir hareket yaptı

"Buna inanamıyorum. Tek yaptığım evlerinin önünde

geçmekti. Hepsi bu kadar. Ne yani? Bu kanunlara aykırı mı?"

"Değişir," dedi Muse.

"Neye göre değişir?"

"Maksadınıza göre."

Guy Novak burnunun üzerine düşen gözlüğünü eliyle yukarı doğru itti. "O adamın kızıma ne yaptığını biliyor musunuz?"

Muse'un bu konuda hiçbir fikri yoktu tabii. Ama belli ki başlarına ne geldiyse Guy Novak bundan son derece rahatsız olmuştu. Bu Muse'un hoşuna gitti. Gayet güzel kullanabilirdi.

"Sizi dinliyorum," dedi.

Guy Novak sövüp sayarak öğretmenin kızı için neler söylediğini, onunla sınıfın önünde nasıl alay ettiğini anlatmaya başladı. Muse adamı dinlerken Neil Cordova'yla olduğu gibi bu adamın da kötü bir şey yapamayacağını ve ondan bir şey çıkmayacağını anladı. Kızı Yasmin'e yapılanın çok büyük bir haksızlık olduğunu düşünüyor ve neden hala öğretmenin kıçına bir tekme atılmadığını anlayamadığını söylüyordu.

Sonunda biraz durup nefes aldığı anda Muse, "Peki karınız ne düşünüyor bu konuda?" diye sordu.

"Ben evli değilim."

Muse bunu zaten önceden biliyordu. "Ah, içerideki kadının..."

"O Beth. Sadece bir arkadaş."

Muse bakalım daha neler söyleyecek diye onu bekledi.

Guy Novak birkaç kısa ve derin nefes aldıktan sonra ekledi, "Tamam, mesajı aldım."

"Mesajı mı?"

"Anlaşılan Lewiston'lar dava açmak niyetinde. Mesaj

alınmıştır. Avukatımla görüşüp neler yapabilirim bir bakacağım."

Bu konuşmanın Muse'u hiçbir yere götürmeyeceği belli olmuştu. Vites değiştirmenin zamanı gelmişti. "Size başka bir şey sorabilir miyim?"

"Buyrun."

"Bütün bu olanlara Yasmin'in annesinin tepkisi ne oldu?"

Guy Novak gözlerini kıstı. "Neden böyle bir şey sordunuz?"

"Bir sebebi var merak etmeyin."

"Yasmin'in annesi kızıyla pek fazla ilgilenmez."

"Böyle önemli bir konuda da mı?"

"Marianne, Yasmin çok küçükken terk etti bizi. Florida'da oturuyor ve kızını senede dört ya da beş kez görüyor."

"En son ne zaman görüştüler?"

Guy Novak kaşlarını çattı. "Bunun ne alakası var anlamıyorum. Kimliğinizi bir daha gösterir misiniz?"

Muse kimliğini çıkartıp gösterdi. Bu sefer adam kimliği dikkatle inceledi. "Eyalet Yerel Yönetim Bölgesi'ne mi kayıtlısınız?"

"Evet."

"Ofisinizi arayıp kimliğinizi doğrulatmamda bir sakınca var mı acaba?"

"Belki bu işinize yarayabilir. "Muse elini cebine attı ve bir kart çıkartıp Guy Novak'a uzattı. *Loren Muse, Baş Dedektif.*"

"Evet."

"Baş Dedektif, Kimsiniz siz? Lewiston'ların arkadaşı filan mı?"

Muse bunun zekice bir manevra mı yoksa Guy Novak'ın gerçekten bunu merak mı ettiğini sordu kendi kendine?

"Bana karınızı en son ne zaman gördüğünüzü söyleyin."

Çenesini kaşıdı. "Konumuz Lewiston'lardı sanırım."

"Lütfen sadece sorduğum soruya cevap verin. Karınızı en son ne zaman gördünüz?"

"Üç hafta önce."

"Neden geldi buraya?"

"Yasmin'i görmeye."

"Onunla konuştunuz mu?"

"Konuştum sayılmaz. Gelip Yasmin'i aldı. Çok kısa bir zaman sonra geri getireceğini söyledi. Marianne genelde sözünü tutar. Kızıyla öyle fazla zaman geçirmez."

"O zamandan beri hiç konuştunuz mu onunla?"

"Hayır."

"Peki. Buraya geldiğinde nerede kalır genelde?"

"Alışveriş Merkezi'nin yanındaki Travelodge'da."

"Son dört gündür orada kaldığını biliyor muydunuz?"

Adamı şaşırmıştı. "Los Angeles'a gideceğini söylemişti."

"Bunu size ne zaman söyledi?"

"Bana bir mail gönderdi. Emin olamıyorum. Sanırım iki gün önce."

"O maili görebilir miyim?"

"Mail'i silmiştim."

"Eski karınızın bir erkek arkadaşı olduğunu biliyor muydunuz?"

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Eminim takip edemeyeceğim kadar çok arkadaşı vardır."

"Buralarda oturan biri var mıydı peki hayatında?"

"Ülkenin her yerinde bir erkek arkadaşı vardır onun."

"Bir ad verebilir misiniz bize?"

Guy Novak başını salladı. "Bilmiyorum ve de ilgilenmi-

yorum."

"Neden bu kadar sertsiniz Bay Novak?"

"Sert mi? Bunun doğru bir sözcük olduğunu sanmıyorum." Gözlüklerini çıkartı ve camındaki küçük bir lekeye sinirli sinirli bakarak tişörtüyle temizlemeye girişti. "Marianne'i sevmiştim, ama o bu sevgime layık olamadı. Kendi kendini heba eden biriydi. Bu kasaba onu sıktı. Ben onu sıktım. Hayat onu sıktı. Arka arkaya aldattı beni. Kızını terk etti ve sonraki hayatında da hayal kırıklığından başka bir şey yaşamadı. İki sene önce Yasmin'i Disneyland'a götürmek için söz vermişti. Yolculuktan bir gün önce beni aradı ve gelmeyeceğini söyledi. Bu kadar. Hiçbir sebep göstermeden."

"Nafaka ya da çocuk destek parası ödüyor musunuz?"

"Hiçbir şey ödemiyorum. Mahkeme velayeti bana vermişti."

"Eski karınızın buradan görüştüğü birileri var mı? Eski bir dost mesela?"

"Gerçekten bilmiyorum, ama sanmam."

"Peki, Reba Cordova?"

Guy Novak biraz düşündü. "Marianne burada otururken iyi arkadaştılar. Hem de çok iyi. Nedenini hiç anlayamamıştım. Bu kadar birbirine zıt karakterde iki kadın olamazdı. Ama evet, yani eğer Marianne buralarda birileriyle görüşüyorsa hala bu Reba'dan başka biri olamaz."

"Reba Cordova'yı en son ne zaman gördünüz?"

Başını kaldırıp sağ tarafına baktı. "Bir ara görüşmüştük. Sanırım okulların açıldığı hafta, veliler için düzenlenen gecede."

Eğer karısının öldürüldüğünü biliyorsa, hiç üzülmemiş görünüyor diye düşündü Muse.

"Reba Cordova kayıp."

Guy Novak ağzını açıp kapattı. "Ve Marianne'ın bununla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Siz?"

"Dedim ya, o ne yapıyorsa kendisine yapar. Kendi ailesi dışında başka kimseye zarar vereceğini sanmıyorum."

"Bay Novak. Kızınızla konuşmak isterim."

"Neden?"

Muse lafı fazla dolandırmadan

"Çünkü, eski karınızın öldürüldüğünü düşünüyoruz," deyip karşıdan gelecek tepkiyi bekledi.

Tepki yavaş yavaş gelmişti. Sanki sözcükler etrafında teker teker havada uçuşmuş, sonra teker teker üzerine konmuş ve duymasıyla idrak edebilmesi uzun zaman almış gibiydi. Birkaç saniye hiçbir şey yapmadan öylece durup boş boş baktı. Sonra yanlış mı duydum acaba diye sorar gibi bir hareket yaptı.

"Ben, ben anlayamıyorum. *Düşünüyoruz* derken, nasıl yani?"

"Muse arkasına bakıp bir işaret yaptı. Clarence kapıya doğru yürümeye başladı.

"Bir sokakta fahişe gibi giydirilmiş bir ceset bulduk. Cordova onun eski karınız Marianne Gillespie olduğunu düşünüyor. Sizden meslektaşım dedektif Morrow'la birlikte morga gidip cesedi teşhis etmenizi isteyeceğim. Anladınız mı?"

Uyuşmuş gibiydi Guy Novak. "Marianne öldü mü?"

"Evet, öyle sanıyoruz. Emin olamadığımız için de kesin bir tespit için size ihtiyacımız var. Morrow size cesedi gösterip birkaç soru soracak. Arkadaşınız Beth kızlarla kalabilir. Ben de burada olacağım. Kızınıza annesiyle ilgili sormak istedik-

lerim var. Ama tabii bu sizin için uygunsa."

"Tamam," dedi Guy Novak. Eğer tereddüt ederek konuşsaydı ya da başının belada olduğuna dair bir rahatsızlık hissetseydi eski kocası olarak çok iyi bir katil adayı olabilirdi. Elbette ki olayla ilgisi olmadığından yüzde yüz de emin değildi Muse. Belki De Niro ya da Cordova gibi muhteşem bir aktör de olabilirdi. Ama rol yaptığını pek sanmıyordu. Neyse, nasıl olsa Clarence sorguya çekecekti adamı.

"Bay Novak, hazır mısınız?" diye sordu Clarence.

"Kızıma çıktığımı söylemem lazım."

"Söylemeseniz iyi olur,"dedi Muse.

"Anlamadım, neden?"

"Dediğimiz gibi, emin değiliz. Onunla konuşurken annesinin ölmüş olabileceğinden bahsetmeyeceğim. Bu sizin işiniz, tabii ki doğruysa."

Guy Novak şaşkın şaşkın başını salladı. "Tamam."

Clarence adamın kolundan tuttu, en kibar ve yumuşak sesiyle "Gidelim Bay Novak, buradan lütfen," dedi.

Muse arkalarından bakmadan doğrudan kapıya yöneldi, içeri girip mutfağa gitti. Gözleri fal taşı gibi açılmış iki kız masaya oturmuş sözde popcorn yer gibi yapıyorlardı.

Bir tanesi "Siz kimsiniz?" diye sordu.

Muse gergindi. Gülümsemeye çalıştı. "Adım Loren Muse. Eyalet için çalışıyorum."

"Babam nerede?"

"Sen Yasmin misin?"

"Evet."

"Baban memurlarımdan birine yardım etmeye gitti. İşi biter bitmez dönecek. Ama şimdi benim sana birkaç soru sormam lazım. Tamam mı?"

31. Bölüm

Betsy Hill oğlunu odasında yere oturmuştu. Elinde Spencer'ın eski cep telefonu vardı. Şarjı uzun zaman önce bitmişti. Ne yapacağını tam olarak bilemiyordu. Öylece, uzun uzun baktı telefona.

Oğlunun ölü bulunmasından bir gün sonra Ron gelip bu odayı boşaltmaya koyulmuştu. Mutfakta Spencer'ın oturduğu sandalyeyi dışarı atması gibi. Betsy kesin bir dille onu durdurmuştu. Her şeyi bir anda, bu kadar çabuk silip atamazdınız. Önce büker, sonra kırardınız. Hâlbuki Ron da bunu çok iyi biliyordu.

Betsy oğlunun intiharından sonra günlerce bu odada, yerde cenin pozisyonunda yatıp hıçkıra hıçkıra ağlamıştı. Sürekli mideşi ağrıyordu. Ölmekten başka hiçbir şey düşünmüyor, sadece ve sadece ölmek, acıya teslim olmak ve bu acıyla kemirilip yok edilmek istiyordu. Ama olmadı. Ellerinin oğlunu yatağına koyup örtüyü okşamaya başladı. Yüzünü yastığına gömdü, ama oğlunun kokusu zamanla kaybolmuştu.

Böyle bir şey nasıl olabilirdi?

Tia Baye'le konuştuklarının ne anlama geldiğini ve sonunda bu konuşmalardan ne çıkabileceğini düşündü. Ne çıkacaktı ki? Spencer ölmüştü işte. Ron söylediklerinde haklıydı aslında. Gerçeği bilmek bunu değiştirmeyeceği gibi yaraların kapanmasına da yardımcı olmayacaktı. Gerçeği bilmek her şeyin üstünü kapatmayacaktı ve zaten Betsy de bunu istemiyordu. Hiçbir anne, özellikle de çocuğunu yetiştirirken birçok

hatalar yapmış bir anne hayatına hiçbir şey olmamış gibi devam edemezdi.

"Hey."

Betsy kafasını kaldırdı. Ron eşikte durmuş ona bakıyor, karısına gülümsemeye çalışıyordu. Betsy telefonu arka cebine attı.

"Sen iyi misin?"

"Ron?"

Ron bekledi.

"O gece tam olarak neler olduğunu bulmak zorundayım."

"Bunu biliyorum."

"Biliyorum, bu onu geri getiremez," dedi Betsy. "Ayrıca içimizi de rahatlatmayacak. Ama yine de bunu yapmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Neden?"

"Bilmiyorum."

Ron başını salladı. Odaya girdi ve karısına doğru eğildi. Betsy bir an için ona sarılacağını düşündü ve bu düşünceyle vücudu kaskatı kesildi. Bunu fark eden Ron durdu ve vazgeçip doğruldu.

"Gitsem iyi olacak galiba," dedi.

Ron dönüp odadan çıktı. Betsy cebinden telefonu çıkartı. Şarja koyup telefonu açtı. Elindeki telefonu sıkıca tutarak yine yere yattı, cenin pozisyonunu aldı ve yine ağlamaya başladı. Oğlunu o soğuk kiremitlerin üzerinde bu şekilde yatarken düşündü. Bu da ırsi olabilir miydi acaba?

Spencer'ın aradığı ve onu arayan numaralara baktı. Daha önce bir kez daha bakmıştı kayıtlara. Haftalar önce. Spencer o gece tam üç kez aramıştı Adam'ı. En son görüşmeleri intihar mesajı atmasından bir saat önce olmuştu. Bu son arama bir

dakika sürmüştü. Adam, Spencer'ın kendisine anlaşılması zor, saçma sapan bir mesaj attığını söylemişti. Betsy şimdi bunun bir yalan olup olmadığını merak ediyordu.

Spencer'ın çatıda bulunduğu o gün ölü bedeninin yanında bu telefon vardı.

Telefonu sıkıca tutmuş gözlerini kapatmıştı. Yarı uyur yarı uyanık uyuşmuş bir vaziyette yatarken bir telefon sesi duydu. Bir an Spencer'ın cep telefonu sandı ama çalan ev telefonuydu.

Betsy bir an boş verip telesekreterе düşsün dedi kendi kendine ama belki de arayan Tia Baye'di. Zar zor yattığı yerden kalktı. Spencer'ın odasında bir paralel vardı. Arayanın numarasına baktı ama tanıyamadı.

"Alo?"

Sessizlik.

"Alo?"

Hıçkıra hıçkıra ağlayan bir erkek çocuğu "Annemle sizi çatıda gördüm," dedi.

Betsy oturduğu yerde dikleşti.

"Adam?"

"Üzgünüm Bayan Hill."

"Nereden arıyorsun?"

"Bir telefon kulübesinden."

"Neredesin?"

Çocuk daha çok ağlamaya başladı.

"Adam?"

"Spencer'la ben hep korulukta buluşurduk. Hani şu salıncakların olduğu yeri biliyor musunuz?"

"Evet."

"Orada buluşabiliriz."

"Tamam. Ne zaman?"

"Biz oraya hiç kimse gelip gitmediği için severdik. Eğer birine söylerseniz geldiğini görürüm. Kimseye söylemeyeceğinize, yalnız geleceğinize söz verin."

"Söz veriyorum."

"Ne zaman?"

"Bir saat sonra."

"Tamam."

"Bayan Hill?"

"Evet?"

"Spencer'a olanlar," dedi Adam. "Benim hatam."

Mike ve Tia evlerinin önüne geldiklerinde uzun saçlı ve tırnakları pislik içinde olan adam çimlerin üzerinde volta atarken gördüler.

Mike, "Bu sizin ofisteki Brett değil mi?"

"Evet. Ondan Huff'lardaki partiyle ilgili maili incelemesini istemiştim."

Evin önüne park ettiler. Susan ve Dante Loriman da dışarıdaydı. Dante, Mike'la Tia'ya el salladı. Mike ona el sallayarak karşılık verdi. Dönüp Susan'a baktı. Susan zorla elini kaldırıp selam verdikten sonra evinin kapısına doğru yöneldi. Mike arkasını döndü. Onlarla konuşmak için zamanı yoktu şu anda.

Telefonu çaldı. Mike arayanın numarasını görünce kaşlarını çattı.

"Kim?" diye sordu Tia.

"Ilene. Federaller ona da bazı sorular sormuşlar. Arabada kalıp onunla konuşacağım."

"Tamam," dedi Tia. "Ben de Brett'le konuşmaya gidiyorum."

Tia arabadan dışarı çıktı. Brett kendi kendine konuşa konuşa bir aşağı bir yukarı yürüyordu.

Tia seslenince durdu.

"Biri kafanızı karıştırmaya çalışıyor Tia," dedi Brett.

"Nasıl?"

"İçeri girip emin olmak için Adam'ın bilgisayarına bakmam lazım."

Tia hemen ayrıntıları öğrenmek istiyordu ama bu zaman kaybından başka bir şey olmazdı şu anda.

Kapıyı açtı ve beraberce içeri girdiler. Brett daha önceden yolu biliyordu.

"Kimseye bilgisayara kurduğum yazılımdan söz ettiniz mi?"

"Casus programı mı? Yo hayır. Yani tabii ki dün akşam polise filan anlattık."

"Peki, ondan önce? Kimseye söylediniz mi?"

"Yok hayır. Bir marifet olmadığı için... Dur, dur, Mo diye bir arkadaşımız var, ona söyledik."

"Kim?"

"Adam'ın vaftiz babası gibidir neredeyse. Mo ona zarar verebilecek hiçbir şey yapmaz. Çok sever onu."

Brett omuzunu silkti. Adam'ın odasına gelmişlerdi. Bilgisayar açıktı. Brett karşısına oturup tuşlara basmaya başladı. Adam'ın e-maillerine girip bir program indirdi. Tia'nın şimdiye kadar hiç görmediği işaretler belirdi ekranda.

"Ne bulmaya çalışıyorsun?"

İncecik telli saçlarını iki kulağının arkasına atıp dikkatle ekranı incelemeye başladı Brett. "Dur bir dakika. Hani sordu-

ğun şu e-mail silinmişti değil mi? Hatırladın mı? Bakalım zamanlayıcı fonksiyonu var mı ve sonra da..." Birden durdu. "Bekle... Tamamdır. Evvvet!"

"Evet ne?"

"Garip, sadece garip. E-mail geldiğinde Adam'ın dışarıda olduğunu söylemiştin ama mailin bu bilgisayarda okunduğundan eminiz değil mi?"

"Doğru."

"Maili okuyabilecek bir aday var mı?"

"Olacağını sanmam. Evde kimse yoktu."

"Garip olan ne biliyor musun? Mail bu bilgisayardan okunmuş, tamam ama aynı zamanda bu bilgisayardan gönderilmiş."

Tia suratını ekşitti. "Yani biri Adam'ın bilgisayarına girmiş, Huff'lardaki partiyle ilgili Adam'a bir mail atmış, sonra bu maili açmış ve sonra da silmiş öyle mi?"

"Evet, demek istediğim bu."

"Neden böyle bir şey yapmışlardır sence?"

Brett omuzunu silkti. "Aklıma tek bir şey geliyor. Kafanızı karıştırmak için."

"Ama Mike'la Mo'nun dışında kimsenin E-SpyRight'tan haberi yoktu," dedi Tia Brett'e bakarak. Ama Brett gözlerini kaçırdı. "Ve sen..."

"Hey, bana bakma."

"Sen gidip Hester Crimstein'a yetiştirdin."

"Çok üzgünüm biliyorsun. Ama sana yemin ederim başka kimseye söylemedim."

Tia pek emin olamadı. Sonra çocuğun kirli tırnaklarına, tıraşsız suratına, pis tişörtüne bakarak nasıl olup da böyle bir işte hiç tanımadığı bir insana güvendiğine şaştı. Resmen deli-

likti bu yaptıkları."

Ona nasıl olmuştu da güvenmişti. Nasıl olmuştu da söylediği her şeyin gerçek olduğundan emin olmuştu bu kadar?

Boston'dalarken oradan nasıl rapora girip bakabileceğini göstermemiş miydi? Raporlara bakabilmek için kendisine de bir kullanıcı adı ve şifre almadığını nereden bilebilirdi ki? Ondan başka kimse Adam'ın bilgisayarına girmemişti. Söylediklerinin doğru olup olmadığından nasıl emin olabilirdi ki? Şirketlerde çalışanların iş saatlerinde internete girip girmediklerini kontrol etmek, nerelere baktıklarını görmek üzere casus programlar konulurdu bilgisayarlara. Mağazalar ne aldığınızı takip edebilmek için şu indirim kartlarından dağıtıyorlardı müşterilere. Kim bilir bilgisayar şirketleri ne programlar yüklüyorlardı bilgisayarların işletim sistemlerine. Arama motorları ne aradığınızı takip ediyor, son günlerde yüksek hafızalı bilgisayarlar sayesinde hiçbir şeyi silmek zorunda kalmıyordunuz.

Yani bu durumda Brett'in söylediklerinden çok daha fazla şey bildiğini düşünmek gayet doğaldı.

"Alo?"

"Mike?"

Mike, Tia ve Brett'in birlikte eve girmelerini izledi. Telefonunu sıkıca kulağına dayadı.

"Ne oldu?"

"Lucas'ın öz babasıyla ilgili Susan Loriman'la konuştum."

Mike şaşırmıştı. "Ne zaman?"

"Sabah beni aradı. Gidip dışarıda bir şeyler içtik."

"Ve?"

"Ve çıkmaz bir sokaktayız."

"Öz babasıyla mı ilgili?"

"Evet."

"Ne oldu?"

"Sır olarak kalmasını istedi."

"Babasının adının mı? Çok kötü."

"Babasının adının değil."

"Peki, o zaman ne?"

"Öz babanın neden bir donör olamayacağını anlattı."

"Gerçekten seni takip edemiyorum," dedi Mike.

"Bana güven. Kesinlikle çıkmaz bir sokaktayız. Durumun imkânsızlığını anladım ben."

"Hala anlayamıyorum."

"Susan açıklamadan önce ben de anlamamıştım."

"Ve sebebini bir sır olarak mı saklamanı istiyor."

"Doğru."

"O zaman bana değil de sana anlattığına göre utanç verici bir şey yapmış."

"Utanç verici diyemem."

"Ne dersin peki?"

"Anlamıyorum. Galiba vardığım kanıya pek güvenmiyorsun."

Mike telefonu öbür kulağına geçirdi.

"Ilene. Biliyorsun sana her zaman güvenmiştir ama..."

"Ama ne?"

"Az önce Narkotik Bürosu ve başsavcılık beni içeri alıp sorguya çekti."

Sessizlik oldu.

"Seninle de konuştular değil mi?" diye sordu Mike.

"Evet, konuştular."

"Neden bana söylemedin?"

"Çok kesin ve net konuştular. Eğer seninle konuşursam son derece önemli bir federal soruşturmayı tehlikeye atacağımı bildirdiler. Eğer sana bir şey söylersem aleyhime adli kovuşturma açmakla ve doktorluk lisansımı elimden almakla tehdit ettiler beni."

Mike bir şey söylemedi.

"Unutma," diye devam etti Ilene sinirli bir ses tonuyla, "o reçetelerde benim de adım yazılıydı."

"Biliyorum."

"Neler oluyor Mike?"

"Uzun hikâye."

"Söylediklerini yaptın mı?"

"Lütfen bana bunu sorarken ciddi olmadığını söyle."

"Bana reçetelerimizi gösterdiler. Bana reçetelerimize yazılan ilaçların ve hastaların isim listesini verdiler. Hiçbiri bizim hastamız değil. Kahretsin. Orada yazılan ilaçların yarısını hastalara yazmayız biz. "

"Biliyorum."

"Ben de doktorum Mike. Mesleğimin benim için her şeyin üstünde olduğunu biliyorsun."

Ilene'in sesinden Mike'ın tahmin ettiğinin çok ötesinde yaralandığı belli oluyordu. "Üzgünüm Ilene. Ben de bu işin içinden nasıl çıkacağımı bilemiyorum."

"Uzun hikâye diye kestirip attın ya. Sanırım bana bundan biraz daha fazlasını borçlusun."

"Aslında gerçeği söylemek gerekirse, ben de çok fazla bir şey bilmiyorum. Adam kayıp. Onu bulmam lazım."

"Ne demek kayıp?"

Mike özetle ne olupbittiyse anlattı. Bitirdiğinde Ilene "Ne soracağımı biliyorsun ama bunu sormaktan nefret ediyorum."

"O zaman sorma."

"İşimi, mesleğimi kaybetmek istemiyorum Mike."

"Bizim mesleğimiz Ilene. Benim de mesleğim."

"Doğru. O zaman eğer Adam'ı bulmak için bir yardımın dokunacaksa–"

"Seni haberdar ederim."

Nash minibüsü Pietra'nın Hawthorne'daki dairesinin bulunduğu binanın önünde durdurdu.

Nash'in görebildiği kadarıyla biraz ayrı kalmaya ihtiyaçları vardı. Şu anda çatırdamaya başlayan ilişkileri her zaman bir şekilde devam edecekti. Cassandra'yla Nash'in arasındaki ilişki gibi değildi tabii. Hatta o özel ilişkinin yanından bile geçemezdi. Ama aralarındaki ilişki öyle bir şeydi ki bir şekilde bir zaman sonra birbirlerine ihtiyaç duyup yeniden bir araya geliyorlardı. Her şey aslında bir borcun geri ödenmesiyle başlamıştı. Pietra o korkunç yerden kendisini kurtardığı için Nash'e minnettardı ama belki de kurtarılmayı asla istememiş de olabilirdi. Belki onu kurtardıktan sonra Pietra kendini lanetlenmiş gibi hissetmişti ve aslında bu yüzden Pietra ona borçlu olacağı yerde Nash, Pietra'yı kurtarmak gibi kötü bir şey yaptığı için o Pietra'ya borçlanmıştı.

Pietra minibüsün camından dışarı baktı. "Nash?"

"Evet?"

Pietra elini boğazına götürdü. "Şu ailemi doğrayan askerler. Şu kelimelerle ifade edilemeyecek kadar kötü şeyler.

Nence..."

Durdu.

"Dinliyorum," dedi Nash.

"Sence bütün bu askerler katil, tecavüzcü ve işkenceci miydiler? Peki ya savaş olmasaydı yine de bunları yaparlar mıydı o insanlara?"

Nash hiçbir şey söylemedi.

"Hani yakaladığımız işkenceci askerlerden biri var ya," diye devam etti Pietra. "Bir pastanesi vardı. Ailece hep oraya giderdik. Bize gülümser ve lolipop verirdi."

"Nereye gelmek istiyorsun?"

"Savaş olmasaydı herkes kendi hayatını yaşamaya devam edecekti o kadar. Pastacılar, nalbantlar, marangozlar... Hiç biri birer katil olmayacaktı."

"Bunun senin için de geçerli olduğunu düşünüyor musun? Sen de bir artist olarak hayatını sürdürmeye devam edecektin."

"Kendimi sormuyorum. O askerleri soruyorum."

"Tamam, anladım. Eğer senin mantığından gidersek demek istiyorsun ki onlar savaşın baskısı altında bunları yaptılar."

"Sen de benim gibi düşünmüyor musun?"

"Hayır düşünmüyorum."

Pietra başını yavaşça Nash'e doğru çevirdi. "Neden?"

"Savaşın onları aslında yaradılışlarına uymayan bir şekilde davranmaya ittiğini iddia ediyorsun."

"Evet."

"Ama belki de tam tersidir Pietra. Belki savaş sayesinde kendilerini buldular. Belki savaş sayesinde içlerindeki kötülük ortaya çıktı. Belki insanları kendi doğalarına uymayan şekilde hareket etmeye zorlayan savaş değil de toplumun ta kendisi-

dir."

Pietra minibüsün kapısını açıp dışarı çıktı. Nash binaya girip gözden kaybolana kadar arkasından baktı. Bir sonraki gideceği yere doğru yola çıktı. Yarım saat sonra bir yan sokağa girip içi boş gibi duran iki evin arasında bir yere park etti. Minibüsün park yerinde görülmesini istemiyordu. Takma bıyığını özenle yapıştırdı ve bir beysbol şapkası taktı. Üç blok ötedeki büyük tuğla binaya doğru yürüdü. Bina terkedilmiş gibiydi. Nash ön kapının kilitli olduğundan emindi. Ama yan kapının içine bir kibrit kartonu sıkıştırılmıştı. Nash kartonu itip içeri girdi ve merdivenlerden çıkmaya başladı.

Koridor duvarları çocuk çizimleri ve çoğunlukla da resimlerle doluydu. Bir panoya çocukların kompozisyonları raptiyelenmişti. Nash durup birkaç tanesini okudu. Üçüncü sınıftakilerin yazdıkları bu kompozisyonlarda hayatlarından kesitler vardı. İşte son günlerde çocuklara öğretilenlerin güzel bir örneği. Hep "ben", hep "ben", hep "ben". Sen büyüleyici bir kızsın yavrum. Sen bir tanesin ve çok özelsin, hiçkimse ama hiç kimse sıradan değildir, eğer biraz düşünürsen böyle olduğunu göreceksin.

Alçakta kalan sınıfa doğru yürüdü. Joe Lewiston yerde bağdaş kurmuş oturuyordu. Elinde kâğıtlar, gözlerinde yaşlar vardı. Nash girdiğinde ona doğru baktı.

"İşe yaramıyor," dedi Joe Lewiston. "Kadın hala mail gönderiyor."

32. Bölüm

Muse tedbirli bir şekilde Marianne Gillespie'nin kızına sorular sordu ama Yasmin hiçbir şey bilmiyordu. Annesini görmemişti. Hatta kasabaya geri döndüğünden bile haberi yoktu.

"Los Angeles'ta sanıyordum onu," dedi Yasmin.

"Kendisi mi söyledi Los Angeles'ta olduğunu sana?"

"Evet. Yani pek söylemiş sayılmaz. Bir e-mail attı."

Muse, Guy Novak'ın da aynı şeyi söylediğini hatırladı. "Bu e-mail hala duruyor mu?"

"Bakabilirim. Marianne iyi mi?"

"Annene Marianne mı diyorsun?"

Yasmin omuzunu silkti. "Hiç benim annem olmak istemedi ki. Yani ben öyle sanıyorum. O yüzden de sürekli bunu ona hatırlatmak istemedim. O yüzden de adıyla çağırıyorum."

Şimdiki çocuklar ne kadar da çabuk olgunlaşıyorlar diye düşündü Muse ve tekrar sordu:

"Mail hala duruyor mu?"

"Sanırım. Bilgisayarımda olması lazım."

"Senden bana onu yazdırmanı istiyorum."

Yasmin kaşlarını çattı.

"Ama siz bana neler olup bittiğini söylemiyorsunuz."

"Henüz endişelenecek bir şey yok."

"Anlıyorum. Küçük bir çocuk olduğum için beni korkutmak istemiyorsunuz. Eğer o sizin anneniz olsaydı ve siz de benim yaşımda bir çocuk olsaydınız bilmek ister miydiniz?"

"Çok güzel söyledin ve haklısın. Ama yine söylüyorum şu anda henüz bir şey bilmiyoruz. Baban birkaç saat sonra eve

döner. Şu e-maili çok görmek istiyorum ama."

Yasmin odasına çıktı. Arkadaşı aşağıda kalmıştı. Aslında Yasmin'le tek başınayken konuşmak istiyordu ama arkadaşı onu sakinleştirme işini üstlenmişti sanki.

"Adın neydi senin?" diye sordu Muse.

"Jill Baye."

"Jill, Yasmin'in annesini gördün mü hiç?"

"Evet, birkaç kere."

"Biraz korkmuş gözüküyorsun."

Jill somurttu. "Arkadaşımın annesi hakkında sorular soran bir polisten korkarım tabii. Korkmamam mı gerekiyor?"

Çocuk işte.

Yasmin elinde bir kâğıtla koştura koştura merdivenlerden aşağı indi. "İşte burada."

Muse okumaya başladı:

Selam! Birkaç haftalığına Los Angeles'a gidiyorum.
Döndüğümde sana yazarım.

İşte bu her şeyi açıklıyordu. Muse neden kimsenin kimliksiz ceset her kimse, yokluğunu fark edip polise gitmediğini meRak edip durmuştu. Gayet basitti. Marianne Florida'da yalnız yaşıyordu. Yaşam tarzı da belliydi zaten. Aylar da geçse kimse onun ortadan kaybolduğunu fark etmez, hele hele bir cinayete kurban gitmiş olabileceğini aklından bile geçirmezdi.

"Bu size yardımcı olur mu?" diye sordu Yasmin.

"Evet, teşekkür ederim."

Yasmin'in gözleri yaşlarla doldu. "Biliyorsunuz o ne olursa olsun benim annem."

"Biliyorum."

"O beni seviyor." Yasmin ağlamaya başladı. Muse ona yaklaşmak istediğinde eliyle durdurdu. "Sadece bir anne nasıl olmalı bilmiyor. Gayret ediyor. Sadece bilmiyor."

"Tamam. Üzülme. Onu eleştirmiyorum ben."

"O zaman bana ne oldu söyleyin. Lütfen!"

Muse, "Söyleyemem," dedi.

"Kötü bir şey değil mi? Onun için bana söylemiyorsunuz. Kötü bir şey mi?"

Muse çocuğa karşı dürüst olmayı tercih ederdi ama bunun ne yeri ne de zamanıydı.

"Baban dönünceye kadar bekle. Benim işe dönmem lazım."

"Sakinleş biraz," dedi Nash.

Joe Lewiston bir hamlede bağdaş kurduğu pozisyondan ayağa kalktı. Öğretmenler bu harekete çok alışkın olmalı, diye düşündü Nash.

"Seni de bu işin içine karıştırdığım için üzgünüm." dedi Joe Lewiston.

"Beni aramakla iyi ettin."

Nash eski kayınbiraderine baktı. Sevgili karısının, Cassandra Lewiston'ın beş erkek kardeşi vardı. Cassandra içlerinde en çok en küçükleri olan Joe Lewiston'ı severdi. En büyük erkek kardeşi Curtis'in on yıl önceki ölümünden sonra Cassandra bunu kaldıramamıştı. Günlerce yataktan hiç çıkmadan sürekli hüngür hüngür ağlamış ve hatta bir ara Nash çok mantıksız olduğunu bildiği halde onun ciddi bir hastalığa yakalandığını düşünmeye başlamıştı. Erkek kardeşinin ölümü ona o kadar muazzam bir acı vermişti ki, belki bu yüzden bağışık-

lık sistemi zayıflamıştı. Kanser, yani şu yaşam tüketen hücreler hepimizin içinde öylece durup bekliyorlar ve savunma gücümüz azalır azalmaz saldırıya geçiyorlardı.

"Sana söz veriyorum, Curtis'i kimin öldürdüğünü bulacağım," demişti Nash sevdiği kadına.

Ama Cassandra için ne kadar önemli olduğunu bildiği halde bu sözünü tutmamıştı. Cassandra intikam peşinde değildi. Sadece erkek kardeşini özlüyordu. Nash ona bir daha böyle bir acı yaşamasına izin vermeyeceğine dair yemin etmişti. Cassandra'nın sevdiklerini koruyacaktı. Onları daima koruyacaktı.

Cassandra ölüm döşeğindeyken bu yeminini tekrarlamıştı ona.

Cassandra bunu duyunca rahatlamıştı.

"Yanlarında olacak mısın?" diye sormuştu.

"Evet."

"Onlar da ihtiyacın olduğunda senin yanında olacaklar."

Nash bunun üzerine hiçbir şey söylememişti.

Joe ona doğru yürüdü. Nash sınıfa bir göz attı. Bütün ilkokul sınıfları hep aynıydı. Öğrencilik yıllarından beri fazla değişmemişti. Yine o el yazısı talimatları. Yine o hem büyük hem de küçük harflerle yazılmış alfabe. Yine bütün duvarlara serpiştirilmiş rengârenk çocuk resimleri.

"Bir şey daha oldu," dedi Joe.

"Anlat."

"Guy Novak sürekli benim evin önünden geçiyor. Evin önüne gelince yavaşlayıp, sonra hızla uzaklaşıyor. Bunun Dolly'yle Allie'yi korkuttuğunu düşünüyorum."

"Ne zamandan beri?"

"Tam bir haftadır."

"Neden bunu bana daha önce söylemedin?"

"Önemli olabileceğini düşünmemiştim. Bir iki kere yaptıktan sonra vazgeçeceğini düşünmüştüm."

Nash gözlerini yumdu. "Peki, neden şimdi önemli olabileceğini düşünüyorsun?"

"Çünkü bu sabah aynı şey olunca Dolly çok üzüldü."

"Bu sabah da mı geçti evin önünden?"

"Evet."

"Ve sen de seni taciz ettiğini düşünüyorsun."

"Başka ne düşünebilirim ki?"

Nash kafasını salladı. "Başından beri yanlış yaptık."

"Ne demek istiyorsun?"

Bunu Joe'ya açıklayamazdı. Dolly Lewiston'a hala aynı kişiden mailler gelmeye devam ediyordu. Bunun tek bir anlamı vardı. Nash'in işkenceleri sonucu çektiği acılardan sonra mailleri kendisinin gönderdiğini söylese bile onları gönderen Marianne değildi.

Guy Novak göndermişti.

Cassandra'yı ve ona ettiği yemini hatırladı. Artık ne yapacağından kesin emindi.

"Ben aptalın tekiyim."

"Beni dinle Joe."

Joe çok korkmuş gözüküyordu. Nash, Cassandra'nın küçük erkek kardeşini bu durumda görmediği için memnundu. Hastalığın iyice ilerlediği son günlerini düşündü. Hiç saç kalmamıştı başında. Teni sarılıklı gibiydi. Kafa derisinde ve yüzünde kapanmamış yaralar vardı. Kakasını tutamıyordu. Bazen acıları dayanılmaz hale geldiğinde müdahale etmemesi için Nash'ten yemin etmesini istemişti. Acı çekerken dudakları büzülüyor, gözleri yerlerinden fırlayacakmış gibi oluyordu.

Demir bir pençe içini oyuyordu sanki. Sonlara doğru artık ağzının içindeki iltihaptan konuşamaz duruma gelmişti. Nash yanında oturup ona bakarken içindeki kırıp geçirme arzusunun gitgide arttığını hissediyordu.

"Her şey yoluna girecek Joe."

"Ne yapacaksın?"

"Sen hiç kafana takma, tamam mı? Her şey çok iyi olacak. Sana söz veriyorum."

Betsy Hill evlerinin arkasındaki seyrek korulukta durmuş Adam'ı bekliyordu.

Bu yabanıl bitkilerle kaplanmış yer onlara aitti ama temizletmekle uğraşacak zamanları olmamıştı. O ve Ron birkaç sene önce her yeri dümdüz edip bir havuz yaptırmayı düşünmüşler ama çok pahalıya mal olacağı için vazgeçmişlerdi. Hem ikizler de daha çok küçüktü ve paraya ihtiyaçları vardı. Spencer dokuz yaşındayken Ron buraya çocukların içinde oynaması için bir çadır kurmuştu. Bir de Sears'taki hazır salıncaklardan almışlardı. İkisi de senelerden beri kullanılmıyordu. Betsy salıncağın yanına gidip yakından baktı. Boyaları kalkmış, boruları pas içinde kalmıştı.

Yıllar sonra Spencer arkadaşlarıyla birlikte burada takılmaya başlamıştı. Bir seferinde Betsy bira şişeleri bulmuştu yerlerde. Bu yüzden Spencer'la aralarında şiddetli bir tartışma yaşanmıştı. O günden sonra Betsy ne zaman konuyu açsa Spencer biraz daha fazla geri çekiyordu kendini. Her genç gibi o da arada bir bira içiyordu sonuçta. Betsy neden bu kadar büyütmüştü ki olayı?

"Bayan Hill?"

Betsy döndüğünde tam karşısında Adam'ı gördü. Öbür taraftan, Kadison'ların arka bahçesinden gelmişti Adam.

"Aman Tanrım," dedi Betsy. "Ne oldu sana böyle?"

Kir pas içindeki yüzü yer yer şişmişti. Kolu kalın bir bantla sarılmış, gömleği liğme liğme olmuştu.

"Ben iyiyim."

Betsy, Adam'a telefonda verdiği sözü tutmuş, annesiyle babasını aramamıştı. Onunla konuşma fırsatını elinden kaçırmaktan korkmuştu. Belki yaptığı yanlış bir şeydi ama geçen aylar boyunca o kadar çok yanlışlar yapmıştı ki, bu onların yanında hiç kalırdı.

Ama yine de Adam'a anne babasının çok ama çok endişeli olduğunu söylemekten alamadı kendini.

"Biliyorum," dedi Adam.

"Ne oldu Adam? Neredeydin?"

Adam başını salladı. Aynı babası gibi başını sallıyor diye düşündü Betsy. Çocuklar büyüdükçe hem fiziksel olarak anne babalarına benziyor, hem de onların tavır ve ifade tarzlarını yakalıyorlardı bilinçsizce. Adam iyice irileşmiş, boyu babasınınkini geçmişti. Neredeyse çocukluktan çıkmış, bir adam olmuştu.

"Sanırım o resim uzun zamandır Spencer için hazırlanan sayfada," dedi Adam. "Hiç o sayfaya girmedim."

"Girmedin mi?"

"Hayır."

"Neden diye sorabilir miyim?"

"Benim için bir şey ifade etmiyor. Benim için Spencer daha farklı bir şey. Mesela o sayfayı yapan kızları tanımıyorum bile. Bana Spenecer'ı hatırlatacak yeteri kadar anım var. O yüzden hiç bakmadım."

"Fotoğrafı kimin çektiğini biliyor musun?"

"DJ Huff sanırım. Yani peki emin değilim çünkü arka plandaydım. Başka bir tarafa bakıyordum. Ama DJ o sayfaya bir sürü resim koydu. Büyük ihtimal o geceye ait o resmi yanlışlıkla içlerine karıştırmıştır."

"Ne oldu Adam?"

Adam ağlamaya başladı. Betsy daha bir dakika önce neredeyse bir adam olduğunu düşünmüştü onun. Oysa şimdi o adam gitmiş, yerine yine küçücük bir çocuk gelmişti.

"Kavga ettik."

Betsy ayakta durmuş onu izliyordu. Çok yakın olmamalarına rağmen kalp atışlarını duyabiliyordu.

"Yüzündeki çürüğün nedeni buydu," dedi Adam.

"Yani ona sen mi vurdun?"

Adam evet anlamında başını salladı.

"Sen onun en yakın arkadaşlarından biriydin. Neden dövüştünüz ki?"

"İçki içiyorduk. Sarhoş olmuştuk. Bir kız yüzünden tartışıyorduk. İkimiz de kontrolden çıkmıştık. İtiştik. Suratıma içki döktü, ben de yüzüne vurdum."

"Bir kız yüzünden mi?"

Adam gözlerini aşağı indirdi.

"Başka kimler vardı?"

"Önemi yok."

"Benim için var ama."

"Olmamalı. Onunla kavga eden bendim."

Betsy gözünün önünde sahneyi canlandırdı. Yakışıklı oğlunun hayatının son günü ve bu hayattaki en iyi arkadaşı yüzüne bir yumruk indiriyor. Ses tonunu değiştirmemeye çalıştı ama başaramadı. "Hiçbir şey anlamıyorum. Neredeydiniz o

nirada?"

"Aslında Bronx'a gidecektik. Orada bir yer var. Bizim yaşımızdaki çocukların parti yapmasına izin verilen bir yer."

"Bronx'ta mı?"

"Ama oraya gitmeden önce kavga etmiştik. Ona vurdum ve ağza alınmayacak şeyler söyledim. Deliye dönmüştüm. Sonra o koşup uzaklaştı. Onun peşinden gitmeliydim. Ama yapmadım. Gitmesine izin verdim. Ne yapacağını tahmin etmeliydim."

Betsy Hill uyuşmuş gibi hissediyordu kendini. Ron'un dediklerini hatırladı. Kimse oğlumuzu evden votka ve hap çalsın diye zorlamadı.

"Oğlumu kim öldürdü?" diye sordu Betsy.

Ama biliyordu.

Başından beri biliyordu. Açıklanması zor bir şeye bir açıklama bulmaya çalışmıştı ve belki de bir tane bulmuştu ama insanların davranışları genelde çok fazla karmaşıktı. Aynı şekilde ve koşullarda yetiştirilen iki çocuktan biri iyi bir insan, diğeri bir katil oluyordu. Bazıları bunu "beynin işletim sistemi" ya da, insanın doğasına karşı çevrenin etkileri olarak açıklarken, bazen iki açıklama da yeterli olmuyordu. Bazen öylesine rastgele bir şey oluyordu ki hayatın yönü aniden değişiveriyordu.

Sanki havadaki bir şey, ne olduğu önemli değil, herhangi bir şey, beyin kimyamızla karışıveriyordu ve sonra, bize çok üzüntü veren bir olay sonrasında bir sebep, bir açıklama arıyorduk. Aslında tek yaptığımız, en başında gerçek olduğundan emin olduğumuz şeyi bir kenara atıp teoriler yürütmek oluyordu.

"Bana ne olduğunu anlat Adam."

"Bana sonra telefonla ulaşmaya çalıştı. İşte o gördüğünüz aramalar onlardı. Ekranda onun aradığını görüyordum ama cevap vermedim. Bütün aramalarını telesekretere yönlendirdim. Zaten zil zurna sarhoştu. Morali bozuktu, keyifsizdi ve ben bunu göremedim. Görmem gerekiyordu. Onu affetmem gerekiyordu. Ama yapmadım. Bir mesaj bırakmış bana. Son bir mesaj. Üzgün olduğunu ve çıkış yolunun ne olduğunu bildiğini söylemiş telesekretere. İntiharı daha önceden düşünmüştü. Hepimiz intihar konusunda konuşuruz. Ama onun yaklaşımı farklıydı. İntiharı oldukça fazla ciddiye alıyordu. Ve ben onunla dövüştüm. Ağzıma geleni söyledim, seni affetmeyeceğim diye bağırdım."

Betsy Hill başını salladı.

"O iyi bir çocuktu Bayan Hill."

"Ecza dolabından hapları çalan da oydu..."

Sanki Adam'la değil de kendi kendisiyle konuşuyordu.

"Biliyorum. Hepimiz çaldık."

Adam'ın söyledikleri aklını karıştırmıştı. Kafası yerinde değildi. "Kız dedin demin. Bir kız için mi kavga ettiniz?"

"Benim hatamdı," dedi Adam.

"Kontrolümü kaybettim. Onu aramaya çıkmadım bile. Telesekretere bıraktığı mesajları dinlediğimde çok geç olmuştu. Son sürat çatıya gittim. Ama o çoktan ölmüştü."

"Onu buldun mu yani?"

Başını salladı Adam.

"Ve kimseye bir şey söylemedin öyle mi?"

"Yüreksizin tekiydim ben. Ama artık değilim. Artık bitiyor."

"Ne bitiyor?"

"Üzgünüm Bayan Hill. Onu kurtaramadım."

"Ben de Adam, ben de kurtaramadım onu."

Betsy ona doğru bir adım attı ama Adam sadece başını salladı.

"Artık bitiyor," dedi yeniden.

Sonra iki geri adım atıp döndü ve hızla koşmaya başladı.

33. Bölüm

Paul Copeland televizyon istasyonlarının mikrofonları önünde durmuş şöyle diyordu: "Reba Cordova adında kayıp bir kadını bulmak için hepinizin yardımını bekliyoruz."

Muse kenardan onu seyrediyordu. Sonra monitörlerde Reba Cordova'nın güzel bir fotoğrafı göründü. Fotoğrafa baktıkça insanın yüreği parçalanıyordu. Karşısındakini de gülümsetecek cinsten bir gülümsemesi vardı ya da diğer taraftan şu anda olduğu gibi kalbinize bir hançer saplıyordu sanki. Ekranın alt kısmında bir telefon numarası vardı.

"Kendisinin görenlerin ya da yerini bilenlerin derhal polise bildirmelerini istiyoruz."

Ekrana Target mağazasının güvenlik kameralarından çekilen görüntüler geldi.

"Ekranda gözüken kadın şüphelilerden biri. Onu tanıyorsanız ya da hakkında bir şeyler biliyorsanız lütfen aşağıdaki telefon numarasını arayınız."

Tamam artık, bütün kaçıklar aramaya başlardı ama bunun olumlu yanları olumsuz yanlarından her zaman daha ağır basardı Muse'a göre. Reba Cordova konusunda pek emin olamıyordu ama kamera görüntüsündeki kadını tanıyan birilerinin çıkacağından emindi.

Neil Cordova, Cope'un yanında ayakta duruyordu. Önünde çocukları duruyordu. Başını dik tutmasına rağmen hala titrediğini görebiliyordunuz. İki harika güzel kızı gözlerini fal taşı gibi açmış, haberlerde cayır cayır yanan bir binadan yalpa-

laya yalpalaya kaçan insanlara bakar gibi hayrete düşmüş bir şekilde olup biteni seyrediyordu. Televizyon istasyonları buna bayılmıştı tabii. Kederli fotojenik bir aile. Cope Cordova'ya onunla birlikte gelmesinin şart olmadığını söylemiş, ya da tek başına çocuksuz ona eşlik edebileceğini belirtmişti. Neil Cordova iki teklifi de kabul etmemiş,

"Onu kurtarmak için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız, yoksa kızlarım ileride geriye baktıklarında benim yanımda olmadıkları için pişmanlık duyabilirler," demişti.

"Ama bu onları olumsuz yönde etkileyebilir," demişti Cope.

"Mühim değil. Eğer anneleri öldüyse nasıl olsa çok üzülecekler. Ama ileride elimizden ne geldiyse yaptığımızı bilmelerini istiyorum."

Muse'un telefonu titreşti. Şu anda morgda olan Clarence Morrow'du arayan. Ne zamanlama ama!

"Ceset Marianne Gillespie'ye ait," dedi Clarence. "Eski kocası doğruladı."

Muse, Cope'a görünmek için bir adım ileri attı. Cope onu fark ettiğinde kısa bir işaret yaptı. Cope mikrofona eğilerek "Bayan Cordova'nın ortadan kaybolmasıyla bağlantısı olduğunu düşündüğümüz bir de ceset var. Adı Marianne Gillespie. .."

"Novak'ı sorguladın mı?" diye sordu Muse Clarence'a

"Evet, sorguladık. İlgisi olduğunu düşünmüyorum ya siz?"

"Hayır."

İlgisi olması için de bir neden yoktu zaten. Kız arkadaşının güvenlik kamerasındaki kız olmadığı biliniyordu ve kendisi de minibüsteki adamın eşkaline hiç uymuyordu.

"Onu eve götürün. Bırakın gidip kızıyla rahat rahat konuşsun."

"Yola çıkıyorduk zaten. Novak o gelene kadar kızlar televizyondan uzak dursunlar diye kız arkadaşını önceden uyardı."

Ekranda bu sefer Marianne Gillepsie'nin bir fotoğrafı belirdi.

Çok tuhaf bir şekilde Novak'ın elinde karısına ait tek bir eski fotoğraf bile yoktu.

Reba Cordova, Marianne'ı geçen baharda Florida'ya ziyarete gittiğinde birlikte birkaç fotoğraf çektirmişlerdi. Ekrandaki fotoğraf bir havuzun kenarında çekilmişti. Marianne'ın üzerinde bir bikini vardı. Kameralar bikininin bir kısmını kırparak ekrana yansıtmışlardı. Marianne tam bir bombaydı. Hayatı zorluklarla geçmeye başlamadan önce büyük ihtimal daha güzel bir kadındı ama buna rağmen hayatının son yıllarında bile çok güzeldi. Zorluklarla geçen o eski günleri unutmuş bir hali vardı ama yine de yüzünde hala o kötü günlerin izleri kalmış gibiydi.

Neil Cordova bir adım öne geçip konuşmaya başladı. Patlayan flaşlar ilk kez kameraların karşısına geçen birini ilk anda şok ederdi. Cordova gözlerini kırpıştırdı. Yüzünde bu işi yapmaktan hoşlanmadığını belli eden nahoş bir ifade vardı ama eskisine göre biraz sakinleşmiş gibiydi. Karısını sevdiğini, mükemmel bir anne olduğunu söyledi ve eğer onu gören olursa mutlaka haber vermelerini rica etti.

"Şşşt,"

Muse dönüp baktı. Frank Tremont arka taraflarda bir yerden seslenmişti. Eliyle Muse'a gelmesini işaret etti. "Bir şey bulduk" dedi.

"Bu kadar çabuk mu?"

"Önceden Hawthorne'lu bir polisle evli olan bir kadın arayıp kameradaki kadının bir kat aşağısında yalnız yaşadığını söyledi. Kadın Avrupa'da bir yerden gelmiş ve adı Pietra'ymış."

Okuldan çıkıp eve dönmeden önce Joe Lewiston odasına gidip e-maillerini kontrol etti.

Loriman ailesinin çocuklarına bir donör bulmak için başlattıkları kampanyanın devam ettiğini bildiren bir e-mail ve ailenin bir notu vardı. Joe Loriman'ların çocuğunu okutmamıştı ama annesini etrafta görmüştü. Erkek öğretmenler her ne kadar ilgilenmediklerini söyleseler de hepsi çekici anneleri hemen fark ederdi. Susan Loriman da o çekici annelerden biriydi.

E-mailde bir sonraki Cuma günü okula bir "tıp uzmanının" geleceğini ve test için kan alacağını yazıyordu

Lucas'ın hayatını kurtarmak için
yüreğinizi dinleyin.

Joe kendini çok kötü hissetti. Loriman'lar çocuklarının hayatını kurtarmak için deliler gibi çırpınıyorlardı. Bayan Loriman ona özel bir mail gönderip acil yardım etmesini istemişti. "Biliyorum, çocuklarımın hiç hocası olamadınız ama okuldaki herkes sizi sevip sayıyor ve tam bir lider olduğunuzu söylüyor." Joe her insan gibi–evet, insanoğlu bencildi–belki yardımcı olursa şu XY–Yasmin olayından sonra kaybettiği itibarı geri alabileceğini ya da en azından suçluluk duygusundan

kurtulabileceĞini düşünmüştü. Kendi kızı Allie'yi bir an bir hastanede, kollarında serumlar, hasta ve acı çekerken düşündü. Bu düşüncenin normalde kendi problemlerini derinlemesine inceleme fırsatı vermesi gerekiyordu. Beterin de beteri vardı ama maalesef bu Joe'yu rahatlatamıyordu.

Eve giderken yolda Nash'i düşünmeye başladı. Joe'nun kendisinden büyük üç kardeşi daha vardı ama Nash'e onlardan çok güvenirdi. Nash ve Cassie birbirlerinden farklı gözükseler de yan yana geldiklerinde sanki bir bütünmüş gibi dururlardı. Bazen böyle çiftlerden bahsedildiğini duyardı ama Nash'le Cassie'den sonra onlar gibisini ne görmüş ne de duymuştu. Hatta o kadar iyi anlaşmalarına rağmen onunla Dolly bile Nash ve Cassie gibi olamamıştı.

Çok basmakalıptı ama hakikaten Nash ve Cassie şarkılarda dediği gibi "birleşip bütün olmuşlardı."

Cassie öldüğünde tam anlamıyla yıkılmışlardı. Böyle bir şeyin olabileceğini akıllarından bile geçirmemişlerdi. Kanser teşhisi konduktan sonra dahi. Hastalığın ilk korkunç etkileri görülmeye başladığında dahi. Bir şekilde Cassie'nin bu hastalığı yeneceğini düşünmüşlerdi. Aslında hastalığa tamamen teslim olmasına şaşırmamaları gerekirken şaşırmışlardı.

Joe, Nash'in herkese nazaran çok daha fazla değiştiğini gözlemlemişti. Ama belki de "birleşip bütün olduklarına" göre birisinden birinin fedakârlık etmesi gerekiyordu. Nash'in rahatlayıp soğukkanlı biri olup çıkması Joe'ya çok garip gelmişti. Sıcakkanlı gibi gözüken insanlar herkesin yardımına koşacaklarını, ihtiyaçları olduğunda her zaman yanlarında olacaklarını iddia ederler. Şimdiki gibi gerçekten zor durumda olduğunda insan tüm kalbiyle sadece sevdiğinin çıkarlarını kollayan, doğru ya da yanlış olduğunu düşünmeden hemen yardımcı olan, sa-

dece ve sadece özen gösterdiği kişinin güvende olduğundan emin olmak isteyen gerçek bir dostu arama ihtiyacı duyar.

İşte o gerçek dost Nash'ti.

Cenaze töreninden sonra Nash, Joe'ya gidip şöyle demişti. "Cassandra'ya seni koruyacağıma dair söz verdim."

Başka biri olsa bu sözün çok abartılı ve garip olduğunu düşünebilirdi ama Nash farklıydı. Onun bunu söylerken içten olduğunu ve sözünü tutmak için gerekirse canını vereceğini biliyordu Joe. Evet. Nash'in verdiği söz insanı korkutuyor ama bir yandan da mutlu ediyordu. Ama oysa hiç kimseyi hiçbir şeyi kolay kolay beğenmeyen müşkülpesent babasının ilgisini görememiş, hiçbir zaman güçlü, atletik biri olamamış Joe gibi bir evlat için çok ama çok şey ifade ediyordu.

Joe evden içeri girdiğinde Dolly'yi bilgisayarın başında oturuyor buldu. Yüzünde garip bir ifade vardı. Joe o an midesinde bir bulantı hissetti.

"Neredeydin?" diye sordu Dolly.

"Okulda."

"Neden?"

"Birikmiş birkaç işim vardı."

"E-mailim hala çalışmıyor."

"Bir daha bakarım."

Dolly ayağa kalktı. "Çay ister misin?"

"Evet, iyi olur, teşekkür ederim."

Dolly kocasının yanağından öptü. Joe bilgisayarın başına geçti. Karısının odasından çıkmasını bekledikten sonra kendi özel e-mail hesabına girdi. Tam maillerine bakacaktı ki, ana sayfadaki bir şey gözüne çarptı. Ön sayfadaki haberler kısmından bazı fotoğraflar geçiyordu. Web sayfasında dünyadan haberler, yerel haberler, spor haberleri ve magazin haber-

leri vardı. Gördüğü şey bir anda yok olmuş, yerini New York Knicks basketbol takımıyla ilgili bir haber almıştı.

"Geri" okuna tıkladı ve resmi buldu.

Fotoğrafta bir adam ve iki çocuk vardı. Çocuklardan birini tanıdı. Öğrencilerinden biri değildi ama çalıştığı okulda okuyordu. Ya da belki tanıdığı o çocuğa çok benziyordu. Fotoğrafın üzerine tıkladı. Başlık şöyleydi:

KASABAMIZDAN BİR KADIN KAYBOLDU.

Adı Reba Cordova'ydı. Tanıyordu onu Joe. Okulun kütüphane komitesinde görev almıştı. Aynı zamanda okul aile birliği başkanlığı da yapmıştı. Arka kapıdan çıkan öğrencileri beklerken sürekli gülümserdi.

Kaybolmuştu ha?

Daha sonra haber detaylarını okumaya başladı. Bu kaybolma olayının Newark'ta bulunan bir cesetle bağlantılı olabileceğini düşünüyordu polis. Öldürülmüş olarak bulunan kadının kimliğini okuduğunda nefesinin kesildiğini hissetti.

Aman Tanrım Nash ne yapmıştı böyle?

Joe Lewiston banyoya gidip kustu. Sonra telefonu kapıp Nash'in numarasını tuşladı.

34. Bölüm

Betsy ve ikizlerin evde olmadığından emin olduktan sonra ölen oğlunun banyosuna doğru yürümeye başladı. Yapacağı şeyi kimsenin bilmesini istemiyordu.

Aralık kapıyı itti. Sırtüstü uzanmış, yaşlı gözlerini tavana dikmiş sessiz sedasız yatan oğlunun o görüntüsünü bir büyüyle geri getirebilecekmiş gibi uzun uzun yatağına baktı.

Neden önemsememişlerdi bu görüntüyü?

Geriye bakar, aslında çocuğunuzun her zaman biraz huysuz, hep hüzünlü, fazla düzenli biri olduğunu iş işten çoktan geçtikten sonra hatırlardınız. Manik depresif gibi sıfatlarla anılmasını istemezdiniz. Sonuçta bir çocuk ve eninde sonunda bu bunalımı atlatacak diye düşünürdünüz. Ama şimdi yeni kafasına dank etmişti Ron'un. Sık sık odasının önünden geçer, kapı kapalıysa kendi evim istediğimi yaparım düşüncesiyle hiç vurmadan içeri girerdi. —Lanet olsun! Kendi evinde de olsan kapıya vurmak zorundaydın Ron!—gözlerinde yaşlarla öylece yatağında sırtüstü yatan oğluna ters ters bakar, "Her şey yolunda mı?" diye sorardı. "Tabii baba, her şey yolunda," diye cevap verirdi Spencer. Ron daha sonra kapıyı kapatır ve odayı terk ederdi. Sonu böyle mi bitecekti?

Ne baba ama.

Kendini suçluyordu. Oğlunun davranışlarını es geçtiği için kendini suçluyordu. Hapları ve votkayı oğlunun kolayca erişebileceği bir yere koyduğu için kendini suçluyordu. Ama en çok aklından geçen düşünceler için kendini suçluyordu.

Acaba orta yaş krizi geçiriyor olabilir miydi? Hayır hayır. Ron öyle olduğunu sanmıyordu. Orta yaş krizi diyerek kesip atmak çok kolay bir çıkış yolu olurdu. Gerçek şuydu ki, yaşadığı hayattan nefret ediyordu. İşinden nefret ediyordu. İşten eve dönmekten, onu dinlemeyen çocuklarından, bu işyerinden farkı olmayan evin hiç bitmeyen gürültüsünden, yeni ampullerini temin etmekten, gaz faturalarını nasıl ödeyeceklerini düşünmekten, Spencer'ın kolej masrafları için para biriktirmekten nefret ediyordu. Tanrım, artık kaçıp gitmek istiyordu. Böyle bir tuzağa nasıl düşmüştü? Diğer bir sürü adam nasıl dayanıyordu? Cep telefonunu yanına almadan, kimsenin ona ulaşamayacağı bir yerde, ormanın derinliklerinde bir kulübeye çekilmek, yalnız kalmak ve iki ağacın arasına uzanıp yüzünü güneşe vermek ve sıcaklığını hissetmek istiyordu.

Bu hayattan kurtulmak, kaçıp her şeyi bitirebilmek için Tanrıya dua etmişti. Ve Tanrı oğlunu öldürerek dualarına cevap vermişti.

Kendini tabuttaymış gibi hissettiği için bu evde olmaktan korkuyordu. Betsy asla bir yere gitmeyecekti. Ron'un ikizlerle hiçbir iletişimi kalmamıştı. Bir adam yükümlülüklerinden kurtulamaz. Ama neden? Bunda amaç ne? Gelecek kuşağın o da ufak bir ihtimalle daha mutlu bir hayat sürmesini sağlamak için kendini kurban etmek. Bunun garantisi yoktu ki. Ben mutsuz olayım ama çocuklarım mükemmel olsun. Saçmalığın daniskası. Spencer'da işe yaramıştı sanki.

Ölümünü takip eden günleri düşündü. Eşyalarını paketlemekten ziyade neyi varmış neyi yokmuş gözden geçirmek için gelmişti bu odaya. Nedenini bilmiyordu ama iyi de olmuştu. Sanki artık bir şey değiştirecekmiş gibi bütün eşyalarına teker teker bakıp incelemişti. Betsy onu gördüğünde sinirli sinirli

çıkışmıştı. Sadece durup dinlemiş ve bulduğu şeyler hakkında tek kelime etmemişti. Ne kadar Betsy'ye ulaşmaya çalışsa da, etrafında pervane gibi dönse de o çok sevdiği kadını kaybetmişti artık. Betsy uzun zaman önce Ron'u terk etmiş olmalıydı. Artık hiçbir şeyden emin değildi Ron. Ama geride ne kaldıysa Spencer'la birlikte bu kahrolası kutunun içine gömülüydü.

Arka kapıdan gelen sesle irkildi. Arabanın geldiğini duymamıştı. Hızla merdivenin başına gitti. Gelen Betsy'ydi. Yüzündeki berbat ifadeyi gördüğünde "Ne oldu?" diye sordu.

"Spencer intihar etmiş," dedi Betsy.

Ron bunun üzerine ne söylemesi gerektiğini bilemeden öylece durdu.

"Orada daha fazla kalmak istedim," dedi Betsy.

Ron başını salladı. "Biliyorum,"

"Onu kurtarmak için ne yapmamız gerektiğini merak edip duracağız hep. Bilmiyorum, ama belki de, belki de hiçbir sebebi yoktu. Belki görevlerimizi ihmal ettik ama nedeni bu değildi. Ve bunu düşünüp durmaktan nefret ediyorum, çünkü sonunda bizi delirtmesini istemiyorum. Ve artık suçluluk duymak da istemiyorum. Hiçbir şey istemiyorum. Ve biliyor musun? Sadece ve sadece yeni bir başlangıç yapmak istiyorum. Sadece bir şeyi ufacık bir şeyi değiştirmek istiyorum. Otobanda sağdan gitmek yerine bundan sonra soldan gitmek gibi. Evi sarıya değil de maviye boyamak gibi. Ne olursa. Yeter ki değişik bir şey yapalım."

Ron devam edeceğini düşünerek bekledi. Betsy devam etmeyince,

"Ne oldu Betsy?" diye sordu.

"Az önce Adam Baye'i gördüm."

"Nerede?"

"Arkadaki korulukta. Hani eskiden oyun oynadıkları yerde."

"Sana ne dedi?"

Betsy kavgalarından, Spencer'ın Adam'ı telefonla aramasından, Adam'ın kendisini suçlu hissetmesinden bahsetti. Ron anlamaya çalışıyordu.

"Bir kız için mi kavga etmişler?"

"Evet."

Ama Ron kavgalarının sebebinin bundan daha çetrefilli olduğunu biliyordu.

Betsy arkasına dönüp yürümeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Tia'ya söylemem lazım."

Tia'yla Mike iş bölümü yapmaya karar verdiler.

Mo'yla evde buluştular. Tia bilgisayarla ilgilenirken Mike'la ikisi yeniden Bronx'a gideceklerdi. Mike yolda olan biteni anlattı Mo'ya. Mo detay sormadan sürmeye devam etti ve Mike'ın konuşmasının bitmesini bekledi.

" CeeJay8115'ten gelen şu mesaj," dedi Mo.

"Ne olmuş ona?"

Mo sürmeye devam etti.

"Bilemiyorum. Şu 8114 internette CeeJay takma adının fazla kullanıldığını sanmıyorum."

"Yani?"

"Yani öylesine eklenmiş bir numara olamaz." dedi Mo. "Mutlaka bir şey ifade ediyor olmalı. Ne olduğunu bulmamız lazım."

Tabii ya, sayılar söz konusu olduğunda Mo tam bir uz-

man kesilirdi. Dartmouth'a öyle girmemiş miydi zaten. Matematikten yüz üzerinden yüz alırdı hep.

"Peki, ne ifade edebileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Henüz değil. Sırada ne var?"

"Birini aramam lazım."

Mike, Club Jaguar'ın telefonunu tuşladı. Telefona doğrudan Rosemarry McDevitt'in çıkmasına şaşırmıştı.

"Ben Mike Baye."

"Evet, tahmin ettim. Bugün kapalıyız ama telefonunuzu bekliyordum doğrusu."

"Konuşmamız lazım."

"Kesinlikle. Nerede olduğumu biliyorsunuz. Mümkün olduğu kadar çabuk buraya gelin."

Tia, Adam'ın maillerine baktı ama yine kayda değer bir şey bulamadı. Arkadaşları Clarke ve Olivia hepsi birbirinden acil mesajlar atmaya devam etmişlerdi ama hala DJ Huff'tan bir şey yoktu. Bu Tia'yı endişelendirmişti.

Kalktı ve dışarıya çıktı. Yedek anahtarın hala yerinde olup olmadığını kontrol etti. Anahtarı en son Mo kullanmış ve sonra yerine koyduğunu söylemişti. Mo anahtarın nerede olduğunu biliyordu ve doğal olarak bunun onu şüpheli durumuna düşürmesi gerekiyordu. Tia Mo'yla iyi geçinemiyor olabilirdi ama güven konusunda biliyordu ki Mo asla ailesine zarar verecek bir şey yapmazdı. Sizin için kendini feda edecek birini çok az bulurdunuz. Belki Tia için değil ama Mo, Mike ve Adam için hiç düşünmeden göğsünü siper edebilecek biriydi.

Telefon çaldığında hala dışarıdaydı. Koşa koşa eve girdi ve üçüncü zilde telefonu açtı. Aceleden arayan numaraya ba-

kamamıştı bile.

"Alo?"

"Tia? Ben Guy Novak."

Yüksek bir binadan yere düşüp çakılacakmış gibi konuşuyordu.

"Ne oldu?"

"Kızlar gayet iyi, endişelenme. Hiç haberlere baktın mı?"

"Hayır, neden?"

Hıçkırır gibi çıktı sesi. "Eski karım öldürülmüş. Az önce cesedi teşhis ettim."

Tia'nın aklına her şeyi duyacağı gelirdi de bu gelmezdi. "Aman Tanrım! Çok üzgünüm Guy."

"Kızları düşünme. Arkadaşım Beth onlarla ilgileniyor. Daha az önce aradı. Gayet iyilermiş."

"Nasıl olmuş?"

"Ölesiye dövülmüş."

"Olamaz..."

Tia birkaç kez görmüştü Marianne'ı. Yasmin'le Jill'in ilkokula başladıkları zamanda terk etmişti evi. Kasabada tam bir skandal olmuştu. Herkes anneliğin yükünü kaldırmayı beceremediği, arkasına bile bakmadan evi terk eden, sorumsuz, kafayı yemiş bu kadını konuşuyordu. Annelerin çoğu Marianne'dan o kadar iğrenerek bahsediyorlardı ki, Tia acaba kendi içlerinde de yıkıcı bir şekilde ve bencilce de olsa zincirlerini kırma arzusu, hevesi olup olmadığını merak etmekten kendini alamamıştı o zamanlar.

"Katili yakalamışlar mı?"

"Hayır. Hatta hala kim olduğunu bilmiyorlar."

"Üzgünüm Guy."

"Yola çıkıyorum. Yasmin henüz bir şey bilmiyor. Ona

söylemek zorundayım."

"Elbette."

"Onunla konuşurken Jill'in yanımızda olması iyi olmaz sanırım."

"Kesinlikle haklısın. Hemen onu almaya geliyorum. Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Yo, yo, sakın gelme. Yani demek istediğim ben Yasmin'le konuştuktan sonra Jill'in yanımıza gelmesi iyi olur. Biliyorum senden çok şey istiyorum ama Yasmin'in o anda bir dosta ihtiyacı olacak."

"Elbette. Sen ve Yasmin için en iyisi ne olacaksa."

"Sağol Tia."

Guy telefonu kapattıktan sonra Tia afallamış bir şekilde kendini koltuğa attı. Demek ölesiye dövülmüştü. Hiçbir yere oturtamıyordu kafasında. Bu kadarı da artık fazlaydı. Şimdiye kadar hiç bu kadar çok problemle aynı anda uğraştığını hatırlamıyordu. Son birkaç günden olanlar yüzünden kendini denetleyemiyordu artık.

Gözlerini yumdu. Mike'ı arasam mı diye düşündü ama sonra vazgeçti. O şimdi bütün dikkatini Adam'ı bulmaya vermişti. Dikkatini böyle bir haberle dağıtmak istemiyordu. Dışarı çıktı. Gökyüzü türkuaz mavisiydi. Yolun kenarındaki sessiz sakin evlere baktı. Baba Graham ve oğlu dışarıdaydı. Adam altı yaşındaki oğluna iki tekerlekli bisiklete binmeyi öğretirken çocuk selede oturuyor, babası da düşmesin diye arkasından tutuyordu. Çocukluktan ergenliğe geçiş döneminden önceki ilk safhalar. Hani arkanızda sizi tutacağından emin olduğunuz birisinin olduğunu bilir ve kendinizi emin bir şekilde arkaya atarsınız ya onun gibi bir güven testi aynı zamanda. Çocuk çaresiz bir şekilde dengesini sağlamaya çalışıyor ama başaramı-

yordu. Annesi bahçeden ellerini güneşe siper etmiş onu izliyordu. Tia kendi kendine gülümsedi. Dante Loriman BMW 550i'siyle gelip evlerinin önüne park etti.

"Selam Tia,"

"Selam Dante."

"Nasılsın?"

"İyi, ya sen?"

"İyi."

İkisi de yalan söylüyordu tabii. Caddeye yukarıdan aşağıya baktı Tia. Evlerin mimarileri birbirlerinden o kadar farklıydı ki. Aklına içlerindeki çok fazla kırılgan hayatları korumaya çalışan o iki sağlam yapı geldi. Loriman'ların oğlu çok hastaydı. Onların oğlu ise kayıptı ve büyük ihtimalle kanunsuz bir işe karışmıştı.

Bisikletin tekerleklerini takip ederken cep telefonu çaldı. Betsy Hill'di çaldıran. En iyisi telefonu hiç açmamaktı. Betsy ve Tia'nın peşinde olduğu şeyler oldukça farklıydı. Ona henüz Pharm Partilerinden, polisin şüphelerinden bahsetmek istemiyordu.

Telefon yeniden çaldı.

Parmağı CEVAP VER tuşunun etrafında dolaştı tereddütle. Artık tek önceliği Adam'ı bulmaktı. Diğer şeylerin önemi yoktu onun için. Bekleyebilirdi. Peki ya Betsy'nin aklına ipucu olabilecek önemli bir şey geldiyse?

CEVAP VER tuşuna bastı.

"Alo?"

"Az önce Adam'ı gördüm."

Carson'ın kırılan burnu ağrımaya başlamıştı. Rosemarry

McDevitt'in telefonu kapatmasını izledi.

Club Jaguar çok sessizdi. Rosemary, Mike'la koruyucusu Carson'ın kavgaya tutuşacakları gün hemen kepenkleri kapatmış, herkesi eve göndermişti. Sadece ikisi kalmıştı kulüpte.

Kesinlikle çok hoş bir kızdı. Ama o sağlam görünümlü kız gitmiş, yerini süngüsü düşmüş gibi bir tip almıştı. Kollarını göğsünde birleştirdi.

Carson tam çaprazında oturuyordu. Dudağını bükmeye çalıştı, ama burnunun ağrısından yapamadı.

"Adam'ın ki mi aradı?"

"Evet."

"İkisinden de kurtulmamız lazım."

Rosemarry hayır anlamında başını salladı.

"Neden ki?"

"Sadece bana bırak."

"Tek başına altından çıkamazsın, yoksa çıkar mısın?"

Rosemarry hiçbir şey söylemedi.

"Beraber iş yaptığımız insan..."

"Biz kimse için çalışmıyoruz," diye kesti Carson'ın lafını Rosemarry.

"Tamam kızma. Yani ortaklarımız, distribütörler işte neyse onları kastetmiştim."

Rosemarry gözlerini yumdu.

"Onlar kötü insanlar."

"Hiç kimse hiçbir şeyi ispat edemez."

"Nasıl edemez?"

"Bana bırak, tamam mı? Ben halledeceğim."

"Buraya mı geliyor?"

"Evet. Benimle konuşmaya. Ne yaptığımı biliyorum. Gitmen lazım."

"Yani tek başına kalabilir misin onunla?"

"Senin yöntemlerini kullanmayacağım ki?"

"Ne yapacaksın peki?"

"Bu işin altından kalkacağım. Ona sebebini açıklayacağım. Sen sadece bana bırak."

Tepelik alanda yalnızdı Adam.

Hala Spencer'ın sesini dinliyordu.

"Çok üzgünüm..."

Gözlerini yumdu. Telesekretere bıraktığı o mesajlar. Telefondan silmemiş, ölümünden sonra tekrar tekrar dinlemiş, her dinleyişinde acısı katlana katlana büyümüştü.

"Adam lütfen aç şu..."

"Beni affet. Tamam mı? Sadece beni affettiğini söyle..."

Her gece o mesajlar yankılanıyordu kulaklarında. Özellikle de sonuncu mesaj.

Sözcükleri artık ağzında gevelemeye başladığı o son mesaj. Onu hızla intihara fırlatıp atan o sözler.

"Tamam Adam, tamam, sebebi sen değilsin. Tamam dostum. Sadece anlamaya çalış beni. Kimsenin suçu değil. Çok zor biliyor musun? Her zaman çok zordu zaten..."

Adam ortaokul binasının yakınındaki ıssız tepelik alanda DJ Huff'ı bekliyordu. Polis şefi olan ve bu kasabada büyümüş DJ'in babası eskiden okuldan çıkan çocukların burada kafayı çektiklerini söylemişti. Sıkı çocuklar burada takılırmış. Diğerleriyse korkularından buradan geçmemek için daha fazla yol yürümeye razı olurlarmış.

Etrafına baktı. Uzaktaki beysbol sahasını görebiliyordu. Adam sekiz yaşındayken biraz o sahada beysbol oynamış,

ama sonra beysbolun kendisine uygun bir spor olmadığını fark etmişti. Buzun üzerinde çarpışmayı seviyordu o. Soğuğu ve paten üzerinde kaymayı seviyordu. Dizlikler, dirseklikler ve maske takmayı ve sayı yapmaya odaklanmayı seviyordu. İşte o zaman gerçek bir erkek olduğunu hissediyordun. Eğer yeteri kadar iyiysen, eğer mükemmelsen takımın asla kaybetmezdi. Çoğu çocuk kendilerini bu şekilde baskı altında hissetmekten nefret ederdi. Adam ise bununla beslenip gelişirdi.

"Beni affet. Tamam mı?..."

Hayır Spencer, hayır, esas sen beni affet, diye düşündü Adam.

Spencer'ın hep patlamaya hazır bir kişiliği vardı. Aniden eser gürler, sonra aniden suskunlaşırdı. Buralardan kaçıp gitmeyi, sonra da bir işe girip çalışmayı istediğini söylerdi. Ama en çok ölümden ve acıları sona erdirmekten bahsederdi. Aslında bu konuları konuşmayan hemen hemen hiç çocuk yok gibiydi ama bir yere kadar. Adam geçen sene Spencer'la intihar konusunu bir daha açmayacağına dair bir anlaşma metni hazırlamaya başlamıştı ama Spencer'ın umurunda bile değildi bu.

Spencer'ın intihar edeceğini anlaması gerekiyordu.

"Beni affet...."

Bir şey değişecek miydi sanki onu affetseydi? O gece evet. Bir şeyleri değiştirebilirdi Adam. Arkadaşı bir gün daha fazla yaşardı, belki iki gün ve belki... Kim bilebilir ki?

"Adam?"

Sesin yönüne doğru çevirdi kafasını. DJ Huff'tı gelen.

"Sen iyi misin?" diye sordu DJ.

"Sayende hayır."

"Ne olacağını bilmiyordum. Babanın beni takip ettiğini görünce Carson'a haber verdim."

"Ve sonra da oradan tüydün."

"Babana saldıracaklarını düşünmemiştim."

"Peki, ne düşünmüştün DJ"

DJ omuzunu silkti. Adam ona bakıyordu. DJ'in gözleri kızarmıştı. Üzerinde uzun kollu incecik bir tişört vardı. Her an düşecek gibi olduğu yerde sallanıyordu.

"Sen uçuyorsun," dedi Adam.

"Ne olmuş? Seni anlayamıyorum dostum. Babana nasıl gidip yetiştirirsin?"

"Ona hiçbir şey söylemedim."

Adam o gece için her şeyi planlamıştı. Hatta elektronik aletler satan bir dükkâna girip televizyonda gördüğü bir aleti sormuştu. Aradığı aletten dükkânda yoktu. Ona içinde ses kaydedicisi olan basit bir dolma kalemle etraftaki görüntüleri kaydeden bir kemer tokası vermişleri. Partiye onlarla girip kayıt yaptıktan sonra başına ne gelirse gelsin polise gidecekti. DJ'in babası orada çalıştığı için kasaba polisine değil ama. Bu riski almak zorundaydı, zira başka seçeneği yoktu.

Artık boğuluyordu.

Batmaya başlamıştı, bunu hissediyordu ve biliyordu ki eğer kendini kurtaramazsa onun da sonu Spencer gibi olacaktı. O yüzden planını yaptı ve gece için hazırlandı.

Sonra babası çıkıp beraber Rangers maçına gitmek için zorlamıştı onu.

Maça gidemeyeceğini biliyordu. Belki planını bir başka zaman uygulayabilirdi ama o gece oraya gitmezse Rosemarry ve Carson hemen şüphelenmeye başlarlardı. Adam'ı artık kafese soktuklarını biliyorlardı. Önceden birkaç kez şantaj yapmışlardı Adam'a. Bu yüzden o gün evden tüyüp Club Jaguar'a gitmişti.

Sonra babasının ortaya çıkmasıyla birlikte bütün planları suya düşmüştü.

Kolundaki bıçak yarası canını acıtıyordu. Dikiş atılması lazımdı. Mikrop kapmaması için temizlemeye çalışmıştı yarayı. Neredeyse bayılacak gibi oldu acıdan. Ama azıcık daha bekleyebilirdi. Her şeyi yoluna koyana kadar.

"Carson ve diğer çocuklar bizi ele vermeye çalıştığını düşünüyorlar," dedi DJ.

"Hayır, yok öyle bir şey," diye yalan söyledi Adam.

"Baban bizim eve de gelmiş."

"Ne zaman?"

"Bilmiyorum. Bronx'a gitmeden bir saat kadar önce galiba. Babam onu sokakta arabanın içinde otururken görmüş."

Adam bunun üzerinde düşünmek istedi ama zamanı yoktu bunun için.

"Artık buna bir son vermeliyiz DJ."

"Bak, benimkiyle konuştum. Bu konuda bir şeyler yapmaYa uğraşıyor. O bir polis. Bu işlerden anlar."

"Spencer öldü."

"Bizimle ilgisi yoktu."

"Evet, DJ bal gibi de ilgisi vardı."

"Spencer'ın kafası karışıktı. İntihar etti işte."

"Ölmesine izin verdik." Adam sağ tarafına baktı. Yumruğunu sıktı. Spencer'ın bir başkasından yediği son yumruktu bu. Hem de en yakın arkadaşından. "Ona vurdum."

"Neyse be dostum. Eğer suçluluk duyuyorsan senin problemin. Bu yüzden hepimizi tehlikeye atamazsın."

"Suçluluk duygusuyla ilgisi yok. Babamı öldürmeye çalıştılar. Beni öldürmeye çalıştılar."

DJ kafasını salladı. "Hiç anlamıyorsun."

"Neyi?"

"Eğer teslim olursak yandığımızın resmidir. Büyük ihtimal kodesi boylarız. Koleji de unut. Hem Carson'la Rosemarry'nin hapları kime sattığını sanıyorsun? Kurtuluş Ordu'suna mı? Bu işin içinde bir sürü pislik herif var. Anlamıyor musun? Carson her türlü kötülüğü yapacak kadar korkmuş durumda."

Adam hiçbir şey söylemedi.

"Benimki eğer çenemizi kaparsak bir şey olmayacağını söyledi."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Oraya ben soktum seni. Benden istedikleri bir şey kalmadı. Babanın reçetelerini de aldılar. Gidip artık bu işlerde yokuz deriz."

"Peki ya bizi bırakmazlarsa?"

"Babam baskı yapar. Her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Hadi diyelim en kötüsü oldu ve tutuklandık, bir avukat tutar tek kelime etmeyiz."

Adam, DJ'e bakarak bitirmesini bekledi.

"Bu kararın hepimizi etkiliyor. Sadece kendininkinin değil benim geleceğimin de içine ediyorsun. Clark'ın da Olivia'nın da."

"Bu tartışma burada bitmiştir. Bir daha bu konuda tartışmak istemiyorum."

"Gerçeği değiştiremezsin Adam. Belki bizim kadar doğrudan işin içinde değiller ama onların da ipi çekilecek."

"Hayır."

"Hayır ne?"

Adam dönüp arkadaşına baktı. "İşte sen hep böyleydin DJ."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Başını belaya sokarsın, baban gelip kurtarır."

"Sen ne saçmalıyorsun?"

"Bunu hasıraltı edemeyiz."

"Spencer kendini öldürdü. Biz ona hiçbir şey yapmadık."

Adam ağaçların ardından aşağı tarafa baktı. Beysbol sahası boştu ama oyuncular saha etrafında antrenman koşusu yapıyorlardı. Başını biraz sola doğru döndürdü. Spencer'ın ölü bulunduğu çatıyı aradı. Fakat ön tarafına isabet eden kule görüntüyü kapatmıştı. DJ, Adam'ın yanına gelip ayakta durmaya devam etti.

"Babam öğrenciyken hep buraya gelirlermiş. Lisedeyken hani o kötü çocuklardan biriymiş, anlarsın ya. Esrar içermiş, bira içermiş. Kavga çıkartırmış."

"Neden anlatıyorsun bunları?"

"Neden anlattığımı söyleyeyim. O günlerde çocuklar çok kolay paçayı sıyırırmış. İnsanların bakış açısı farklıymış çünkü. Delikanlı işte durduğu yerde duramıyor, normaldir der geçerlermiş. Babam benim yaşımdayken araba çalmış. Yakalanmış da. Ama karşılıklı anlaşıp olayı kapatmışlar. Biliyorsun benimki şimdi bu kasabanın yasalara saygı gösteren nadir insanlarından biri. Ama eğer bugün genç olsaydı tam anlamıyla oyarlardı onu. Komedi ya. Kız okuluna doğru ıslık çalarsan hapse girebilirsin. Koridorda birine bir dirsek atsan onun da bir cezası var. Bir hata yapmaya gör, anında kıçına bir tekme. Babama göre bunlar zırvalık. Onu yapma bunu yapma. Hayatta yolumuzu nasıl bulacağız peki?"

"Anlattıkların her şeyi yapacağız anlamına gelmez."

"Adam, bir kaç yıl sonra kolejdeyiz. Hepsini atlatmış

olacağız. Biz suçlu değiliz. Bunların hayatımızı mahvetmesine izin veremeyiz."

"Spencer'ın hayatını mahvetti ama."

"Bizim hatamız değildi."

"Babamı neredeyse öldürüyorlardı. Resmen hastanelik ettiler."

"Biliyorum. Benim de babamın başına aynı şey gelseydi ben de senin gibi hissederdim emin ol. Ama sürekli suçluluk duygusuyla nereye kadar? Biraz sakinleş ve düşün. Carson'la konuştum. Gidip onunla konuşmamızı istiyor."

Adam kaşlarını çattı. "Hadi ya?"

"Bak gerçekten yemin ederim."

"O kaçığın teki DJ. Sen de biliyorsun. Sen kendin söyledin. Onu ele vereceğimi düşünüyor."

Adam karar vermeden önce uzun uzadıya düşünmek istiyordu ama kahrolsun, o kadar yorgundu ki. Bütün geceyi ayakta geçirmişti. Sancısı vardı, tükenmişti ve kafası karışmıştı. Bütün gece düşünmüştü ama hala ne yapacağını bilemiyordu.

Anne babasına gerçeği söylemiş olmalıydı şimdiye kadar.

Ama yapamamıştı. Kafası karışıktı o günlerde. Uyuşturucu da alıyordu.

Ne kadar pisliğe bulaşmış olursa olsun onu bu dünyada karşılıksız seven ve sonsuza kadar sevecek insanlar nasıl olup da birden düşman kesilmişler, onu bir düşmanlarıymış gibi gizli gizli gözetlemişlerdi?

Ona güvenmemişlerdi. Bu Adam'ı çok öfkelendirmişti. Ama düşündüğü zaman acaba güvenlerini hak etmiş miydi acaba?

Sonra, o geceden sonra paniğe kapılmış, koşup saklan-

mıştı. Sadece düşünmek için biraz zamana ihtiyaç duymuştu.

"Annemlerle konuşmam lazım," dedi Adam.

"Bunun iyi bir fikir olacağını sanmıyorum."

Adam, DJ'e baktı. "Telefonunu ver bana."

DJ başını salladı. Adam ona doğru bir adım atıp yumruğunu gösterdi.

"Vermezsen zorla alırım."

DJ'in gözleri dolu doluydu. Telefonunu çıkartıp Adam'a uzattı. Adam evi aradı. Cevap vermedi ev. Babasının cebini aradı. Yine cevap yok. Annesininkini denedi bu sefer. Aynı şey. Cevap yok.

"Adam?"

Aramak konusunda kararsızdı, düşünüyordu. Onu daha önce de aramıştı zaten, uzun bir konuşmayla güvende olduğunu ve herşeyin yolunda gittiğini anlattı ve ailesine söylememesi için kıza yemin ettirmişti.

Jill'in telefonunu denedi.

"Alo?"

"Benim."

"Adam? Ne olur eve gel. Çok korkuyorum."

"Annemle babam nerede biliyor musun?"

"Annem yolda. Beni Yasmin'lerden almaya geliyor. Babam seni aramaya çıktı."

"Nerede?"

"Bronx'a gitti galiba. Annemden duydum. Bronx filan diyorlardı. Club Jaguar diye bir yerden bahsediyorlardı."

Adam gözlerini yumdu. Kahretsin. Öğrenmişlerdi.

"Dinle beni. Gitmem lazım."

"Nereye gidiyorsun?"

"Her şey yoluna girecek. Hiç merak etme. Annemi gör-

düğünde aradığımı söyle. İyi olduğumu ve yakında eve döneceğimi söyle. Babamı arasın ve eve dönmesini sağlasın. Tamam mı?"

"Adam?"

"Sen benim dediğimi yap. Annemle konuş."

"Gerçekten çok korkuyorum."

"Merak etme Jill. Tamam mı? Dediğimi yap. Çok önemli."

Telefonu kapatıp DJ'e baktı. "Araba var mı yanında?"

"Evet."

"Acele etmemiz lazım."

Nash sivil polis arabasının evin önüne yanaştığını gördü.

Guy Novak arabadan dışarı çıktı. Sivil giyimli bir polis ona eşlik etmek istedi ama Guy Novak eliyle gerek yok anlamında bir işaret yaptı. Arabanın içinde oturan polisin elini sıktı ve sersem sersem evin ön kapısına doğru baktı.

Nash cep telefonun titreştiğini hissetti. Artık kimin aradığına bakmasına gerek yoktu. Yine Joe Lewiston'dı. Birkaç dakika önce telesekretere çaresizlikten deliye dönmüş bir şekilde mesaj bırakmıştı.

"tanrım Nash sen neler yapıyorsun öyle? Ben bunu istememiştim. Lütfen artık kimseye zarar verme tamam mı? Ben senden sadece onunla konuşup videoyu almanı istemiştim. Öbür kadınla de ilgin varsa ne olur onu incitme. Tanrım, tanrım..."

Guy Novak eve girdi. Nash eve yaklaştı. Üç dakika sonra kapı yeniden açılmıştı. Bir kadın dışarı çıktı. Guy Novak'ın kız arkadaşı. Guy onu yanaklarından öptü ve ardından kapıyı kapattı. Kadın yola doğru yürümeye başladı. Bahçeden çıkar-

ken arkasına dönüp hafifçe başını salladı. Ağlıyor olabilirdi ama Nash bulunduğu yerden pek seçemiyordu.

Otuz saniye sonra gözden uzaklaşmıştı artık.

Çok zamanı yoktu Nash'in. Kafası allak bullak olmuştu. Haberlere bakılırsa Marianne'ın kimliğini belirlemişlerdi. Kocası polis tarafından sorgulanmıştı. İnsanlar polislerin hep salak olduğunu düşünürdü ama tam tersiydi. Her türlü donanıma, imkâna sahiptiler. Nash bunu biliyor ve saygı duyuyordu. Bu yüzden o kadar çok uğraşmıştı ki Marianne'ın kimliğini gizleyebilmek için.

Aslında kendini korumak için kaçıp saklanması, sonra da ülkeden tüymesi gerekiyordu ama yapmayacaktı. Joe kendi kendine yardım edemiyorsa Nash ona yardım edecekti. Onu daha sonra arayıp sakinleştirir, ikna ederdi. Ya da belki bir mucize olur, Joe kendine gelir ve ona hak verirdi. Joe şu anda paNik halindeydi ama herşeye rağmen önce belki ona bir yardımı dokunur diye Nash'i aramıştı.

O şiddetli arzu geri gelmişti. Nash buna "çılgınlık" demeyi tercih ediyordu. Evde çocuk olduğunu biliyordu. Onları incitmek gibi bir niyeti yoktu. Ya da bu konuda acaba kendi kendine yalan söylüyor olabilir miydi? Bazen kendinden emin olamıyordu. İnsanoğlu sürekli kendini kandırıp dururdu. Ama Nash öyle değildi. İnsanlara zaman zaman da olsa aşırı müsamaha gösterip kendini riske atmak istemiyordu.

Artık kesinlikle bekleyecek zamanı yoktu. Hemen harekete geçmeliydi. İçindeki çılgınlık ortaya çıksın ya da çıkmasın, çocukların ikincil olarak zarar görmesi muhtemeldi.

Cebinde bir bıçak vardı. Dışarı çıkartıp elinde tuttu.

Nash evin arka kapısına doğru yöneldi ve kilidi açmaya koyuldu.

35. Bölüm

Rosemarry McDevitt'in Club Jaguar'daki odasındaydılar. Kız bu sefer üzerinde bedenine çok ama çok büyük gelen, salaş ve dövmelerini kapatan gri uzun kollu bir tişört giymişti. Adeta tişörtün içinde yüzüyordu. Elleri kolların uzunluğundan hiç görünmüyordu. Bu onu olduğundan daha minyon, daha az korkutucu ve daha güçsüz gösteriyordu. Mike onu bu şekilde görünce acaba kendini masum göstermek için bile bile mi böyle giyindi diye düşündü. Önünde bir kahve fincanı vardı. Bir tane de Mike'a koydu.

"Polisler üzerine bir alıcı filan yerleştirdiler mi?" diye sordu.

"Hayır,"

"Bana cep telefonunu verir misin? Emin olmam lazım."

Mike telefonu kıza doğru uzattı. Rosemarry telefonu kapatıp ikisinin arasına masanın üzerine koydu. Dizlerini kıvırıp sandalyenin üzerine tünemişti. Uzun ve bol tişörtü bacaklarını da kapatıyordu. Mo dışarıda arabanın içinde bekliyordu. Bir tuzak kurulabileceğinden korktuğu için Mike'ın içeri girmesini istememişti ama maalesef başka seçenekleri yoktu. Onları Adam'a götürecek tek yoldu bu.

"Burada olup bitenler gerçekten beni hiç mi hiç ilgilendirmiyor. Ama işin içinde Adam olunca farklı. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

"Onu en son ne zaman gördün?"

Rosemarry kahverengi gözlerini kaldırıp baktı. Mike ondan bir şey öğrenip öğrenemeyeceğinden emin değildi ama denemekten zarar gelmezdi. Sorularına cevap arıyordu. Eğer işe yarayacaksa oyunu kurallarına göre oynayacaktı.

"Geçen gece."

"Nerede?"

"Kulübün bodrumunda."

"Eğlenmeye mi gelmişti?"

Rosemarry gülümsedi. "Sanmam."

Mike üzerinde durmadı. "Onunla mesajlaşıyordunuz öyle değil mi? CeeJay8115 sendin."

Kız cevap vermedi.

"Adam'dan sessiz kalmasını, olanları kimseye söylememesini istedin. Sana Spencer Hill'in annesinin onu okul çıkışında yakalayıp konuştuğunu yazdı. Doğru değil mi?"

Kız hala dizlerini bükmüş oturuyordu. Kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Nasıl oluyor da bütün bu özel yazışmalarından haberin var Doktor Baye?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"Geçen gece nasıl takip ettin onu Club Jaguar'a kadar?"

Mike hiçbir şey söylemedi.

"Gerçekten bunun işe yarayacağından emin misin?"

"Başka çarem yok."

Kız, Mike'ın omuzunun üstünden kapıya doğru baktı. Mike arkasına döndüğünde kapının yanındaki camın ardından kırık burnuyla Carson'un içeriye baktığını gördü. Mike çocuğun gözlerinin içine bakıp bekledi. Birkaç saniye sonra Carson gözlerini kaçırarak hızlı hızlı uzaklaştı.

"Çoluk çocuk," dedi Mike.

"Hayır değil."

Mike polemiğe girmek istemedi. "Anlat bana."

Rosemarry bacaklarını aşağı indirdi. "Varsayımlardan yola çıkalım, tamam mı?"

"Eğer istediğin buysa tamam."

"Evet, istediğim bu. Diyelim küçük bir kasabada yetişmiş bir kız var. Erkek kardeşi aşırı dozdan ölüyor."

"Ama polis böyle söylemiyor. Böyle bir şeyin olduğuna dair hiçbir kanıt bulamamışlar."

Kız yapmacık yapmacık sırıttı. "Federaller sana böyle mi söyledi?"

"Bu iddianı destekleyen hiçbir şey bulamadıklarını söylediler."

"Bazı bilgileri değiştirdim de ondan."

"Hangi bilgileri?"

"Kasabanın adı, eyaletin adı."

"Neden?"

"En önemli nedenini mi merak ediyorsun? Kardeşimin öldüğü gece uyuşturucu bulundurmaktan tutuklandım." Mike'ın gözlerinin içine baktı. "Evet, bu doğru. Kardeşime uyuşturucuyu veren bendim. Uyuşturucu satıcısıydım. İsteyen istediği gibi değerlendirebilir. Hayatımın o kısmını hikâyenin dışında tutuyorum."

"Devam et."

"Ve buraya gelip Club Jaguar'ı kurdum. Daha önce sana felsefemi anlatmıştım. Çocukların gelip diledikleri gibi eğlenecekleri, rahatlayabilecekleri güvenli bir mekan yaratmak istiyordum."

"Sonra?"

"İşte böyle başladı. Eşek gibi çalıştım ve işimi kurmak

için yeterli parayı kazandım. Burayı kurmamız bir yılımızı aldı. Ne kadar zor olduğunu tahmin edemezsin."

"Tahmin edebilirim, ama gerçekten ben bu detayları dinlemek istemiyorum. Şu pharm partilerini, sahte reçeteleri anlat biraz. Ne zaman başladın bu işe? nasıl bu kadar çabuk bir sıçrayış yaptın?"

Gülümsedi ve başını salladı. "Düşündüğün gibi değil."

"Aha. Kesin öyledir."

"Bugün kasaba kilisesinde gönüllü olarak çalışan dul bir kadınla ilgili gazetede bir şey okudum. Beş yıldan beri bağış sepetinden tam yirmi sekiz bin dolar para çalmış. Sen de okudun mu?"

"Hayır."

"Ama buna benzer olaylar duymuşsundur. Hem de onlarcasını. Hayır kurumunda çalışan bir adamın kendine Lexus almak için para hortumlaması mesela. Sence bir sabah uyandığında mı geldi aklına böyle bir fikir?"

"Gerçekten bilemiyorum."

"Şu kilisede çalışan kadın. Bence kesin ne oldu biliyor musun? Bağış sepetindeki paraları saydığı bir gün işi uzun sürdü ve geç saatlere kadar kilisede kalmak zorunda kaldı. Arabaya bindi ve çalışmadığını fark etti. İyice karanlık basmıştı. Bir taksi çağırayım, bu kadar hizmetime karşılık herhalde kilise buna bir şey demez diye düşündü. Bunu kilise yetkililerine sorma gereği bile duymadı. Sepetten beş dolar aldı ve sonra devamı geldi. Evet, bence bu işler böyle başlıyor. Gittikçe daha da çoğalarak. Okul, kilise ya da hayır kurumlarının paralarını zimmetlerine geçirme suçundan tutuklanan bir sürü terbiyeli, nazik, namuslu insan var. Azar azar tırtıklayarak başlarlar. Gözünü saatten ayırmadığında zaman hiç ilerlememiş gibi

gelir ya, onun gibi, yavaş yavaş. Bunun farkına varamazlar bile. Yanlış bir şey yaptıklarının farkına varmazlar."

"Club Jaguar'da da mı böyle oldu?"

"Gençlerin daha çok kaynaşabilecekleri bir ortamda eğlenmek istediklerini düşündüm. Bu, Gece Basketbolu programına benziyordu. Evet, eğlenmek istiyorlardı ama içki ve uyuşturucuyla. Ben isyan edebilecekleri bir yer yaratmak istemiştim, ama bunu meyve sularıyla yapmak imkânsızdı. O zaman amacıma ulaşamayacaktım."

"Yani hayallerin suya düştü."

"Kimse kulübe gelmedi. Gelenlerse fazla kalmadan çekip gittiler. Bizi "bayıcı" olarak nitelendiriyorlardı orada burada. Bekâret yemini ettiren evanjelist gruplarına benzetiyorlardı bizi."

"Sonra ne olduğunu tahmin edemiyorum. Yanlarında getirdikleri uyuşturucuları içeri sokmalarına izin mi verdiniz?

"Hayır, izin vermedim ama sokmuşlar. Başta bundan hiç haberim olmamıştı, ama sonra mantıklı olduğunu düşünmeye başladım. Dedim ya demin sen farkında olmadan çoğala çoğala. Birkaç çocuk evden yeşil reçeteli haplardan getiriyorlardı. Zor bir iş değildi onlar için birkaç hap çalmak. Yalnız burada kokain ya da eroinden söz etmiyoruz tabii. Hepsi sağlık bakanlığından onaylı ilaçlardı."

"Saçmalığın daniskası," dedi Mike.

"Ne?"

"Bunlar resmen uyuşturucu. Oldukça sert etkili ilaçlar. Bu yüzden yeşil reçeteyle satılıyor zaten."

Rosemarry alaycı bir ıslık çaldı. "Doktorsun tabii. Ancak bir doktor bunu söyleyebilir. Kimin hangi ilacı alacağı konusunda karar verecek olan siz olmasaydınız kepenkleri kapatır

giderdiniz. Zaten devletin sağladığı sağlık sigortası ve ilaç yardımları yüzünden tonla para kaybetmiyor musunuz? Özel sigorta şirketlerinin baskısı da cabası."

"Saçmalık."

"Belki senin için öyle. Ama her doktor senin kadar dürüst ve insancıl değil."

"Kendini temize çıkartmaya çalışıyorsun bu durumda."

Rosemarry omuzunu silkti. "Olabilir. Ama işte her şey böyle başladı. Evden hap getiren bir kaç çocuk. Sen ne dersen de basbayağı ilaç işte. Reçeteli ve tamamen yasal. Bunu ilk duyduğumda çok üzülmüştüm ama sonra bu şekilde çocuklar için cazip bir yer olacağımızı düşünmeye başladım. Nasıl olsa bir şekilde kullanacaklardı o haplardan, ben de hiç olmazsa burada daha emniyette olurlar diye düşündüm. Hatta olurda çocuklardan birinin başına bir şey gelirse diye bir pratisyen hekim bile tuttum. Görmüyor musun? Onları sokağa bırakmadım. Ne yapacaklarsa burada yapsınlar istedim. Kendilerini burada her yerdekinden çok daha rahat hissediyorlardı. Problemlerini rahatça paylaşabilsinler diye özel toplantılar düzenledim. Girişteki panoda asılı danışmanlık hizmeti duyurularını gördün. Çocuklardan bazıları bunlara kaydoldu. Kötülükten çok iyilik yaptık onlara."

"Farkında olmadan çoğala çoğala," dedi Mike

"Kesinlikle."

"Ve doğal olarak daha fazla para kazanmak istedin. Bu hapların sokaklarda kaça satıldığını araştırdın ve sen de piyasaya dâhil oldun."

"Binanın kirası, masrafları, doktorun maaşı..."

"Gazetedeki kadının taksi parasına ihtiyaç duyması gibi."

Rosemarry gülümsedi. Ama keyifli bir gülümseme değildi bu. "Evet."

"Ve Adam çıkageldi. Doktorun oğlu."

Aynen polislerin Mike'a söyledikleri gibi. Girişimci kişilik. Açıkçası kızın hangi mantıkla hareket ettiği umurunda değildi Mike'ın. Ortaya yem atıyor olsa da önemi yoktu bunun Mike için. İnsanların başlarını nasıl farkında olmadan belaya soktuklarını açıklamaya çalışıyordu. Gazetedeki kadın elbette ki işin kaymağını yemek için gönüllü olmamıştı kilisede çalışmaya. Tesadüf eseri başlıyordu bu işler. Buna benzer bir şey birkaç yıl önce kasaba liginde yaşanmıştı. Ayrıca okul aile birliğinde ve belediyede de duyduğunuzda bir türlü inanamadığınız, nasıl olur da olur dediğiniz bu tip hırsızlıklar yapılmıştı. O insanları tanırdınız. Kötü olmadıklarını bilirdiniz. Ya da hakikaten kötüler miydi acaba? Onları bu yola iten şartlar mıydı yoksa Rosemarry'nin tanımladığı gibi kendilerine hâkim olamamalarından mı çalıyorlardı?

"Spencer Hill'e ne oldu?" diye sordu Mike.

"İntihar etti."

Mike başını salladı.

"Sana ne biliyorsam onu söyledim."

"Peki, neden habire mesajlaştığın Adam'a susması gerektiğini söyledin?"

"Spencer Hill kendini öldürdü."

"Hayır, burada çok miktarda hap içti."

"Hayır."

"İnsanın aklına başka bir şey gelmiyor. Adam ve arkadaşları bu yüzden susmak zorundaydı. Korkmuşlardı. Onlara ne şekilde baskı yaptığını bilmiyorum. Belki onları tutuklanabilecekleri konusunda uyardın. Hepsi o yüzden kendilerini

suçlu hissediyor. O yüzden Adam artık kendine bile tahammül edemiyor. O gece Spencer'la birlikteydi ve cesedinin çatıya taşınmasına da o yardım etti."

Rosemarry hafifçe gülümsedi. "Gerçekten de en ufak bir fikriniz yok Doktor Baye."

Mike kızın konuşma tarzından hoşlanmamıştı. "O zaman anlat bana."

Rosemarry yine bacaklarını uzun tişörtüyle kapatarak kıvırmıştı.

Tam bir ergen hareketiydi. Ona genç ve bu sıfatı hak etmediği halde masum bir hava veriyordu. "Oğlunuzun nasıl biri olduğunu bilmiyorsunuz bence."

"Bir zamanlar bilirdim."

"Hayır. Hiçbir zaman bilmediniz. Bildiğinizi sandınız. Ama siz bir babasınız sonuçta. Her şeyini bilmek zorunda değilsiniz. Ayrılmaya niyetliler. Size onu tanımıyorsunuz derken olumlu anlamda söylemiştim."

"Takip edemiyorum."

"Onu telefonundaki GPS sayesinde buldunuz. Bilgisayarına girdiniz, bütün yazışmalarını okudunuz. İşe yaradığını düşünürsünüz ama bu aradaki ilişkileri daha da tıkar. Anne babalar çocuklarının her yaptığını bilmek zorunda değildir."

"Yani onlara isyan edebilmeleri için olanak tanıyalım öyle mi?"

"Bir bakıma evet."

Mike oturduğu yerde dikleşti. "Eğer bütün bunları önceden bilseydim ona mani olabilirdim."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz?" Mike'ın bu tepkisi karşısında içten bir merakla başını eğdi. Mike cevap vermeYince devam etti. "Gelecek için planlarınız bu mu? Yani

çocuğunuzun her hareketini takip etmek?"

"Bana bir iyilik yap Rosemarry. Çocuk yetiştirme planım hakkında bu kadar endişelenme. Tamam mı?"

Marianne büyük bir dikkatle Mike'ın yüzüne baktı. Alnındaki yarayı gösterdi. "Bunun için üzgünüm."

"O Gotikleri sen mi üzerime saldın?"

"Hayır. Bu sabaha kadar saldırıdan haberim yoktu."

"Peki, sana kim söyledi?"

"Önemli değil. Geçen gece oğlun buradaydı ve hassas bir durum vardı. Ve birden sen ortaya çıktın pat diye. DJ Huff seni onu takip ederken görmüş. Cebinden burayı aradı. Carson çıkmış telefona."

"Ve sonra o ve arkadaşları beni öldürmeye çalıştılar."

"Belki de öldüreceklerdi. Hala çoluk çocuk olduklarını düşünmüyorsun herhalde."

"Bir güvenlik görevlisi kurtardı beni."

"Hayır, bir güvenlik görevlisi buldu seni."

"Ne demek istedin?"

Başını salladı. "Sana saldırdıklarını ve sonra polisin geldiğini öğrendiğimde kafamda alarm zilleri çalmaya başladı. Şimdi bunu bitirmek için bir yol arıyorum."

"Ne gibi bir yol?"

"Emin değilim. Bu yüzden seninle konuşmak istedim. Birlikte bir plan yaparız diye."

Şimdi anlamıştı Mike. Rosemarry bu yüzden bu kadar dil dökmüş, bu kadar açıklama yapmıştı deminden beri. Federallerin her an gelip onu tutuklayabileceklerini anladığı için tası tarağı toplayıp kaçacaktı bir an önce. Yardıma ihtiyacı vardı ve korkmuş bir babayı kendi saffına çekebileceğini düşünmüştü.

"Bir planım var," dedi Mike "Federallere gidip bütün

gerçekleri anlatalım."

Başını salladı. "Oğlun için iyi olmaz."

"O reşit değil ki."

"Fark etmez. Hepimiz aynı pisliğin içine girdik bir kere ve bu pislikten kurtulmak için bir plan yapmalıyız."

"Daha çocuk yaştakilere uyuşturucu tedarik ediyordun."

"Sana demin açıkladım, bu doğru değil. Reçeteyle satılan ilaçları değiş tokuş edebilmek için benim yerimi kullanıyorlardı belki. Belki hiç haberim yoktu bundan. Kanıtlayamazsın ki."

"Peki ya çalınan boş reçete defterlerine ne diyeceksin?"

Rosemarry kaşlarını çattı. "Onları ben mi çaldım sence?"

Sessizlik.

Göz göze geldiler. "Evinize ya da hastanedeki odanıza gelmem imkânsız değil mi Doktor Baye?"

"Federaller seni yakından takip ediyor. Aleyhinde dava açılacak. O senin küçük sevgili Gotiklerin hapis süresini duyduklarında yanında olmaya devam ederler mi sanıyorsun?"

"Onlar burayı çok seviyor. Bu mekânı korumak için seni neredeyse öldüreceklerdi unuttun mu?"

"Yapma. Sorgu odasına girer girmez yelkenleri suya indirirler merak etme."

"Göz önüne alınması gereken başka şeyler de var."

"Ne mesela?"

"Sokak satıcılarına o hapları kim sattı sanıyorsun? "Oğlunun onlar aleyhine tanıklık yapmasını ister miydin?"

Mike o anda masanın üzerinden atlayıp kızın boğazına yapışmak istedi. "Sen benim oğlumu ne tür pisliklere bulaştırdın Rosemarry!"

"Dedim ya, işte bu yüzden bu pislikten bir an önce kur-

tulmalıyız. Bütün dikkatini buna vermen lazım. Benim, ama daha çok da oğlunun çıkarı için bir plan yapmalıyız."

Mike masada kapalı duran cep telefonuna uzandı. "Konuşacak bir şeyimiz kalmadığını sanıyorum."

"Avukatın var değil mi?"

"Evet."

"Müsaade edersen onunla konuşacağım. Öncesinde hiç bir şey yapma tamam mı? Daha bir sürü tehlike var. Endişelenmen gereken başka çocuklar da var. Oğlunun arkadaşları."

"Başkasının çocukları umurumda bile değil. Sadece kendiminkiyle ilgileniyorum."

Tam telefonu açmıştı ki çalmaya başladı. Mike arayanın kim olduğuna baktı. HUFF yazıyordu. Telefonu kulağına götürdü.

"Baba?"

Mike'ın kalbi duracak gibi olmuştu.

"Adam? İyi misin? Neredesin?"

"Club Jaguar'da mısın?"

"Evet."

"Çık oradan. Sokaktayım. Oraya doğru geliyorum. Lütfen derhal ama derhal çık oradan."

36. Bölüm

Anthony "Elit Zevkler" adında "beyefendilerin takıldığı" adi bir gece kulübünde haftada üç gün güvenlik görevlisi olarak çalışıyordu. İğrenç isimli, içi leş gibi nem kokan bir yer. Ondan önce çalıştığı yer ise adı "Aile Yıkan Kadınlar" olan bir striptiz kulübüydü. Burayı daha çok sevmişti. En azından doğruya doğru dedirten ve böylece kulübe kişilik kazandıran bir adı vardı.

Genelde öğle saatlerinde çalışıyordu. Bu tip yerlerin öğlen saatlerinde sinek avlayacağını, gece geç saatlerden önce içeride pek fazla müşterinin olmayacağını düşünen çok fena yanılırdı.

Bilmeyen biri öğle saatinde kulübe girdiğinde içeride Birleşmiş Milletlerin düzenlediği bir yarışma yapılıyor sanabilirdi. Her ırktan, her dinden, her renkten, her sosyal seviyeden bir sürü adam. Takım elbise ve Gucci ayakkabılı, Anthony'ye avcıları çağrıştıran kırmızı kareli yün gömlek ve Timberland marka bot giymiş adamlar. Yumuşaklar, oğlancılar, varoşlar, dar kafalı ırkçı beyazlar. Bu tip bir yerde hepsini bir arada bulabilirdiniz.

Adi ve ucuz cinsellik–En meşhur birleştirici unsur.

"Hadi iyisin Anthony. Öğlen molası."

Anthony kapıya yöneldi. Hava hafif bulutlu olmasına rağmen gözlerini kırpıştırdı. Bir striptiz kulübünden çıktığınızda, gece bile olsa gözlerinizi kırpıştırma ihtiyacı hissederdiniz. Striptiz kulüplerinin ışıklandırması diğer mekânlara göre çok farklıydı. İçerideyken gözleriniz Drakula'nın gözleri gibi parlardı.

Eli sigara paketine gitti ve aynı anda bırakmaya çalıştığını hatırladı. Aslında bırakmak istemiyordu ama karısı hamileydi ve bebeği etkiler diye içmemek için her zamanki gibi bir söz vermişti ona. Mike Baye ve çocuklarla olan sorunlar geldi aklına. Mike'dan hoşlanmıştı. Darthmouth'ta okumasına rağmen mertliğinden ödün vermemiş bir adam. Bazı herifleri alkol, bazılarını da kız tavlamak cesaretlendirirdi. Bazılarıysa silme salak olurlardı. Ama Mike farklıydı. Neyse oydu. Sağlam biriydi. Garipti ama, onunla tanıştıktan sonra Anthony ayaklarının yere daha sağlam basmasını ister olmuştu.

Saatine baktı. Öğlen molasının bitmesine iki dakika kalmıştı. Kahretsin. Nasıl sigara istiyordu canı. Gece işi kadar kazanmıyordu striptiz kulübünden ama oyalanıyordu işte. Batıl inançları olmasa da hakikaten de ayın insanlar üzerinde etki yaptığına inanıyordu. En çok geceleri dövüşülürdü. Hele bir de dolunay varsa, yumruklar bayram yapardı o gece. Erkekler daha bir hoşgörülü olurdu öğlen saatlerinde. Yerlerinde uslu uslu oturup, karşılarından sırayla geçen erkek milletinin tadını çok iyi bildiği yemeklerden tadarlardı.

"Anthony? Mola saati bitti."

Tam giriş kapısına yöneliyordu ki telefonunu kulağına yapıştırmış bir çocuğun hızlı adımlarla yanından geçtiğini gördü. Hepsi bir saniyede olup bitmişti. Çocuğun yüzünü net bir şekilde görememişti. Yanında hafif sendeleye sendeleye yürüyen başka bir çocuk vardı. Çocuğun üzerinde o ceketten vardı.

Bir okul takımı ceketi.

"Anthony?"

"Hemen döneceğim. Çok önemli bir işim çıktı."

Guy Novak evinin önünde Beth'i uğurlarken yanağına

bir öpücük kondurdu.

"Kızlarla ilgilendiğin için çok teşekkür ederim."

"Hiç önemli değil. Yardım edebildiysem ne mutlu bana. Eski karın için gerçekten çok üzgünüm."

Ufak bir flört, diye düşündü Guy.

Çok önemli değildi ama Beth'in bir daha gelip gelmeyeceğini merak etmişti. Bugün olanlardan sonra haklı olarak arkasına bakmadan koşa koşa kaçacaktı herhalde.

Bir kez daha teşekkür etti Guy.

Kapıyı kapatıp içkilerin bulunduğu dolaba yöneldi. Öyle çok içen biri olmasa da şu an kesin bir bardak içkiye ihtiyacı vardı.Kızlar yukarıda DVD seyrediyorlardı. Onlar biraz sakinleşip filmi bitirene kadar Tia gelip Jill'i alırdı. Bu arada o da Yasmin'e annesinin ölüm haberini nasıl söyleyeceğini düşünecek vakit bulurdu.

Neredeyse üç senedir dokunulmamış bir viski şişesinden biraz doldurdu bardağına. Bir dikişte içti, boğazının yandığını hissettikten sonra biraz daha doldurdu.

Marianne.

İlişkilerinin nasıl başladığını düşünmeye başladı. Turistik bir bölgede aynı restoranda çalışan iki kişinin yaz aşkı. Gece yarısı restoranın temizliği bittikten sonra sahile iner, kumlara bir battaniye serer ve yıldızları seyrederlerdi. Dalgalar kıyıya vurduğunda tuzlu suyun o muhteşem kokusu çıplak bedenlerinin yorgunluğunu alırdı. Yaz bitip Guy Syracuse, Marianne de Delaware'e okumaya gittiğinde her gün telefonla görüşerek ilişkilerini devam ettirdiler. Birbirlerine mektup yazdılar. Sırf Marianne için çok eski model bir Oldsmobile Ciera almıştı ve her hafta sonu dört saatten fazla araba kullanıp onu görmeye gidiyordu. Yol bitmek bilmiyordu Guy için. Bir an

önce arabadan inip ona sarılmak istiyordu. Zaman bir ileri bir geri Guy'la istediği gibi dalga geçerken ileride yaşayacağı acılar aklının ucundan bile geçmiyordu.

Viskiden kocaman bir yudum daha aldı. İçini ısıtmıştı.

Tanrım, evet, onu çok sevmiş ama Marianne her şeyin içine etmişti. Neden? Nasıl bir sondu bu? Deniz kenarında öpücüklere boğduğu o yumuşacık yüzü bir yumurta kabuğu gibi ezilip parçalanmıştı. O mükemmel vücudu bir süprüntü gibi bir sokağa atılmıştı.

Böyle bir şey nasıl heba edilirdi? Birine bu kadar âşıkken, her anını yaptığı her şeyden etkilendiğin ve büyülediğin biriyle geçirmek isterken nasıl defolup giderdi?

Guy artık suçluluk duymuyordu. Bardağında kalan viskiyi de bitirdi, tökezleye tökezleye gidip biraz daha viski doldurdu bardağına. Marianne kendi tabutunu kendi hazırlamıştı.

Seni aptal sürtük.

Ne istemiştiniz? Burada bir adet Marianne var, sizinki olabilir mi? Puslu barlarda takılmaları, o yataktan bu yatağa geçirdiği geceler. Ne oldu bunları yaptın da tek gerçek aşkım? Tatmin mi oldun? Zevk mi aldın? Bir boşluğa sürüklenmek dışında ne elde ettin? Harika bir kızın, sana tapan bir kocan, bir evin, arkadaşların, bir çevren, bir hayatın vardı. Neden bütün bunlar yetmedi sana?

Seni aptal sürtük.

Başını koltuğun arkasına sarkıttı. O güzel yüzünden arta kalan et parçaları... Asla unutmayacaktı o görüntüyü. Hep ama hep canlı bir şekilde hafızasında kalacaktı. Tamamen ortadan kaldırsa, ya da beyninin bir köşesine saklasa dahi gece rüyalarına girip onu rahatsız edecekti. Haksızlıktı bu. O iyi bir adamdı. Marianne hayatını mahvetmeye kendisi karar ver-

mişti. Sadece kendi hayatını değil, başkalarının hayatlarını da. Zira ardında birçok kurban bırakmıştı.

Karanlıkta oturup Yasmin'e söyleyeceklerini prova etmeye başladı. Lafı hiç dolandırmamam lazım diye düşündü. Annesi ölmüştü, hepsi bu. Neden, niçin, nasıla gerek yoktu. Ama Yasmin meraklı bir çocuk olduğu için mutlaka detay isteyecekti. Mutlaka internete girip ne olup bittiğini araştıracak, ya da okuldaki arkadaşlarından eninde sonunda bir şeyler duyacaktı. Anne babaların bir ikilemi daha. Çocuklarına gerçekleri mi söylemeleri lazımdı? Yoksa bazı şeylerin saklanması daha mı iyi olurdu? Ama bu olayda gerçekleri saklamak işe yaramazdı. İnternet her zaman sırların ortadan kalkmasını sağlıyordu. O yüzden bütün gerçeği söylemeliydi ona.

Ama yavaş yavaş. Bir anda değil.

Guy gözlerini yumdu. Sessizdi etraf ve birden önceden haber vermeden yaklaşan bir el ağzını kapattı ve keskin bir bıçak cildini yarıp geçerek boğazına dayandı.

"Şişt," dedi bir ses kulağına. "sesini çıkartma, yoksa kızları öldürürüm."

Susan Loriman arka bahçelerinde tek başına oturuyordu.

Bir sene önce düzenlemişlerdi burayı. O ve Dante bahçeyi adam etmek için çok çalışmış ama bir türlü tadını çıkartamamışlardı doğru dürüst. Susan Loriman biraz dinlenebilmek için oturmuştu bu yemyeşil, bitkilerle dolu bahçeye ama gözleri sürekli yeniden budanması gereken meyve ağacına, geçen seneki kadar çiçek vermeyen bitkiye takılıp duruyordu. Karar vermişti. Bugün hiçbir şey düşünmeyecek sadece ve sadece doğanın tadını çıkartacaktı.

"Tatlım?"

Bahçeye bakmaya devam etti. Dante arkadan gelip ellerini omuzlarının üstüne koydu.

"Sen iyi misin?" diye sordu.

"Evet."

"Donörü bulacağız merak etme."

"Evet."

"Peşini bırakmayacağız. Tanıdığımız herkesten kan vermesini isteyeceğiz. Eğer gerekiyorsa yalvaracağız. Biliyorum, ailenden pek kimse kalmadı ama benimkilerin hepsinden kan testi yaptırmalarını isteyeceğiz, sana söz veriyorum."

Susan başıyla onayladı.

Kan testi diye düşündü. Kan testi işe yaramayacaktı zira Dante Lucas'ın babası değildi.

Boynundaki altın haçla oynamaya başladı. Ona gerçeği söylemeliydi. Ama aradan çok uzun zaman geçmişti. Tecavüz olayından sonra mümkün olduğu kadar çok yatmıştı Dante'yle. Neden acaba? İçine mi doğmuştu yoksa? Lucas doğduğunda Dante'den olduğuna emindi. Ondan olma ihtimali fazlaydı çünkü. Tecavüzün gerçekleştiği ay içinde kocasıyla birçok kez birlikte olmuşlardı. Lucas doğduğunda o malum adama benzemiyordu ve bu yüzden olayı unutmayı tercih etti Susan.

Ama elbette unutamamıştı. Geçti gitti diyememiş, annesinin öğütlerini tutamamıştı.

"Sadece ileriye bakmalısın. En iyisi bu. Aileni korumalısın..."

Ilene Goldfarb'ın sırrını saklayacağını umuyordu. Başka kimse gerçeği bilmiyordu. Bir de annesi babası vardı tabii. Ama ikisi de ölmüştü. Babası kalp krizinden, annesi kanserden. Hayatta oldukları sürece asla bu konuyu açmadılar. Bir

kez dahi.

Olaydan sonra ona şefkat göstermemişler, bir telefon açıp nasıl olduğunu, nasıl baş ettiğini sormamışlardı. Hatta Dante'nin arayıp büyükbaba ve büyükanne olacaklarını müjdelemesinden sonra bile özel olarak telefon açıp Susan'ı tebrik etmemişlerdi.

Ilene Goldfarb tecavüzcüyü bulup yardım edebilir mi ona bakmayı teklif etmişti.

Ama bu imkânsızdı.

Dante birkaç arkadaşıyla birlikte Las Vegas'a gitmişti. Bundan hoşlanmamıştı Susan. İlişkileri zorlu bir dönem geçiriyordu o zamanlar. Tam da Susan kendine acaba çok genç yaşta evlendikleri için mi böyle sorunlar oluyor diye sorarken kocası diğer çocuklarla birlikte kumar oynamak ve büyük ihtimalle birkaç striptiz kulübüne gitmek için Las Vegas'a kaçıyordu.

O geceye kadar dinle alakası olmamıştı Susan'ın. Artık çocukluktan çıkıp büyümeye başladığında annesiyle babası her Pazar kiliseye götürmeye başlamışlardı onu ama bu asla onda bir alışkanlık haline gelmemişti büyüdüğünde. Yaşı büyüyüp serpildiğinde, herkes onun güzelliğinden konuşurken anne babası korkunç bir baskı uygulamaya başlamıştı üzerinde. Neticede doğal olarak Susan isyan etmiş, ama o korkunç geceden sonra hatasını kabul edip geri çekilmişti.

Üç kız arkadaşıyla birlikte West Orange'da bir bara gitmişti. Diğer kızlar bekârdı ama o Las Vegas'a kaçmış bir kocayla evli bir kadın olarak kocasına misilleme yapmak istemişti. Elbette ki bekâr bir kadın gibi istediğini yapma özgürlüğünü tanımıyordu kendine. Sorunlar olsa da mutluydu ama küçük bir flörtten ne çıkardı ki? Böylece diğer kızlar gibi içip,

onlar gibi davrandı. Ama içkinin dozunu kaçırmıştı. Dans ederken başı fıldır fıldır dönüyor, müziğin sesi kulaklarını deliyordu sanki.

Gece ilerlemiş kafayı bulan diğer arkadaşları birer adam bulup mekânı terk etmişlerdi.

Bu tip yerlerde içkilere tecavüz hapı denilen haplardan atıldığını okumuştu. Acaba onunda mı başına böyle bir şey gelmişti? Çok çok az hatırlıyordu. Birden kendini bir adamın arabasında bulmuştu. Bir yandan ağlarken bir yandan da kaçmaya çalışıyordu ama adam onun gitmesine izin vermedi. Bir ara bir bıçak çıkartıp zorla onu bir motel odasına götürdü. Korkunç hakaretler edip ona tecavüz etti. Karşı koymaya çalıştığında vurdu.

Susan korkusunu uzun bir süre üzerinden atamadı. Her şey bittiğinde onu öldürmesini arzuladı. İşte bu kadar kötü bir histi bu. Kaçıp kurtulmayı değil, ölmeyi istiyordu.

Daha sonrasını da hayal meyal hatırlıyordu. Bir yerlerde tecavüzcünün kazandığını düşünmesini sanmasına izin vererek rahatlamak ve mücadele etmeyi bırakmakla ilgili bir yazı okumuştu. Susan da bunu yaptı. Adamın gardı düştüğünde serbest kalan eliyle testislerini sıkmıştı var gücüyle. Böylece bir süre tutmuş, sonra yine var gücüyle burmuştu. Adam çığlık atıp uzaklaşmıştı.

Susan yuvarlanarak yere düşürmüş ve adamın bıçağını bulmuştu.

Tecavüzcü yerde kıvranıp duruyordu. Artık Susan'la mücadele edecek gücü kalmamıştı ve bu yüzden Susan filmlerdeki gibi kapıya doğru koşup dışarı çıkabilir ve yardım isteyebilirdi, ama bunu yapmadı.

Onun yerine hızla bıçağı göğsüne sapladı. Ta derinlere.

Vücudu kaskatı kesilmişti adamın. Bıçak kalbi delip geçtiğinden yerde çırpınmaya başladı.

Ve sonra tecavüzcüsü son nefesini verdi.

Aradan on bir yıl geçmişti.

"Gergin görünüyorsun," dedi Dante.

Dante omuzlarına masaj yapmaya başladı. Susan kendisini rahatlatmasa da devam etmesine izin verdi.

Göğsüne saplanmış bir bıçakla öylece bıraktı onu otel odasında. Dışarı çıkıp koşmaya başladı.

Uzun bir süre koştu. Biraz kendine gelmeye başlamıştı. Bir telefon kulübesi bulup annesiyle babasını aradı. Telefonu babası açmıştı. Konuştular. Babası otelin oradan geçti arabasıyla. Polis arabaları çoktan gelmişti. Ve babası anlaştıkları yerde onunla buluşup evlerine götürdü Susan'ı.

"Sana kim inanır?" demişti annesi.

Evet, kim inanır bana diye düşünmüştü Susan.

"Dante ne der buna?"

Bir güzel soru daha.

"Bir anne ailesini korumak zorundadır. Kadının başlıca görevidir bu. Bu anlamda biz erkeklerden daha güçlüyüz. Bir fırtına sonrasında toparlanıp yolumuza devam ederiz. Eğer kocana söylersen sana asla eskisi gibi bakmaz. Bütün erkekler böyledir. Senin huylarını beğenmesi hoşuna gidiyor biliyorum. Ama kendi kendine neden o gece bara gittiğini sorup duracak. O otel odasında ne işin olduğunu merak edecek. Bir ihtimal sana inandı diyelim, ama asla eskisi gibi olmayacak. Anlıyor musun?"

Sonraki günlerde hep polisin kapısına geleceğini sandı. Ama hiç öyle bir şey olmadı. Gazetelerde küçük bir haber olarak geçti tecavüzcüsünün ölümü. Adını da öğrenmişti bu sa-

yede. Birkaç gün sonra da hemen unutuluverdi geçti. Polis bu önceden sabıkalı adamın bir uyuşturucu pazarlığı sonrası öldürülmüş olabileceği ihtimali üzerinde duruyordu.

Böylece Susan aynen annesinin öğütlerine uyarak hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam etti. Dante eve döndü, onunla sevişti ama zevk almadı. Hala zevk alamıyordu. Ama onu seviyor ve mutlu olmasını istiyordu. Dante güzeller güzeli karısının neden birden içine kapandığını merak ediyordu. Ama sormak yerine ileride bir gün söyler nasıl olsa diye boş verdi.

Susan yeniden kiliseye gitmeye başlamıştı. Annesi her söylediğinde haklıydı. Gerçeği söyleseydi ailesi paramparça olabilirdi. Böylece sırrını kimselere söylemeyip kendini Dante ve çocukları korumaya adadı. Hakikaten de zaman her şeyin ilacı olmuştu. Bazı günler tecavüz olayı aklına gelmiyordu bile. Eğer Dante Susan'ın artık seksten zevk almadığını anlamış olsa bile, bunu onun yüzüne vurmazdı. Eskiden ona doğru fırlatılan hayranlık dolu bakışlardan hoşlanırken artık midesi bulanıyordu.

İşte bütün bunlar yüzünden her şeyi anlatamamıştı Ilene Goldfarb'a. Tecavüzcüsünü yardıma çağırması imkânsızdı.

Ölmüştü çünkü.

"Üşümüşsün sen. Buz gibisin."

"Hayır iyiyim."

"Dur sana bir battaniye getireyim."

"Yo hayır, iyiyim."

Dante karısının yalnız kalmak istediğini görebiliyordu. O geceden önce hiç böyle şeyler yapmazdı. Susan'a hiçbir şey sormamış, üzerine gitmemiş, kendine gelmesi için zaman tanımıştı.

"Onu kurtaracağız," dedi Dante.

Döndü ve yürüyerek eve girdi. Susan bardağındaki içkiyi yudumlayarak dışarıda oturmaya devam etti. Hâlâ altın hacıyla oynuyordu.

Hac annesine aitti. Ölüm döşeğindeyken vermişti tek evladına.

"Günahlarının bedelini ödüyor musun?" demişti annesi ona.

Susan günahlarının bedelini seve seve ödemeye hazırdı. Ama Tanrı'dan tek isteği artık oğlunu rahat bırakmasıydı.

37. Bölüm

Pietra arabaların geldiğini duydu. Camdan dışarı baktığında kısa boylu bir kadının gayet kararlı ve maksatlı bir şekilde ön kapıya doğru yürüdüğünü gördü.

Hiç tereddüt etmeden telefonu kaptı. Hızlı aramada sadece tek bir kişinin numarası vardı. Tuşa bastı ve karşı taraf iki kez çaldıktan sonra telefonu açtı.

"Ne oldu?" diye sordu Nash.

"Kapıda polisler var."

Joe Lewiston aşağı indiğinde Dolly kocasına baktı ve "Ne oldu?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diye cevap verdi Joe. Dudakları uyuşmuştu.

"Yüzün kıpkırmızı."

"Merak etme gayet iyiyim."

Ama Dolly kocasını tanırdı. Yutturamazdı ona. Yerinden kalkıp kocasına doğru yürüdü. Bunu gören Joe hemen geri adım atıp karısından uzaklaşmaya çalıştı.

"Neler oluyor?"

"Hiçbir şey. Yemin ederim."

Dolly, Joe'nun tam karşısında durdu.

"Guy Novak mı? Ne halt karıştırdı yine? Çünkü eğer bir daha..."

Joe ellerini karısının omuzlarına koydu. Dolly'nin göz-

leri Joe'nun yüzünü taramaya başladı. Ne düşündüğünü hemen anlardı. Zaten sorun da buydu. Kocasını o kadar iyi tanıyordu ki. Aralarında neredeyse hiç sır yok gibiydi. Ve eğer birkaç tane varsa, bu da onlardan biriydi.

Marianne Gillespie.

Güya çok ilgili bir anneymiş gibi kocasıyla telefonda bir nevi veli toplantısı yapmak istemişti. Marianne, Joe'nun kızı Yasmin'e söylediği korkunç şeylerden haberdardı ama sesinden anlayış gösterdiği seziliyordu. İnsanlar hiç söylemek istemedikleri şeyleri maalesef bir anda söyleyiveriyorlar işte demişti Joe'ya telefonda. Ayrıca her insanın hata yapabileceğini de belirtmişti. Evet, kocası öfkeden küplere binmiş olabilirdi ama Marianne ondan daha sakindi. Onunla buluşup bir de Joe'nun ağzından dinlemek istiyordu olup biteni.

Belki çıkar bir yol bulabilirlerdi birlikte bu şekilde.

Joe o kadar rahatlamıştı ki.

Oturup konuştular. Marianne kızının öğretmeninden hoşlanmıştı. Koluna dokunmuş, çocukları eğitme yöntemini beğendiğini söylemişti. İstekli bir şekilde gözlerinin içine bakmıştı Joe'nun. Üzerinde düşük belli bir pantolon ve vücuduna yapışan bir tişört vardı. Toplantı bitince el sıkışıp öpüşmüşlerdi. O birkaç saniye o kadar uzun gelmişti ki Joe'ya. Kadın boynuna yakın bir yerden öpmüştü onu. Tuhaf nefes alıp veriyordu. Joe da öyle.

Nasıl bu kadar aptal olabilmişti?

"Joe?" Dolly bir adım geri çekildi. "Neyin var?"

Marianne onu baştan çıkartarak intikam almayı önceden kafasına koymuştu. Nasıl olmuştu da bunu anlayamamıştı? Ve Marianne'ın kaldığı otel odasından çıktıktan birkaç saat sonra aramalar başlamıştı:

"Seni piçoğlu piç. Her şeyi kaydettim..."

Marianne otel odasına yerleştirdiği kameranın çektiği görüntüleri önce Dolly'ye, sonra okulun yönetim kurulu üyelerine ve okul rehberinde bulabildiği herkese göndermekle tehdit ediyordu Joe'yu. Bu tehditler üç gün boyunca devam etti. Joe ne yemek yiyebiliyor ne de uyku uyuyabiliyordu. Zayıflamıştı. Ona bunu yapmaması için yalvardı. Bir ara bu intikam alma olayından vazgeçer gibi oldu ve Joe'yu arayarak gönderip göndermeme konusunda emin olamadığını söyledi.

Ona işkence çektirmek istemişti ve başarmıştı. Belki bu ona yeterdi.

Marianne bu konuşmanın ertesi gününde karısının okul adresine bir mail attı.

Yalancı sürtük.

Allahtan ki Dolly'nin bilgisayarla arası pekiyi değildi ve Joe karısının maillerine girip bakabiliyordu. Kamera görüntülerinin de eklendiği maili okuyunca kendini tamamen kaybetti. Maili sildi ve girip okumasına engel olmak için Dolly'nin şifresini değiştirdi.

Ama bu şekilde ne kadar idare edebilirdi ki?

Çaresizdi. Ne yapacağı konusunda en ufak bir fikri yoktu. Açılabileceği kimsesi yoktu. Kimse onu anlamazdı. Kimse kayıtsız şartsız yanında olmazdı.

Ve sonra aklına birden Nash geldi.

"Oh Tanrım Dolly..."

"Ne?"

Artık buna bir son vermeliydi. Nash bir cinayet işlemişti. Marianne Gillespie'yi öldürmüştü. Cordova'nın karısı da kayıptı. Joe hepsini birleştirmeye çalıştı kafasında. Belki Marianne kayıtın bir kopyasını da Reba Cordova'ya vermiş olabi-

lirdi. Bu olmayacak bir şey değildi.

"Joe, konuş benimle."

Joe'nun yaptığı iyi bir şey değildi elbette ama bu işin içine Nash'i sokması suçunu bine katlıyordu. Dolly'ye bütün olan biteni anlatmak istedi. Tek çarenin bu olduğunu biliyordu.

Dolly gözlerinin içine baktı ve başını salladı. "Tamam, sakin ol. Sadece anlat bana."

Joe Lewiston birden kendine geldi. Paçayı sıyırma içgüdüsü faaliyete geçmişti. Evet, Nash'in yaptığı şey korkunçtu ama neden bunu evliliğine taşısındı ki? Bu bir intihar olurdu. Neden Dolly'yi ve belki bütün ailesini yok ederek her şeyi iyice berbat etsindi ki? Sonuçta bütün suç Nash'indi. Joe bu kadar ileri gitmesini istememişti ondan. Hele hele bir cinayet işlemesini hiç! Marianne'den kaseti alabileceğini, onunla anlaşabileceğini, en kötüsü onu korkutabileceğini düşünmüştü. Joe Nash'in sınırlarda dolaşan bir adam olduğunu biliyordu ama bin yıl düşünse böyle bir şey yapabileceğini aklının ucundan bile geçirmezdi.

Şimdi bunu Dolly'ye söylemenin ne manası vardı ki?

Nash ona yardım etmek isterken hapsi boylayacaktı. Ama bunun yanı sıra bir de onu bu cinayete azmettiren kişinin Joe olduğunu sanacaklardı.

Polis Nash'in yaptıklarının Joe'yla bir alakası olmadığına inanacak mıydı? Nash'i bir kiralık katil olarak göreceklerdi. Ama polis kiralık katilden çok onu cinayete azmettiren kişinin daha çok canını yakardı.

Ve bu yine Joe olacaktı.

Çok az olsa da yine de çıkış yolu için bir şans vardı. Nash henüz yakayı ele vermemişti. Gizli kayıt kaseti hala ortalarda

yoktu. Evet, Marianne ölmüştü ve bunun için bir şey yapılamazdı. Aslında biraz kaşınmıştı. Şantaj yapacak kadar ileri götürmüştü işi. Joe çok dikkatsiz ve salakça davranmıştı ama Marianne da hemen arkasından saldırarak ailesini yok etmeye çalışmamış mıydı?

Garip bir şey olmuştu ama.

Bugün bir e-mail gelmişti. Marianne'ın artık hayatta olmamasına rağmen... Bu da gösteriyordu ki Nash bütün çatlakları kapatamamıştı.

Guy Novak.

O üzeri kapatılacak son çatlaktı. Sıra ondaydı. Nash şimdi ona gidecekti. Telefonunu açmamasının ve Joe'nun gönderdiği sesli mesajlara karşılık vermemesinin nedeni işini tamamlamak için görevde olmasıydı.

Ve şimdi Joe anlamıştı her şeyi.

Evde oturup işlerin lehine dönmesini bekleyebilirdi. Ama böyle yaparsa sonunda Guy Novak da ölür ve böylece bütün sorunlar kökünden halledilmiş olurdu.

"Joe," dedi Dolly. "Joe, konuş benimle."

Ne yapacağını bilmiyordu ama bildiği tek şey, Dolly'yle konuşmayacaktı. Küçük bir kızları ve tomurcuklanan bir ailesi vardı. Bu aileyi yıkmanın gereği yoktu.

Ama bir yandan da yuvası bozulur diye bir adamın öldürülmesine müsaade edemezdi.

"Gitmem lazım," dedi ve kapıya doğru koştu.

Nash, Guy'ın kulağına eğilip fısıldadı. "Kızlara bodruma ineceğini ve rahatsız edilmek istemediğini söyleyeceksin. Anladın mı?"

Guy tamam anlamında başını salladı. Merdivenlerin altına doğru yürüdü. Nash bıçağın ucunu arkasına, böbreğinin yakınına bastırdı. Şimdiye kadar öğrendiği en iyi teknikti bu. Gide gide baskıyı arttırmak. Karşınızdakine yeteri kadar acı çektirerek söylediğinizi yapacağınızı bilmesini sağlamak.

"Kızlar! Biraz bodruma iniyorum. Orada kalın tamam mı? Ve yanıma gelmeyin. Rahatsız edilmek istemiyorum."

Yukarıdan zayıf bir ses aşağı doğru seslendi: "Tamam."

Guy yüzünü Nash'e doğru çevirdi. Nash bıçağın ucunu arkasından Guy'ın karın bölgesine doğru kaydırdı. Guy geri çekilmedi. "Sen mi öldürdün karımı?"

Nash gülümsedi. "Eski karın olduğunu sanıyordum."

"Ne istiyorsun?"

"Bilgisayarların nerede?"

"Dizüstü sandalyenin yanındaki çantamda. Öbürü mutfakta."

"Başka bilgisayar var mı evde?"

"Hayır. Onları al ve defol buradan."

"Önce konuşmamız lazım Guy."

"Sana ne bilmek istiyorsan söyleyeceğim. Param da var. Hepsini al. Sadece kızlara zarar verme."

Nash adama baktı. Büyük ihtimal bugün öleceğini bilmesi gerekiyordu. Şimdiye kadar hayatında hiçbir şeyi kahraman olmak için yapmamıştı ve şu an itibariyle artık çok yorulduğunu hissettiği için jübile yapma niyetindeydi.

"Eğer dediklerimi yaparsan çocuklara dokunmam," dedi Nash.

Guy yalan söyleyip söylemediğini anlamak ister gibi gözlerinin içine baktı Nash'in. Bodrumun kapısını açtı. Arkasından kapatıp ışığı yaktı. Bakımsız kalmıştı. Yere beton dö-

külmüş, öylece bırakılmıştı. Borulardan su sızıyordu. Bir sandığın üzeri türkuaz rengi bir çadır beziyle kapatılmıştı. Eski şapkalar, posterler, karton koliler oraya buraya atılmıştı. Tüm gerekli aletler sırt çantasının içindeydi. Koli bandına uzandığı sırada Guy Novak çok büyük bir yanlış yaptı.

Avazı çıktığı kadar "Kızlar, kaçın," diye bağırdı.

Nash dirseğiyle Guy'ın boğazına kuvvetli bir darbe indirerek devam etmesini engelledi. Ardından avucunun içiyle alnına vurdu. Guy boğazını tutarak yere yuvarlandı.

"Eğer bundan sonra tek bir laf edersen kızını buraya getirir, seni seyrettiririm. Anlıyor musun?"

Guy kaskatı kesildi. Baba olmak yüreksiz bir soytarıyı bir cengâvere dönüştürebiliyordu demek. Acaba Cassandra yaşasaydı bir çocukları olur muydu şimdiye kadar diye düşündü Nash. Kesinlikle. Cassandra büyük bir aileden geliyor ve bir sürü çocuğu olsun istiyordu. Hayata bakış açısı Cassandra'nın bakış açısı daha karamsar olduğu için Nash pek emin olamıyordu ama karısı isteseydi asla hayır diyemezdi.

Nash, Guy'a baktı. Bacağına bir bıçak saplayıp bir parmağını doğrasa mıydı acaba? Ama sonra hiç gereği olmadığına karar verdi. Guy bir kahramanlık yapmaya kalkışmış ve dersini alıp kıçının üzerine oturmuştu. Bir daha böyle bir şey yapmayacağına emindi.

"Yan yatıp kıvrıl ve ellerini arkaya at."

Guy hiç itiraz etmeden dediğini yaptı. Nash bileklerinin etrafına ve dirsekle bilek etrafındaki kısma koli bandı sardı. Daha sonra aynı şeyi bacaklarına da yaptı. Klasik domuz bağı. En sonunda da ağzının etrafına beş kez doladı koli bandını. İşi bittiğinde kapıya yöneldi.

Guy çırpınmaya başladı ama bu çırpınmaları boşunaydı.

Nash kızların Guy'in çığlığını duyup duymadıklarından emin olmak istiyordu. Kapıyı açtı. Uzaktan hala televizyonun sesi geliyordu. Kızlar ortalıkta gözükmüyordu. Kapıyı kapatıp tekrar içeri girdi.

"Eski karın gizli bir çekim yapmış. Bana kasetin nerede olduğunu söyle." Yüz ifadesinden ağzım bu şekilde bantlanmışken nasıl cevap verebilirim diye sorduğu anlaşılıyordu. Nash sırıtarak bıçağı gösterdi.

"Bir iki dakika sonra söylersin tamam mı?"

Nash'in telefonu yeniden titreşti. Joe'dur diye düşündü ama arayanın numarasını gördüğünde işlerin yolunda gitmediğini anlamıştı.

"Kapıda polisler var," dedi Pietra.

Nash buna hiç şaşırmamıştı. Polis bir ipucu yakaladığında gerisi iplik söküğü gibi gelirdi. Zaman daralıyordu. Burada oturup Guy'a işkence yaparak oyalanamayacaktı. Hızlı hareket etmek zorundaydı.

Peki, Guy'ın bir an önce bildiklerini söylemesini nasıl sağlayabilirdi?

Nash başını salladı. Cesaretlenmemizi sağlayan, uğrunda ölümü bile göze aldığımız insanlar aynı zamanda en zayıf olan noktamızdır.

"Kızına kısa bir ziyarette bulunacağım," dedi Guy'a. "Sonra konuşursun herhalde, değil mi?"

Guy'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Nash'in tahmin ettiği gibi konuşacağını bildirmek için yerinde kımıldandı. Evet. Konuşacaktı. Öğrenmek istediği her şeyi anlatacaktı ona, Nash yeter ki kızına dokunmasın. Ama eğer kızı gözünün önünde olursa daha kolay laf alacağını biliyordu ağzından. Bu kadar gözdağının yettiğini düşünenler haklı olabilirlerdi.

Ama Yasmin'i aşağı getirmek istemesinin başka bir nedeni vardı.

Derin bir nefes aldı. Sona yaklaşıyordu artık. Bunu görebiliyordu. Evet, hemen şimdi buradan çıkıp ülke dışına kaçmayı o da isterdi ama kötülüğün tekrar içine sızıp onu etkisi altına almasına engel olamıyordu. Bütün damarlarına yayılıyor, kanını karıncalandırıyor, kendisini canlı hissettiriyordu.

Bodrumun merdivenlerinden çıkmaya başladı. Kulaklarına hala Guy'ın yerde çırpınırken çıkarttığı sesler geliyordu. Bir an için içindeki kötülük geri çekilir gibi oldu ve geri dönmeyi düşündü. Ama o zaman Guy asla ağzını açıp kayda değer bir şey söylemezdi ama belki de söylerdi. Bundan emin olamıyordu.

Yo hayır, bu işi bir an önce bitirmesi şarttı.

Üst katın merdivenlerine baktı. TV hala açıktı. Bir adım daha attı. Zil sesini duyduğunda durdu.

Tia arabasını Novak'ın evinin önüne çekti. Telefonunu ve çantasını yan koltukta bırakıp hızlı adımlarla kapıya yöneldi. Betsy Hill'in söylediklerini düşündü. Oğlu iyiydi ya başka bir şey istemiyordu. Birkaç küçük yarası olmasına rağmen hayattaydı, ayakta durabiliyor hatta hızla koşabiliyordu. Spencer'ın intiharından dolayı suçluluk duygusu hissediyordu. Bunlar sorun sayılmazdı. İlk öncelikleri onu kurtarıp eve getirmek olmalıydı. Ondan sonrası sırayla halledilirdi.

Aklında bu düşünceler, Novak'ların ziline bastı.

Yutkundu. Ailenin çok büyük bir acı yaşadığını düşündü. Bununla başa çıkmak çok zor olmalıydı. Ama bunlara kafa yoracak ne zamanı ne de enerjisi vardı. Bir an önce kızını bu-

radan alıp oğluyla kocasını bulmak, eve götürmek ve evin kapısını sonsuza kadar kapalı tutmak istiyordu.

Kimse açmadı kapıyı.

Küçük pencereden içeri bakmaya çalıştı. Fakat ışığın yansımasından hiçbir şey göremedi. Ellerini siper yapıp bir daha denedi. Sanki biri kendini birden kenara atmış gibi geldi Tia'ya. Herhalde sadece bir göz yanılgısı, bir ışık oyunu diye düşündü içinden. Yeniden bastı zile. Bu sefer birden bir şamata koptu içeride. Kızlar merdivenlerden iniyorlardı.

Yasmin açtı kapıyı. Jill arkasında duruyordu.

"Merhaba Bayan Baye."

"Merhaba Yasmin."

Kızın yüzünden henüz acı haberi almadığı belli oluyordu. Ama şaşırmadı buna Tia. Babası Yasmin'le yalnız kalabilmek için Jill'in gitmesini beklemişti.

"Baban nerede?"

Yasmin omuzunu silkti. "Bodruma iniyorum gibi bir şey söyledi."

Bir müddet üçü de sessizce ayakta durdular. Evde çıt çıkmıyordu. Bir iki saniye daha beklediler. Yine sessizlik.

Büyük ihtimalle bodruma kapanmış ağlıyordur diye düşündü Tia. Jill'i kapıp hemen eve gitmeliydi. Evde bir yaprak bile kımıldamıyordu. Bunda bir anormallik vardı. Aslında her zaman kızını almaya geldiğinde Guy'ı mutlaka görür, Yasmin'in evde tek başına kalmadığından emin olmak isterdi.

Ev o kadar sessizdi ki sanki Yasmin tek başına kalacak gibi gelmişti Tia'ya.

"Guy?" diye seslendi.

"Önemli değil Bayan Baye. Evde tek başıma kalacak yaşa geldim ben."

Bu tartışılırdı. Evet, belli bir yaşa gelmişlerdi ve tek başlarına idare edebilirlerdi. Sonuçta bir şey olsa mutlaka cep telefonundan birilerine ulaşabilirlerdi. Jill de artık daha fazla özgür olmak istiyordu. Ona bakılırsa sorumluluk sahibi bir çocuk olduğu konusunda kendini ispat etmişti. Tia'yla Mike'ın çok içine sinmese de Adam onun yaşındayken gayet rahat tek başına evde kalabiliyordu.

Tia Yasmin'i böyle bırakıp bırakmama konusunda karar verememişti. Babasının arabası evin önündeydi. Buralarda olmalıydı. Annesinin ölümünü bildirecekti Yasmin'e çünkü.

"Guy?"

Yine cevap gelmedi.

Kızlar anlamlı anlamlı bakıştı.

"Nereye gidiyorum demişti?" diye sordu Tia.

"Bodruma,"

"Bodrumda ne var?"

"Pek bir şey yok. Eski kutular filan. Karmakarışık bir yer."

Peki, o zaman ne işi vardı Guy'ın orada?

Aklına sadece biraz tek başına kalmak için gitmiş olabileceği geldi Tia'nın. Yasmin eski kutulardan bahsetmişti. Belki o kutularda Marianne'den kalan eşyalar, fotoğraflar vardı ve birlikte geçirdikleri günleri yad etmek için inmişti oraya. Belki kapıyı kapattığı için Tia'yı duyamamıştı.

En mantıklı olanı buydu.

Tia pencereden baktığında içeride gördüğü gölgeyi hatırladı. O Guy olabilir miydi? Acaba Tia'dan mı saklanıyordu? Olabilir. Onunla yüz yüze gelmeye hazır hissetmiyor olabilirdi kendini.

Ne olursa olsun içi rahat değildi Tia'nın. Jill'i alıp Yasmin'i bu şekilde bırakamazdı.

"Guy?"

Bu sefer biraz daha yükseltmişti ses tonunu.

Yine cevap gelmedi.

Bodrum kapısına yöneldi. Kendini bu kadar çekmesi de ayıptı yani. Abartıyordu artık. "Buradayım," diye seslenmesi yeterli olurdu. Kapıya vurdu. Cevap alamadı. Kapı tokmağını tutup çevirdi. Hafif araladı kapıyı.

Bodrumun ışığı sönüktü.

Dönüp kızlara baktı. "Buraya geldiğinden emin misiniz kızlar?"

"Bize öyle dedi."

Tia, Jill'e kısa bir bakış attı. Jill doğru anlamında başını salladı. Korkmaya başlamıştı biraz Tia. Telefonda sesi o kadar kötü çıkıyordu ki bir an Tia'nın aklına karanlık bir bodrumda...

Yo yo hayır, böyle bir şey yapması imkânsızdı bir kızı varken.

Sonra o sesi duydu Tia. Boğuk bir ses. Bir gıcırtı. Bir debelenme sesi sanki. Bir fare tıkırtısı gibi.

Aynı ses bir daha duyuldu. Hayır, bu bir fare olamazdı. Daha büyük bir şeyden çıkıyordu ses.

Kızlara baktı sinirli sinirli. "Burada kalmanızı istiyorum. Beni duyuyor musunuz? Sizi çağırana kadar bir adım atmayacaksınız, anlaşıldı mı?"

Tia el yordamıyla prizi aradı, bulduğunda düğmeye bastı. Ayakları şimdiden geri geri gitmeye başlamıştı. Odaya baktı. Köşede Guy'ı elleri ve ayakları bağlanmış, ağzı bantla yapıştırılmış halde gördüğü anda hiç tereddüt etmeden bağırmaya başladı. "Koşun kızlar. Çıkın..."

Cümlesini bitiremedi. Önündeki bodrum kapısı kapan-

maya başlamıştı bile.

Bir adam hızla yukarı çıkarak odaya girdi ve sağ eliyle korkudan ne yapacağını şaşırmış Yasmin'in boğazına sarıldı. Sol eliyle de Jill'inkine yapışmıştı.

38. bölüm

Carson burnundan soluyordu. Kovulmuştu. Onun için yaptıklarından sonra Rosemary onu bir çocuk gibi odadan dışarı atmıştı. Şimdi de orada oturmuş, onu arkadaşlarının yanında rezil eden yaşlı adamla sohbet ediyordu.

Hiç anlam verememişti.

Onu tanırdı. Başı belaya girdiğinde hep güzelliğini ve çenesini kullanırdı. Ama bu sefer işe yaramayacağını düşünüyordu Carson. Sadece kendi kıçını kurtarmak için bir yol arayacaktı, hepsi bu. Carson düşündükçe herşeyin daha kötüye gittiğini farkediyordu. Kurban o olacaktı. Polis gelecek ve onlar Carson'u önlerine atacaklardı, zira bunun için en iyi aday Carson'du.

Belki de şu anda bunu konuşuyorlardı.

Kesinlikle mantıklı. Carson artık yirmi iki yaşındaydı, yani bir yetişkin gibi yargılanabilir ve mahkûm edilebilirdi. Rosemary elini ateşe sokmayacak kadar akıllı olduğu için oraya gelen gençlerle en çok o muhatap olurdu. Carson aynı zamanda dağıtıcılara aracılık yapıyordu.

Kahretsin. Böyle bir şeyin olacağını başından beri bilmesi gerekiyordu. Spencer veledi öbür dünyayı boyladığında işten biraz çekilip ortalığın sakinleşmesini beklemeleri gerekirdi. Ama ortadaki para o kadar büyük bir miktardı ki ve ayrıca dağıtıcılar da büyük baskı yapıyorlardı bir yandan. Carson'un bağlantıda olduğu kişi sürekli Armani takımlarla dolaşan Barry Watkins adında bir adamdı. Carson'u klâs striptiz kulüplerine götürüyor, eşek yüküyle para harcıyor, etrafından

kızları ve hizmeti eksik etmiyordu. Ona çok iyi davranıyordu Barry Watkins.

Ama geçen gece Carson gönderiyi yapmadığında Watkins'in ses tonu birden değişmişti. Bağırmıyordu ama buz gibi bir ses tonuyla:

"Hemen halletmen lazım," dedi Carson'a.

"Sanırım bir problemimiz var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Doktorun oğlu eskisi gibi değil. Tuhaf bir hal var üzerinde. Babası yine buraya geldi bugün."

Sessizlik.

"Alo?"

"Carson?"

"Ne?"

"Emrimde çalışan insanlar polisin bana kadar iz sürmesini engellemekle yükümlüler. Anlatabiliyor muyum? İzimi bulmamaları için ne gerekiyorsa yapacaksın."

Ve telefonu kapatmıştı. Mesaj alınmıştı.

Ve Carson elinde silah beklemeye başlamıştı.

Ön kapıda bir ses duydu. Biri içeri girmeye çalışıyordu. Kapı iki taraftan da kilitliydi. İçeri girmek ya da çıkmak için kodu bilmek gerekiyordu. Artık kimse kapıyı yumruklamaya başlamıştı. Carson camdan aşağı baktı.

Adam Baye'di bu. Yanında da Huff veledi vardı.

"Kapıyı aç!" diye bağırdı Adam yumruklamaya devam ederek. "Haydi, aç şu kapıyı!"

Carson alaycı alaycı gülümsedi. Baba ve oğul aynı zamanda, aynı mekânda. İşi kökünden halletmek için harika bir ortam.

"Bekle biraz," dedi Carson.

Silahı arkasına sıkıştırdı ve kodu girdi. Kırmızı ışık ye-

şile döndü, kapı açılmıştı.

Adam kapıyı iterek içeri girdi. DJ de onu takip etti.

"Babam burada mı?" diye sordu Adam.

"Rosemary'nin odasındalar."

Adam odaya doğru yürümeye başladı. DJ Huff da peşinden.

Carson yeniden kapıyı kapatıp kilitledi. Adam'a yetişip arkasında durdu ve silahını çıkarttı.

Anthony, Adam Baye'i takip etmeye başladı.

Aralarında biraz mesafe bırakmıştı ama ne yapacağını bilemiyordu. Çocuk Anthony'yi tanımadığı için gidip onunla konuşamazdı, hem nasıl bir tepki vereceğini, ruh halinin nasıl olduğunu kestiremiyordu. Eğer Anthony gidip babasının bir arkadaşı olduğunu söylese bu sefer çocuk son sürat kaçabilir ve yine ortadan yok olabilirdi.

Oyunu rahat oyna dedi Anthony kendi kendine.

Adam, Anthony'nin tam önünde bağıra bağıra cep telefonuyla konuşuyordu. GPS. Fena fikir değil. Anthony cep telefonunu aldı ve Mike'ın numarasını aradı. Sesli mesaja düşmüştü.

"Mike, oğlunu gördüm. Sana bahsettiğim kulübe doğru gidiyor. Onu takip ediyorum."

Telefonu kapattı ve arka cebine attı. Bu arada Adam telefon konuşmasını bitirmiş, adımlarını hızlandırmıştı. Anthony aradaki mesafeyi korumak için hızını ayarladı. Adam koşar adım kapıya gidip açmayı denedi.

Kapı kilitliydi.

Anthony alarm kutusuna bakarken gördü onu. Adam dönüp arkadaşına baktı. Arkadaşı omuzunu silkti. Kapıyı yum-

ruklamaya başladı.

"Açın kapıyı!" diye bağırıyordu.

Ses tonu, diye düşündü Anthony, ses tonunda sabırsızlıktan çok çaresizlik vardı. Hatta ve hatta korku. Anthony biraz daha yaklaştı.

"Haydi, açın kapıyı!"

Hızla yumruklamaya devam etti kapıyı. Bir dakika kadar sonra kapı açıldı. Kapıda şu gotiklerden biri duruyordu. Anthony onu görmüştü daha önceden buralarda. Diğerlerinden yaşça büyüktü ve tam anlamıyla zavallı ve kapasitesiz çocukların lideriydi. Burnunun üzerinde bir yara bandı vardı. Anthony, Mike'a saldıran çocuklardan biri olduğunu tahmin etti. Hatta belki emri veren de oydu.

Ne yapacaktı şimdi?

Adam'ın içeri girmesini engellemeli miydi? İşe yarayabilir ama olumsuz sonuç da verebilirdi. Çocuk ondan kaçıp kurtulmaya çalışırdı muhtemelen.

Anthony yavaşça kapıya doğru ilerledi. Adam hızlı adımlarla içeri girdi. Sanki koca bina onu bir anda yutmuş gibiydi. Okul takımı ceketi giymiş çocuk da hemen arkasından içeri girmişti. Bulunduğu yerden gotik çocuğun kapıyı kapattığını görebiliyordu. Kapı yavaş yavaş kapanırken gotik arkasına döndü.

Ve o anda Anthony bir şey gördü.

Arka beline sıkıştırılmış bir silah.

Tam artık kapı kapanıyordu ki sanki elini silahı almak için arkaya attığını gördü.

Mo arabanın içinde oturmuş şu kahrolası CeeJay8115'i çözümlemeye çalışıyordu.

Önce klasik metotla başladı. Cee'nin C olduğunu düşünürsek bu alfabenin üçüncü harfi oluyor. J ise onuncu. Hepsini birleştirsek ne çıkar? 3108115. Rakamları topladı, böldü, çarptı değişik şekillerde düzenlemeye çalıştı. Adam'ın nikine baktı. HockeyAdam1117. Mike daha önce ona 11'in hokey oyuncusu Mark Messier'nin sırt numarası olduğunu söylemişti. 17 ise Darthmouth'da oynadığı günlerdeki forma numarasıydı. 8115 ve 3108115 i bu numarayla birleştirdi. HockeyAdam'ı şifreledi, bir sürü denklem üzerinde çalıştı ve numaraların ne anlama gelebileceğini bulmaya koyuldu.

Hiçbir şey elde edememişti.

Bu numaralar rastgele alınmış olamazdı. Bundan emindi. Hatta Adam'ın nickindeki numara bile rastgele alınmamıştı. Bu numaraların bir sırrı vardı. Mo bu sırrı bulmak zorundaydı.

Mo bütün bu matematik hesaplarını kafasında yapmıştı. Torpido gözünden boş bir kağıt aldı ve formülleri yazmaya başladı. Tam o sırada tanıdık bir ses duydu. "Kapıyı açın!"

Yan aynadan arkaya baktı.

Kulüp kapısı açılmış, Adam içeri girip gözden kaybolmuştu. Mo arabada oturmuş şaşkın şaşkın ne yapacağını düşünüyordu ki, garip bir şey daha gördü yan aynadan.

Mike'ın daha önce ziyaretine gidip konuştuğu zenci güvenlik görevlisi Anthony, Club Jaguar'ın kapısına doğru ilerliyordu. Mo derhal arabadan çıktı ve ona doğru yürümeye başladı. Anthony kapıya vardığında tokmağı çevirdi. Tokmak yerinden oynamadı.

"Neler oluyor?" diye sordu Mo.

"İçeri girmemiz lazım," dedi Anthony.

Mo elini kapının üzerine koydu. "Kapı çelik. Tekmeleyip

açmamız imkânsız."

"Olsun. Denemekte yarar var."

"Neden? Ne oldu ki?"

"Adam'a kapıyı açan adam var ya," dedi Anthony. "Silahını çıkartmak üzereydi."

Carson silahı eline alıp arkasına sakladı.

"Babam nerede?" diye sordu Adam.

"Rosemary'le beraber."

Adam Carson'ı yana çekip hızla yürümeye başladı. Koridordan ani bir hareketlenme sesi duyuldu.

"Adam?"

Ses Mike Baye'e aitti.

"Baba?"

Adam sese doğru giderken Baye de koridorun köşesinden döndü. Babayla oğul birbirlerini gördükleri anda sıkı sıkı kucaklaştılar.

Aman ne acıklı bir manzara, oturup ağlayabilirim diye düşündü Carson.

Silahı sıkıca kavrayıp onlara doğrulttu. Hiç önceden haber vermeden, hiç uyarmadan. Ne gerek vardı ki? Başka bir seçeneği mi vardı sanki? Anlaşma yoluna gitmek, bir şeyler talep etmek için konuşmaya zaman yoktu. Artık buna bir son vermesi gerekiyordu.

"Carson, yapma!" diye haykırdı Rosemary.

Ama artık hiçbir şekilde bu sürtüğü dinlemeyecekti. Carson silahı Adam'a döndürdü ve tetiğe basmaya hazırlandı.

Oğlunu hasretle kucaklaması ve o muhteşem kokusunu

içine çekerken iyi durumda olduğunu hissetmesi Mike'ı kendinden geçirmemiş, etrafta olup bitenleri gayet net gözlemleyebilmişti. Gözünün ucuyla Carson'ın bir silahı olduğunu fark etmişti.

Carson'ın bir sonraki hareketinin ne olacağını anında anlamıştı. Silahı Adam'a doğru doğrulttuğu anda hiç düşünmeden, tamamen içgüdüsel olarak oğlunu havaya fırlattı.

Hem de çok sert bir şekilde. Adam'ın ayakları yerden kesildi, gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış bir şekilde havada uçarak yere düştü. Silah ateş aldı. Kurşun Adam'ın bir saniye önce durduğu yerin arkasındaki cama isabet edip tuzla buz etti. Cam kırıkları Mike'ın üzerine yağmaya başladı.

Mike'ın bu hamlesi sadece Adam'ı değil, Carson'ı da şaşkına çevirmişti. Onu fark edip böyle ani bir tepki vereceklerini asla aklının ucundan bile geçirmemişti. Onun bildiği üzerlerine silah doğrultulan insanlar oldukları yerde kalıp ellerini havaya kaldırırlardı.

Carson çabucak toparladı kendini. Silahını Adam'ın düştüğü yere çevirdi bu sefer. Mike, Adam'ı bile bile o kadar sert bir şekilde fırlatmıştı. Sadece çıkan kurşunun isabet etmesini önlemek için değil, aynı zamanda mümkün olduğu kadar uzak bir yere düşsün diye. Ve düşündüğü şeyi başarmıştı da.

Adam koridorun sonundaki kısa duvarın arka tarafına düşmüştü.

Carson Adam'a ateş etmek için davrandı ama açıyı tam olarak yakalayamamıştı. Başka alternatifi yoktu bu durumda. Önce babasına ateş edecekti.

Mike'ın içinde garip bir rahatlama hissi vardı. Ne yapılması gerektiğini biliyordu. Başka seçeneği yoktu. Oğlunu korumak zorundaydı. Carson'ın silahı yavaş yavaş kendisine

doğru dönerken Mike bunun ne anlama geldiğini anlamıştı bile.

Fedakârlık yapması gerektiğini biliyordu.

Hiç düşünmedi bile. Öyle olması doğaldı. Bir baba oğlunu ne şekilde olursa olsun kurtarmak zorundaydı. Carson bu durumda ikisine birden ateş edemezdi.

Mike hedefin artık kendisi olduğundan emindi.

Carson'a saldırmaya hazırlandı. Tamamen içgüdüleriyle hareket ediyordu.

Hokey topunun peşinden gider gibi... Eğer Carson onu vursa da daha fazla hasar vermesini engellemek için onun üzerine gitmeye devam edecekti.

Oğlunu kurtaracaktı.

Fakat Mike yaklaştıkça kalbinden geçen şeyle gerçeklerin bir olmadığının farkına vardı. Düşündüğünü uygulayabilmesi için aradaki mesafenin çok fazla olduğunu fark etti. Carson silahını ona doğrultmuştu bile. Bir ya da iki kurşun yerdi ona ulaşana kadar. Kurtulma, hatta daha sonra yapacaklarını engelleme şansı çok azdı.

Ama başka da hiçbir çaresi yoktu. Gözlerini kapattı, başını eğdi ve bacaklarını hafifçe kırdı.

Aralarındaki mesafe hala rahat beş metre vardı. Carson biraz daha yaklaşırsa sektirmeyeceğinden emindi.

Silahı biraz daha aşağı indirdi ve Mike'ın başını isabet alıp hedefin gittikçe daha da büyümesini seyretti.

Anthony omzuyla kapıya yüklendi ama yerinden kımıl-

damamıştı bile.

"Karmakarışık denklemlerden sonra bu muydu yani?" dedi Mo kendi kendine.

"Sen ne geveliyorsun ağzında?"

"Sekiz-bir-bir-beş."

"Ne? Anlamadım. Bir daha söyle."

Anthony'ye açıklama yapacak zamanı yoktu Mo'nun. 8115'i tuşladı. Kırmızı ışık yeşile döndü. Kapıyı açabilirlerdi artık.

Anthony kapıyı itti ve ikisi birden içeri daldılar.

Mike artık tamamen görüş alanına girmişti Carson'un.

Silahı Mike'ın tam başına doğrultmuştu. Bu kadar rahat olabildiğine kendisi de şaşıyordu. Paniğe kapılacağını sanmıştı ama tetiğin üzerinde duran parmağında en ufak bir titreme yoktu. Demin ilk ateş ettiğinde kendini çok iyi hissetmişti. Ama şimdi herhalde çok daha iyi hissedecekti. Arada hiçbir engel yoktu artık. Iskalaması imkânsızdı. İmkânsız.

Carson tetiğe basmak üzereydi.

Ama birden silah havaya uçtu.

Kocaman bir el silahı elinden kapıvermişti. Nasıl olduğunu anlayamamıştı bile. Arkasına döndü. Caddenin aşağısından tanıdığı zenci güvenlik görevlisi elinde silah sırıtıyordu.

Ama daha şoku atlatamamıştı ki, diğer bir adam gelip Carson'un arkasına kuvvetli bir darbe indirdi. Çok şiddetli bir ağrı hissetti Carson vücudunda. Çığlık attı ve Mike'ın bulunduğu yöne doğru aniden koşmaya başladı. Mike omuzunu öne doğru çıkartmış hızla ona doğru geliyordu. Bu şiddetli çarpışma sonunda vücudu ikiye bölünmüş gibi hissetti. Çok yüksek

bir yerden atılmış gibi şiddetle yere çakıldı. Nefes alamıyordu artık neredeyse. Kaburgaları içine çökmüştü sanki.

Mike yanında ayakta duruyordu. "Artık bitti," dedi. Sonra Rosemary'e dönüp "Anlaşma yok," diye ekledi.

39. bölüm

Nash kolunu kızların boynuna dolamıştı. Sıkmıyordu ama hassas noktaları çok iyi bildiğinden oralara hafif bir baskı uyguluyordu. Şu Joe'nun öğrencisi, ortalığı karıştırıp her şeyi başlatan Yasmin denen kız suratını buruşturmuştu. Diğeri, üzerine vazife olmayan işlere burnunu sokmak isteyen kadının kızı tir tir titremeye başlamıştı.

Kadın "Onları bırak," diye haykırdı.

Nash başını salladı. Sevinçten havalara uçuyordu. Çılgınlık elektrik yüklü bir tel gibi bütün vücudunu sarmıştı. Bütün sinir hücreleri son sürat harekete geçmişti. Kızlardan biri ağlamaya başladı. Aslında kızın bu tepkisinin normal bir insanda bir etki yaratması gerekirdi. Normal bir insan bu tepki karşısında başka bir yol denemeyi düşünürdü.

Ama tam tersi, bu onu daha da fazla heyecanlandırmıştı.

"Lütfen," dedi kadın. "Onlar daha çocuk."

Kadın bir kelime daha konuşmadı sonrasında. Söylediklerinin Nash'in bir kulağından girip öteki kulağından çıktığını anlamıştı. Daha da kötüsü bunlar ona ayrı bir zevk veriyordu. Nash kadına hayran olmuştu. Her zaman böyle cesur olup olmadığını merak etti. Yoksa oda mı çocuğunu korumak için hiç korkmadan ortaya atıyordu kendini böyle.

Önce anneyi öldürmesi gerekiyordu.

En büyük sıkıntıyı o yaratacaktı, şimdiden belli olmuştu. Bundan emindi Nash. O kızları incitirken kadının uslu uslu oturmayacağını biliyordu.

Ama sonra birden parlak bir fikir geldi aklına. Madem bu son işi olacaktı, bir anne ve bir babaya çocuklarına işkence yapılmasını seyrettirmek kadar daha zevkli bir şey olabilir miydi onun için?

Hasta ruhlu herifin teki olduğunu biliyordu. Ama içindeki sese her zaman kulak verir ve ne olursa olsun dediğini yapardı. İnsan kendinden asla kaçamazdı. Nash'in hapisteyken tanıştığı birkaç sübyancı yaptıklarının asla bir sapıklık olmadığına kendilerini ikna etmek için çok büyük bir çaba sarf ediyorlardı. Eskiden kızların on iki yaşına geldiklerinde evlendirildiklerini öne sürüyorlardı mesela. Nash neden bunu bu kadar kafaya taktıklarını merak ediyordu. Aslında çok basitti. Bu sadece şiddetli bir arzu, başkaları tarafından kınanan bir ihtiyaçtan başka bir şey değildi.

Tanrı kulunu böyle yarattıysa o zaman bunda kimin kabahati olabilirdi ki?

Bütün bu din fanatiklerinin bu tip insanları mahkûm ederken aslında Tanrı'nın yarattığı şeyi eleştirdiklerinin farkına varması gerekirdi. Ah tabii, onlara bakarsanız bu insanlar şeytanın oyununa gelmişti ama bu o kadar basit değildi. Onlar da bal gibi biliyorlardı bunu. Çünkü onların da herkes gibi ihtirasları vardı. Kendini kontrol edememenin disiplinsizlikle ilgisi yoktu, içinde bulunulan koşullarla ilgisi vardı. Pietra'nın askerlerle ilgili kafa karışıklığında olduğu gibi. Hayat koşulları askerlerin gaddarlıktan zevk almasına mani olmuş, savaş çıkınca hepsi içlerindeki kötüyü ortaya çıkartmıştı.

Evet, artık biliyordu. Hepsini bir bir öldürecekti. Sonra da evdeki bütün bilgisayarları alıp kaçacaktı. Polis eve geldiğinde bir süre ortalıktaki kan gölüyle oyalanırdı. Bunu bir seri katilin yaptığını düşüneceklerdi. Hassas ruhlu bir adam ve

aynı zamanda çok iyi bir öğretmenin hayatını mahvetmek için şantajcı bir kadının çektiği gizli kamera görüntüleri yüzünden bu kadar insanın katledildiği kimsenin aklının ucundan bile geçmezdi. Böylece Joe bütün sıkıntılarından kurtulabilecekti.

İlk önce annenin bağlanması gerekiyordu.

"Kızlar?" dedi Nash.

Kızların yüzünü görebilmesi için onlara doğru döndürdü başını.

"Eğer kaçmaya kalkarsanız annenizi ve babanızı öldürürüm. Anladınız mı?"

Kızların ikisi de başını salladı. Her ihtimale karşı bodrumun kapısından uzaklaştırdı onları. Kollarını boyunlarından çeker çekmez Yasmin, Nash'in şimdiye kadar duyduğu en tiz sesle bağırmaya başladı. Babasının yanına gitmek için ok gibi fırladı yerinden. Nash de onun arkasından gitti.

Büyük bir hata yapmıştı.

Diğer kız tam hız basamaklara doğru koştu.

Nash onu takip etmek için aniden döndü ama kız ondan daha hızlıydı.

Kadın, "Kaç Jill!" diye bağırmaya başladı.

Nash kızı bileklerinden yakalamak isterken başarılı olamadı ve yere kapaklandı. Kız merdivenlerden koşarak çıkmaya devam etti. Nash tam ayağa kalkmaya uğraşırken birden üzerinde bir yük hissetti.

Kaçan kızın annesiydi bu.

Nash'e tam arkadan saldırmıştı. Kadın bacağını çok sert bir şekilde ısırmaya başladı. Nash bağırarak bir tekme atıp onu yere fırlattı.

"Jill!" diye bağırdı. "Derhal buraya gelmezsen anneni *öldüreceğim*."

Kadın yuvarlanarak Nash'ten uzaklaştı. "Kaç! Onu dinleme!"

Nash doğrulup bıçağını eline aldı. Hayatında ilk defa ne yapacağını kestiremiyordu. Telsiz telefon odanın öbür ucundaydı. Hattı kesmesi de bir işe yaramazdı, zira kızın büyük ihtimalle bir cep telefonu vardı.

Zaman hızla geçiyordu.

Bilgisayarları alması şarttı. Onları öldürecek, bilgisayarları alacak ve defolup gidecekti. Aynı zamanda hard disklerin de tamamen silineceğinden de emin olmalıydı.

Nash dönüp Yasmin'e baktı. Babasının yanına gitmişti.

Guy kızının önünde koruyucu bir kalkan olmak için yuvarlanıyor, debeleniyor, doğrulmaya çalışıyordu. Elleri kolları bağlı bir şekilde debelenmesi neredeyse komik bir görüntü oluşturuyordu.

Kadın da ayağa kalkmayı başardı ve kendi kızı olmadığı halde Yasmin'e doğru sendeleye sendeleye yürümeye başladı. Cesur kadındı doğrusu. Şimdi üçü bir arada olduklarına göre tek bir hedef haline gelmişlerdi. Nash'in işine gelirdi bu. Hemen icablarına bakabilirdi. Fazla zaman almazdı.

"Jill!" diye bağırdı Nash. "Son şansın!"

Yasmin yine tiz bir çığlık attı. Nash üçüne döndü, tam bıçağını kaldırıyordu ki, arkasından bir ses duyarak geri çekildi.

"Lütfen anneme bir şey yapma."

Kızın hıçkırıklarını duyabiliyordu.

Jill geri dönmüştü.

Nash anneye bakıp gülümsedi. Kadının yüzünden o anda büyük bir acı çektiği anlaşılıyordu.

"Hayır!" diye bağırdı kadın. "Jill! Hayır! Kaç, kaç diyorum sana!"

"Anne?"

"Kaç tatlım, lütfen kaç!"

Ama Jill onu dinlemedi. Merdivenlerden indi ve bodrum kapısına geldi. Nash ona doğru döndüğü anda yaptığı hatanın farkına vardı. Bir an için acaba bile bile mi Jill'i merdivenlere yönelttiğini, kızların boğazına sıkı sıkı yapışmışken acaba bile bile mi serbest bıraktığını düşündü. Bunlar onun asla yapmayacağı çok büyük hatalardı. Hayatı boyunca bu kadar dikkatsiz davrandığını hatırlamıyordu. Biri sanki ona "Yeter artık bu vahşet, artık huzura ihtiyacın var" der gibi onu yönlendiriyordu.

Bir an kızın yanında onu görür gibi oldu.

"Cassandra," dedi yüksek sesle.

Bir iki dakika sonra adam Jill'in boğazını sıkmaya başladı.

Güçlü biriydi. Bunu yaparken çok fazla güç sarf etmediği belliydi. Parmakları belli bir noktaya baskı yapıyor ve bu Jill'in canını çok acıtıyordu. Sonra annesini ve yerde yatan Bay Novak'ı gördü. Jill çok korkmuştu.

"Bırak gitsinler," dedi annesi.

Annesinin ses tonu Jill'i biraz sakinleştirebilmişti. Yaşadıkları çok korkunç şeylerdi ama annesi buradaydı işte. Jill'i kurtarmak için her şeyi yapardı o. Jill için de annesi uğruna her şeyi yapabileceğini göstermenin tam zamanıydı şimdi.

Boğazını daha fazla sıkmaya başladı adam. Jill güçlükle solurken adamın yüzüne baktı. Mutlu görünüyordu. Sonra Yasmin'e kaydırdı gözlerini. Yasmin de doğrudan Jill'e bakıyordu. Çok hafif bir şekilde başını ileri geri salladı. Aynı şeyi

sınıfta da yaparlardı birbirlerine bir mesaj vermek için.

Jill, Yasmin'in ne demek istediğini anlamadı. Yasmin gözlerini aşağı indirip kendi elini gösterdi.

Jill şaşkın şaşkın Yasmin'in gözlerini takip etti ve yaptığı şeyi gördü.

Sanki elinde bir tabanca varmış gibi işaret parmağıyla baş parmağını bükmüştü.

"Kızlar?"

Kızların yüzünü görebilmesi için onlara doğru döndürdü başını yine hafifçe.

"Eğer kaçmaya kalkarsanız annenizle babanız ölür. Anladınız mı?"

İkisi de başlarını hafifçe salladı. Yine göz göze geldiler. Yasmin ağzını açtığı anda Jill bunun ne anlama geldiğini anladı. Adam onları serbest bıraktı. Jill adamın dikkatini başka bir tarafa çekmesi için Yasmin'i bekledi.

Yasmin bağırmaya başladığı anda Jill son sürat kaçmaya başladı. Adamın parmak uçlarını bileğinde hissetti ama sert bir şekilde iterek yoluna devam etti. Adamın bağırdığını duydu ama arkasına bakmadı bile.

"Jill! Şu anda aşağı inmezsen anneni ölmüş bil."

Başka çaresi yoktu. Jill merdivenlerden koşarak çıkmaya başladı. Geçen gün Bay Novak'a attığı isimsiz maili düşündü.

Lütfen beni dinle.
Silahını daha emin bir yerde saklamalısın.

O anda o maili okumamış, ya da okuduysa bu konuda hiçbir şey yapmamış olması için dua etti. Jill hızla yatak odasına daldı ve çekmeceyi sonuna kadar açtı. İçinde ne varsa yere

boşalttı.

Silah yerinde değildi.

Yıkılmıştı. Aşağıdan gelen çığlık seslerini duydu. Herhalde adam hepsini öldürüyor olmalıydı. Diğer çekmecelerdeki eşyaları oraya buraya fırlatırken birden bir metale değdi sanki eli.

Silahı bulmuştu.

"Jill! Son şans!" diye bağırdı adam.

Silahın emniyeti nasıl açılıyordu ki? Kahretsin! Hiçbir fikri yoktu. Ama sonra bir şey hatırladı.

Yasmin emniyeti açtıktan sonra bir daha kapatmamıştı hiç. Büyük ihtimal hala açık olması lazımdı.

Yasmin yine çığlık atmaya başladı.

Elinde silah merdivenlerden aşağı inerken en masum sesiyle "Lütfen anneme bir şey yapma," diye seslendi.

Bodruma doğru hızla yaklaştı. Tetiğin üzerine yeteri kadar baskı uygulayabilecek miydi acaba? Silahı iki elimle birden sıkı sıkı tutarsam belki başarırım diye düşündü içinden.

Nash uzaktan sirenlerin sesini duydu.

Silahı gördüğünde gülümsedi. Sıçrayıp almak istedi ama Cassandra başını salladı. Nash'in bunu yapmasını istemiyordu. Kız tereddütte kalmıştı. Nash ona biraz daha yaklaştı ve bıçağını kaldırdı.

Nash on yaşındayken babasına biz öldüğümüzde ne olacak diye sormuştu. Babası da buna en iyi cevabı Shakspeare'in verdiğini söylemişti. "Ölüm orada doğan hiçbir yolcunun geri dönmediği keşfedilmemiş bir ülkedir."

Sözün kısası, nasıl bilebiliriz ki?

İlk kurşun tam göğsüne isabet etti.

Sendeleyerek kıza biraz daha yaklaştı. Bıçağı hala havada tutuyor, bekliyordu.

Nash ikinci kurşunun onu nereye götüreceğini merak ediyordu. Umarım Cassandra'nın yanınadır diye düşündü.

40. Bölüm

Mike yine aynı sorgu odasındaydı. Bu sefer oğluyla birlikte.

Ajan Darryl LeCrue'yla Narkotik Bürosu ve başsavcılık bağlantısı Scott Duncan parçaları birleştirmeye uğraşıyorlardı. Mike diğer herkesin buralarda bir yerlerde olduğunu biliyordu. Rosemary, Carson, diğer gotikler, DJ Huff ve büyük ihtimalle babası ayrı ayrı sorguya çekiliyor olmalıydılar.

Buraya geleli saatler olmasına rağmen Mike ve Adam tek bir soruya bile cevap vermemişti. Avukatları Hester Crimstein konuşmalarına izin vermemişti. Mike ve Adam sorgu odasında yalnızdı.

Mike oğluna baktığında içinden bir şeylerin koptuğunu hissediyordu. "Her şey yoluna girecek," dedi. Bunu oraya geldiklerinden beri kim bilir kaçıncı kez söylemişti.

Adam şaşkınlıktan olacak hiçbir şeye tepki vermiyordu. Hester deliye dönmüştü ve gittikçe daha da deliriyordu. Oradan oraya heyecanlı heyecanlı yürüyor, sürekli sorular soruyor, detay istiyordu. Adam ise sadece başını sallamakla yetiniyordu.

En son yarım saat kadar önce yanlarına gelmiş ve Mike'a haberlerin hiç de iyi olmadığını söylemişti.

Kapı açıldı. Hester içeri girdi ve bir sandalye kapıp Adam'ın yanına çekti. Sandalyeye oturdu ve yüzünü çocuğa yaklaştırdı. Adam başını öbür tarafa döndürdü. Bunun üzerine Hester yüzünü ellerinin içine alarak kendine doğru çevirdi.

"Bana bak Adam," dedi.

İsteksiz bir şekilde boyun eğdi Adam.

"Başın dertte. Rosemary ve Carson suçu senin üzerine atıyorlar. Babanın reçetelerini çalmak tamamen senin fikrinmiş. Ayrıca babanın da sana bu konuda destek verdiğini söylüyorlar. Güya baban biraz fazladan para kazanmak için bu yola girmiş. Bütün bu binadaki narkotikler Bloomfield adındaki bir doktoru karaborsaya uyuşturucu hap sağlamak suçundan tutuklamak için ellerinden geleni yapmışlardı. Yani senin anlayacağın Adam, onlar bu tarz çalışmaktan hoşlanıyor. Doktor ve oğlunun işbirliği hikâyesi medyada iyi tutacağı için ekmeklerine yağ sürülür. Söylediklerimden bir şeyler çıkartabildin mi?"

Adam evet anlamında başını salladı.

"O zaman neden gerçeği söylemiyorsun bana?"

"Ne fark edecek ki?" dedi Adam.

Hester kollarını sonuna kadar açarak, "Ne mi fark eder?" diye sordu.

Adam başını salladı. "Onlara inanırlar, bana değil."

"Doğru. Bak şimdi dinle beni. Birincisi onlar dediğin sadece Rosemary'yle Carson değil. Onların dışında Carson'un arkadaşları da Carson ve Rosemary sana ne derlerse yaptığını söyleyerek hikâyelerini destekleyeceklerdir. Ama en büyük problemimiz bu değil."

"Nedir peki?" diye lafa karıştı Mike.

"Ellerindeki en sağlam delil o reçeteler. Bu konuda suçu tamamen Rosemary ve Carson'a atmak hiç de inandırıcı olmaz. O zaman bu durumda oklarını doğrudan size yöneltiyorlar Doktor Baye. Haklılar da. Çünkü o reçeteler size ait. Hem gayet de mantıklı. Doktor Baye biraz daha fazla para kazanabilmek için oğlunun da aracılığıyla kanunsuz işlere giriyor."

Adam gözlerini yumarak başını salladı.

"Ne oldu Adam?" diye sordu Hester.

"Bana inanmazsınız ki."

"Tatlım. Beni dinle. Benim işim sana inanıp inanmamak değil. Benim işim seni savunmak. Sen sana inanan annenle ilgilen. Ben senin annen değilim. Ben senin avukatınım ve inan bana şu anda yanında annenin değil de benim oluşum senin avantajına."

Adam babasına baktı.

"Ben sana inanacağım Adam," dedi Mike.

"Ama sen bana güvenmiyordun."

Mike buna nasıl bir cevap vereceğinden emin olamamıştı.

"O şeyi benim bilgisayarıma yükledin. Bütün özel yazışmalarımı takip ettin."

"Senin için endişeleniyorduk Adam, bu yüzden."

"Ama bana ne öğrenmek istiyorsanız sorabilirdiniz."

"Sordum Adam. Hem de yüzlerce kez. Hep beni rahat bırak dedin. Odamdan çık dedin."

"Hadi ama," dedi Hester. "Tamam. Şu ikinizin oldukça dokunaklı baba oğul sohbetiniz neredeyse gözlerimi yaşartacak ama unutmayın her saat başı hesabınıza ekliyorum ve ayrıca korkunç pahalı bir avukat olduğumu da hatırlatmak istiyorum. O yüzden bence bir an önce esas işimize geri dönelim."

Kapı sertçe vuruldu. Ajan Darryl LeCrue ve Narkotik Bürosu ve başsavcılık bağlantısı Scott Duncan içeri girdi.

"Çıkın dışarı. Burada özel bir görüşme yapıyoruz, " dedi Hester.

"Burada müşterilerinizi görmek isteyen biri var," dedi LeCrue.

"Jessica Alba üzerinde kısacık dapdar bir tişörtle bile gelse umurumda değil," dedi Hester.

"Hester?"

"Evet LeCrue?"

"Güven bana. Önemli."

Hester'la LeCrue kenara çekildiler. Mike başını kaldırıp baktı. Karşısına kimin çıkacağını bilmiyordu ama bu da tam anlamıyla bir sürpriz olmuştu. Adam onları, girenleri görür görmez ağlamaya başladı.

Betsy ve Ron Hill içeri girdi.

"Bunlar da kim?" diye sordu Hester.

"Spencer'ın annesiyle babası," dedi Mike.

"Vay canına. Böyle duygusal ortamlar yaratarak bizi tuzağa düşüreceğinizi filan sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Dışarı çıkmalarını istiyorum. Hem de derhal."

"Şişşt, dinle biraz. Konuşma. Sadece dinle," dedi LeCrue.

Hester, Adam'a döndü. Elini koluna değdirdi. "Bir kelime dahi etmeyeceksin. Duydun mu beni? Asla bir kelime dahi etmeyeceksin."

Adam ağlamaya devam ediyordu.

Betsy Hill, Adam'ın karşısına oturdu. Onun da gözlerinde yaşlar vardı. Kocası Ron tam arkasında ayakta duruyordu. Kollarını kavuşturmuş yere bakıyordu. Mike dudaklarının titrediğini görebiliyordu. LeCrue odanın bir köşesinde, Duncan'sa diğer köşesinde ayakta duruyordu.

LeCrue "Bayan Hill, bize az önce anlattıklarınızı burada da tekrar eder misiniz?" dedi.

Hester Crimstein eğer ağzını açarsa hemen engellemek amacıyla Adam'ın kolunu tutmaya devam ediyordu. Betsy

Hill, Adam'a baktı. Adam kafasını kaldırdı ve göz göze geldiler.

"Neler oluyor?" diye sordu Mike.

Betsy Hill sonunda konuşmaya başladı. "Bana yalan söyledin Adam."

"Bak bak bak," dedi Hester. "Böyle yalancılık suçlamalarıyla filan başlayacaksa bunu hemen ama hemen burada keserim."

Betsy *Hill* bu sert tepkiyi duymamış gibi yaparak gözlerini Adam'dan ayırmadan devam etti.

"Sen ve Spencer bir kız yüzünden kavga etmediniz değil mi?"

Adam hiçbir şey söylemedi.

"Öyle değil mi?"

"Cevap vermeyeceksin," dedi Hester yeniden kolunu hafifçe sıkarak. "İddia edilen kavgayla ilgili hiçbir..."

Adam kolunu çekip kurtardı Hester'dan. "Bayan Hil..."

"Sana inanmayacaklar diye korkuyordun," dedi Betsy. "Ayrıca arkadaşın incinir diye de korkuyordun. Ama bu artık imkânsız Adam. Spencer öldü ve senin hatan değildi."

Adam'ın gözlerinden yaşlar boşalmaya başladı.

"Beni duyuyor musun? Senin hatan değil. Ona öfkelenmekte yerden göğe kadar haklıydın. Babası ve ben Spencer'ı o kadar özledik ki. Bundan sonra bütün hayatımız boyunca bununla başa çıkmaya çalışacağız. Belki onu takip edebilir ve durdurabilirdik ya da belki de onu durdurmanın hiçbir yolu yoktu. Şu anda çok net düşünemiyorum. Ama bildiğim tek şey bunda senin hatanın olmayışı. Sakın suçu kendinde arama Adam. Onu artık kimse incitemez."

Hester ağzı açık kadını dinliyordu ve hiçbir şey söyleye-

medi. Arkasına yaslandı ve izlemeye devam etti. Mike da bu konuşmanın sonucunun nereye varacağını tahmin edemiyordu.

"Onlara gerçeği söyle," dedi Betsy.

"Önemi yok ki,"

"Hayır, var Adam."

"Bana kimse inanmayacak."

"Biz sana inanıyoruz," dedi Betsy.

"Rosemary'yle Carson benim ve babamın adını vermişler. O zaman niye başka birini daha çamura sürükleyeyim ki?"

"Bu yüzden o gece her şeyi bitirmek istedin değil mi Adam?" dedi LeCrue. "Rosemary ve Carson seni tehdit ediyorlardı değil mi? Eğer konuşursan suçu senin üzerine atacaklar, reçeteleri senin çaldığını söyleyeceklerdi. Aynen şimdi yaptıkları gibi. Ama bir de diğer arkadaşların için üzülüyordun. Onların da başı belaya girecekti. Bir seçeneğin var mıydı peki? Yoktu. O zaman sen de ne olursa olsun deyip boş verdin."

"Ben arkadaşlarım için üzülmüyordum. Babam için üzülüyordum. Artık doktorluk yapamayacak diye üzülüyordum."

Mike derin bir nefes aldı. "Adam?"

Adam yüzünü babasına çevirdi.

"Sadece gerçeği söyle. Bana bir şey olmaz merak etme."

Adam başını salladı.

Betsy uzanıp Adam'ın eline dokundu. "Elimizde ispat var."

Adam şaşkına dönmüştü.

Ron Hill ileriye doğru bir adım attı. "Spencer'ın ölümünden sonra odasına girdim ve..." durdu, yutkundu ve yeniden başını öne eğdi. "Betsy'ye söylemek istemiyordum. Olayı yeteri kadar kurcalıyordu zaten ve ayrıca ne fark edecek ki diye düşünmüştüm. Spencer ölmüştü. Daha fazla üzerine gitmenin

anlamı yoktu. Sende bu şekilde düşünüyordun değil mi Adam?"

Adam hiçbir şey söylemedi.

"Neyse. Sonuçta Betsy bir şey bilmiyordu. Öldüğü gece odasına girdiğimde yatağın altında sekiz bin dolar nakit para buldum ve bir de bunları."

Ron masaya boş bir reçete defteri attı. Birkaç saniye herkes deftere baktı.

"Babanın reçete defterini çalan sen değildin," dedi Betsy. "Spencer'dı ve sizin evinizden çaldı öyle değil mi?"

Adam gözlerini sıkıca yumdu. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

"Telefonuna cevap vermeliydim. Ona vurdum. Ona küfür ettim ve onunla bir daha asla konuşmak istemediğimi söyledim. Yalnız kalıp beni yardıma çağırdığında..."

Adam'ın bu sözlerinden sonra odada bir duygu seli yaşandı. Ağlayanlar, birbirleriyle kucaklaşanlar, özür dilemeler. Yaralar kapanmıştı artık. Hester işe koyuldu. LeCrue ve Duncan'ı bir kenara çekti. Neler olup bittiğini görmüşlerdi. Ne doktor, ne de oğlu aleyhine dava açılmayacaktı. Adam işbirliği yapacak ve tanıklığıyla Rosemary ve Carson hapsi boylayacaklardı.

Ama şimdi zamanı değildi bunların.

O gece geç saatte Adam eve döndükten sonra Betsy Hill onlara uğradı.

"Sesini duymak istiyorum," demişti.

Ve birlikte Spencer'ın kendi hayatına son vermeden önceki son mesajını dinlediler.

"Tamam Adam, tamam, sebebi sen değilsin. Tamam dostum. Sadece anlamaya çalış beni. Kimsenin suçu değil.

Çok zor biliyor musun? Her zaman çok zordu zaten..."

Bir hafta sonra Susan Loriman, Joe Lewiston'un kapısını çaldı.

"Kim o?"

"Bay Lewiston? Ben Susan Loriman."

"Çok meşgulüm."

"Lütfen açın kapıyı, çok önemli."

Birkaç saniye geçtikten sonra Joe Lewiston kapıyı açtı. Yüzü tıraşsızdı ve üzerinde gri bir tişört vardı. Saçları karmakarışık bir haldeydi. Gözlerinden uyku akıyordu.

"Bayan Loriman, hiç de uygun bir zaman olduğunu düşünmüyorum."

"Benim için de öyle Bay Lewiston, merak etmeyin."

"Öğretmenlikten atıldım."

"Biliyorum, bunu duyduğumda çok üzüldüm."

"O zaman eğer oğlunuz için başlattığınız kampanyayla ilgiliyse..."

"Evet öyle."

"Siz de takdir edersiniz ki artık bu kampanyanıza yardımcı olmam imkansız."

"İşte orada yanılıyorsunuz."

"Ama Bayan Loriman..."

"Hiç ailenizden size çok yakın birini kaybettiniz mi?"

"Evet."

"Sakıncası yoksa kim olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Oldukça garip bir soruydu bu. Lewiston içini çekti ve Susan Loriman'ın gözlerinin içine baktı. Oğlu ölmek üzereydi ve bu soruyu sormasının mantıklı ve çok önemli bir nedeni

olabilirdi. "Kız kardeşim Cassie'yi kaybettim. Onun gibi bir meleğin öldüğüne inanmak çok zor oldu bizim için."

Susan'ın her şeyden haberi vardı elbette. Cassandra Lewiston'un ailesi, eşi ve işlediği cinayetlerle ilgili bir sürü şey öğrenmişti medya sayesinde.

"Başka kim?"

"Erkek kardeşim Curtis."

"O da bir melek miydi?"

"Hayır, tam tersi. Ben tip olarak ona benzerim. Bizim için birbirinin kopyası derlerdi. Ama o bütün hayatı boyunca hep pis işlerin içinde oldu."

"Nasıl öldü peki?"

"Öldürüldü. Büyük ihtimal suç ortaklarıyla girdiği bir tartışmada."

"Buraya bir hemşireyle geldim Bay Lewiston." Susan arkasına baktı. Arabadan bir kadın çıkıp onlara doğru yürümeye başladı.

"Şimdi kanınızı alabilir."

"Neden ki?"

"Bay Lewiston, ben etrafta söylenenler gibi sizin kötü bir şey yaptığınızı düşünmüyorum. Hatta eski kayınbiraderinizin ne yapacağını anladığınızda hemen polisi aramışsınız. Yeni bir başlangıç yapmak zorundasınız. Özel hayatınızda neler yaşamış olursanız olun çocuğumu kurtarmak için yapacağınız en ufak bir adım insanlar için çok şey ifade edecektir. Lütfen Bay Lewiston. Oğluma yardım etmek için bir şey yapmaya ne dersiniz?"

Joe itiraz edecekmiş gibi baktı yüzüne. Susan onu reddetmeyeceğini ümit ediyordu. Ama reddederse de cevapları hazırdı. Ona Lucas'ın on yaşında olduğunu söyleyecekti. Er-

kek kardeşi Curtis'in on bir yıl, ya da Lucas'ın doğumundan dokuz ay önce öldüğünü söyleyecekti. Joe Lewiston'a oğluna böbreğini verebilecek en uygun kişinin amcası olabileceğini söyleyecekti. Susan Joe Lewiston'un kan vermeyi kabul etmesini ve bütün bunları söylememeyi diledi. Aksi olursa başka çaresi kalmayacaktı. Bunu yapmak zorundaydı çünkü.

"Lütfen verin şu kanınızı," dedi bir kez daha.

Hemşire onlara doğru yaklaşıyordu. Joe Lewiston yeniden Susan'a baktı. Ne kadar çaresiz olduğunu anlamıştı.

"Tamam, elbette veririm," dedi. "İçeriye gelsenize."

Hayatın bu kadar çabuk normale dönmesine hayret etmişti Tia.

Hester söz verdi mi kesinlikle tutuyordu. Profesyonel anlamda kimseye ikinci bir şans vermiyordu. Bu yüzden Tia istifasını verip yeni bir iş aramaya koyuldu. Mike ve Ilene Goldfarb'ın reçetelerle hiçbir ilgileri olmadığı anlaşıldı. Tıp konseyi göstermelik bir tahkikat yaparken görevlerine kaldıkları yerden devam etmeye çoktan başlamışlardı bile. Lucas Loriman için uygun bir böbrek bulunduğu konusunda bazı söylentiler vardı ama Mike bu konuyla ilgili konuşmak istemediğinden Ilene de fazla üzerine gitmedi.

Oldukça duygusal bir ortamın yaşandığı ilk bir iki gün boyunca Tia yine o eski kibar, tatlı Adam'ın geri döneceğini ummuştu ama umduğunu bulamadı. Ama bir evlat elektrik prizinden çok farklı bir şeydi. Eski Adam geri dönmemişti ama daha iyiye gittiğini açıkça görebiliyordu Tia. Şu anda dışarıda evin önünde babasının atışlarını yakalamaya çalışıyordu. Mike'ın "goool!" diye bağırıp arkasından da Rangers takı-

mının golden sonra çalan şarkısını söylediğini duyabiliyordu odadan. Bu bildik şarkı ona huzur veriyordu ama tek eksiği Adam'ın da şarkıya eşlik etmesiydi. Bu yüzden de Mike'ın sesinde biraz sevinç biraz da çaresizlik vardı zaten.

Mike eski Adam'ı geri istiyordu. Ama eski Adam artık dönmeyecekti büyük ihtimalle. O yüzden fazla üzerine gitmenin pek bir anlamı yoktu.

Mo arabayı evin önüne çekti. Hep beraber Newark'a, Rangers-Devils maçına gideceklerdi. Mo'yla birlikte Mike ve Adam'ın hayatını kurtaran Anthony de onlara katılacaktı. Mike o sokakta ilk olarak Anthony'nin hayatını kurtardığını sanmıştı ama babasını kurtarmak için onları bir süre oyalayan aslında Adam'dı. Kolundaki bıçak yarası da o geceden kalmıştı. Bir anne baba için çok gurur verici bir şeydi bu. Evladının hayatını kurtardığını bilmek. Mike bu yüzden ona ağlamaklı sesle bir şeyler söylemeye çalışmıştı ama Adam bunları duymak bile istememişti. Tezahürattan hoşlanmayan cesur mu cesur bir evladı vardı.

Babası gibi.

Tia pencereden dışarı baktı. Kocasıyla oğlu, ya da iki kocası, ya da iki oğlu, her neyse, hoşça kal demek için kapıya doğru yürümeye başladılar. Tia onlara pencereden el salladı ve öpücük gönderdi. Onlar da el salladılar. Mo'nun arabasına binerlerken uzun uzun baktı onlara. Araba caddenin köşesinden dönüp gözden kaybolana kadar da gözlerini ayırmadı.

"Jill?"

"Yukarıdayım anne."

Adam'ın bilgisayarındaki casus programını çıkartmışlardı. Aslında böyle bir şey yapmanın yararlı olup olmayacağı tartışılabilirdi. Ron ve Betsy oğullarını daha yakından takip

etseydi belki de Spencer'ı kurtarabileceklerdi. Ama belki de ne yaparlarsa yapsınlar kurtaramayacaklardı. Alınyazısı ve tesadüflere inanmak lazımdı hayatta. Mesela bu olayda Mike'la Tia oğullarının hayatından endişe duyarken aralarında ölüme en çok yaklaşan Jill olmuştu. Bir insana ateş edip öldürdüğü için içlerinde en çok o sarsılan o olmuştu. Neden?

Tesadüfler nedeniyle. Yanlış bir zamanda yanlış yerde olduğu için.

Casusluk yapabilirdiniz ama bu her şeyi önceden bilebileceğiniz anlamına gelmezdi. Adam tek başına da bir çıkış yolu bulabilirdi. O gece partide o kaydı yapabilir ve Mike da öldüresiye dövülmeyebilirdi. Şu kaçık Carson onlara silah çekmeyebilirdi. Adam anne babasının ona güvenip güvenmediklerini hala merak etmeyebilirdi.

İşte güven böyle bir şeydi. İyi bir nedeniniz varsa zedelenmesi kolaydı ama bir kez zedelendi mi kolay kolay geri dönüşü olmuyordu.

O zaman anne Tia ne öğrenmişti bundan? Elinden gelenin en iyisini yapacaksın. Hepsi bu. İçindeki niyeti iyi tutacaksın. Onlara sevildiklerini hissettireceksin. Tesadüflerle dolu bu dünyada daha daha fazla vermenin bir anlamı yoktu ki. Hayatı kontrol edemiyordunuz. Mike'ın İbrani atasözlerini çok beğenen eskiden çok ünlü olan basketbolcu bir arkadaşı bir gün içlerinden en sevdiğini söylemiş Mike'a. "İnsanlar plan yapar, Tanrı yukarıdan dalga geçer." Tia bunu duyduğunda çok saçma olduğunu düşünmüştü. Ona göre bu nasıl olsa Tanrı eğer isterse her şeyi bir anda bozacak diye en iyisini yapmamak için uydurulmuş güzel bir bahaneydi. Ama düşündüğü gibi değildi anlamı. Her şeyinizi vereceksiniz diyordu. Elinizden gelenin en iyisini yapacaksınız diyordu ama kontrol ede-

bileceğinizi sanıyorsanız yanılıyorsunuz diyordu.

Ya da aklımızın alamayacağı daha da karmaşık bazı şeyler mi vardı acaba bu hayatta?

Bazıları tam tersini de düşünebilirdi. Yani Mike'la Tia'nın casusluk yapmasının hepsinin hayatını kurtardığını. Bir kere casusluk sayesinde Adam'ın başının belada olduğunu öğrenmişlerdi.

Ama bundan daha da önemlisi Jill ve Yasmin daha önceden yatak odasına süzülüp casusluk yapmasa ve Guy Novak'ın silahını bulmasalardı belki şimdi hepsi ölmüş olacaktı.

Ne garip. Guy Novak evinde içi kurşun dolu bir tabanca tutuyordu ve bu affedilmeyecek hata kaza eseri birinin ölümüne neden olacağı yerde dört kişinin yaşamasına vesile oluyordu.

Kafasında bu düşüncelerle buzdolabının kapısını açtı. Dolapta yiyecek namına hiçbir şey kalmamıştı.

"Jill?"

"Efendim anne."

Tia araba anahtarlarını ve cüzdanını aldı. Cep telefonunu aradı.

Kızının adamı vurma olayını kolay atlatmış olması Tia'yı oldukça şaşırtmıştı. Doktorlar buna aldanmamalarını söylemiş daha sonraları bir tepki verebileceği ihtimaline karşı aileyi uyarmıştı. Bir de ya da belki de doğrusu neyse onu yaptığının bilincindeydi ve hatta kendisini kahraman gibi hissediyordu. Sonuçta Jill artık bebeklik çağını çoktan geçmişti.

Cep telefonu ortalarda yoktu. Nereye koymuştu acaba?

En son mutfak tezgâhının üzerine koyduğundan yüzde yüz emindi. Tam buraya. Daha on dakika bile geçmemişti aradan.

Ve o anda aklına birden gelen o küçücük şey yüzünden yere yığılacak gibi oldu.

Vücudu kaskatı kesilmişti. Hayatta kalma telaşından birçok şeyi atlamışlardı. Ama birden, cep telefonunu tezgâhın üzerine koyduğundan emin olması ona cevabını almayı unuttuğu soruları hatırlatmıştı.

Şu ilk mail. DJ Huff'ların evindeki partiyle ilgili, her şeyi başlatan o mail. Parti filan olmamıştı ki. Adam o maili okumamıştı bile. O zaman kimin tarafından gönderilmiş olabilirdi?

Yo hayır...

Bir yandan cep telefonuna bakınırken bir yandan da ev telefonuna doğru koştu. Numarayı tuşladı. Guy Novak üçüncü zilde cevap verdi.

"Selam Tia, nasılsın?"

"Polise görüntüleri oraya buraya gönderenin sen olduğunu söylemiştin değil mi?"

"Ne?"

"Bay Lewiston ve Marianne'ın sevişirken çekilmiş görüntüleri. İntikam almak için ben gönderdim dedin."

"Ne olmuş?"

"O görüntülerden haberin bile yoktu değil mi Guy?"

Sessizlik.

"Guy?"

"İşine bak Tia."

Guy telefonu Tia'nın yüzüne kapattı.

Ağır ve ihtiyatlı bir şekilde merdivenleri çıktı. Jill kendi odasındaydı. Tia geldiğini duymasını istemiyordu. Herşey üst üste gelmişti. O iki korkunç şeyi düşündü. Nasıl diye birinin birden ortaya çıkıp ortalığı kan gölüne çevirmesini ve Adam'-

ın ortadan kayboluşunu. Ve ikisinin de aynı zamana denk gelmesini. Uğursuzlukların peş peşe geldiğine inanırdı eskiler. Tia'nın böyle komik batıl inançları asla olmamıştı.

Huff'lardaki partiyle ilgili gelen e-mail.

Guy Novak'ın çekmecesindeki silah.

Dolly Lewiston'un e-mailine gönderilen gizli video görüntüleri.

Bunların aralarında ne gibi bir bağlantı olabilirdi?

Tia köşeyi dönüp Jill'in odasına baktı. "Ne yapıyorsun?"

Jill annesinin sesini duyunca birden yerinden sıçradı. "Ah, selam. Brickbreaker oynuyordum."

"Hayır."

"Ne?"

Tia'yla Mike, Jill'e *meraklı taze* adını takmışlardı. Sık sık meraklı tazenin marifetlerini konuşup aralarında şakalaşırlardı.

"Yo, oynuyorum işte bak."

Ama oyun filan oynamıyordu Jill. Tia artık her şeyi anlamıştı. Devamlı Tia'nın telefonuna el koymasının asıl nedeni oyun oynamak değildi. Tia'nın mesajlarını kontrol ediyordu. Jill yatak odalarındaki bilgisayarı daha yeni ve daha hızlı olduğu için değil, neler olup bittiğine bakmak için tercih ediyordu. Jill küçük bir çocuk muamelesi görmekten nefret ettiği için üstüne vazife olmayan işlere burnunu sokmaktan büyük zevk alıyordu. Sadece o değil. Yasmin de.

Çocukların masumiyeti tartışılmamalı mı sizce?

"Adam'ın bilgisayarını izlediğimizi biliyordun değil mi?"

"Ne?"

"Brett o maili kim gönderdiyse evin içinden biri demişti. Adam'ın e-mailine göndermişler. Evde olmadığı için de sil-

mişler. Bir türlü anlayamamıştım bunun kimi yaptığını. Ama sendin o Jill. Sen yaptın bunu. Neden?"

Jill başını salladı. Annelerden sır saklanmayacağını öğrenmesi gerekiyordu bugüne kadar.

"Jill?"

"Böyle olacağını bilseydim yapmazdım."

"Biliyorum. Anlat bakalım."

"Siz ikiniz raporları kağıt öğütücüden geçiriyordunuz. Yani yatak odanıza bir kâğıt öğütücü koymuştunuz. Ben de merak ettim niye böyle bir şey yaptığınızı. Gece aranızda fısır fısır konuştuğunuzu duyuyordum. Hatta bir de E-SpyRight sayfasını giriş sayfası yapmıştınız."

"Sen de böylece casusluk yaptığımızı öğrendin."

"Elbette."

"Peki, o zaman neden öyle bir mail attın?"

"Çünkü göreceğinizi biliyordum."

"Anlamıyorum. Neden böyle bir partiyi kafandan uydurasın ki?

"Adam'ın ne yapacağından haberim vardı. Çok tehlikeli olduğunu düşünüyordum. Onu durdurmak istiyordum ama bir yandan da size Club Jaguar ve diğer şeylerle ilgili gerçekleri söyleyemezdim. Adam'ın başını derde sokmak istemiyordum."

Tia başını salladı. "Sen de parti yalanını uydurdun."

"Evet. Bir de özellikle içki filan var, uçacağız diye yazdım."

"Böylece gitmesine izin vermeyeceğimizi düşündün."

"Evet, doğru. Böylece ona hiçbir şey olmayacaktı. Ama Adam kaçtı. Bunu yapabileceğini hiç tahmin etmemiştim. Paniğe kapıldım. Tamamen benim suçumdu."

"Hayır, senin suçun değildi."

Jill hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. "Herkes Yasmin'le bana bebekmişiz gibi davranıyordu. Biz de onu bunu gözetliyorduk işte. Oyun oynuyorduk yani. Büyüklerin sakladığı sırları ortaya çıkartma oyunu. Sonra Bay Lewiston o çok kötü şeyleri söyledi Yasmin'e. Ondan sonra her şey değişti. Diğer çocuklar o kadar kötü davranmaya başladılar ki anlatamam. Yasmin önce üzgün görünüyordu ama sonra çıldırdı sanki. Biliyorsun annesi şimdiye kadar hiç ilgi göstermemişti Yasmin'e ve sanırım bunun ona yardım etmek için bir fırsat olduğunu düşündü."

"Yani Marianne'in Bay Lewiston'la beraber... Neyse... Marianne bundan bahsetti mi size?"

"Yo hayır. Ama Yasmin onu da takip etti. Video'yu onun cep telefonundan bulmuş. Ne diye sorunca da annesi ona önemli bir şey olmadığını Bay Lewiston'un da çok üzüldüğünü söylemiş."

"O zaman o görüntüleri sen ve Yasmin..."

"Kimseye zarar vermek istememiştik. Ama Yasmin'in artık burasına gelmişti. Büyükler bize neyin en iyi olduğunu göstermeye çalışıyorlardı. Okuldaki bütün çocuklar onunla dalga geçiyorlardı. Herkes ama herkes bizimle uğraşıyordu. Biz de aynı gün okul çıkışı onun evine gitmek yerine buraya geldik. Önce size bir an önce ne yapacaksanız yapın diye o parti mailini gönderdim sonra da Yasmin, Bay Lewiston'un yaptığı şeylerin bedelini ödemesi için o görüntüleri gönderdi."

Tia ayağa kalktı ve kafasını toparlamaya çalıştı. Çocuklar onlara söyleneni değil, söyleyenlerin yaptıkları şeyleri uyguluyorlardı. Peki, burada kim suçluydu? Tia emin değildi pek.

"Aslında biz hiçbir şey yapmadık," dedi Jill. "Birkaç

mail attık o kadar."

Ve aslında evet. Birkaç mail göndermek dışında hiçbir kabahat işlememişlerdi.

Mike'ın o sorgu odasında beklerlerken sürekli Adam'a söylediği şeyi hatırlayarak "Tamam. Her şey yoluna girecek," dedi Tia.

Dizlerinin üzerine eğilerek kızını kucakladı. Artık neden bir ara ağlamayı kestiği bilinmiyordu ama annesinin omuzuna yaslandı ve kaldığı yerden hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam etti. Tia saçlarını okşayarak teselli edici bir şeyler söyledi ve ağlayarak rahatlamasına izin verdi.

"Her şey yoluna girecek," dedi bir kez daha.

Bu sefer buna yürekten inanıyordu ama.

Soğuk bir Cumartesi sabahıydı ve aynı gün Essex İlçesi Savcısı Paul Copeland ikinci kez evlenecekti. 15 numaralı otoyolunun üzerindeki özel deponun önünde duruyordu.

Loren Muse da onun yanında. "Burada olmaman lazım."

"Düğüne daha altı saat var," dedi Cope.

"Ama Lucy–"

"Lucy anlayış gösterir."

Omuzunun arkasından Neil Cordova'nın içinde oturduğu arabaya doğru baktı Cope. Pietra birkaç saat önce sessizliğini bozmuştu. Önce kaskatı oturup hiçbir şey söylememişti kadın, ama Cope, Neil Cordova'yla konuşmasının işe yarayabileceğini düşünmüştü. Erkek arkadaşının öldüğünü öğrendikten ve avukatıyla yapılan anlaşmadan iki dakika sonra bütün bildiklerini anlatmış ve Reba Cordova'nın cesedinin saklandığı yeri söylemişti.

"Burada olmak istedim," dedi Cope.

Muse dikkatle yüzünü inceledi Cope'un. "Aslında onun da gelmemesi gerekirdi."

"Söz verdim."

Cope ve Neil Cordova, Reba'nın ortadan kayboluşundan beri birçok kez sohbet etmişlerdi. Birkaç dakika sonra, eğer Pietra'nın söyledikleri doğru çıkarsa bir ortak noktaları daha olacaktı. İkisinin de karısının ölmüş olması. Düşünmesi garipti ama cinayeti işleyen kişinin de geçmişine bakıldığında o da bu çok acı tecrübeyi tatmış biriydi.

Muse sanki kafasından geçenleri okumuşçasına "Pietra'nın yalan söyleyebileceğini aklından geçirdin mi hiç?"

"Hayır diyebilirim. Ya sen?"

"Aynen. Yani Nash bu iki kadını kayınbiraderine yardım edebilmek için öldürmüş ha? Lewiston'un sadakatsizliğini örtbas etmek için."

"Öyle görünüyor. Ama daha önemli nedenleri de vardır. Çok gerilere gidersek bahse girerim kim bilir daha ne kötülükler yapmıştır. Sanırım bu adamın her şeyden fazla önem verdiği şey bir şeylerin öcünü almaktı. Ama işin psikolojik tarafından anlamam ve de ilgilenmiyorum. Adam öldüğüne göre psikolojisine dava açacak değiliz."

"Onlara işkence yapmış."

"Evet, görüntülerden başka kimin haberi olduğunu öğrenmek için."

"Reba Cordova gibi mesela."

"Evet."

Muse başını salladı. "Peki ya şu öğretmen kayınbiraderi ne olacak?"

"Lewiston mı? Ne olmuş ona?"

"Ona dava açacak mısın?"

Cope omuzunu silkti. "Nash'le dertleşip içinde bulunduğu zor durumu anlattığını söyledi. Bu derece ileriye gideceğini aklının ucundan bile geçirmemiş."

"Buna inandın mı?"

"Pietra da doğruladı ama şu veya bu şekilde elimde hiçbir kanıt yok," dedi Cope, Muse'a bakarak. "dedektiflerin vardıkları sonuç bu."

Depo sorumlusu adam anahtarı buldu ve kilide taktı. Kapı açılmış, dedektifler içeri doluşmuştu.

"Hepsi bu kadar yani Bu arada Marianne Gillespie de kimseye gizli kamera görüntüsü filan göndermemiş."

"Öyle görünüyor. Sadece ufak çapta bir tehdit. Kontrol ettik. Guy Novak'ın iddiasına göre Marianne ona çekimden söz etmiş. Bu kadar korku ona yeter diyerek boş vermiş. Ama Guy Novak dayanamayıp görüntüleri Joe Lewiston'un karısına göndermiş."

Muse kaşlarını çattı.

"Ne var?" diye sordu Cope.

"Bir şey yok. Guy'a dava açacak mısın beki?"

"Neden? E-mail gönderdi diye mi? Kanuna aykırı bir şey yapmamış ki."

Memurlardan ikisi depodan ağır adımlarla çıktılar. Cope bunun ne anlama geldiğini anlamıştı. Memurlardan biri Cope'la göz göze geldiğinde başını önüne eğdi.

Muse, "Kahretsin," dedi.

Cope dönüp Neil Cordova'nın bulunduğu yöne yürüdü. Cordova ona bakıyordu. Cope başını yukarıda tutup sendelememeye çalıştı. Cope iyice yaklaştığında gerçeği kabul etmek istemeyen her insan gibi başını sağa sola sallamaya başladı

Neil Cordova. Cope arabaya belli bir mesafede durdu. Neil gelecek kötü habere hazırlıklı olmaya çalıştı ama başaramadı, zira hayatında daha önce böyle büyük bir acı yaşamamıştı. Başka hiçbir çıkar yolu yoktu. Başka seçeneği kalmamıştı. İhtimaller tükenmiş, mücadele sona ermişti. Yapabileceği tek şey acı haberin kendisini yıkıp geçmesine izin vermekti artık.

Neil Cordova başını sallamayı bırakıp Cope'a sarılarak artık taşıyamadığı başını göğsünün üstüne koydu. Sürekli Reba'nın adını, bunun doğru olamayacağını tekrarladı durdu. Tanrı'ya onu geri getirmesi için yalvardı da yalvardı. Aradan dakikalar geçti. Cope hiçbir şey söylemeden onu kollarının arasında tuttu.

Bir saat kadar sonra evine vardı. Bir duş alıp smokinini giydi ve sağdıçlarıyla birlikte ayakta beklemeye başladı. Yedi yaşındaki kızı Cara ara yoldan geçerken etrafındaki güzelliklere hayran hayran bakıyordu. Valinin kendisi bu düğüne bizzat başkanlık ediyordu. Her taraf çiçeklerle süslenmişti. Bir de orkestra vardı tabii. Gelinin nedimelerinden biri olarak orada bulunan Muse şık ve çok güzel görünüyordu. Cope'un yanağına bir öpücük kondurarak onu tebrik etti. Cope ona teşekkür etti. İkisinin düğün sohbeti burada bitmişti böylece.

Her yer rengârenk ışıklandırılmıştı. Cope bir iki dakika oturup yalnız kalmak istedi. Papyonu gevşetti ve gömleğinin üst düğmesi açtı. Bir ölümle başlayıp bir düğünle biten acayip bir gün yaşıyordu. Bir yanda çok büyük bir acı, diğer yanda iki kişinin birleşme sevinci. Çoğu insan bu gibi çelişkileri derinlemesine irdeler ve hüzünlenirdi ama Cope o tip insanlardan biri değildi. Orada oturmuş çok hızlı tempolu Justin Timberlake şarkısını dinliyor bir yandan da tempoya ayak uydurmaya çalışan misafirleri seyrediyordu. Üzüntüden ayakta dur-

maya mecali kalmamış Neil Cordova'yı düşündü. O ve küçük kızları şu anda ne yapıyorlardı acaba?

"Baba?"

Arkasına döndü. Cara'ydı gelen. Babasının elini tutup yedi yaşındaki bir kızın masum ifadesiyle ona baktı.

"Benimle dans eder misin?"

"Danstan nefret ettiğini sanırdım ama..."

"Ama bu şarkıyı çok seviyorum. Lütfen lütfen..."

Cope kalkıp dans pistine doğru ilerledi. Seksi popoyla ilgili o aptal nakarat sürekli tekrarlanıp duruyordu. Cope yavaş hareketlerle başladı. Bir tarafta herkes gelini tebrik etmek için sıraya girmişti adeta. Cara koşup yeni gelinin elinden tuttu ve dans pistine babasının yanına getirdi. Lucy, Cara ve Cope'tan Kurulu yeni aile dans etmeye başladı. Müziğin sesi gittikçe yükseliyordu. Arkadaşları ve aile yakınları etraflarında dizilmiş alkışlıyorlardı. Cope korkunç kötü dans ediyor, keskin hareketler yapıyordu. Hayatının iki kadını gülmekten yerlere yatıyordu.

Daha sonra iyice coştu Paul Copeland. Kollarıyla ördek taklidi yaptı, kalçalarını kıvırdı. Terden sırılsıklam olmuş bir şekilde sanki dünyada onun için şu karşısındaki iki muhteşem yaratıktan ve onların harikulade kahkahalarından başka bir şey yokmuş gibi oradan oraya kendini fırlattı fırlattı fırlattı...

SON

HARLAN COBEN

ASLA VAZGEÇME

"Tamamen bağımlılık yapıcı. Eğer bir sonraki sabaha işleriniz varsa kesinlikle okumaya başlamayın. Çünkü Asla Vazgeçemeyeceksiniz."

San Fransisco Chr

"Hızlı ve eğlenceli bir lunapark tre[illegible] ş gibi hiç bitmesin isteyeceğiniz ve sıkı sıkı [illegible] ğınız bir kitap. Ardından kalan zamanı da çocuklarınıza sarılmak için ayırmalısınız."

Library Journal

Bir çocukla hangi yaşta ne kadar bilgi paylaşmalısınız? Coben, bütün bu olgularla bir virtüöz gibi oynayarak, Mike ve Tia Baye'nin 16 yaşındaki oğlu olan Adam'ın en yakın arkadaşının intiharından sonraki hayattan vazgeçme halini ustalıkla anlatıyor. Bir dizi canice ve görünüşe bakılırsa anlamsız cinayetler, Baye ailesinin çevresini sararken tansiyonu da paralel olarak bir hayli yükseklere çıkarıyor. Çevrelerindeki komşuları, arkadaşları ve akrabaları da bu gerilimin ve korku dolu dönemin içine sürüklenirken, ağlarını örmeye başlayan trajik olaylar zinciri etraftaki herkesi " Sıradaki ben miyim?" kuşkusuna düşürüyor.

Harlan Coben'in dehası hikâyeyi okuyan herkesi kitabın sonunda çığlıklara boğacak gibi gözüküyor.

www.martiyayinlari.com
ISBN 978-605-348-843-9
9 786053 488439
internetten sipariş: okuoku.com

MARTI
facebook.com/martiyayinlari
twitter.com/MARTIYAYINLARI